

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMAN

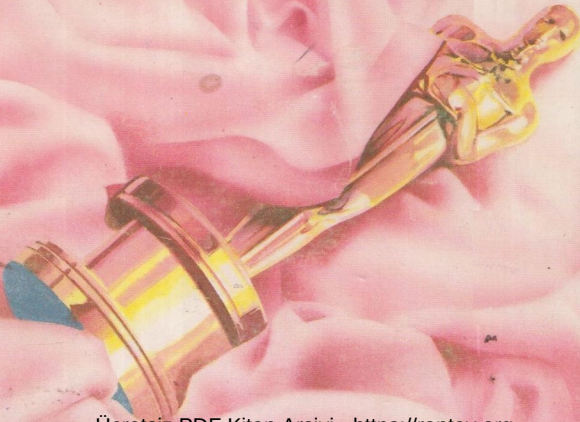
JACKIE COLLINS

İNKILÂP

BESTSELLER

günahkârlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şahin

JACKIE COLLINS

GÜNAHKÂRLAR

Copyright:
© Jackie Collins
Kesim Ajansı aracılığı ile
Türkiye'de Yayın Hakkı:

© İNKILÂP KİTABEVİ
Yayın Sanayii ve Tic. A.Ş.
Ankara Cadd. No: 95 - İSTANBUL
Tel: 522 28 51 - 526 83 28

Kapak resmi:
Şahin KARAKOÇ

*Bu kitabın her türlü yayın
hakları Fikir ve Sanat Eserleri
Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayii ve Tic.
A.Ş.'ye aittir.*

Kitabın önceki baskısı
“Dinamit” adıyla yayınlanmıştır.

ISBN-975-10-0242-7
90-34-Y-0051-0104

Baskı:
Anka Ofset A.Ş.
İSTANBUL — 1990

JACKIE COLLINS

GÜNAHKÂRLAR

“SINNERS”

ROMAN

Dilimize çeviren:
Oya ALPAR

İNKILÂP KİTABEVİ

YAYIN SANAYİ VE TİCARET A.Ş.

Ankara Cad. 95 - 34410 İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

HERBERT Lincoln Jefferson, karısı Marge'a tiksintiyle baktı. Televizyonun önündeki divana yayılan şişko kadının, ayrık bacaklarının arasından apış arası görünüyordu. Elindeki portakalı çenesinden sularını akıtarak yerken, bir yandan da birasını yudumluyordu. Mavi pamuklu dar giysinin, patlak koltuk altlarından, koca memelerini tutan kirli beyaz sutyeni gözüküyordu. Bir bakışta yaşını tahmin etmek zordu, ama Marge tam otuz dokuz yaşındaydı.

Herbert, «Ben gidiyorum» dedi.

Marge gözlerini TV ekranından ayırmadan, «Peki tatlım» diye mırıldanıp ağzına bir portakal dilimi daha tıktı.

Fakir mahalledeki bir dizi soluk pembe boyalı evlerden birinde oturuyorlardı. Herbert kapıdan dışarı çıkınca, ayaklarının arasmda dolaşan Marge'ın kedisine okkalı bir tekme sallayıp otobüs durağına doğru yürüdü. Çok sıcak bunaltıcı bir akşamdı. Herbert araba sahibi olmamasına fena içerliyordu. Los Angeles'ta herkesin arabası vardı. Daha geçen haftaya dek, pırıl pırıl parlak gri, güzel bir Chevrolet'ye sahipti, ama taksitlerini ödeyemediği için elinden almışlardı.

Herbert, yüz hatları keskin, kahverengi saçlı, orta boy-lu, sıska bir erkekti. Ne fazla çirkin, ne de yakışıklıydı. Alelade, kimsenin gözüne batmayan silik bir tipti. Fakat o kahverengi gözlerini dikip hain hain bakınca, insanı garip bir ür-

perti sarardı. Arsız, hain ve kötü bakışlıydı.

Otobüs durağında, önündeki Meksikalı kızı bir çırpıda alıcı gözüyle süzdü. Fazla sıska ve gençti, Herbert, onun bakıre olduğuna yemin edebilirdi. Otobüse binerlerken, arkadan kıza iyice dayandı. Kızın şaşkınlıkla dönüp bakmasını umursamadı bile. Belki zengin bir film yıldızının hizmetçisidir diye düşünerek, bingil bingil balık etinde orta yaşlı kadının yanındaki boş koltuğa oturuverdi. Hayır yanılıyordu, eğer kadın film yıldızının hizmetçisi olsa, özel arabasıyla dolayışrdı.

Otobüsün içi buram buram ter kokuyordu. Herbert tiksintiyle burnunu kıvırdı. Evden çıkmadan düş almıştı. Bazı günler dört beş kez düş alırdı: Bir dergide, adamın her çış yapışından sonra düş aldığı okuduğu günden beri. Tiny Tim denilen aktöre gerçekten hayranlık duyuyordu. Herbert, temizliğe tutkun olan herkese hayrandı.

Balık etindeki orta yaşlı kadın, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Herbert'in bacağına bacağına dayamasından hoşlanmamıştı. Fakat Herbert, hiç aldırmadan ileriye bakmaya devam edince, kadın onun maksatlı davrandığını düşündü.

Herbert, moruk karı korse giymiş diye içinden homurdandı. Çünkü çoraplarını tutan kopçalardan birisi bacağına batıyordu. Kollarını oynatıp, dirseğini, kadının memesine dayadı. Kadın iyice pencerenin yanına çekildi. Herbert hiç istifini bozmadan ileriye bakmaya devam etti.

Otobüs durunca, kadın ayağa kalktı. Herbert hemen bacak bacak üstüne attı. Kadın koltuğun arasından geçmeye çabalarken, iri kalçaları Herbert'in dizlerine sürtündü. Adam sinsi sinsi içinden güldü. Yaşlı ineğe biraz heyecan vermeliydi. Karıların hepsi, moruklar bile, heyecana bayılırlardı.

Kızıl saçlı, seksi film yıldızı Angela Carter'a yazdığı mektubu düşününce, tüm benliğini tatlı bir ürperti kapladı.

Dün gece postaya verdiği mektup, herhalde bugün kadının eline geçmişti. Kadının ev adresini kolayca bulmayı başarmıştı. Çalıştığı işin tek avantajı buydu. Ofisteki dosyalarda hemen hemen tüm yıldızların adresleri kayıtlıydı. Herbert, Radiant Productions'a bağlı kiralık araba servisinde şofördü. Bütün işin püf noktası yazılan mektupların, asıl sahiplerinin eline geçmesiydi. Bu nokta çok önemliydi.

Mektubunda, Angela'ya neler yapmak istediğini, sevgiyle, coşkuyla açık açık yazmıştı. En ufak detayı dahi üstü kapalı geçmemiş, her şeyi en ince noktasına dek tarif etmiş ve ayrıca mastürbasyon yaparak, doldurduğu küçük plastik torbayı da göğsü gururla kabarak zarfın içine koymuştu.

En güzel edebi eserlerinden birisini döktürdüğüne kuşku duymuyordu. Bayan Angela Carter'ın da eserini takdir etmesini diliyordu.

İşine yakın durakta otobüsten inip, SUPREME kiralık araba şirketine doğru yürüdü.

2

KADIN, altında yatan erkeği okşayınca, adam ellerini kadının çıplak sırtında dolaştırdı.

Kadının güzelliği hiçbir ölçüye uymuyordu. Yele gibi uzun saçlarının çevrelediği yüzünde, hayvani bir hava taşıyordu. Gözleri kahverengi-sarı karışımı elaydı. Kaplan gözüne benziyordu. Geniş ağzını çevreleyen dudakları kalın ve şehvetliydi.

Kadın ve erkek, siyah ipek çarşafların üstünde yatıyorlardı. Çarşaflardan birisi kadının beline dek örtülüydü. Uzun bacaklı, yuvarlak kıvrımlı sert adeleli, diri, harika bir vücuda sahipti.

Kadın içini çekip eğildi ve göğsü siyah kıllarla kaplı, muntazam vücutlu çıplak erkeği öptü.

Şehvetle öpüşürlerken, kadın elini yatağın altına uzatıp, küçük bir tabanca çıkardı ve hızla erkeğin şakağına dayadı.

Dudaklarını erkeğin ağzının üstünden çekip, «Elveda Bay Fountain» diye fısıldadı.

Erkek şimşek gibi hareketle, kadını hızla üstünden itip, kolunu büktü ve silahı elinden aldı.

Yataktan düşen kadın, oturduğu yerde büzülüp gözlerinden ateş püskürterek erkeğe baktı.

Erkek arsızca güldü. «Bebeğim, inşallah bir dahaki sefere şansın yaver gider. Beni minik bir izci mi sandın?»

Kadın erkeğe tokat atmak üzere elini kaldırıncaya, bir ses, «Kesin» diye komut verdi.

Sunday Simmons elleriyle çıplak vücudunu örtmeye çalıştı. Gardıropçu kadın koşarak geldi ve elindeki sabahlığı uzattı.

Dudaklarının arasındaki pis kokulu sönmüş puroyu çiğneyen, şişko yönetmen Abe Stein oyunculara doğru yürüdü. Yatakta yatan erkeğe, «Özür dilerim Jack, fakat göğüsler çok göründü» dedi.

Jack Milan sırtıttı. Kırk dokuz yaşında olmasına rağmen, yirmi yıldır çevirdiği her filmin gişe rekorları kırmasını, bakımlı, diri vücuduna ve kömür gibi siyah saçlarına borçluydu. «Abe yavrum, üzülme ben göğüse hiç doymam» diye yanıtladı. Sabahlığına sarınıp, oturduğu yerde kederle büzülen Sunday'den başka herkes bu sözlerle güldü.

Sunday, ne halt etmeye bu filmi çevirmeye razı oldum, diye içinden geçirdi. İtalya'da, aslında hemen hemen tüm Avrupa ülkelerinde, iyi şöhret edinmişti. Halbuki burada, Hollywood'da kendisine hiç kıymet vermiyorlardı.

Abe dönüp, Sunday ile konuşmaya başladı, «Bak tatlım, biliyorum, harika memelerin var. Ama, onları Bay Milan'ın yüzüne doğru tutmaya çalış olur mu?»

Sunday kasılarak, «Özür dilerim» dedi. «Beni yere fırlatınca, göğüslerimi istediğiniz şekilde tutmam çok zor. Gö-

ğüslerimi örtecek bir şey kullanabilsem...»

«Hayır olmaz. Korkunç şeyler onlar.» Bazı kadın yıldızların, çıplak sahneleri çevirirlerken, kullanmakta ısrar ettikleri «Yapay göğüslerden» söz ediyorlardı. Bunlar yuvarlak, ten renginde meme başlarına yapıştırılan kauçuk süngerlerdi. Sunday çıplak sahneleri çevirirken, bunlardan kullanmak istemişti. Fakat imzaladığı anlaşmadaki bir madde, yıldızın film şirketinin isteklerini yerine getirmekle görevli olduğunu belirtiyordu ve film şirketi de takma göğüs istemiyordu. Bugün, her nedense sayıları iki misli artan film ekibinin karşısında, minicik bir donla salınıyordu.

Sunday sırtındaki sabahlığı tekrar çıkarmak zorunda kalacağını düşünerek korkudan titriyordu.

Abe, sanki kadının aklından geçen düşünceleri okumuşçasına, «Haydi yatağa gir, sana ne istediğimi göstereyim. Jack sence sakınca yok ya? Yoksa dublörünü çağırmamı ister misin?» dedi.

«Sakınca mı? Oğlum, bana bir şişe viski ve bir paket sigara verin, bu sahneyi bütün gün çeviririm!»

Herkes kahkahalarla güldü. Sunday gönülsüzce sırtındaki sabahlığı çıkardı. Etrafındakileri umursamamaya, arsızca sırtarak kendisine bakan yüzleri görmemeye çabalıyordu.

Çarşafların altına kayıp, Jack Milan'ın yanına uzandı.

Abe, «Şimdi ağır çekim başlasın» diye buyurdu. «Yataktan onu nasıl fırlattığını bana göster.»

Jack'ın güçlü kolları uzandı ve ağır ağır Sunday'i yukarıya doğru kaldırdı. Abe de şişko kollarını uzattı ve iki erkek kadını aralarında tuttular.

Abe, «Onu, kendine doğru böyle tutmaya çalış» dedi. «Tamam oldu. Harika. Şimdi yere güzelim, Jack'a vururken sırtını kameraya dön. İşte böyle!»

Bir kez daha Sunday'in vücudunu elledi. Bu kez Sunday şişkonun, ellerini göğüslerinin üstünden kazara dolaştırmadığına emindi.

«Ögle yemeği paydosu.» Jack Milan yataktan kalktı. Sirtında portakal rengi şort ve ayağında aynı renkte çoraplar vardı. Abe aktörden yana döndü. «Haydi gel Jack, sana istediğin viskiyi ismarlayayım.»

Sunday ağır ağır soyunma odasına yürüdü. Neredeyse ağlayacaktı. Kendisini hiç yerine koymaları yüz kızartıcıydı. Jack Milan'la iyi film yapacaklarını düşünmüştü. Ama, içinde bol güzel kıslı casus filmlerindeki, sıradan kıslardan biriydi. Roma'yı bir an önce terk etmeye öylesine can atıyordu ki senaryoya göz atmayı bile düşünmemiştir. Ayrıca, Hollywood'u görmeye can atıyordu. Film dünyasına, ancak doğduğı yer Rio'ya kadar yaklaşabilmiştir.

Sunday'in çocukluğu çok mutlu geçmiştir. Babası, Güney Amerikalı, annesi ise Fransızdı. Ve iki ayrı dünyanın insanları birbirlerine pek güzel uyum sağlamışlardı.

Sunday, on altı yaşına basınca, aktrist olmaya karar verdi ve Londra'daki Dramatik Sanatlar Okuluna devam etmek istediğini açıklayınca, anne ve babası kızlarının isteğini kabul ettiler. Her şey en iyi şekilde ayarlandı. Sunday, Londra'da yaşayan Jasmin teyzesinin yanında kalacaktı. Tatillerini Rio'da geçirecek, eğer İngiltere'de yaşamaktan bıcarsa, hemen anne ve babasının yanına dönecekti.

Sunday'in İngiltere'den bıkmasına fırsat kalmadı. Rio'dan ayrıldıktan iki gün sonra anne ve babasını feci bir trafik kazasında kaybetti.

Genç kız üzüntüden deliye döndü. Eğer onların yanında kalsaydım, başlarına bu kaza gelmeyecekti diye düşünerek, kendisini suçladı.

Babası iyi yaşamasını seven eliaçık bir adamdı. Tüm varlığını keyfince harcamıştı ve geriye pek fazla servet kalmamıştı.

Cenaze töreninden sonra, Sunday Londra'ya dönüp çalışmalarına devam etmeye karar verdi. Annesinden miras kalan bir kaç bin İngiliz lirasını cebine koyup, tekrar İngiltere-

re'ye uçu.

Yeni yaşantısına ayak uydurması zor oldu. Kensington'da küçük bir apartman katında yaşayan Jasmin teyzenin yanına yerleşti. Londra'nın soğuğu iliklerine işliyordu. En ufak sevgi gösterisini bile tabu sayan Jasmin teyze ile uyum sağlaması da olanaksızdı.

İçine düştüğü garip durum Sunday'i üzüp endişelendiriyordu. Sevgi ve şekfat arıyordu ama sığınabileceği sıcak köseyi bulamıyordu.

Kendisini çalgıncasına sanat akademisindeki çalışmalarına kaptırdı. Bir buçuk yıl sonra Raf Souza ile burada tanıştı.

Dinamik, çalışkan bir adam olan Raf Souza, zamanın en gözde moda fotoğrafçısıydı ve yeteneklerini de hafife almıyordu. Günün birinde yanında üç sıksa manken, bir berber, sandık dolusu alet edevat ve üç koca köpekle birlikte sanat akademisinin kapısından girdi. Akademiden fotoğraf çekmek için izin almıştı. Okulun içini ve öğrencileri, Vogue dergisinin yeni sayısını süsleyecek fotoğrafların geri planında kullanacaktı.

O günlerde, Sunday saçlarını dümdüz tarayıp ensesinde topluyor, soğuktan korunmak için üst üste üç kazak ve şalvar gibi bol pantolonlar giyip, hiç makyaj yapmıyordu.

Sunday, yüzlerce öğrencinin arasından Raf'ın dikkatini çekti. Fotoğrafçı, kızın saçlarını çözdü. Köpeklerinin yanında yere diz çöktürüp, yüzünü ayaktaki üç mankene doğru çevirterek poz verdirdi.

Sunday için için çok sevindi ama diğer öğrencilere karşı, poz vermekten hoşlanmadığı numarasına yattı.

Raf, kızın eline kartını tutuşturup, «Eğer resimlerini görmek istersen, yarın saat altı sularında stüdyoma gel» dedi.

Raf'ın stüdyosu Fulham Sokağının en kötü bölümündeydi. Adresi bulana dek, Sunday'in canı çıktı. Stüdyodan içeri

girdi, erkek, başını kaldırıp yüzüne bile bakmadı. Yalnızca, Sunday'in önüne resimleri fırlattı.

Sunday resimleri dikkatle inceledi. Mankenlerin yanında kendi yüzünü çok silik ve anlamsız buldu. Sırtındaki kat kat süveterlerle ne kadar hantal görünüyordu.

Raf havadan sudan konuşurcasına «Kaç yaşındasın?» diye sordu.

«Neredeyse on yediye basacağım. Neden sordun?»

«Sadece merak ettim. Bazı düşüncelerim var. Belki sen işime yararsın. Test çekimlerini denemek ister misin?»

«Evet, isterim.»

«Eğer iyi resim verirsen, yurtdışında bir hafta geçireceksin demektir. Tüm masraflar bana ait, ayrıca yüz İngiliz lirasını da cebine indireceksin.»

Raf uyanık, cin gibi bir adamdı. Yeni aldığı işten bin İngiliz lirası kazanacaktı. Eğer gerçekten deneyimli profesyonel model ile çalışacak olsa kendisine yüz İngiliz'den fazlaya patlayacaktı. Hem kızda çok iş vardı. Renkli fotoğraflarda o kadife gibi şahane cildi, harika görünüm verecekti. Yetenekli elden çıkma makyaj ve iyi saç biçimiyle, kızı bir içim su yapmak işten bile değildi. Artık bilinen yüzlerle çalışmaktan bıkmıştı. Modellerin hepsi birbirlerine benziyorlardı. Bu kızla iyi vakit geçirip, oyalanacaktı.

Raf, kısa meslek yaşantısında, en ünlü fotomodeller, dergilerin kadın yayın müdürleri ve genellikle kendisine yarar sağlayacak her kadınla yatmıştı. Tık naz yapılı dağınık bir erkekti. Fakat sevimli çocuksu gülümsemesi ile tüm kadınları baştan çıkarıyordu.

Şimdi bu yeteneğini Sunday'in üstünde deniyordu. «Teklifime ne dersin? Ailenin sorun çıkartmasına fırsat vermeden işi idare edebilir misin?»

Sunday, ne iyi, ne tatlı bir adam diye düşündü. «Evet idare edebileceğime eminim. Yarın yarıyıl tatili başlıyor. Kesin bir planım yok.»

«Harika! Haydi hemen işe koyulalım. Giysilerini çıkartsan iyi olur. Sana bir gömlek vereceğim, onu giy. Saçlarını da çözüp omuzlarına sal, ensene topladığın zaman kocakarıya benziyorsun.»

Sunday bir an kuşkuyla kıvrandı. Ne biçim resimler çekmeye niyetleniyordu? Raf gömleği fırlattığı zaman, Sunday hâlâ tereddüt ediyordu.

Raf kızın çekindiğini fark etti. «Sevgilim, moda resimleri çekeceğim. Plaj giysileri ve harem şalvarları falan filan. Hırtlamba gibi giysilerinin altında sakladığın vücudunu görmeliyim. Eğer istersen giysilerini üst katta değiştirebilirsin» diyerek kameraları ayarlamaya başladı.

Sunday gömleği alıp, üst kata çıktı ve külotla sutyeninin üstüne gömleği geçirdi. Aynadaki aksine baktı, görünümü hiç de fena değildi. Sonra saçlarını çözüp omuzlarına saldı. Parmaklarının ucuna basarak usulca aşağıya indi.

Raf, kızı görür görmez. ‘Tanrım! Bu kez turnayı gözünden vurdum’ diye düşündü. Kız şahaneydi. Bacakları inanılmayacak kadar uzundu. Raf daha şimdiden çekeceği çılgın pozları düşlemeye başladı. Sunday’ın dimdik göğüsleri neredeyse gömleği delip dışarıya fırlayacaktı. Çok çekiciydi. Kendisini taşımasını çok iyi biliyordu. Ya, o salına salına seksi yürümesine ne demeliydi?

Raf bir saat hiç durmadan poz poz resimler çekti. Kız her istediği poza hiç zorluk çekmeden hemen uyum sağlıyordu. Kızın sırtından gömleği çıkartıp, çıplak pozlar vermek için yanıp tutuşuyordu. Sunday’i arzulaması bir yana, onun sayesinde bomba gibi işler çıkaracaktı.

Tüm hazırlıklar tamamlandı ve Fas’a gittiler.

Kadınları yalnızca işine yaradıkları sürece kullanmayı alışkanlık haline getiren Raf, Sunday’e büyülenmişçesine tutuldu.

Teyzesiyle pek iyi anlaşılamayan Sunday de zamanının çoğunu Raf ile birlikte geçirmeye başladı. Sunday on yedi

yaşına bastığı gün, Raf kızla sevişti ve kısa süre sonra Sunday erkeğin dairesine taşındı.

Jasmin teyze, yeğeninin sevgilisi ile birlikte yaşamasına, hayatta her şeyi kabul ettiği gibi dudaklarını büzüp, sessizlik içinde boyun eğdi.

Sunday teyzesine «Seni sık sık arayacağım» diye söz verdi.

Jasmin teyze omuzlarını silkerek, yeğeninin davranışlarını onaylamadığını belli etti.

Anne ve babasının ölümünden sonra, Sunday'in sevgiyle ilk yakınlaştığı insan Raf'tı. Birkaç ay birlikte yaşadılar. Raf kendi işleriyle uğraşırken, Sunday de sanat akademisinde son yarı yılı bitirdi. Ve Sunday'in Fas'ta çekilen resimleri yayınlanınca, dergiye telefonlar yağmaya başladı. Herkes kızın kimliğini ve adresini öğrenmek istiyordu.

Raf kıskançlıkla içine kapandı. Sunday ise sevinçten uçuyordu.

Derginin yayın müdürü Raf'tan hiç vakit kaybetmeden tekrar Sunday ile işe başlamasını istedi. Çok iyi para teklif ettikleri halde, Raf kızın ağzından girip burnundan çıktı ve reklamlara çıkmasını önledi. Fakat Sunday deneme filmi çevirmekte diretti.

Raf, onu Roma'ya götürdü. Birlikte dolaşp, fotoğraflar çekerlerken, Sunday kendisine Rio'yu anımsatan kente adeta aşık oldu.

Roma dönüşünde, deneme filminin iyi sonuç verdiğini öğrenen Sunday filmdeki gerçek rolü üstlendi.

Raf iyice suratını asıp, içine kapandı. Sunday'i başkalarıyla paylaşmak zorunda kalmasına dayanamıyordu. Kızı çılgıncasına kıskanıyordu. Sunday ile yaşamaya başladığından beri ilk kez diğer kadınlarla sevişiyor, Sunday eve gelmeden kafayı çekip sarhoş oluyor, dostlarının önünde kızla alay edip hakaretler yağıdırıyordu.

Raf'ın kendisine karşı böyle çirkin davranışlarda bulunmasının nedenini, Sunday anlayamıyordu. Ona ne kötülük yapmıştı ki?

Fakat, Raf onun başarısı karşısında neler hissettiğini açıklayamıyor, Sunday'i yitireceğini düşünüp, korkudan neredeyse aklını kaçıırıyordu.

Sunday çevirdiği birkaç filmde ufak tefek rollere çıktıktan sonra, günün birinde Roma'daki film stüdyolarından birinde başrol teklifi aldı.

Raf, içinden lanetler savurarak, «Kabul et. Nasıl olsa aramızdaki bağlar kopmak üzere» dedi. Artık başka bir sevgili bulduğunu söyleyerek aralarındaki ilişkiyi oracıkta koparıverdi.

Sunday, Roma'da büyük başarı kazandı. Cinselliğini ve güzelliğini sergileyen bir dizi film çevirdi.

«Ciddi sanat filmleri» çevirme düşlerini de bir köşeye attı. Gittiği her yerde yarattığı heyecan ve ilgiden büyük keyif duyuyordu.

Tüm İtalyan erkekleri Sunday'in peşinden koşuyorlardı. Ama, Raf'ı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Raf ilk erkeğiymiş ve onu sevmişti. Sunday onun da kendisini sevdiğine inanmıştı.

Derken günün birinde Paulo sahneye çıktı. Kont Paulo Gennerra Rizzo. Felaketler meleşti Kont Paulo.

«Bayan Simmons!» Soyunma odasının kapısı çalındı. «Bayan Simmons lütfen sete gelin.»

Sunday kendiliğinden bakışlarını karşısındaki aynaya çevirdi ve aksini incelerken, öğle yemeğinde ağzına bir lokma koymadığını anımsadı. Oh, keyfe keder! Sevimli Abe Stein ile, kendisine ağzını açıp merhaba bile demeden tatlı Jack Milan'ın yanlarına dönmeliydi. Aman, Hollywood'da işe başladığı gün ne eğlenceliydi!

Set, kum gibi insan kaynıyordu. Çıplak sahnelerin çevri-

leceği söylentisi yayılınca, sabahleyin Sunday'in görmediği sürüyle erkek birikmişti. Daha önce hiç görmediği bazı adamların da ellerinde kameralar vardı. Jack Milan ile Abe Stein'in yerlerinde yeller esiyordu.

Sabahleyin tartıştığı makyajcı yanına yaklaştı. Sunday'e göre anlamsız ve saçma tartışmaydı. Her zamanki gibi göz makyajını kendisi yapmak isteyince, adam bu isteğine karşı koymuş, Sunday de adama sinirlenmişti. Çünkü kendi hatlarını, yüzüne beş dakika bakan adamdan daha iyi tanıyordu. Makyajını kendisi yapmakta ısrar edince, adam «Pis yabancı aktrist bozuntusu» diye homurdanarak, öfkeyle soyunma odasından çıkmıştı.

Şimdi yine elinde pudra ve süngerle Sunday'in yanına yaklaştı. «Sabahlığını çıkar. Vücudunun makyajını kontrol edeceğim» diye söylendi.

Yanına arkadaşlarını toplayıp, kendisini seyrettirmeye getiren adama Sunday öfkeyle baktı. «Sabahleyin vücuduma makyaj yapan kadın nerede?»

«Başka sete gitti. Haydi utanma yavrum, koca memelerini görmeyen kalmadı!»

Sunday yüzüne ateş bastığını hissetti. Hızla arkasını dönüp setten kaçmaya çabalarken, Jack Milan ve Abe ile burun buruna geldi.

Abe ayı pençesine benzeyen parmaklarıyla Sunday'i kolundan yakaladı. «Tatlım, nereye kaçıyorsun? Haydi şu sahneyi bir an önce bitirelim» diyerek Sunday'i sete çekti.

Sunday birdenbire kalabalığın önünde soyunamayacağını hissetti. Abe'ye «İtalya'da çıplak sahneler çevrilirken sette yalnız işi olan teknisyenler kalırdı, lütfen aynı kuralı uygulayın» dedi.

«Oh, öyle mi?» Abe öksürmeye başladı ve tükürdü. «Tatlım, burası İtalya değil. Gördüğün heriflerin hepsi sette görevli.»

Kolay kolay sinirlenmeyen Sunday'in öfkeden gözü döndü. «Öyleyse sahneleri bensiz çekersiniz. Hayvan gibi seyretilmekten hoşlanmıyorum. Ben bir sanatçıyım.»

Abe, «Ha!» diye homurdandı. «Sanatçı, ha? Kamera'nın karşısında memelerine bile sahip çıkamayan bir sanatçı. Bebeğim, bana öyle yüksek havalar atma. İmza bastığın anlaşılmayı da sakın aklından çıkarma, olur mu?»

«Evet, anlaşmanın her satırını ezbere biliyorum. Fakat bu koşullar altında sizlerle çalışamam. Özür dilerim.»

Sunday arkasını dönüp seti terk etti.

Tarihte ilk kez birisi Jack Milan filmine sırt çeviriyordu.

3

PARK Lane'e bakan loş lokantada, Charlie Brick'le kız yan yana oturuyorlardı. Birkaç adım geride duran garson ordusu da, masadan gelecek en ufak işareti dört gözle bekliyorlardı.

Kahvelerini yudumlarlarken, iri parlak gözlü kız bakışlarını sevinçle lokantanın içinde dolaştırdı. Çok genç ve güzeldi. Charlie ise kırkına merdiven dayamıştı. Uzun yüzünde hep kederli ifade vardı. Kocaman kalın çerçeveli gözlükler kullanırdı.

Birdenbire kız, «Keşke annem burada yemek yediğimi görebilseydi!» dedi.

«Neden sevgilim?» Charlie kıza doğru eğilip masanın altından elini tuttu.

Kız coşup konuşmaya başladı. «Annem böyle bir yerde seninle baş başa yemek yediğimi görse gözlerine inanamaz.»

«Niçin inanmasın?» Avucundaki kızın elini sıktı.

Kız «Eh işte biliyorsun» diye kıkırdadı. «O güzellik ya-

rışmasını kazanıp Londra'ya gelmeme de çok şaşırdılar. Bizim oraları biraz geri kafalıdır. Böyle fiyakalı bir restoranda gerçek film yıldızı ile yemek yediğimi görseler neler düşüneceklerini tahmin edebilirsin!»

«Sen çok güzel minicik bir kızsın.»

Kızın sevinçten gözlerinin içi gülüyordu. «Sahi mi?» Erkeğin ellerini avuçlarının içine aldı. «Annem her zaman benim sinema dünyasında bir yerim olmasını isterdi.» Ümit dolu bakışlarını Charlie'ye çevirdi. «Acaba girebilir miyim dersin?»

Charlie ellerini kızın avuçlarının içinden çekti, masanın yakınında duran garsonlara işaret etti. «Artık kalkalım. Yarın sabah erkenden sette olmam gerek.»

«Oh!» Kızın tüm hevesi kursağında kaldı. «Otelde bana yeni resimlerini göstereceğini sanıyordum.»

Charlie'nin kıza karşı davranışları birdenbire değişti. Telaşlı ve soğuktu. «Başka zaman.»

Müdür koşarak masaya geldi. «Bir arzunuz mu var Bay Brick?»

Charlie ayağa kalktı. «Teşekkür ederim Luigi, her şey mükemmeldi.»

«Bay Brick, geçen hafta son filminizi gördüm, efendim. Çok komikti, gerçekten çok güzel bir komediydi. Bu gece lokantamıza şeref verdiniz.»

«Teşekkür ederim, Luigi.»

Dışarıda ince ince ahmak ıslatan yağmur yağıyordu. Londra buz gibi ayaz kesmişti. Kapıcı hemen hazırola geçti. «İyi akşamlar Bay Brick, arabanız şimdi geliyor.»

Yolun ucunda uzun siyah Bentley görüldü. Kapının önünde durunca Charlie ile kız arabaya bindiler.

Yüklü bahşişi cebine indirerek kapıcı, «Teşekkür ederim, efendim. Çok teşekkür ederim» dedi.

Araba sessizce yola koyuldu.

Şoför «Nereye?» diye sordu.

«George, beni otele bırak, sonra Bayan Marymont'u evine götür.»

«Peki, efendim.» George, evine bırakılıp bir daha aranmayacak zavallı garip bir kuş daha, diye düşünerek için için güldü.

Hiç konuşmadan otele geldiler. Charlie'nin birdenbire değişmesine şaşırان kız ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Araba otelin önünde durunca, kız, «Seninle yukarıya çıkmamı istemediğine emin misin?» diye sordu.

«Çok tatlısın sevgilim, ama biliyorsun sabah beşte kalkmam gerek. Gelecek hafta seni ararım,» diyerek hızla arabadan aşağıya atladı. «Hoşça kal.»

Charlie kaldırımında durup, arabanın ağır ağır trafiğin içinde gözden kayboluşuna baktı. Ahmak kız, diye içinden geçirdi. Kendisiyle yıldız olabilmek için mi çıkıyordu? Gerçekten kendisini kullanarak sinema dünyasına adım atacaklarını mı düşünüyorlardı?

Aynı sözleri kaçınıcı duyuyordu? Kaçınıcı kez değişik ifadelerle niyetlerini açıklamışlardı? Direkt yaklaşım: «Bana deneme filmi çevirtebilir misin?» İmalı yaklaşım: «Her zaman rol yapmak isterdim.» Figüranların yaklaşımı: «Ajanın gelecek filmdeki kadın oyuncu rolünün benim için biçilmiş kaftan olduğunu söylüyor.»

Lorna dalga geçerek kendisini uyarmıştı. «Oh, evet hiç kuşkusuz seninle yatağa girmeye can atan binlerce kız kuyrukta bekliyor. Fakat sevgilim acaba kendi kendine, 'Benim peşimden mi, yoksa Charlie Brick'in peşimden mi, koşuyorlar' diye hiç sordun mu?»

Charlie, karısı Lorna'dan bir ay önce boşanmıştı. On iki yıllık evlilik çöküp gitmişti. Lorna başka bir erkekle yaşıyor, çocuklar da ana ve babaları arasında mekik dokuyorlardı. Kaç kişiyle birlikte olursa olsun Charlie içindeki o korkunç yalnızlık duygusunu yenemiyordu.

Otelden içeriye girdi. Resepsiyondaki memur hemen

belboyu yanına koşturdu. «Bay Brick, sizi Hollywood'dan telefonla arıyorlar.»

Charlie, «Yukarıya daireme bağlayın» dedi.

Asansörcü, Charlie Brick'i gördüğüne çok sevindi. «Küçük kızım imzalı resminizi görünce sevinçten neredeyse düşüp bayılacaktı, Bay Brick. Son filminizi tam dört kez izlemiş.»

Charlie gülümsedi. Beğenilmek hoşuna gidiyordu.

Dairesinden içeriye girince telefon çalmaya başladı. Hollywood'dan ajanı Marshall K. Marshall arıyordu. Gelecek hafta Amerika'ya yapacağı yolculuğun bazı detayları hakkında bilgi veriyordu. Charlie yeni filmini, Hollywood'da bir film şirketi adına çevirecekti.

Kısaca havadan sudan konuştuktan sonra, Marshall «Charlie seni dört gözle bekliyoruz. Ayın yirmi sekizinde görüşeceğiz. Şerefine vereceğimiz partiye kimler davetli bilersen,» diyerek konuşmasına bir süre ara verdi, sonra çekineyerek «Sana birkaç karı ayarlamamı ister misin?» diye sorarak, tanınmış bazı isimleri sıraladı. «Hayır mı? Pekala öyleyse, cinsel yaşıntını sen daha iyi idare edersin.»

Birbirlerine veda ettiler ve Charlie telefonu kapattı.

Charlie bozulmuştu. Odanın içinde öfkeyle dolaşmaya başladı. Sanki kendisini zıvanadan çıkarmak için herkes söz birliği etmişçesine iğneli laflar sokuşturuyorlardı. Robert Redford'a, veya Michael Caine'e hiç kimse karı bulalım mı teklifini yapmaya cesaret edemezlerdi. Neden kendisine böyle davranıyorlardı? Oh, evet, gençleri çılgına çeviren ilah olmadığını biliyordu. Ama hiç olmazsa sevimli hoş bir yüzü vardı. Saçları ve dişleri takma değildi. Son filmi için epeyce kilo vermişti. Daha genç sayılırdı. Koynuna girecek kadınları bulmakta güçlük çekmiyordu. Aslında yatıp kalktıktan sonra onları başından defetmekte zorluk çekiyordu. Kadınlardan kurtulmak isteyince, telaşla saatine bakıp, «Aman Tanrım! Gerçekten saat doğru mu? Zaman göz açıp

kapayıncaya dek geçmiş!» diye söylenirdi. Anlayışlı olanlar da kalkıp giderlerdi.

Kişisel eşyaları; kameralarını, kitaplarını, senaryo müsveddelerini, görkemli müzik setini ve plaklarını da beraberinde getirdiği halde, otelin en üst katında tuttuğu daire soğuk ve kişiliksizdi.

Bu daireden bir an önce kurtulmaya can atıyordu. Otel odaları insana asla sıcak yuva duygusunu veremiyordu.

Charlie tekrar çalmaya başlayan telefonu açtı.

Hattın diğer ucunda şoförü, «Bayanı evine bıraktım ama hiç hoşuna gitmedi. Bu gece başka bir şeye ihtiyacınız var mı?» diye sordu.

Charlie esneyerek «Hayır» diye yanıtladı. «Erken yatacağım. Yarın sabah sekizde gel. İyi geceler George.» Telefonu kapatır kapatmaz yine çalmaya başladı.

Hattın diğer ucunda kötü aksanlı kadın sesi sitem edencesine «Sevgilim, telefon etmedin. Bir şey mi oldu?» diye sordu.

Charlie bir gece önce partide tanıştığı, iri göğüslü aktrist bozması Kristen Sweetzer ile ayaküstü iş tuttuğunu anımsadı. Öylesine kafayı bulmuştu ki kadını hayal meyal anımsıyordu.

«Oh, merhaba aşkım» dedi. «Özür dilerim, seni bugün arayacak mıydım?»

«Evet sevgilim, fakat bu kez seni bağışlıyorum.» Kısa sessizlikten sonra, «Pekala sevgilim seni tekrar ne zaman göreceğim?»

Birdenbire Charlie'nin içine kasvet çöktü ve kadını çekemeyeceğini anladı. R harflerini çatlata çatlata sevimsiz konuşması ile kadın, Charlie'ye öğrencilerine göz açtırmayan amansız jimnastik öğretmenlerini anımsatıyordu. Bir gece önce, «Gitmek ister misin? Gidelim mi?» diye soracağı yerde, «Benim eve gidiyoruz» demiş ve Charlie de onun peşine takılıvermişti.

Charlie «Bak şekerim, gelecek hafta akşam yemeğine çıkalım. Birkaç gün işim var, fakat yakında seni ararım olur mu?» dedi.

Kristen Sweetzer derin derin içini çekti. «Seni hemen göreceğimi ümit ediyordum.»

Charlie bu kez ayağını sıkı bastı. «Perşembe veya Cuma seni ararım.»

«Peki, yaramaz çocuk!»

Kadının seçtiği sıfat Charlie'yi ürpertti. «Evet, sevgilim, belki haklısın» diyerek karşı tarafın konuşmasına fırsat vermeden, telaşla telefonu kapattı.

Kendisini bildi bileli hayatına giren kadınlar onu hep düş kırıklığına uğratmışlardı.

Eski karısı Lorna bile, onca yıllık beraberlikten sonra, diğer kadınlardan farksız olmadığını kanıtlamıştı.

Son birkaç ayın tatsız ve acı anıları peş peşe aklından geçmeye başladı. Her iki tarafın birbirlerini suçlamaları, korkunç kavgaları izleyen uzun dargınlıklar. En kötüsü, Lorna'nın kendisine karşı duyduğu korkunç nefret ve ilgisizlik.

Karısına, takılar, kürkler ve yeni bir araba almıştı. Lorna yatakta kocasıyla nasıl duygusuzca sevişiyorsa, armağanları da hiç heyecan duymadan kabul etmişti. Zaten asla arzuolu bir yapıya sahip değildi. Son zamanlarda ise Charlie'yi görmeye tahammül edemiyordu. Kocasının, dokunuşlarından iğrenerek kaçıyordu. O geceyi Charlie asla unutamıyordu. Yatakta karısının üstüne çıkmış, yapması gerekeni telaşla sona erdirmeye çabalarken, Lorna ağlamaya başlamıştı. Boğulurcasına, derin derin hıçkırıqlarla ağlıyordu. Charlie hızla geri çekilirken, aralarında meydana gelen derin uçurumu ilk kez fark etmişti.

Bir kadındaki tüm vasıfların Lorna'da toplandığını sanmıştı. Acaba karısına karşı çok mu kötü davranmıştı ki Lorna kocasını bağışlayamıyordu?

Sonunda ipi koparan Lorna olmuştu.

Charlie geçmişİ düşünmeye boş verip, geleceğe yöneldi.

Charlie Brick adı, milyonların kalbinde yatıyordu. Artık çevirdiğı filmlerin sayılarını dahi anımsamıyordu. Çok zengindi. Mesleğe varyete salonlarında, on beş İngiliz lirası aylıkla başlayıp haftalarca turnelerde ömrünü tüketen bir komedyen olarak bugün ulaştığı başarısını hafife alamazdı. Artık, hayatının sonuna dek hiç çalışmadan, paşalar gibi yaşayabilirdi. Ömrünün sonuna dek refah içinde yaşayabileceğini düşündükçe içi huzurla doluyordu.

Annesi, iki hizmetçisi, ve şoförüyle Richmond'da güzel bir evde yaşıyordu. Çocukları adına vakıf kurmuştu. Çok ısrar ettiğı halde, Lorna kendisinden bir kuruş yardım istemişti. Fakat Charlie çocuklarının hiçbir gereksinimini eksik etmiyordu. Maddi durumu bundan daha iyi olamazdı.

Yeni çevireceğı film de ilginçti. Yönetmenle dostlukları çok eskilere dayanıyordu. Başroldeki kadın yıldız Michelle Lomas da eski dostlarından biriydi, ama aralarındaki ilişki dostluktan da ileriye dayanıyordu. Michelle ünlü bir yıldızdı. İri yapılı, şehvetli bir kadındı. On dokuz yaşında, Fransa'nın güneyinde bikini mayo ile dolaşırken, film yapımcılarından birisinin gözüne çarpıvermişti. Beyaz perdede ilk görünümünden on yıl sonra, dişiliğı ve oyunculuğı ile dünya çapında ün yapmıştı. Charlie mesleğinde emin adımlarla ilerlerken, Michelle'in adı da dünyayı tutuşturmaya başlamıştı. Charlie onu beş yıl önce tanımıştı.

Michelle ile çevirdiğı filmde seyircilerin karşısına komedyenliğinin yanında ilk kez romantik aşık olarak çıkıyordu. Dünyanın dört bucağındaki kadın seyirciler Charlie'nin romantik aşık rolünü hemen benimsediler. Eğer Michelle Lomas'a kur yapabiliyorsa, diğer kadınlara da yapabilirdi.

Çuvallar dolusu mektuplar yağmaya başlayınca, mesleğinde doludizgin ilerlemeye başladı.

Tabii böylece, Lorna ile kurduğı yaşantının da temelleri çatırdamaya başladı.

Michelle ile ilişkisi yaşantısını kökünden değiştirdi. İlk günlerde ünlü seks ilahesinin, belki de Avrupa'nın o zamanlardaki en ünlü seks ilahesinin kendisini arzulayıp, isteyeceğine inanamıyordu. Ama Michelle, Charlie'yi gerçekten arzuluyordu. Charlie ile birlikte olabilmek için akıl hayal almaz dümenler çeviriyordu. Michelle evliydi. Kocasını Paris'te yaşıyordu ve kırk yılda bir karısının film çevirdiği setlere gelirdi.

Birlikte seviştikleri zamanlar, Michelle «Harika bir erkeksin» diye Charlie'nin kulağına kedi gibi mırıldanırdı. «Aşıkların en mükemmeli, en iyisisin.»

Daha önce Charlie bu sözleri hiçbir kadından duymamıştı. Zaman zaman kendisini yatakta yetersiz ve orta güçte bir erkek gibi hissedirdi. Fakat Michelle tüm duygularını değiştirmişti. Kendisini kral gibi hissetmesini sağlamıştı.

Hiç kuşkusuz, Charlie'nin evlilik yaşantısı da sallanmaya başlamıştı. Her gün stüdyodan eve daha geç dönüyordu. Hafta sonlarında ise iş bahanesi ile evden kaçıyor. Aynı evde yaşadıkları halde, sonunda Lorna ile arada sırada karşılaşmaya başlamışlardı.

Kırk yılda bir karşılaştıklarında da ancak birbirlerine hakaretler yağdıracak kadar vakit bulabiliyorlardı.

Lorna: «O Fransız ineğini becerdiğini biliyorum.»

Charlie: «Nasıl böyle konuşabiliyorsun anlamıyorum?»

Lorna: «Kızıışmış dişi köpeğin peşinden koşan itlere benziyorsun. Elâleme kendini rezil ediyorsun.»

Böylece kavgalar kavgaları, hakaretler hakaretleri izledi ve günün birinde dananın kuyruğu koptu. Charlie, Michelle'in peşinden Fransa'ya gitmeyi düşünüyordu. Birlikte çevirdikleri film sona ermiş, Michelle iki hafta önce Fransa'ya dönmüştü. Charlie ile her gün telefonla konuşuyorlardı.

Sonunda Michelle, «Kocam güneye gidecek, on gün yok. Yarın yola çıkıyor. Gelsene» dedi.

Charlie yolculuk hazırlıklarını ayarladı. Fakat ne yazık ki yolculuğa çıkacağı gün, Lorna, kızına doğum günü partisi vermeyi düşünüyordu. Charlie karısına yeni film görüşmeleri için hemen yolculuğa çıkması gerektiği bahanesini uydurdu.

Lorna dik bakışlarla, uzun uzun kocasını süzdü ve tane tane konuşarak, «Eğer o kadına gidiyorsan, sonra başına geleceklerden beni sorumlu tutma,» dedi.

Paris yolculuğu dönüşünde, Charlie evi bambaşka havada buldu. Artık karı koca hiç kavga etmiyorlardı. Çünkü Lorna'nın evde durduğu yoktu. Charlie'nin eve geldiği saatlerde, Lorna arkadaşlarıyla gezmeye gidiyordu. Bazı geceler eve dönmüyor ve nerede kaldığını söylemek zahmetine bile katlanmıyordu.

Charlie de kendisini Michelle ile buluşabilme planlarına öylesine kaptırmıştı ki, karısına hesap sormuyordu.

Meslek yaşantısının doruğundaydı. Gün geçtikçe şöhreti dünyayı sarıyordu. Meslektaşları Charlie'nin istediği filmlerde rol seçebilmesini hasetle izliyorlardı. Eleştirmenlerden en iyi notları alıyordu: «CHARLIE BRICK YİNE PARLIYOR», «FİLMİ KURTARAN BRICK», «DAHİ KOMEDYEN CHARLIE BRICK.»

Lorna ile birlikte köyde yaşadıkları evden taşınıp, Knightsbridge'de bir teras katına taşınmaya karar verdiler. Her ikisinin de ayrı ülkelerde film çevirmeleri, buluşmalarını zorlaştırıyordu, Michelle ile yaşadığı aşk macerası sona ermek üzereydi.

Budala aşıklar gibi davranıp, kendisini komik düşürdüğüünün de farkına varmıştı. Bütün suç kendisindeydi. Fakat Michelle Lomas gibi bir kadınla sevişmesini de yabana atamazdı. Her nedense, Charlie evlilik dışı ilişkisinin, evlilik yaşantısındaki pürüzleri ortadan kaldırıp, kendisini Lorna ile yakınlaştıracığı gibi komik bir inanca kapılmıştı.

Ne yazık ki Lorna kocası ile aynı düşüncüyü paylaşmıyor-

du. Charlie'nin gösterdiği ilgiye karşılık, soğuk ve düşmanca davranıyordu.

Charlie, yeni çevrenin aralarındaki soğukluğu eriteceğini düşünerek, Knightsbridge'deki teras katına satın aldı.

Bir ev sahibi olmak Lorna'nın kılını bile kıpırdatmadı. Katı dekoratörün döşemesinde ısrar etti.

Yeni evlerine taşındıktan iki hafta sonra, Charlie'nin İspanya'ya gitmesi gerekti. Dönüşünde, Lorna'nın evi terk ettiğini öğrendi. Karısı, «Hepsi senin hatan, sakın beni suçlama,» diye bir not yazıp, çocukları da evde bırakıp, çekip gitmişti.

Sanki yer yarılp, Lorna içine girmişti. Charlie onun izini ancak iki hafta sonra bulabildi. Özel bir dedektif, Lorna'yı Bayswater'daki ucuz bir otel odasında işsiz güçsüz ikinci sınıf bir aktörün koynunda buldu. Dedektifin elinde fotoğraflarla kanıtlar vardı. Tereyağından kıl çekercesine kolayca boşanabilecekti.

Charlie, önceleri Lorna'nın işsiz güçsüz bir 'hiç' uğruna kendisini bırakabileceğine inanamadı. Karısının kaçtığı herif yakışıklı bile değildi.

Fakat, Lorna hiçbir şeyi umursamıyor, her şeye boş veriyordu. «Haydi hiç durma beni hemen boşla» diye bağırdı. «Senden ayrılmak büyük zevk.»

Charlie satın aldığı kocaman teras katında, çocukları, dadısı ve şoförüyle yalnız kaldı.

Başına gelen felaketlere inanamıyordu. Michelle'e duyduğu çılgın arzu sönmüştü. Lorna'yı geri istiyordu. Lorna karısıydı. Bunu anlamıyor muydu? Aktör bozuntusu herife kaçtığını bağışlamaya hazırdı. Olayı unutabilirdi. Kuşkusuz Lorna da kocasını bağışlayabilirdi. Çocuklarının hatırı için yeni bir denemeye girişebilirlerdi.

Fakat Lorna, kocasının ileri sürdüğü tüm tekliflere kulaklarını tıkadı.

Sevgilisi ile aynı evde yaşamaya başladıktan kısa süre

sonra, avukatının aracılığıyla, çocuklarının velayetini istedi. Charlie'nin tüm çırpınmaları boşa gitti. Yasalar, çocukların anneleri ile birlikte yaşamalarını buyuruyorlardı.

Charlie, Knightsbridge'deki teras katını satıp, otel daire-sine yerleşti. Geceleri çok yalnızlık çekiyordu. Kimi zaman-lar boş gözlerle saatlerce duvarlara bakıyor, bazen de uyuş-turucuyla kafayı buluyordu.

Elinin altında sayısız kız vardı. Bir gece striptizciyle, er-tesi gece kocası kent dışına çıkan bir kadınla gününü gün ediyordu.

Ve kadınların hepsi Charlie'yi düş kırıklığına uğratiyor-lardı. Hepsi teker teker onu şu veya bu şekilde kullanmaya kalkıyorlardı.

Charlie birlikte olduğu tüm kadınlara aynı öyküyü anla-tıyordu. Karısı başka bir erkeğe kaçmıştı. Şöhret ve yaşam ancak paylaşıldığı zaman zevkliydi, falan filan.

Birkaç kez birlikte olduğu kadınlar Charlie ile evlenme hayalleri kuruyorlardı. Zaten Charlie de hepsine ümit ve-rir, evlenmeyi dilinden düşürmüyordu. İlk kez tanıdığı biri-ne hemen hayatı boyunca aradığı kadını bulduğunu hissetti-riyordu. Fakat onlara karşı çok kötü davranıyordu. Telefon ederim diye söz verdiği zamanlar sözünü tutmuyor, canı ne zaman isterse o zaman arıyordu. Hatta bazen gecenin ikisin-de aklına estiği zaman telefon ediyor. Böylece Lorna'dan in-tikam aldığını sanıyordu. Her gece başka bir kadınla vakit geçiriyor, ama hiçbirine değer vermiyordu.

Lorna'nın peşinden koştuğu günlerden bu yana çok de-ğişmişti. O günlerde kovalayan kendisiydi, doğrusu Lorna'yı tavlayana dek canı çıkmıştı.

Lorna ile Manchester'da arkadaşının evindeki partide tanışmışlardı. Onu ilk gördüğü günü asla unutamıyordu. O güne kadar tanıdığı kızlardan çok farklıydı. Açık sarı saçları-nı ensesinde toplamıştı. Gözlerinde, küçük yüzünü daha da ufaltıp, zavallı bir ifade veren kocaman çerçeveli gözlükler

vardı. Giysilerinden de para sıkıntısı çektiği belliydi. Öyle, erkekleri baştan çıkartıcı güzelliğe sahip değildi ama Charlie için dünyanın en güzel kızıydı.

Tanışmalarından bir yıl sonra evlendiler ve düğün gecelerini Manchester'ın en görkemli otelinde geçirdiler. Kıt kanaat geçiniyorlardı. Aslında pahalı otellere savuracak paraları yoktu, ama Charlie düğün gecesinin savurganlık yapmaya degeceğini düşündü. Ne yazık ki düşüncelerinde yanıldı, düğün gecesı hüsrarla sona erdi.

Lorna ile bir yıldır gezip tozdukları halde, her gece buluşmamışlardı. Çünkü Charlie, çoğu zaman turnede ülkeyi bir baştan bir başa dolaşıyordu. Birlikte oldukları zaman çok kısıtlıydı. Lorna ailesi ile birlikte yaşıyordu ve ilişkilerinin ilk gününde, evleninceye dek hiç kimseyle «O işi» yapmayacağını açıkça söylemişti.

Charlie'nin onunla evlenmek istemesinin belli başlı sebeplerinden birisi de Lorna'nın önüne çıkan rastgele bir erkekle yatmaya kalkışmamasıydı. «El değmemiş, temiz bir kızla» çoluk çocuğa karışacağını düşündükçe, yerinde duramıyordu. Lorna'nın kendisini çılgınca sevdiğine emindi. Çünkü Charlie de onu seviyordu.

Lorna yirmi bir yaşında ve hâlâ bakireydi. Davranışlarına bakılırsa, yaşantısının sonuna dek bakire kalmaya niyetliydi.

Evlendikleri gece, banyoya geçip soyundu ve tüm ışıklar sönmedikçe dışarı çıkmayacağını belirtti. Charlie karısının isteğine boyun eğip ışıkları söndüdü. Lorna banyodan çıkıp, koşarak yatağa girdi, yorganları üstüne çekti. Charlie, elini yüzünü yıkadıktan sonra, dişlerini fırçalayıp, yatak odasına geçene dek Lorna yorganlara sarılıp uykuya daldı. Charlie usulca karısının yanına uzandı.

On aydır her fırsatta buluşup görüştükleri halde, vücutları birbirlerine yabancıydı.

Charlie ellerini, karısının sıkı sıkı sarındığı geceliğinin

altına sokmaya çabalayarak, «Uyuyor musun?» diye sordu.

Fakat yanıt alamadı.

Yatağın içinde bir süre itişip kakıştıktan sonra, Charlie karısının göğüslerine dokunabildi. Yavaş yavaş Lorna'nın göğüslerini okşamaya başladı. Lorna gözlerini sıkıca yummuş, hiç kımıldamadan yatıyordu.

Bu garip hareketsiz vücudu okşama Charlie'yi çok heyecanlandırdı. Bir süre sonra heyecanına gem vuramaz oldu ve üstlerindeki yorganları yere fırlatıp, karısının geceliğini beline dek sıyırdı.

Lorna hemen gözlerini açıp, karşı koymaya çabaladı.

Charlie ilk defa bir bakireyle birlikte oluyordu. Öylesine heyecanlıydı ki, karısının da ilk kez bir erkekle yatacağını unuttu. Titreyerek zevkin doruğuna erişene dek Lorna'nın üstüne abandıkça abandı ve tükenmişçesine sırt üstü düşüp yattı.

Lorna'nın yattığı yerde kımıldamadan hıçkırıklarla ağladığını neden sonra fark etti. Tembelce uzanıp, karısını kollarının arasına aldı. Şefkatle, «Üzülme, üzülecek bir şey yok,» dedi.

Lorna hıçkırmaya devam ederek sert, sesle «Hiç hoşuma gitmedi» dedi.

Bu sözleri duyan Charlie gerçekten şaşırdı. «Ne diyorsun? Seni seviyorum. İlk kez erkekle yatan kadın cinsel ilişkiden hoşlanmaz, ama bekâretini ne kadar çabuk yitirirsen, o kadar iyi. İnan bana, gelecek sefer çok hoşuna gidecek.»

Fakat, Lorna gelecek sefere aylarca direnmeden sonra razı oldu.

Arada sırada sevişirlerken, Lorna kocasının altında hiç kımıldamadan, kalas parçası gibi yatardı. Lorna sevişmekten biraz hoşlansaydı belki Charlie onu Michelle ile aldatmayacaktı.

Charlie'nin Londra'da bulduğu işle durumları biraz daha düzeldi. Adı sanı duyulmamış bir gece kulübünde çalışa-

caktı ama haftalarca bir kentten diğetine sürüklenmekten iyiydi.

Lorna da durumdan hoşnut kaldı. Old Compton sokağında küçük bir kat kiraladılar. Evleri, kocaman bir odadan ibaretti, ama hiç olmazsa yuva adını verebilecekleri bir yere sahiptiler. Uyumsuz cinsel yaşantılarının dışında evlilik hayatlarını gölgeleyen pürüzler yoktu.

Charlie gece kulübünde tam üç yıl çalıştı. Takdimciliği ve komedyenliği bir arada yürüttüğü uyduruk bir kulüptü ama böylelikle Charlie'nin sürekli geliri oluyordu.

Bir gece Charlie'yi sahnede izleyen Amerikalı yapımcı, gösteri bittikten sonra kulise geçti. «Yarın yazıhaneme gel, yeni şovumdaki 'Pezevenk Bernie' rolüne bir göz at. Küçük ama, gösterişli ve önemli bir rol.»

Charlie aktör olmadığını öne sürerek karşı koymaya çalıştı. Yapımcı onun itirazlarına aldırmadan kartını Charlie'nin eline tutuşturdu.

Ertesi gün Charlie senaryoya göz attı ve rolü kabul etti.

Altı haftalık turneden sonra şov Londra'ya geldi. 'Küçük rol'deki Charlie eleştirmenlerin beğenisini kazanıp tam not aldı. Şov öylesine ahım şahım değildi. Fakat Charlie işin içinden yüzünün akıyla çıktı.

Kendisine bir ajan tuttu ve ağır ağır emin adımlarla ilerlemeye başladı. Yeni oyununda yine eleştirmenlerin beğenisini kazandı. Bir filmde küçük bir rol aldı. Başarılı bir TV dizisine dönüştürülen, çok tutulan oyunda, bir rol kaptı. Sahnede birkaç oyundan sonra, birkaç film daha çevirdi. Sonra büyük şans gelip kapıya çattı. Ünlü bir İngiliz yapımcısının iddialı bir komedi filmindeki başrolü kapıverdi. O günden sonra hiç geriye bakmadan ilerledi.

İlk oyununda eriştiği başarıdan sonra Lorna hamile kaldı ve bir oğlan doğurdu. Sean adını koydukları oğullarını iki yıl sonra kızları Cindy izledi. Wimbledon'da geniş, büyük bir eve taşındılar. Michelle sahneye çıkana dek yaşantıları

uyum içinde sürdü.

Charlie, Michelle ile karşılaştıkları zaman kadının kendisine nasıl davranacağını merak ediyordu. Son görüşmelerinden bu yana aradan iki yıl geçmişti. İsmi duyar duymaz kendisiyle birlikte görünme sevdasıyla koynuna girmeye çalışan kızlardan usanmıştı. Tanrıya şükür Michelle diğer kadınlara benzemiyordu.

Uzanıp masanın üstündeki senaryolardan birisini aldı. Yollanan her senaryoyu okuyordu. Böylece de güzel eserleri başka oyunculara kaptırmamış oluyordu.

Charlie okumaya başladı. Lorna'yı düşününce kafası bozuluyordu. Kısa zamanda kendini elindeki esere kaptırdı ve okurken uykuya daldı.

4

CAREY St. Martin, yirmi sekiz yaşında uzun boylu zenci güzeliydi. Kısa kesilmiş saçlarını dümdüz taratır, çok pahalı havasını veren şık giysiler giyerdi. Günde bir paket sigara içer, uçuk bej Thunderbird araba kullanır, Strip tepelerinde üç odalı güzel bir evde yaşırdı.

Carey kendi kendisini yetiştirmişti.

Bastıran Haziran sıcaklarının oluşturduğu sis, örümcek ağı gibi Hollywood'u sarıyordu.

Carey esnedi. Sunday Simmons'ın poposunu kaldırıp, tekrar sete dönmesine ikna görevini ajansın kendisine vermesine bozuluyordu. Bu yıldız bozuntularının hepsi birbirlerine benziyorlardı. Hepsi de güzel ve şımarıktilar. Filmde rol alana dek ellerinden geleni artlarına koymazlar, heriflerin koynuna girer çıkar, sonra da kapris yaparlardı. Carey, hiçbir herifin koynuna girmeden mesleğinde edindiği yeri kendi çabasına borçlu olmakla övünürdü.

Trafik lambasının kırmızı ışığının değişmesini bekler-

ken, yanındaki Lincoln arabadaki adamın, kendi ile göz göze gelmeye çalıştığını Carey fark edince, başını çevirdi. Arabanın soğuk hava ayarını yükseltti. Vay canına, hava amma da sıcaktı!

Carey, kentin en ünlü artist ajanlarından Marshall K. Marshall'ın yanında çalışıyordu. Ajansta yedi yıl önce sekreter olarak işe başlamış, son iki yıldır da Marshall'ın temsil ettiği bazı müşterilerinin özel temsilciliğini yürütüyordu. Aslında, Carey uzun zamandır, kendi adına bir işyeri açmayı ciddi ciddi düşünüyor organizatörlük yapmak istiyordu. Carey St. Martin, Halkla İlişkiler ve Organizatörlük. Aman Tanrım ne harikaydı!

Sunday'in kaldığı Chateau Marmont'un yakınlarında, Carey arabasını park edip, yanındaki koltuğun üstünde duran anlaşma dosyasını aldı. Sunday Simmons'un 3 ile 24 Haziran arasında, Milan Filmcilik ve Yapımcılık Şirketi adına çevrilen filmde çalışacağı, anlaşmada açıkça belirtilmişti. Üçüncü maddede ise senaryo gereğince, belden yukarısı çıplak sahnelerde oynayacağı açık seçik yazılmıştı.

Sunday imzalamadan önce, anlaşmayı okumuş olmalıydı. Carey, kadının derdi ne acaba diye düşündü.

Marshall, «Ahmak karıyı hemen stüdyoya götür, hem de çok çabuk. Eğer saat dörde kadar sete dönmezse kovulacak, tabii yapımcıların dava açmaya hakları var. Başka yerde iş bulma olanağını da yitirir aptal orospu,» demişti.

Carey, Orbach'dan aldığı, Paris kopyası iki parçalı yeşil keten giysisine uygun yeşil camlı güneş gözlüklerini takıp, Chateau Marmont'dan içeriye girdi.

Resepsiyondaki yaşlı kadın başını kaldırıp, «Evet?» dedi.

Carey, Sunday'in oda numarasını sordu. Chateau'nun lobisi Hollywood'un geçmiş günlerini anımsatır şekilde döşenmişti. Carey, Sunset Bulvarından pasajlar, diye aklından geçirdi.

Yeni dekore edilmiş asansöre binip, Sunday'in beşinci kattaki dairesine çıktı. Geçen hafta Chateau Marmont'a yakın, gezdiği işyerini düşündü. Pek yakında Marshall'dan ayrılmayı iyice kafaya koymuştu.

Dairesinin kapısını Sunday açtı. Sette yapılan makyajı daha yüzünden silmemiştii. Sırtında portakal rengi kısa bir sabahlık vardı, ve yalınayaktı.

Kızın yüzündeki mıknaş gibi çekici ifadeyi gören Carey sarsıldı. Elini uzatıp, «Merhaba, adım Carey St Martin, film setindeki anlaşmazlıkları gidermem için, beni Marshall K. Marshall gönderdi» dedi.

Sunday'in iri gözlerinde kıvılcımlar yanıp söndü. «Pekala, içeri girin.»

Carey'i yerlerde giysilerin ve kapakları açık valizlerin durduğu dağınık oturma odasına aldı. Carey, kadın valizlerini açıyor mu, topluyor mu karar veremedi.

«Coca-Cola ister misiniz? Fakat korkarım buz yok!»

«İyi fikir. Size yardım edebilir miyim?»

«Hayır, ben getiririm!» diyerek Sunday yalınayak mutfığa yürüdü.

Divana yerleşen Carey, kucağındaki anlaşma dosyasını açtı. Acaba Marshall bu kızla karşılaştı mı? diye düşündü.

Sunday elinde Coca-Cola bardağı ile geri döndü. Telaşla, «Sette olanlar için özür dilerim» dedi. «Şimdi herkes zorluk çıkarıp, kapris yaptığımı sanıyor ama size gerçeği açıklamalıyım.»

Hafifçe şaşırان Carey, «Tabii, evet» diyerek yanıt verdi. Kadının sinirden saçını başını yolarken bulacağını düşünen Carey, karşısında özür dileyen birisini görünce iyice afalladı. «Üzülme, eğer saat dörde kadar stüdyoya dönersen, tüm sorunlar ortadan kalkacak.»

«Özür dilerim ama artık stüdyoya dönemem. Benim isteklerimi kabul etmezlerse geri dönemem.»

«Biliyorsunuz, bir anlaşma imzaladınız.»

«Evet, biliyorum. Herkes durmadan imzaladığım anlaşılmayı anımsatıyor. Fakat benim bazı prensiplerim var. Bunlardan biri de insanca muamele görmem. Ben kasap dükkânında çengele asılmış et parçası değilim. Bakın, size derdimi anlatayım. Kadın olduğunuz için bana hak vereceğinizi sanıyorum.»

Sunday'in sinirlenmeden, alçak, kısık sesle konuşmasına, kelimeleri özenle seçişine, Carey hayran kaldı. Arkasına yaslanıp Sunday'in anlattıklarını dinledi.

Sonunda kızcağıza acıdı. Heriflerin çoğu sapık, diye düşündü. Fakat, Sunday'in de filmi yüzüstü bırakmaya hakkı yoktu. Ne de olsa, başrol oyuncusu ünlü yıldız değildi. Ancak ünlü yıldızların böyle kaprisler yapmalarına göz yumulabilirdi. Hem imzalı anlaşmayı da yabana atamazlardı.

«Bak, tatlım. Senin işinin zor olduğunu biliyorum. Heriflerin içinde kötülük yok. Çıplak sahneleri çevirmeyi kabul ettin. Şimdi seninle birlikte kalkıp, Stüdyo'ya dönsek, ben Abe Stein ile konuşup durumu düzeltirim, istersen senin yanında da kalırım. Ne dersin?»

Sunday inatla başını salladı. «Hayır, kesinlikle stüdyoya geri dönemem. Bay Stein benden özür dilemedikçe ve çıplak sahneler çevrilirken, seti kapatmadıkça geri dönemem.»

Carey esefle içini çekti. «İsteklerin olanaksız.»

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Sunday açtı, Santraldeki kız, «Hollywood Reporter gazetesinden arıyorlar, canım. Diğer üç gazetenin de muhabirleri sıra bekliyorlar» dedi.

Sunday eliyle ahizenin ağzını kapattı. «Gazeteciler, onlara ne söyleyeceğim?»

Carey atılıp telefonu aldı. «Bırak ben hallederim.» Gazeteciler kokuyu ne çabuk almışlardı? Carey soruları kolayca yanıtladı. Hayır, Bayan Simmons yorum yapmayacaktı. Evet, pek yakında tüm anlaşmazlıklar ortadan kalkacaktı. Hayır, Bayan Simmons Jack Milan ile kavga etmemişti.

Evet, Bayan Simmons bir kaç saate kadar sete dönecekti.

Carey, gazetecilerin sorularını yanıtlayıp, telefonu kapattıktan sonra Sunday «Niçin onlara gerçeği söylemedin?» diye sordu.

«Çünkü, sevgilim, eğer biraz aklın varsa, hemen şimdi stüdyoya döneriz. Seni mahkeme kapılarında süründürmelerini istemezsin değil mi? Sanırım bundan böyle bu kentte çalışmayı düşünüyorsun. Sonra, bu günlerde şöhrete ulaşabilmek için herkes soyunur, işi büyütmene değmez.»

Birdenbire, Sunday kahkahalarla gülmeye başladı: «Carey, sen çok iyi bir kızsın. Bana yardımcı oldun, çok teşekkür ederim. Fakat sanırım, soruna aynı açıdan bakmıyoruz. Zamanını boşa harcamana gönlüm razı olmaz.»

Carey, hayretle Sunday'in yüzüne baktı. Yani kovulmuş muydu? Ne komik! Buraya gelmesinin sebebi, ilgi bekleyen, isterik yıldız bozuntusunu yatıştırıp, stüdyoya geri götürmekti. Halbuki, aklı başında, sakın, soğukkanlı, ne yaptığını bilen birisiyle karşı karşıyaydı.

Telefon tekrar çaldı. Bu kez Sunday yanıt verip konuşmaya başladı.

«Evet, ben Sunday Simmons. Evet, doğru. Hayır, yönetmen Abe Stein ve Jack Milan özür dilemedikçe, stüdyoya geri dönmeyeceğim. Sanırım bir kadın olarak bana saygı gösterilmesini istemek en doğal hakkım, işte hepsi bu kadar...»

Carey şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. İçgüdülerini Sunday Simmons'un kısa zamanda ünlü yıldız olacağını fısıldıyorlardı. duygularının kendisini yanıltmayacağına inanıyordu. Çünkü Sunday'in gerçek yıldız olduğunu iliklerine dek hissediyordu.

Söyleşi harikaydı. Carey gazete manşetlerini gözlerinin önünde canlandırdı. Canavar rolündeki Abe Stein ile Jack Milan okuyucuların gözlerinden düşecekler, süt kuzusu Sunday Simmons ise göklere çıkacaktı.

Vay canına, Marshall K. Marshall Şirketine karşı görevini yerine getirmişti. Şimdi olayları, Sunday Simmons'un görüş açısından ele alıp, neden onun özel menajerliğini yüklenmeyecekti?

Kız doğuştan sanatçıydı.

5

KIRK yılda bir İngiltere'yi saran sıcak dalgası, Londra'yı kasıp kavuruyordu. Charlie, annesinin Richmond'daki evinin bahçesine yüzme havuzu yapılmasında ısrar ettiğine sevinliyordu.

Birkaç günlüğüne, büyükannelerini ziyarete gelen çocuklarıyla birlikte annesinin evinde, hafta sonu geçirecekti. Charlie, Lorna'nın fırsat buldukça, Sean ile Cindy'yi başından atmayı dört gözle beklediğini düşünüyordu. Çocuklarının velayetini annelerine veren hâkime de fena halde içerliyordu. Sekiz yaşındaki Sean, kanlı canlı tıknaz yapılı bir çocuktur. Kardeşinden iki yaş küçük Cindy ise annesinin güzel bir kopyasıydı.

Charlie bahçede annesinin yanındaki şezlonga serilmiş, havuzun içinde oynayan çocuklarına sevgiyle bakıyordu. Charlie'nin annesi de kuş gibi ufak tefek bir kadındı. Sarkık göğüslerini yarı yarıya açıkta bırakan iki parçalı mayo giymişti. Yanaklarına elma gibi kırmızı allıklar sürmüş, gözlerinin üstüne birer parmak yeşil boya oturtmuştu. Dudakları ateş kırmızısına boyalıydı. Siklamen rengi türbanını da hemen hemen hiç çıkarmazdı. Bir de dudaklarının arasından sigarası hiç eksik olmazdı.

Sık sık gururla, «Altmış yaşında olduğum halde hâlâ güzelim» diye övünürdü. Yaşantısı süresince, 'Erkek arkadaşları' da yanından hiç eksik olmamıştı.

Charlie annesine tapardı. Hayata dört elle sarılmasını

bilen, komik, neşeli ve mutlu bir kadındı. Serafine Brick, bir zamanlar Londra'nın varyete salonlarında fırtınalar koparmıştı.

Charlie, Polly Quinn adındaki kız arkadaşıyla gelmişti. Tanrıya şükür, kızın ağzı var dili yoktu!

Üstünü başını değiştirip mayosunu giymeye giden Polly, puanlı bikiniyle, göğüslerini hoplatıp, kalçalarını kivrak kivrak salınarak bahçeye çıktı. Charlie'nin yanına gelip, çimenlerin üstüne uzanıp, sutyenin kopçalarını açtı ve öğle yemeğine dek ağzını açıp tek laf etmedi.

Nathalie ve Clay Allen üç yaşındaki çocuklarıyla birlikte saat on ikide yemeğe geldiler. Şimdi başarılı bir senarist olan eski aktör Clay, Charlie'nin en yakın dostuydu. Birbirlerini, Charlie'nin ilk filmini çevirdiği günlerden tanıyorlardı. Clay'in karısı Nathalie Allen da ince yapılı hoş bir kadındı. Hiç konuşmadıkları halde, Charlie ile birbirlerinde gözleri vardı. Charlie kadının kendisinden hoşlandığını biliyordu. Fakat en yakın arkadaşının karısını baştan çıkarmayı da onuruna yediremiyordu. Her ikiside dut gibi kafayı buldukları bir partide, kuytu bir köşeye çekilip biraz el peşrevi yapıp, öpüşmüşlerdi. Yalnız Charlie ayılınca yaptığı kaçamaktan müthiş utanmıştı.

Nathalie, «Merhaba sevgilim» dedi. «Şahane bir gün. Hemen soyunup kendimi suya atacağım.» Charlie'nin yanına öpücük kondurup, mayosunu giymek üzere eve doğru yürüdü.

Çimlerin üstüne çömelen Clay kaşlarıyla Polly'yi işaret etti.

Charlie, «uyuyor» diye yanıtladı.

Clay çapkınca göz kırptı. «Herhalde yorucu bir gece geçirdi» diyerek kıkırdadı.

Serafine de bu sözlerle bilgiççe güldü. Cindy ile Sean koşarak konuklara merhaba demeye geldiler.

Öğle yemeğini bahçede yediler.

Kremalı çileğini kaşıklayan Nathalie, «Hollywood’u kim takar?» dedi. «Burası cennet gibi. Clay, sevgilim neden biz de bahçemize yüzme havuzu yaptırmıyoruz?»

«Çünkü, tatlı karıcığım, yılda on beş gün yazı olan memlekette değmez.»

«Bak, Charlie senin gibi düşünmüyor ama. Bahçesine havuz yaptırmış. Biz neden yaptırmayalım?»

Clay zaman zaman karısı Nathalie’nin çok can sıkıcı olduğunu düşünürdü.

Charlie annesine, «Sen otursana, hizmetçiler sofrayı toplar» dedi.

Serafine çürük dişlerini göstererek genç kız gibi güldü. Neşeyle. «Vücudum hâlâ enerji dolu, hareket etmezsem yaşayamam. Genç kalmamım sırrı da bu» dedi.

Nathalie «Ne sırrı?» diye sordu.

«Ebedi gençlik canım, neşe ve canlılık.»

Clay ile Nathalie bir an göz göze geldiler. Clay telaşla başını önüne eğdi. Karısının, zavallı yaşlı kadını iğneleyeceğini biliyordu.

Cindy, «Baba yüzebilir miyiz?» diye sordu.

«Evet, haydi bakalım, hepimiz yüzmeye. Polly sen de geliyor musun?»

Polly yemeğini bitirdi. Uysal bir çocuk gibi yerinden fırlayıp, havuza koşan Charlie ve çocukların peşine takıldı.

Nathalie, «Şişko karı» diye söylendi. «Charlie böyle sürüklerin peşinden koşmaya bayılıyor.»

Hayran hayran Polly’nin iri kalçalarını seyreden Clay, usulca «Öyle mi düşünüyorsun?» diye sordu.

Nathalie homurdandı. «Kalıbımı basarım kıza göz koydun. Hiç şüphem yok. İri memeleri şişko kıcıyla tam senin tipin.»

Clay, evet senin gibi bir deri bir kemik değil, diye içinden geçirdi. Bebeğin doğumundan beri Nathalie sıkı rejime girmiş, ağzına lokma koymuyordu.

Cindy, havuzun içinde Charlie'nin omuzlarına oturmuş keyifle gülüyordu. Charlie kızının bacaklarından tutup, suya atınca Cindy çığlıklarla gülerек tekrar suya atılması için tutturdu. Ağır ağır havuzun bir ucundan diğerine yüzen Polly, sudan çıkıp, çimenlerin üstüne serildi.

Charlie de kızın yanına gitti. «Bu gece nerede yiyelim istersin?»

Polly güneşin altında kollarını iki yana gerdi. «Nerede olsa yerim, benim için fark etmez.»

Charlie, biliyorum diye düşündü. «Pekala, öyleyse otelde bir şeyler atıştırırız. Terasta güzel bir masa hazırlatırım.»

«Çok iyi» diyerek Polly gözlerini kapadı.

Buz gibi soğuk şampanya, ekşi kremalı havyar, biftek ve kuşkonmazlı akşam yemeğini aslında Charlie otelden çıkmadan önce ayarlamıştı.

Nathalie salınarak Charlie ve Polly'nin yanına geldi. Charlie'den yana dönerek, «Yolculuk ne zaman?» diye sordu.

«Çarşambaya.»

«Senden iki hafta sonra oradayız. Bu güzel havada İngiltere'den ayrılacağıma çok üzülüyorum.»

Charlie yüzünü ekşitti. «Ben buradan uzaklaşacağıma seviniyorum.»

Nathalie, sevgiyle Charlie'nin omzunu okşadı. «Hakla-sın, çok kötü günler geçirdin.»

Charlie'nin bakışları buğulandı. İçinden Tanrıya şükür anlayışlı dostlarım var diye geçirdi.

«Evet, neler hissettiğimi anlıyorsun değil mi sevgilim?»

«Tabii anlıyorum. Canın dertleşmek istediği zaman hiç çekinmeden beni ara. Bütün günüm boş. Clay geç saatlere dek çalışıyor. Yolculuğa çıkmadan öğlen yemeği filan yemek istersen beni ara. Charlie, aslında, dertlerini anlatıp içini boşaltsan omuzlarından büyük bir yük kalkar, ferahla-rsın. Zaten benim yarın hiç işim yok. Bak ne yapalım yarın

saat on iki gibi otele geleyim, seninle baş başa güzelce dertleşelim.»

«Yarın öğle yemeğine ajanıma sözüm var. Çok tatlısın ama.»

Nathalie düşünceyle boşluğa baktı. «Biliyorsun, Lorna'yı en yakın tanıyan benim. Zaman zaman konuşurduk, bana bazı dertlerini açmıştı.»

Charlie tutumunu hemen değiştirdi. «Öyle mi? Peki yarın çaya ne dersin? Saat üç sularında otele dönmüş olurum.»

«Sanırım, ayarlayabilirim.» Nathalie, derin derin uyan Polly'ye göz attı. «Yalnız Clay'in haberi olmasın. Yarın kaynanamla kayınpederimi ziyarete gidecektim. Clay onları atlattığımı duyarsa bozulur.»

Hava çok güzeldi, bütün gün bahçede oturdular. Charlie ve Polly saat yediye doğru otele döndüler.

Otele dönüp Charlie'nin dairesine çıktılar. Polly bir koltuğa çöktü ve «Aman çok yorulдум» dedi.

Charlie hayretle koltuğa yayılıp oturan kıza baktı. Polly bütün gün yatıp güneşlenmiş ve parmağını dahi kıpırdatmamıştı.

Charlie teybe yeni bir Sergio Mendes bantı koydu ve re-sepsiyona telefon edip kendisine bırakılan notları öğrendi. Bir yandan da acaba Polly benimle dolu sigara içmeye razı olur mu? diye düşünüyordu. Üstündeki gerginliği ancak kafayı bularak atabilecekti.

Santraldeki kız, Bayan Lorna Brick adında birinin iki kez aradığını, hemen telefon beklediğini haber verdi.

Charlie, telefonun önünde donup kaldı. Lorna aramıştı. Aylardır yüzüne bakmayan, avukatları aracılığı ile haber yollayan Lorna aramıştı. Hem de iki kez. Charlie'nin aklındaki akşam yemeği ve Polly ile kafayı bulma düşünceleri uçup gitti.

Belki Lorna geri dönmek istediğini haber verecekti.

Belki Charlie de onu geri alacaktı.

Birlikte büyük badireler atlatmışlardı. Çocukları da ana-sız babasız büyötmek doğru değildi. Zaten günün birinde Lorna'nın aklını başına toplayacağından hiç kuşkusu yoktu. Lorna'yı da Hollywood'a götürecekti. Böylece ikinci balayla-rını yaşayacaklardı.

Divana serilmiş, gözleri kapalı oturan Polly'ye baktı.

«Bak, sevgilim. Ben biraz yorgunum. Güneş banyosu fazla geldi. Haydi bu akşam yemeğine boş verelim. Sana he-men bir taksi çağırayım.»

Polly gözlerini şimşek hızıyla açtı. «Charlie, ben yorgun değilim.»

Fakat Charlie telefona yapışmış, taksiyi çağırıyordu bi-le.

Polly gidince, Charlie salonda aşağı yukarı dolaşarak, Lorna ile nasıl konuşacağını düşündü.

Sert, katı bağışlamaz tutumla başlayıp, sohbet ilerledik-çe yumuşamalı mıydı? Yoksa lafı uzatmadan, ikimizin de ha-taları oldu. Her şeyi unutup yeniden başlayalım mı demeliy-di?

Bir an kuşkulandı. Acaba Lorna neden aramıştı? Fakat sonra şüpheleri kafasından attı. Lorna ancak kendisiyle ba-rışmak için aramış olabilirdi. Sanki göz koyduğu bir kızı ilk kez ararcasına neşeyle telefona sarıldı.

Hattın diğer ucundaki erkek sesini duyunca fena bozul-du. Sersem herifin hâlâ Lorna'nın evinde ne işi vardı?

Telefona gelen Lorna buz gibi sesle konuşmaya başladı. «Merhaba Charlie aradığın için teşekkür ederim.»

«Bir şey değil.» Beceriksizce susup, Lorna'nın bir şeyler söylemesini bekledi.

«Nasılsın?»

«Biliyorsun, iyiyim işte. Az önce Sean ve Cindy ile bir-likteydim.»

«Oh, dinle Charlie. Bana bir iyilik yapmanı istiyorum.»

İşte korktuğu başına geliyordu. Derin bir soluk aldı. «Evet?»

«Annene de rica edebilirdim, ama benimle konuşmaktan pek hoşlanmıyor. Şey, ben evleniyorum.»

«Sen ne?»

Lorna buz gibi sesle, «Evleniyorum, acaba çocuklar Amerika'ya 29 Haziran yerine 15 Haziran da gelebilirler mi? Jim, Afrika'da çevrilecek bir filmde rol aldı. Ben de onunla birlikte gitmek istiyorum. Okullar tatil olduğu tarihte burada olamayacağım. Çocukların senin yanında kalmalarını uygun gördüm.»

Şaşkınlıktan Charlie'nin sesi soluğu kesildi. Donup kaldı. «Gerçekten o, o ahmak herifle evlenmiyorsun ya!»

«Charlie lütfen çocukça hakaretlerden vazgeç. Küfür etmene dayanamıyorum. Öküz öldü ortaklık bitti. Hiç olmazsa birbirimize karşı uygarca davranalım. Çocukları söylediğim tarihte yanına alabilecek misin?»

«Evet, alabilirim. Onları sürekli yanıma alıp, senin pençelerinden kurtarmak isterim.»

Lorna içini çekti. «Çocuklar Ağustosun sonunda İngiltere'ye dönecekler. Çünkü ben okullar açılmadan Afrika'dan dönmüş olacağım.»

«İnek karı. Ne bok yemeye o hergele ile evleniyorsun? Seni iyi beceriyor mu? Sen o işten de anlamazsın ya! Ne bok yemeye evleniyorsun?»

«Güle güle Charlie. Detayları avukatımla konuşursun» diyerek Lorna telefonu kapattı.

Charlie boş gözlerle elindeki ahizeye bakakaldı. Kaltak karı! Dublör bozuntusu herifle nasıl evlenebilirdi? Tam onu bağışlayıp, barışmayı düşündüğü anda evlenmesi haksızlıktı doğrusu. Tanrım, ne bok yemeye Polly'yi evine yollamıştı. Şimdi yanında olsaydı, kızı bir güzel becerirdi.

Harikaydı doğrusu! Ünlü film yıldızı olması ne işine yarıyordu sanki? Otel odasına tıkılıp kalmasını kimse dikkate

bile almıyordu. Harika! Keşke ünlü Charlie Brick olacağı yerde, sade vatandaş Charlie olsaydı.

Telefon yeniden çalmaya başlayınca, bir an Lorna'nın özür dilemek için aradığını düşündü.

Fakat ne yazık Lorna değildi. Arayan Kristen Sweetzer'di.

Kadın sitemle, «Beni arayacağını sanıyordum. Seninle ne güzel anlaşıyoruz. Ne zaman görüşeceğiz?»

«Pek kısa zamanda tatlım, pek kısa zamanda. Fakat bu hafta çok doluyum. Yarın yolculuğa çıkıyorum. Dönünce seni ararım.»

Gözünü kırpmadan kolayca yalan söyleyebilmesine şaşırdı. Kadına karşı biraz daha nazik davranabilirdi. Fakat o at gibi karıyla asla buluşmak istemiyordu.

«Charlie sen çok kötü bir çocuksun. Fakat bu kez seni bağışlıyorum. Yolculuğun uzun sürecek mi?»

«Hayır sürmez. Şimdi acelem var. Yakında görüşeceğiz. Hoşçakal.» Telefonu kapattı. Peşini bırakmayan kadınlardan nefret ediyordu. Ya bir film yıldızı ile birlikte olmanın keyfiyle fiyaka atarlardı veya Charlie'ye ilginç görünmek sevdasıyla çevirdiği filmler hakkında olmadık eleştiriler yapıp, hakaret etmek için peşinden koşarlardı.

Tanrı Lorna'nın evleneceği ahmak, dublör bozuntusu herifin belasın versin!

Ertesi gün, Nathalie'nin Lorna hakkında neler anlatacağını merak etti ve ilginç şeyler söylemesini diledi. Geceyi tek başına geçiremeyeceğine karar verince, telefonla şoförünü arayıp, güzel bir film kaseti alıp gelmesini istedi.

İzin gününü tombul sekreterle yatakta geçiren, George gönülsüzce koynundaki kadını evine gönderip, patronunun isteğini yerine getirdi. Charlie ile aralarında, patron işçi ilişkisinden daha ileri bir dostluk kurulmuştu. George altı yıldır Charlie'nin yanında çalışıyordu. Bir gün olsun patronunun isteklerini aksatmamakla övünürdü. Charlie Brick sağ

solu belli olmayan karpisli erkekti. George da onun her dile-
diğini en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyordu.

6

SUNDAY, görür görmez Carey'den hoşlandı. Carey'in basın danışmanlığını ve menajerliğini yapmak istemesine çok sevindi ve teklifini hemen kabul etti.

Film dünyasından uzaklaşmayı arzulamadığı gibi, kesinlikle Roma'ya da geri dönmek istemiyordu. Fakat, Abe Stein ile Jack Milan özür dileyinceye kadar diretmeye kararlıydı.

Ne olursa olsun, Sunday'in ödün vermeyeceğini anlayan Carey, taraf değiştirip, kadını desteklemeye başladı.

Sonunda verdiği kararda yanılmadığını anladı. Çünkü kısa zamanda meyvelerini toplamaya başladı.

Film setini terk ettiğinin ertesi günü, Sunday tüm gazetelerin baş sayfalarında yer aldı. Son günlerde Hollywood'da dişe değecek olaylar yoktu. Haber bulmakta zorluk çeken gazeteciler, hiç vakit kaybetmeden olayı parmaklarına doladılar. Sunday masum baş kadın kahraman, Abe ile Jack Milan da kötü adam rolündeydiler.

Oyunu da baştan sona Carey tezgâhlamıştı. Basına akıllı uslu demeçler verdi. En iyi TV söyleşilerini ayarladı ve hafta sonunda Sunday tekrar sete dönüp işbaşı yaptı.

Abe Stein, yolladığı kısa mektupta olayların karşısında duyduğu üzüntüyü dile getirip, bağışlanması için yalvarıyordu. Tabii aslında istemediği şeyleri zorla yaptığına içerleyip, öfkeden kuduruyordu. Ama çareyi yelkenleri suya indirmekte buldu.

Basın mensuplarına büyük bir parti veren Jack Milan, Sunday'e karşı son derece nazik ve sevecen davrandı. Karısı ile baş başa kaldıkları zaman, «Küçük orospu, neredeyse şa-

nımın şöhretimin içine edecekti» diye yakındı. Çünkü hayranları Sunday'e karşı davranışlarını beğenmediklerini bildiren mektuplar yolluyorlardı.

Bu arada Sunday'in filmdeki rolü önem kazandı. Çıplak sahneler Carey'in denetiminde kapalı sette çekildi. Abe teknisyenlerine çıplak sahnelerin ilk çekiminden sonra basılması emrini verdi.

Carey, uzun zamandır, kendine iş kurmak istediğini dilinden düşürmediği halde, Marshall kızın yanından ayrılmasına fena bozuldu. «Hiç olmazsa birkaç hafta önce haber verebilirdin. Charlie Brick, sabaha geliyor. Ben şimdi ne yapacağım? Ya Salamanda Smith'e ayarladığım anlaşma ne olacak? Ben TV programlarıyla boğazıma dek doluyum!»

«Bu işte katı olmayı, önüme çıkacak fırsatları tepmemeyi sen öğrettin» diyen Carey, patronun çalışma masasının ucuna ilişip, uzun bacaklarını üst üste atıp salladı. «Özür dilerim March, ayağıma dek gelen fırsatı tepmek ahmaklığında bulunmak istemiyorum. Eğer istersen, Charlie Brick'i bana müşteri yolla.»

«Dinle bebeğim, sen kiminle dalga geçiyorsun? Büyük paralı işleri destekleyemezsin. Ünlülerin hepsinin ajanları var. İşe adımını atar atmaz, şıp diye o güzel poponun üstüne oturacaksın.»

Carey, «Göreceğiz bakalım» diyerek güldü. «Ha! bu arada Sunday Simmons'un menajeri olduğuma göre, sana bir teklifim var. Sunday'i yetkili müşteriliğe kabul eder misin?»

«Boş ver. Benim yeterince müşterim var. Sıradan bir kari için uğraşamam. Sen de ağzının payını alınca popona baka baka geri döneceksin.»

«Öyle mi? Pek yüksekte atıyorsun. Haydi bakalım, şimdilik eyvallah. İsim çok, yola koyulmam gerek.»

Marshall ayağa kalktı. Kollarını Carey'in beline doladı. Elli yaşlarında ablak yüzlü, bir erkekti, Cy Devore imzalı

giysilerin en iyilerini kullanırdı. Bir bacağı diğerinden biraz kısaydı. Yani topaldı. Altı dolgulu papuç giydiği halde sakatlığını gizleyemiyordu.

«Tatlım, sana içten, yürekten iyi şanslar dilerim. İnan bana şansa da çok gereksinme duyacaksın.»

Film çekimi sona erince, Jack Milan, Bel Air'deki görkemli köşkünde büyük bir parti vermeye karar verdi ve Sunday'yi de davet etti.

Sunday partilerden nefret ediyordu. İçkiden, tanımadığı insanlarla havadan sudan konuşmaktan hoşlanmazdı. Hele karılarının arkasına siperlenip, sinsi sinsi bakan çapkın sarhoş erkeklerden de nefret ederdi.

Hollywood'un tüm kurtları partiye davetliydiler. Gazetelerde hakkında çıkan yazılardan sonra, kendisine yanaşan film dünyasının ünlü çapkınlarının arkadaşlık tekliflerini Sunday geri çevirmişti.

Carey'e, «Hepsinin canı cehenneme» dedi. «Ancak gerçekten hoşlandığım biriyle gezmekten zevk duyuyorum.»

Carey omuzlarını silkti. «Özel yaşantın beni hiç ilgilen-dirmez. Paşa gönlün ne isterse onu yap.»

Sunday de istediğini yaptı. Yorkshire teriye cinsi bir köpekle, kucak dolusu kitaplar satın aldı. Ve setten döndükten sonra, her gece otel odasında oturup kitaplarını okudu. Yaşantısındaki son erkekle, kocasıyla geçirdiği tecrübelerden sonra ne kadar alelade olursa olsun, kimseyle duygusal ilişkiye girmeyi göze alamıyordu. Sütten ağzı yanmıştı. Yoğurdu üfleyerek yiyordu. Zaten Roma'dan kaçmasının nedeni de buydu.

Sanki Kont Paulo Gennerra Rizzo'yu üç yıl önce değil de dün tanımış gibiydi. İtalya'da yaşamaya başlayalı yedi ay olduğu halde Raf'ı bir türlü unutamıyordu. Fakat sonunda Paulo, Raf'ı unutturmayı başardı.

Kont, kadınları hoş tutmasını bilen romantik bir erkek-

ti. Sunday'in gözlerinin içine hayranlıkla bakıp sürekli kur yaparak çiçek yağmuruna tuttu. Bir lokantadan içeri adım atar atmaz herkes dönüp kendilerine bakardı. Muhteşem bir çifttiller! Gazeteciler peşlerini bırakmazlardı. Paulo ise adının gazetelerde geçmesine bayılırdı. Tanışmalarından üç ay sonra evlendiler.

Sunday, kocasının gerçek yüzünü evlendikten üç ay sonra öğrendi. Günün birinde Paulo'yu gözleri yuvarlarından dışarıya uğramış, kolunu deri bir kemerle sıkılmış damarına enjektörün iğnesini sokarken banyoda yakaladı.

Sunday dehşet içinde korkuyla bağırdı. Yakışıklı yüzü tanınmaz hale gelen Paulo, gözleri yuvarlarından uğrayarak, iğneyi damarına batırıp, derin derin nefes alarak, arkasını telaşla karısına döndü.

Sunday korkuyla çılgın gibi banyodan kaçtı.

Az sonra da peşinden Paulo hiçbir şey olmamışçasına karısının yanına geldi.

«Korkma küçüğüm. Doktor kontrolünde her gün kendime iğne yapıyorum. Sana daha önce söylemeyi uygun bulmadım. Ama şimdi...» diyerek istifini bozmadan omuzlarını silktilti.

Gördüğü sahnenin dehşetinden kurtulamayan Sunday «Peki neden?» diye sordu.

«Oh! Bunalım işte. Ciddi bir derdim yok.»

«Fakat ben senin hiç bunalım geçirdiğini görmedim.»

«Doktorumun iğne tedavisi, anladın mı? Sakın merak edip üzülme.»

Sunday huzursuzca, «Peki» diye yanıtladı. «Ama neden iğneleri kendin yapıyorsun? Korkunç bir şey.»

«İğne için her gün doktora gidemem değil mi? Nasıl yapılacağını öğrendim. Çok kolay. Haydi gel öğle yemeğine plaja gidelim. Benim için daha güzelleş ve şıklaş.»

Sunday süslenip püslendi, Paulo'nun Lamborghini'sine atlayıp plaja gittiler. Öğle yemeğini arkadaşlarıyla birlikte

yediler. Minyatür golf oynadılar. Frenggenni’de kumların üstünde güneşlendiler. Bütün gün karısına ve dostlarına karşı sevimli davranışlarıyla Paulo, Sunday’in kafasındaki endişeleri silip attı. Sunday, ilaçları doktoru tavsiye ettiyse herhalde sakıncası yok, ben de işi fazla büyüttüm, diye düşündü.

Ertesi sabah yeni filmin çekimi başlayacak ve Sunday işbaşı yapacaktı. Hızlı çalışma temposuna atılmadan önce dinlenmeliydi. Böylece Sunday tüm sıkıntılarını düşüncelerinden atıp, günün keyfini çıkardı.

Yeni filminde Sunday kendi sesiyle oynuyordu. Tüm dikkatini İtalyanca konuşmaya verdi. Paulo her gün akşamüstü gelip karısını setten alıyor ve birlikte arkadaş davetlerine, tiyatrolara gece kulüplerine gidiyorlardı. Geç saatlerde eve dönünce Sunday yorgun argın yatağa girip külçe gibi uyuyordu. Film çekimi bittikten hemen sonra, artık Paulo’nun kendisi ile sevişmediğini, ayrıca, kocasının gece geç vakit usulca yataktan çıkıp, evin içinde huzursuzca dolaştığını da fark etti.

.. Kocasının, yataktan çıkıp evin içinde dolaştığını fark ettiği ilk gece, Sunday Paulo’nun bu davranışının üstünde fazla durmadı ve kısa süre sonra yine uykuya daldı. Fakat birkaç gece sonra merakı galip geldi. Paulo yataktan kalktıktan bir süre sonra, Sunday usulca, yatak odasından çıkıp, evin içinde kocasını aramaya başladı.

Evin kapısı ardına kadar açıktı. Paulo da meydanda yoktu. Sunday’den gizli giyinmesine olanak yoktu. Öyleyse pijamalarıyla fazla uzağa gidemezdi. Sunday kapının önünde Paulo’yu beklemeye karar verdi. Hiç beklemediği anda karısını karşısında gören Paulo şaşkınlıktan elindeki paketi yere düşürdü içindeki ilaçlar yere saçıldı.

Karı koca birbirlerine öfkeyle baktılar, Paulo yere eğilip ilaçları toplarken, buz gibi sesle, «Neden kalktın?» Neden beni gözetliyorsun?» diye sordu.

Sunday kekeleyerek, «Sokak kapısı açıktı» dedi. «Nere-

ye gittin? O ilaçları ne yapacaksın?»

Paulo sokak kapısını öfkeyle kapattı. Sonra gözlerini kıstırıp, hain hain Sunday'e baktıktan sonra, karısının yüzüne bir tokat patlattı. «Meraklı kaltak» diye bağırdı. Öfkeyle banyoya doğru yürüdü, içeriye girip kapıyı kilitledi.

Şaşkına dönen Sunday taş kesildi. Paulo'nun attığı tokattan yanağı kızarmış, acıyordu. Kocasının banyoda ne yaptığını merak eden Sunday, anahtar deliğine gözünü uydurup içeriyi gözetledi. Paulo enjektör ile damarına iğne yapıyordu. Gözlerinin önündeki manzaradan ürken Sunday koşarak yatak odasına gidip, yatağına yattı.

Ertesi sabah, Paulo sanki aralarında hiçbir şey geçmemişçesine neşeyle gülerek kahvaltı sofrasına oturdu.

Sunday kocasına bakan doktorun adını öğrendi ve adamı ziyarete gitti. Paulo'nun durumunu anlatınca, doktor da en az Sunday kadar şaşırdı. Paulo'ya asla uyuşturucu ilaçlar kullanmasını önermediğini anlattı.

Doktorla Sunday plan yapıp, Paulo'yu suçüstü yakalamaya karar verdiler. Ertesi gün öğleden sonra Sunday gemeye gidercesine hazırlandı ve sokağa çıktı. Az sonra apartmanın dış kapısında bekleyen doktorla birlikte eve döndüler ve Paulo'yu banyoda bacağına iğne yaparken buldular.

Paulo suçüstü yakalandığına adeta sevinmiş gibi davranıyordu. Uyuşturucu denen pisliğe boğazına dek batmıştı. Günde en az beş kez iğne yapıp, sakinleşmek için de ayrıca yüksek dozda uyku hapları kullanıyordu.

Bir süredir eroin gibi alışkanlık yapan metadren adındaki ilaca başlamıştı.

Doktor, hiç vakit yitirmeden, Paulo'nun özel kliniğe yatırılmasını önerince, Sunday ilk kez evlendiği adamın gerçek kişiliğini anladı. Paulo boş bakışlarla gözlerini tavana dikip, kimseyle konuşmadan, külçe gibi, günlerce klinikte yatı.

Sunday her gün onu ziyarete gitti. Birkaç hafta sonra

Paulo iyileştiğini iddia ederek, klinikten çıkmak için Sunday'e yalvarmaya başladı.

Kocasının hasta yatağında hiç kımıldamadan yatması, Sunday'in kalbini parçalıyordu. Paulo'nun evde eski neşesine kavuşacağına inanıyordu. Doktorun tüm karşı koymasına rağmen, Sunday adamın ağzından girip burnundan çıktı ve onu ikna etti.

Sunday'in doktoru kandırmasından sonra Paulo klinikten çıktı. Eve döndükten iki gün sonra eski neşesine kavuştu. Kendine olan güvenini kazandı, neşesi yerindeydi.

Tabii uyuşturucuları da yeniden kullanmaya başlamıştı.

Son iki yıl karabasanlar içinde geçti. Sunday kocasının bakıcısı, düşmanı, gözetleyicisi, ziyaretçisi ve düşmanı oldu. Paulo da bir doktordan diğerine, bir klinikten öbürüne taşınyordu. Sözümona iyileştikçe evine çıkıyordu. Fakat Sunday her sefer gerçekte yüzleşince Paulo yeni bir doktorun tedavisi altına giriyordu.

Sunday'in yaşantısı, kocasını kliniklerde ziyaretlerle, veya evde ona bakıcılıkla geçiyordu. Hiç ara vermeden de çalışması gerekiyordu. Çünkü maddi durumları birdenbire bozulmuş, paraları suyunu çekmişti. Paulo'nun ailesi oğullarının sefil yaşantısına karışmak istemiyordu.

Günün birinde Sunday aniden korkuyla uyanınca felaketin gelip çattığını hissetti. Uyuşturucu alışkanlığından kurtulduğunu iddia eden Paulo tedavi edildiği klinikten bir hafta önce çıkmıştı. Fakat bu kez eve döndüğünden beri günlerdir, bir karış sakalla hiç kımıldamadan yatakta yatıp, boş gözlerle tavana bakıyordu. Bir zamanlar kadınların yüreklerini titreten yakışıklı yüzü solmuş, avurtları içine çökmüştü. Korkuyla uyanan Sunday, Paulo'nun yanında yatmadığını gördü.

Çılgın gibi banyoya koştu. Kapı kilitliydi. Sunday kapıyı yumruklayarak Paulo'ya seslendi, fakat yanıt alamadı. Eğilip anahtar deliğinden bakınca, kocasının boylu boyunca yer-

de yattığını gördü.

Panik içinde koşup doktora telefon etti. Doktor gelince birlikte banyonun kapısını kırdılar.

Ne yazık ki Paulo ölmüştü. Yüksek dozda aldığı uyuşturuculara kalbi dayanamamış, ölmüştü.

Olay örtbas edildi, soruşturma sırasında kaza sonucu öldüğü belirtildi. Ama Sunday, Paulo'nun kaza sonucu öldüğünü kabul edemiyordu.

Birkaç hafta tüm dedikodulara göğüs gerdi, sonra önüne çıkan fırsata dört elle sarıldı. Hollywood'da film çevirme teklifini hiç düşünmeden kabul etti.

Artık, Roma eski sihirli havasını yitirmişti.

Carey ikinci kez, «Bak, Jack'ın partisine gitmen gerektiğini düşünüyorum.» dedi.

Sunday küçük köpeğini kucağına almış, pencereden dışarıya bakıyordu. «Kocamın intihar ettiğini biliyor musun?» diye sordu.

«Ne?» Carey hayretle pencerenin önünde duran kadına baktı. Daha önce Sunday'in özel yaşantısından hiç söz etmemişlerdi. Carey onun hakkında gazetelerde çıkan yazıları okumuştı. Tüm bildikleri bu kadardı.

Sunday dalgın bakışlarla başını salladı. «Evet,büyük reklam kampanyasına kocamın intiharı ile başlamaya ne dersin?»

«Bak şekerim.» Carey elini hafifçe Sunday'in omuzuna koydu. «Senin geçmişin hakkında en ufak bilgim yok. Boş ver artık. Geçen geçmiştir. Eve kapanıp tek başına yaşamak normal değil. Çok güzel bir kadınsın. Eğlenmek, senin de hakkın. Hem arada sırada bu tip partilerde boy göstermen, mesleğine de yararlıdır. Haydi bu işe Jack'ın partisi ile başla olur mu?»

Sunday, «Sanırım, haklısın» dedi. «Peki Jack'ın partisine gideceğim.»

«Harika! Aferin sana. Şimdi, herkesin aklını başından alacak bir kıyafet seçmeye ne dersin?»

7

HERBERT Lincoln Jefferson, derisi aşınmış en iyi kah-verengi ayakkabılarını özenle parlattı. Sekiz yıl önce aldığı ayakkabılar da amma dayanmışlardı. Verdiğim para helal olsun diye düşündü.

Elindeki tavuk budunu kemirerek mutfağa giren Marge, buzdolabından bir kutu bira aldı. Ağzında çiğnediği lokmasını yutmadan, «Pabuçlarını benim parlatmamı ister misin?» diye geveledi.

Herbert olumsuzca başını salladı. Karısı hiç usanmadan her gece aynı soruyu sorar ve hep aynı yanıtı alırdı.

Marge bira kutusunun üstündeki kapağı hızla çekince Herbert'in masa üstünde cilaladığı ayakkabılarına bira sıçradı.

«Ayy, çok özür dilerim, Herbie» diye Marge korkuyla eteğini tutup, kocasının ayakkabılarını silmeye uğraştı.

Herbert kabaca karısını itti.

Marge, kocasına kırgın gözlerle baktı. «Özür dilerim, Herbie. Özür diledim ya...» Bira kutusunu alıp mutfaktan dışarıya çıktı.

Ağzının içinden homurtuyla küfürler savuran Herbert ayakkabılarını cilalamayı bitirdi. Ayaklarına geçirdiği ayakkabılarına uzun uzun hayranlıkla baktı. Sonra ceketini giyip, göğüs cebindeki mektubu okşadı. Ve otobüs durağına gitmek üzere evden çıktı.

Geceleri Supreme kiralık araba firmasında çalışmayı seviyordu. Gündüz işlerinden nefret ediyordu, çünkü gündüzleri yalnızca havaalanına gidip gelmek çok sıkıcıydı.

Bu gece arabayı kimin kiraladığını merak ediyordu. Geçen hafta pek sönük geçmişti. Evli yaşlı çiftleri dolaştırmış

ve çok sıkılmıştı. Sevgilileriyle gezen bekâr aktörlere hizmet etmekten hoşlanıyordu. Bekâr müşteriler çok ilginçti. Gece-
nin sonunda, sevgililerini evlerine bıraktığında, içeride on-
lar kadınlarla yatarken, Herbert kapıda beklerdi. Hele bir
kez arabayı kiralayan çifti dikizlemişti. Kız ıssız bir tepede,
adeta camlardan yapılmış bir evde oturuyordu. Sevgilisi ile
kapıdan içeriye girer girmez, dayanamamışlar, oracıkta halı-
nın üstünde sevişmeye başlamışlardı. Herbert de pencereye
tırmanıp, onları dikizlemişti. O günden beri o kıza her hafta
devamlı mektup yazıyordu.

Otobüs gelince Herbert hemen bindi. Hava çok sıcaktı.
Buram buram terliyordu. İşyerine en yakın durakta otobüs-
ten sevinçle indi. Yolda postaneye uğrayıp, mektubu attı ve
hızlı adımlarla işyerine doğru yürüdü.

Masanın arkasında oturan adam, «Merhaba Jefferson»
diyerek başını salladı. «Bu gece Sunday Simmons'un emrin-
desin. Kadını saat sekizde Chateau Marmont'un önünden
alıp, Jack Milan'ın partisine götüreceksin. Herifin Bel Air'-
deki evini biliyor musun?»

Herbert başını salladı.

«Kadını partiye bıraktıktan sonra, kapıda bekleyecek-
sin. Dört numaralı siyah Cadillac'ı al. Güzelce yıka ve ben-
zin doldur.»

Herbert yine başını salladı. Bu geceki işten hoşlanmıştı.
Gazetelerde Sunday Simmons hakkında çok yazı okumuştı.
Hani şu memelerini göstermeyen karıydı. Şimdi onu yakın-
dan görecekti. Bakalım mektup yazmaya değer miydi?

8

CHARLIE otele saat üçten sonra döndüğünde, Nathalie
Allen'ı lobide kendisini bekler buldu.

Koşarak kadının yanına gitti, ve «Beklettim, özür dile-

rim sevgilim» dedi. «Elephant'daki öğle yemeklerini bilirsin, sanki tüm asiller orada toplanıyor. Haydi yukarıya çıkalım.»

Nathalie berbere uğramış, siyah kısa saçlarını dümdüz taratmıştı. Sırtındaki sarı keten giysisi de çok şıktı. Charlie çok hoş kadın diye düşünmekten kendisini alamadı. Doğrusu Clay de çok şanslı herifti.

Nathalie, «Yolculuğa çıkmadan önce kim bilir yapılacak ne çok işin vardı?» dedi.

«Pek işim yok. Hemen hemen her şey hazır. Valizlerimi de George toplayacak.»

«Oh, evet vefakâr George. O da seninle birlikte geliyor mu?»

«Tabii. George olmazsa ben ne yaparım bilmem.»

«Biliyorsun, Lorna ondan hiç hoşlanmazdı.»

«Hoşlanmaz mıydı?» Charlie bu sözlerle çok şaşırды. George'un hoşlanılmaması gereken ne kusuru vardı? Lorna da bir gün ağzını açıp da George'dan hoşlanmadığını söylemişti.

«Evet, eski karın George'u kıskanırdı. Adam sanki sana hizmet etmiyor da yakın arkadaşın gibi davranıyor.»

Charlie hizmet sözcüğünü beğenmedi, yüzünü buruşturdu. Bu kelimeyi sevmiyordu. Bildiği kadarıyla, George çalışmaya zorunlu değildi. Charlie'nin yanında istediği için çalışıyordu.

«Çay veya içki veya başka bir şey ister misin?»

Charlie'nin dairesindeydiler. Nathalie sırtındaki ceketini çıkartıp, divana oturdu. «Sanırım bir kadeh içki iyi gelecek. Bol buzlu pernod isterim,» diyerek arkasına yaslandı. «O geceki partiden sonra ilk kez baş başa kaldığımızın farkında mısın?»

Charlie farkındaydı ama o geceki olayı düşündükçe utancından yerin dibine geçiyordu. O gece Clay ile Nathalie partide kavga etmişlerdi. Clay öfkeyle partiden fırlayıp git-

mişti. Charlie de en yakın arkadaşının karısını teselli etmeye çalışırken, birdenbire öpüşmeye başlamışlardı. Tanrıya şükür az sonra Clay geri dönmüştü. Fakat Charlie davranışından çok utanmıştı. Arkadaşlarının karılarını köşelere sıkıştırıp, onları mincikliyan çapkınlardan değildi, hele özellikle en yakın arkadaşının karısını baştan çıkaramazdı.

Charlie, «O gece olanlar için özür dilerim» dedi. «Olayı unutalım, ikimiz de fitil gibi sarhoştuk.»

Nathalie hafifçe gülümsedi. «Fakat ben unutmak istemiyorum. Çok hoşuma gitti. Sen hoşlanmadın mı?»

«Tabii, hoşlandım. Ama, sevgilim arap saçına dönecek maceraya atılmak istemiyorum. Clay benim en yakın arkadaşım, aramızdaki dostluğun bozulmasını düşünmek bile istemem.» Charlie çok huzursuzdu. Sohbet, değinmek istemediği konulara kayıyordu. Halbuki Nathalie ile buluşmayı, Lorna hakkında anlatacaklarını dinlemek için kabul etmişti.

Nathalie ısrarla, «Clay boktan herifin birisi» dedi. «Şımarık, bencil, boktan bir herif, sokak sürtükleriyle yatıp kalktığını bilmiyor muyum sanıyorsun. Benim de gönlümü eğlendirmeye hakkım yok mu? Charlie, uzun zamandır beni canın çekiyor değil mi? Benden hoşlandığını biliyorum.» Oturduğu yerden kalkıp, ağır ağır Charlie'ye doğru yürüdü.

Charlie kadına çaktırmadan bir adım geri kaçtı.

Nathalie kollarını erkeğin boynuna dolayıp, dudaklarından öpmeye başladı.

Charlie, şimdi başımı bu beladan nasıl kurtaracağım diye düşündü.

Nathalie, «İlk tanıştığımız günden beri senden hoşlanıyorum» diye fısıldadı. «Lorna hiç de sana layık bir kadın değildi. Aramızda bir şeyler olacağını sezdim, olağanüstü güzel bir şey. Sen de benim hissettiklerimi duydun mu?»

Telefon çalmaya başlayınca, Charlie içinden derin bir oh çekti, boynuna dolanan kollardan kendisini kurtarıp telefona koştu.

George aşağıdaki lobiden arıyordu. «Eğer bir saat bana ihtiyacınız yoksa, hemen Hayward'a gidip g mleklerinizi alabilirim.»

«Hemen gitmen gerekmez. Sadece... Oh, Tanrım bana hiç rahat yok mu? Sanırım hemen gelmem gerek. Peki, şimdi aşağıya iniyorum.»

Hayretler içinde kalan George'un yüzüne telefonu kapattı.

Nathalie telaşla, «Ne var?» diye sordu.

«İş. Birisine söz verdiğimi tamamen unuttum. Özür dile-rim sevgilim. Sıkıcı bir durum.»

«Seni beklememi ister misin?»

«Tanrı bilir ne zaman dönerim. Beklemesen iyi olur.»

Nathalie derin derin içini çekti. «Telefonu icat eden i kurşunlamalı» dedi.

«Haklısın canım.» Charlie, kadının ceketini giymesine yardım ederek kapıya doğru itekledi.

Nathalie, «Biz, biz ne olacağız? Konuşmamız gerek» dedi.

Charlie, Nathalie Alen ile asla baş başa kalmamayı aklının bir köşesine yazdı. «Unutma, iki hafta sonra biz de Hollywood'dayız. Beni bekleyeceğine söz ver.»

Charlie başını salladı. Harika! Clay hiç de şanslı bir herif değildi doğrusu.

Charlie havaalanına ayak baştığı zaman dut gibi kafayı bulmuştu. Uçak yolculuğundan  d  kopuyordu. Uçağa ancak kendisini bilmeyecek kadar sarhoş binerdi. Havaalanına gelmeden önce içi dolu sigara içmişti. Artık uçağı kendisini göklere uaracak büyük muhteşem bir kuş gibi görüyordu. Fotoğrafılara sevinçle gülüp, kaşını, gözünü oynatarak komik pozlar verdi. Kalın çerçeveveli gözlüklerini çıkartıp havada salladı. Türlü maskaralıklar yaptı.

George «Gözlüksüz resim çektirmeyi sevmezsiniz» diye kulağının dibinde fısıldadı.

Bu sözler üzerine Charlie, Hintli taklidi yaparak, «Oh, evet, evet çok haklısın» dedi.

Fotoğrafçılardan biri, «Güle güle Charlie, şansın açık olsun» diye bağırdı.

Güzel hostes yanlarına gelip, Charlie ile George'u birinci sınıf yolcu salonuna götürdü.

Hostes kız, «Yolcuları on dakika sonra uçağı alacaklar içki ister misiniz?» diye sordu.

Charlie başını salladı. «Duble viski güzelim.»

Uçak havalanınca, sızıp kaldı.

9

JACK Milan'ın evi, etrafı elektrikli tellerle çevrili yüzlerce metrekairelik arazinin ortasındaydı. Giriş kapısının önünde küçük bir bekçi kulübesi vardı. Ve bekçi izin vermedikçe kimse içeriye giremezdi. Çünkü Jack Milan beş çocuk babasıydı ve bir zamanlar aldığı tehdit mektuplarında çocuklarının kaçırılacağı yazıyordu. Aldığı tehdit mektuplarının üstünden yıllar geçmişti. Çocukları da büyümüşlerdi ama Jack işi kesinlikle şansa bırakmamaya kararlıydı.

Soför elindeki davetiyeyi kapıdaki bekçiye uzattı. Arabanın içinde oturan Sunday kendisini çok huzursuz hissediyordu. Bir süre sonra araba kapıdan geçip bahçenin ortasındaki büyük beyaz köşke doğru ilerledi.

Sunday çok sinirliydi. Önce Carey'e hak verdi. Yanında kendisine eşlik edecek bir kavalye ile gelmediğine pişman oldu. İkincisi ise hiç kimseyi tanımadığına kesinlikle emindi. Üçüncüsü, Paulo'nun ölümünden beri böyle kalabalık davetlerden, partilerden nefret ediyordu. Aslında, bütün gece tek başına ne yapacağını düşünüp, korkuyordu.

İtalya'da çevirdiği filmlerin birinde giydiği siyah payetlerle işli giysisiyle bir içim suydı. Giysinin altına da iç çamaşırı giymemiş, vücudunun tüm hatları bütün güzelliği ile ortaya çıkmıştı.

Konukları kapıda karşılayan uşak, Sunday'i evin arkasında ışık seliyle aydınlanan terasa götürdü.

Hoparlörden «Bayan Simmons» diye bağırdı.

Terasta içki içenler dönüp baktılar. Artık şöhreti yavaş yavaş yayılıyordu.

Balık etinde tombulca, kırk yaşlarında bir kadın yanına gelip elini uzattı. «Merhaba Sunday, şekerim. Ben Jack'ın karısı Ellie'yim. Geldiğine çok sevindim. Haydi gel seni diğer konuklarla tanıştırayım.»

Sunday, tombul sıcakkanlı Ellie'yi çok sevdi. Kadının peşine takılıp, yakındaki gruba doğru yürüdü. Kısa süre sonra, tanımadığı insanlarla kolayca kaynaşıp konuşmaya başladığını fark etti.

Düşündüğü kadar fena değildi. Yemekten sonra kimseye görünmeden kolayca sıvışabilirdi. Nasıl olsa görevini yerine getirmişti.

Eşcinselliği ile nam salmış, saçları sarıya boyalı aktör, yanındaki yaşlıca kıvılcık saçlı kadınla konuşuyordu. Kıvılcık saçlı kadın, sanki yanındaki eşcinsel kaçacakmış gibi sıkıca koluna yapışmıştı. Tam o sırada birisi «Sunday, seni gördüğüme sevindim, Nasılsın?» diye bağırarak yanına yaklaştı.

Sunday, yanına gelen kızın yüzüne baktı. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Vücudunu ikinci bir deri gibi saran dar kırmızı parlak giysisinin yakasından göğüsleri adeta dışarıya taşıyordu. Biraz adi görünümlü biriydi. Sunday'in gözü kıvılcık bir yerden ısırdı ama acaba nereden? Bir türlü çıkaramıyordu.

Kıza, «Merhaba» dedi.

Sarışın güldü. «Beni tanımadın mı? Dindi Sydney, Prens Benno'nun arkadaşı, Roma'da hep birlikte plajda bu-

luşurduk. Sen ve Paulo, ayy, özür dilerim, Paulo'dan söz etmemem gerekirdi... Ne korkunç felaket değil mi? Benno arkadaşını yitirdiğine çok üzüldü. Her neyse hâlâ beni tanımadın değil mi?»

«Ha, evet hatırladım.» Sunday kızı hayal meyal anımsıyordu.

«İşte yine kürkçü dükkânına döndüm,» diye Dindi konuşmaya devam etti. «Benno ile anlaşılamadık. Neyse boş ver, film çevirme teklifi alınca, doğduğum kente geri döndüm. Düşünebiliyor musun, ekmek parası için kalk Roma yollarına düş, sonra tekrar doğduğun kentte iş bul! Hayat ne komik değil mi? Çok güzelsin. İyi vakit geçiriyor musun? Reklam kampanyan harikaydı. Hey, Steve Magnum'u gördün mü? Onunla tanışmaya can atıyorum. Onu tanıyor musun?»

Sunday başını salladı. Adamın kim olduğunu şüphesiz biliyordu. Ünlü film yıldızı, zampara herif, dört kez (hepsi de ünlü kadınlar) milyoner kadınlarla evlenip boşanmıştı. Yani gazetelerde hakkında yazılanlar bunlardı.

Dindi «Steve, Jack Milan'ın en iyi arkadaşı» dedi. «Sanırım onunla tanışırsın. Daha Jack'ı bile görmedim. Birlikte geldiğim kameraman gerçekten uyuz herifin teki. Hiç kimseyi tanımıyor. Buraya nasıl davet edilmiş anlayamadım. Sen nerede kalıyorsun? Arada sırada buluşalım.»

«Chateau Marmont'da kalıyorum. Ama pek dışarı çıktığım yok.»

«Yakında değiştiririz. Seni bazı esaslı adamlarla tanıştırmırım. Önemli kişilerle arkadaşlık etmezsen çok sıkılırsın, yalnızlık iyi ama arada sırada hareketli yaşamın da zararı dokunmaz. Seni telefonla ararım. Şimdi hemen gitmem gerek. Haftalardır peşinde koştuğum yönetmeni gördüm, onu hemen yakalamalıyım.»

Dindi daracık giysisinin içinden belli olan kalçalarını sallayarak gidince, Sunday yalnız kaldı. Gözlerini salonun için-

de dolaştırdı. Parti tam havasını bulmuştu. İnşallah akşam yemeği servisi hemen başlar, benim de çektiğim azap sona erer diye düşündü.

Sunday kendisini çok yalnız hissediyordu. Paulo'nun ölümünden beri bu duygunun etkisinden kurtulamıyordu. Ölümünden birkaç ay önce, kocasının yavaş yavaş onurunu yitirishine tanık olmuştu. Kullandığı uyuşturucuları kendisinden saklayabilmek için başvurduğu çareleri acaba unutabilecek miydi? İlaçları köpek gibi banyonun fayanslarının altına gömüşünü, yatakların altına, avizelerin içine, pencerelerin dış pervazlarına saklamasını unutabilecek miydi? Sonunda Paulo'dan boşanmayı düşünmüştü. Ölümünden bir hafta önce, boşanmak istediğini açıklayınca, kocası bebek gibi ağlamıştı. Sunday'in her istediğini yerine getirip, artık ilaç kullanmayacağına iyileşeceğine söz verip, kendisini bırakmamasını istemişti.

«Sunday, şekerim.» Ellie Milan yanına geldi. «Sen Jack ile aynı masadasın. İki numaralı masada, ismin yazılı kartı göreceksin. Bunca insanı yerleştirmeye çalışıyorum.»

Sunday gülümsedi. «Teşekkür ederim.» Masalara doğru yürüyen insan selinin peşine takıldı.

Masanın birinde şişko bir adamın koluna yapışıp heyecanla bir şeyler anlatan Dindi'yi gördü. Şişko da gözlerini Dindi'nin göğüslerinden ayıramıyordu.

İki numaralı masadan Jack Milan, «Hey Sunday buraya gel» diye seslendi.

Sunday gülümseyerek Jack'ın yanına gitti. Ev sahibi kendisini takdim edince, diğer konuklarla el sıkıştı. Abe Stein ve kendisine nefret dolu bakışlar fırlatan, at suratlı karısıyla aynı masayı paylaşıyorlardı.

Sunday, Jack'ın yanındaki boş iskemleye oturdu. Ev sahibinin diğer yanındaki iki iskemle boştu.

Jack, «İnsanın aklını başından alacak kadar güzelsin» dedi. «Gazetelerde çıkan resimlerin de harika. Duyduğuma

göre Radiant seninle uzun bir kontrat yapmak istiyormuş.»

«Evet, teklif geldi ama ben kabul etmedim. Uzun süreli kontratlara aklım ermiyor. Hem çok kısıtlı, hem de çok bağlayıcı.»

Bu sözler üzerine masada buz gibi bir sessizlik esti.

Abe, «Eğer senin yerinde olsaydım hemen kabul ederdim» dedi.

Jack da usulca söze karıştı. «Tam on yedi yıldır Radiant'la çalışıyorum. Hiç de şikâyetçi değilim.»

Son sevgilisi Angela Carter ile masaya gelen Steve Magnum konuşulanları duydu. «Hayır, çocuk haklı» dedi ve Sunday'in yanındaki boş iskemleye oturdu. «Sana ağabey nasihatı. Sakın aklından çıkarma. Artık uzun süreli kontratların modaları geçti. Ünlü yıldızlarla uzun süreli anlaşmalar yapan tek şirket Radiant. Bana sorarsan herifler popolarının delikleri nerde onu bile bilmiyorlar. Yavrum, sakın önerdikleri teklife kanma.»

Sunday, ünlü aktörün yüzüne aval aval bakmamaya çabalayarak, «Hayır kanmam» diye yanıt verdi. Adamın yüzüne Rio'da yaşadığı günlerden beri aşınaydı. Okula gittiği günlerde en sevdiği aktör Steve Magnum'du.

Yıllar Steve Magnum'a cömert davranmışlardı. Elli yaşında olduğu halde hiç bozulmamıştı. Pek uzun boylu sayılmazdı. Çok da zayıftı, ondan hoşlanmayanların sıska diyebilecekleri kadar zayıftı. Fakat yirmi beş yıl önce kendisine büyük yıldız ünvanını kazandıran, aç görünümlü kemikli yüzü hiç değişmemişti. Steve Magnum, zamanında efsaneydi. Kadınlar onun için deli divane oluyorlardı. Dört eski karısı bile tekrar onunla birlikte olabilmek için her şeylerini feda edebileceklerini asla dillerinden düşürmezlerdi. Sekiz yıldır bekârdı. Gazeteler, dedikodu sütunlarında kimin yeni Bayan Magnum adını taşıyacağını ileri sürerek asılsız hesaplar yapıyorlardı. Birçok aday vardı ama Steve Magnum'u yakından tanıyanlar artık evlenmeyeceğini biliyorlardı. Bazıları ise üç

çocuğunun annesi olan ilk karısına döneceğini söylüyorlardı.

«Evet, şimdi» O ünlü açık mavi gözlerini dikmiş, Sunday'e yiyecek gibi bakıyordu. «Şimdiye kadar kendini pek güzel idare ettin. Kente gelir gelmez olay yarattın. Bizim moruk Abe ile Jack'a bile papuçlarını ters giydirdin.»

Steve'in bu sözlerine Jack kahkahalarla gülerken, Abe kaşlarını çatı. Yanıt vermesi için masanın altından kendisini dürtükleyen karısına aldırmadı.

«İşlerimi Carey St. Martin yürütüyor. Harika bir ajan. Aldığım tüm teklifleri Carey'in çabalarına borçluyum. Eğer onun desteği olmasaydı, herhalde çoktan ilk uçağa atlayıp Roma'nın yolunu tutacaktım.»

Angela şuh bir kahkaha patlattı. «Ne tatlı, küçücük çıplak bir sahne için kıyametler kopardın. Sevgilim, herkes sana kin besliyor. Eğer beyazperdede yerini sağlamlaştırmak istiyorsan, giysilerini çıkarmayı öğreneceksin.» Kolunu Steve'in beline sarıp hayranlıkla erkeğin gözlerinin içine baktı.

Steve, «Evet, tatlım» dedi. «Sen o işi gerçekten iyi biliyorsun, beyazperdede olsun, veya perde dışında olsun senin üstüne soyunmasını bilen kadın yok.»

Yemek süresince, Steve, Sunday ile konuştu. Erkeğin diğer yanında oturan Angela'nın tek bir kelimeyi bile kaçırmadan dinlediğini ve sohbete katılmaya can attığını Sunday tahmin ediyordu.

Angela üç aydır Steve Magnum'un sevgilisiydi ve bu rolü devam ettirmeye kararlıydı. Hatta işi evliliğe kadar götürebileceğini dahi düşünüyordu. Şimdi Steve'in, Sunday ile ilgilenmesine içerliyordu. Hangi aptal, karıyı Steve'in yanına oturtmuştu? Ya o iyi senaryolardaki rolleri kabul etmek prensibi filan neydi?

Steve'in Sunday'e «Yeni filmimdeki zengin seksi kadın rolü senin için biçilmiş kaftan, deneme filmi çekmek ister misin?» teklifini duyunca Angela kulaklarına inanamadı.

Angela bu rolü Steve'in kendisine teklif edeceğini ümit ediyordu. Büyük bir rol değildi ama iyiydi. O rolü oynamak istediğini ima etmişti. Ama Steve aldırmamıştı. Ve şimdi rolü açıkça, o orospu karıya teklif ediyordu! Ve orospu da: «Özür dilerim ben deneme filmini çektiğim değilim. Rol aldığım birkaç İtalyan filmde oyun yeteneğimi görebilirsiniz, Deneme filmlerine inanmıyorum» diye yanıt veriyordu.

Steve, Jack'e baktı. İkisi birden gülmeye başladı.

Steve, «Orospu çocuğu! Haklıymışsın. Bu karı diğerlerine benzemiyor.» dedi.

10

MARSHALL K. Marshall özel ısmarlama Rolls Royce arabasını, Beverly Hills Otelinin kapıcısına bırakıp, topallayarak lobiden içeriye girdi.

Aktörler, iğrenç aktörler. Gün geçtikçe daha da şımarıyorlardı. Her işe burunlarını sokmak istiyorlardı. Marshall, hiç seslerini çıkarmadan anlaşmalara imza attıkları günleri anımsıyordu. Şimdi hepsi birer baş belası kesilmişlerdi.

Marshall, «Dönme dolap» filminin yapımcısı Cy Hamilton Jr ve filmin yıldızı Charlie Brick ile otelde yapılacak toplantıya katılmaya gelmişti. Toplantıda bazı gerçekler ortaya çıkacaktı. Artık Charlie'yi daha fazla oyalayamazlardı. Herif ahmak değildi. Michelle Lomas'ın bu filmde rol almasına da olanak yoktu.

Kadının peşinden köpek gibi koşuyorlardı. Bir gün önce Charlie setten ayrılırken, eğer Michelle işe başlamazsa, filmi yarım bırakacağını Cy'e açık açık söylemişti. Dün, Michelle Lomas'ın hamile olduğu haberini almışlardı. Artık bunu Charlie'den saklayamazlardı. Kadın, Lugano Gölü yakınlarındaki villasına çekilmiş ve dokuz ay doktor denetiminde hiçbir yere kıvıldamamaya kararlıydı.

Marshall elindeki evrak çantasının içinde Michelle'in yerini alabilecek yıldızların kısa özgeçmişleriyle fotoğraflarını getirmişti.

Esas nokta Charlie'yi ikna etmektir. Filme Michelle'siz devam etmesini temin etmektir. Eğer isterse anlaşmayı iptal etmek Charlie'nin hakkıydı. Herkesi yüzüstü bırakıp gidebilirdi. Marshall ajan olarak müşterisini ikna etmek zorundaydı.

Açık bej takımlarla zevkle döşenmiş daireden, Charlie sırtında beyaz bornozu ayağında kahverengi Gucci terlikle-riyle bir aşağı bir yukarı salonu arşınıyordu. İki renkli televizyon da açılmış, avaz avaz bağıırıyordu.

George salonun bir köşesine çekilmiş, bir gözü televizyonda bir gözü Charlie'de saygıyla duruyordu. Kiralık sekreter masaya kurulmuş, günün birinde filmcilerin gözüne batma düşleri kuruyordu. Diğer masanın üstünde duran yumurtalara, kızarmış ekmeklere, meyvalara ve kahveye kimse el sürmemişti.

Salonun içinde bir aşağı bir yukarı dolaşan Charlie homurdandı. Mesleği her şeyden önemliydi. Kendisine yapılan haksızlığa içerliyordu. Michelle'siz film bir boka benzemeyecekti. Bu karı nereye gizlenmişti? Niçin verilen rolden kaçırıyordu?

Charlie de filmi çevirmekten vazgeçecekti. Londra'ya dönecek ve yapımcıların analarını belleyecekti. Bu rolü de kendinden başka kimse kıvıramazdı. Yerine koyacak başka aktör de bulamayacaklardı.

Tam altı sıkıcı gündür Michelle'i bekliyordu. Basın toplantısında sorulan budalaca sorulara yanıt verdikten sonra stüdyodan başka bir yere gitmemişti.

Tabii davet edilmediği parti kalmamıştı. Hollywood kente gelen yeni yüzü görmeye can atıyordu. Parti yapmak için herifler bahane arıyorlardı. Şöhretleri kente nam salan birkaç ev sahibesi, ilk kez Charlie'yi ağırlamak çabasıyla birbir-

lerinin gözlerini oyuyorlardı. Fakat bu kez şans hiçbirinin yüzüne gülmemişti. Charlie tüm davetleri reddetmişti. Film rayına oturana dek, sosyal yaşantıya katılmamaya kararlıydı.

Kapı çalındı ve Marshall K.Marshall topallayarak salondan içeriye girdi. Soğuk hava tertibatına rağmen adamcağız su gibi terliyordu. Acil durum olmadıkça gündüzleri yazıhanesinden dışarıya adımını atmazdı.

Marshall, «Çok iyi görünüyorsun» dedi. «Geçen haftadan bu yana biraz daha kilo vermişsin.»

Charlie güldü. «Evet, kilo almamaya gayret ediyorum.» Büyük bir irade gücüyle kilo almamaya çabalıyordu. Eğer dört hafta normal yemek yese eski tombul haline döneceğini biliyordu.

Marshall ezile büzüle «Vereceğim habere bozulacaksınız» dedi. «Cy de deliye döndü. Michelle hamileymiş, karı hepimizin canına okudu» dedi.

Charlie kafasına balyoz yemişçesine koltuğa yığıldı. Bu haberi hiç beklemiyordu.

«Dün karının doktorundan yazılı rapor aldık. Tüm o naz ve niyazın sebebi açıkça ortaya çıktı. Michelle'in karnını dolduracağı kimin aklına gelirdi? Sadece karnını doldurmakla kalmamış, karı zevkten havalara uçuyor. Her ne olursa olsun Cy kadının filme başlamasına taraftar. Ne de olsa hamileliği dört beş ay belli olmaz. Fakat ne gezer, karı riske girmek istemiyor. Özür dilerim Charlie, ama durum bu işte. Bak, Cy'in vaziyeti de çok kötü. Eğer sen de filmi bırakırsan durum daha da berbat olacak. Tabii istersen filmi bırakmak senin hakkın. Ben şahsen seni suçlayamam. Fakat, bebeğim beni dinle; eğer Michelle'in yerine başka birisini bulursak, istediğin birini, sen de yapımcıları yüzüstü bırakmazsan, brüt kazanç üstünden senin adına bir yüzde on daha koparabilirim. Bu para da yabana atılmaz ha, ne dersin?»

Kiralık sekreter oturduğu yerde dikilip, televizyonun gürültüsü arasında konuşulanları dinlemeye çabalıyordu. Geor-

ge ise hâlâ oturduğu köşede duruyordu.

Charlie gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Yüzde on daha. Fena değildi, Ama Michelle'in yerini kim alacaktı?

Charlie'nin aklından geçenleri okumuşçasına Marshall, «Senaryoyu yeniden yazarız rolleri değiştiririz. Seninkini fazlalaştırır, kadın oyuncununkini keseriz. Böylece filmi sen sürüklersin. Şu tanrının belası televizyonu kapatabilir miyiz?» dedi.

Charlie'nin aklında düşünceler birbirlerini kovalıyorlardı. «George televizyonu kapat» dedi. Sonra sekretere döndü. «Şekerim bugün sana ihtiyacım yok, yarın yine aynı saatte gel.»

Kiralık sekreter ayağa kalktı, mini etekliğini sıvazladı ve kalçalarını sallayarak Marshall'ın önünden geçti. Belki artist ajanı kendisini keşfederdi. Fakat Marshall başını kaldırıp önünde kalçalarını kıvıra kıvıra yürüyen kıza bakmadı.

Kız kapının önünde durup artist olup olmadığını söylemek için tereddüt etti. Fakat George kızın yolunu kesip salondan dışarıya çıkardı.

Keşfedilmemiş olmasına sinirlenen sekreter kalçalarını sallayarak öfkeli adımlarla dışarı çıktı.

Charlie usulca, «Evet fena fikir değil. Peki ya Cy? Bu öneriyi kabul edecek mi bakalım?» dedi.

Marshall içinden bir oh çekti. «Üzülme, eder.»

Cy Hamilton Jn. Yeni evlendiği üçüncü karısının dırdırından kurtulup, toplantıya gelene kadar, Charlie ve Marshall tüm pürüzleri çözmüşlerdi.

Cy aslında uysal bir adamdı, fakat sinirlenince zaman zaman ortalığı kasıp kavururdu.

«Hergele herifler, benden fidye istiyorsunuz» diye bağırdı. Ama sonra önerileri kabul etti.

Tek sorun, role uygun yeni kadın yıldızı bulmaktı. Bu konuda hepsinin önerileri ayrıydı.

Charlie, «Magda Seal» dedi.

«Onu unut, bütün yıl dolu.»

Cy, Mirielle Montane'yi öne sürdü.

«Tahta göğüslü, sıska karı işe yaramaz.»

«Anna Karl.»

«Çok yaşlı.»

Tüm olanakları tartıştılar. Yabancı aktristleri beğenmeyince, kızın herhangi bir milletten olabileceğine karar verdiler.

Marshall evrak çantasını açıp, içindeki fotoğrafları çıkarırken, «Yeni kıza ne dersiniz? Sunday Simmons» dedi.

Charlie, «Sunday ne?» diye sordu.

«Simmons. Cy yeni kızı gördün değil mi? Vücudu harika. Memeleri kocaman. Reklam potansiyeli de iyi.»

Cy başını salladı. «Fena fikir değil. Rol yapabiliyor mu?»

Marshall omuzlarını silkti. «Kim bilir? Eski filmlerinden bazılarını izleyebiliriz. Jack Milan'ın yeni çevirdiği filmde rol aldı.»

Charlie «Tanınmamış isimle oynamak istemem» dedi.

Marshall «Al şu resimlere göz at» diye yanıt verdi. «Vahşi görünümlü esaslı bir parça.»

Charlie isteksizce resimlere bakmaya başladı. Sunday'in Jack Milan'la çevirdiği çıplak sahnedeki pozu görünce afalladı. Birdenbire erkekliğinin uyandığını hissetti. Aman Tanrım, iki haftadır kadın yüzü görmediğini fark etti. Bir kadın bulmalıydı.

«Çok şahane» dedi. «Telefon numarasını biliyor musun?»

Cy usulca gülümseyerek, «Evet, telefon numarası kaç?» dedi.

Marshall güldü. «Bir filmini izleyelim mi?»

Her iki erkek başlarını salladılar.

Marshall birdenbire «Bir fikrim daha var» dedi. «Sakın

heyecandan donunuza doldurmayın. Angela Carter'a ne dersiniz?»

Cy heyecanla «Angela» diye bağırdı.

«Evet, Angela. Ünlü bir isim. Sanırım ona deneme filmi çevirtebilirim.»

Charlie başını salladı. «Benim için hava hoş. Fena fikir değil yani.»

Üç olanak üstünde daha durdular. Zaman çok kıymetliydi. Akşam saat sekizde Cy'in evinde buluşup, özel sinema salonunda beş kızın çevirdikleri filmleri izlemeye karar verdiler. Marshall salondan çıkarken, Charlie adamı köşeye çekip, söylemek istemediği bir şeyi söyledi: «Bu gece için bana bir kadın ayarlar mısın?»

«Tabii. Özellikle istediğin birisi var mı?»

Charlie yok dercesine başını salladı. Marshall'dan kadın istediğine yeterince pişman olmuştu. Fakat kentte hiç kimseyi tanıımıyordu. Stüdyonun da kendisine sokak orospularından birisini yollamasını istemiyordu. Marshall topallayarak odadan çıkarken, ofisine döndüğüne seviniyordu. «Sen işi bana bırak» dedi.

11

SUNDAY arabanın penceresinin yanındaki sehpanın üstünde duran mönüyü incelerken, «Açık hava sinemalarını çok seviyorum» diye heyecanla bağırdı. «İki hamburgerli sandviç ve çikolatalı dondurma yiyeceğim.»

Carey güldü. «Şişmanlayacaksın.»

«Umurumda değil. Sanırım Hollywood'u sevmeye başladım.»

«Hiç şaşırmadım.» Carey arabanın yanındaki hoparlörün düğmesine basıp siparişlerini verdi. «Eğer senin durumunda olsaydım deliye dönerdim. Yani şöyle bir düşün.

Kente geliyorsun. Jack Milan'ın filminde küçük bir rol kapıyorsun. Sonra ünlü bir yıldız gibi pat diye filmi bırakıyorsun. Bütün gazetelerin baş sayfalarında yer alıyorsun. Bin bir özür ve yalvarmalardan sonra tekrar sete dönüyorsun. Steve Magnum ile partide tanışıyorsun. Herif bütün hafta boyunca sana güller ve davetiyeler yağıdırıyor. Onunla bir kez olsun buluşmayı bile kabul etmiyorsun. Hollywood'un bir numaralı Bay Çapkını ile buluşmayı reddediyorsun. Ve bugün Steve Magnum'un filminde başrol teklifi alıyorsun. Acapulco'da altı şahane hafta geçireceksin. Vay canına, burayı neden sevmeye başladığına şaşmamak gerek.»

Sunday içtenlikle güldü. «Çok teşekkür ederim. Her şeyi sana borçluyum. Eğer bana yardım etmeseydin şimdiye dek çoktan Roma'ya dönerdim.»

«Yavrum, ben sana teşekkür ederim. Senin sayende ajanstaki işimden oldum ama, şans yüzüme gülüyor, her geçen gün yeni yeni müşteriler ediniyorum. Biliyor musun, dün Angela Carter telefon etti. Kendisini temsil etmemi istedi. Hiç kuşkusuz senden nefret ediyor.»

Sunday kaşlarını çatı. «İnsanlar neden birbirlerini çekemezler bilmiyorum. Yaşam öyle kısa ki ömrümü insanlardan nefret etmekle geçiremem.»

Beyaz dar pantolonlu garson elinde iki tepsiyle çıkageldi. Arabanın penceresinden başını içeriye sokup kadınımsı sesle «Siz Sunday Simmons değil misiniz?» diye sordu.

Sunday başını salladı.

«Şekerim sana bol şanslar. Ben ve arkadaşım seni çok beğeniyoruz. Geçen akşam seni TV'de izledik.»

«Teşekkür ederim.»

Carey, garson çekip gidene dek bekledi ve sonra «Şöhret bebeğim, işte buna şöhret derler» dedi.

Sunday hamburgerini geveleyerek. «Hımın! harika» diye coşkuyla bağırdı.

Carey, köy peyniri ile karışık meyve salatasını didikledi.

«Sen gerçekten bulunmaz bir kızsın. Başarını kutlamak için seni öğle yemeğine davet ettiğim zaman Polo Lounge'u veya Bistro'yu seçeceğini düşünerek, nereye gitmek istersin diye sordum? Ne yanıtla karşılaştım beğenirsin, açık hava sineması! Seni Acapulco'ya postalayacağıma seviniyorum.»

«Ne zaman yola çıkacağım? Senaryonun kopyası ne zaman elime geçecek? Aman sakın anlaşılmaya çıplak sahneler maddesini koydurmayı unutma.»

«Hiç unutmuyum? Senaryoyu bugün otele yollayacaklar. Gelecek hafta giysi provalarına, saç ve makyaj denemelerine başlayacaksın. Temmuzun onunda yola çıkmanı istiyorlar. Steve Magnum ile nasıl başa çıkacaksın?»

Sunday tatlı tatlı gülümsedi. «Başa çıkarım.»

«Aman Tanrım, sen artık fazla şımardın. Niçin onunla çıkmıyorsun? Seni yiyecek değil ya. Hem yese de ne çıkar, uuuuhhh, bebeğim, yatakta onun üstüne erkek yok diyorlar!»

«Herkesin, onunla kırıştırdığım için filmde rol aldığımı düşünmelerini istemiyorum. Eğer benimle çıkmaya sabırsızlanıyorsa, Acapulco'ya gidinceye dek beklemesi gerek. Orada bir şeyler idare ederiz.»

Sunday sakın sakın konuşuyordu ama Steve Magnum'u da aklından pek çıkarmıyordu. Erkeği çok beğeniyordu ama kadınlarla olan ilişkilerindeki şöhretini de kulak arkası edemezdi. Sezileri de oyunu soğukkanlı sürdürmesini fısıldıyordu. Erkeğin ilgisini ancak bu yöntemle tutabilirdi. Yoksa onun isteklerine boyun eğip birkaç kez buluştuktan sonra, Steve Magnum'un hevesinin geçeceğini biliyordu. Ayrıca, Steve Magnum ile ilişkiye girmekten de ürküyordu. Yaşantısına bugüne dek yalnızca iki erkek girmişti, Raf ve Paulo. Şimdilik bir üçüncüyle duygusal bir ilişki yürütebileceğine emin değildi.

Carey gülerek, «Sanırım, kadınların yüreklerini hoplatan Steve kendi dengi bir kadınla karşılaştı,» dedi. «Yalnız

sakın onu hafife alma. Kızla erkek buluştular oyununu doğduğu günden beri oynuyor. Ne yaparsan yap, onu ciddiye alma. Magnum, Güney California'daki spor arabadan daha çok kadın kalbi kırmıştır!»

«Mesajı aldım, teşekkür ederim.»

Hesabı ödediler. Carey arabayı La Cienega'dan Sunset'e doğru sürdü ve Sunday'i Chateau Marmont'un önünde bıraktı.

«Meksika'dan dönünce, sana şöyle esaslı bir ev veya apartman katı bulalım. Bir de araba alman gerekecek.»

«Sahilde küçük bir yer kiralamak istiyorum.»

Carey omuzlarını silkti. «Seninle başa çıkılmaz. Sahilin modası geçti artık. Ama ne denli inatçı olduğunu biliyorum. Nuh der peygamber demezsin. Soruştururum. Bakalım uygun yer var mı? Sonra görüşürüz. Ay aklıma geldi, yeni filmde rol aldığını yarın basına haber veririz. Sakın ortadan kaybolma» diyerek el salladı ve arabayı gazlayıp gitti.

Sunday ağır ağır yürüyerek otelden içeriye girdi. Öğleden sonra vaktini yüzme havuzunda geçirmeye kararlıydı. Hava öylesine sıcaktı ki ince poplin pantolonu ve gömleği terden vücuduna yapışıyordu.

Resepsiyonda oturan yaşlı kadın Sunday'e el salladı. «Bayan Simmons size yine çiçekler geldi. Bir de İngiltere'den mektup var. Pulunu alabilir miyim? Biliyorsunuz torunum pul koleksiyonu yapıyor. Şurada oturan genç hanım da sizi bekliyor.»

Sunday hayretle dönüp arkasına baktı. Yüzü güneş gözlüklerinin arkasında gizli bir kadın koltuğa serilmiş oturuyordu. Sunday «Kim o?» diye sordu.

Yaşlı kadın uzanıp, haber defterine baktı. «Dindi Sydney.»

Sunday kızı Jack Milan'ın partisinde gördüğünü anımsadı. Hani şu Paulo'yu tanıyan kız. Peki burada ne işi vardı?

Sunday çiçeklerle mektubu aldı, zarfın üstündeki pulu dikkatlice yırtıp, yaşlı kadına uzattı. Mektup teyzesinden geliyordu: Sonra okuyabilirdi.

Bir düzine gülün üstüne iliştirilen kartta: «Fikrini ne zaman değiştireceksin? S.M.» yazıyordu.

Sunday koltuktaki kızın yanına gidip usulca dürtükledi.

Kız ürkek bir tavşan gibi yerinden fırladı ve yüksek sesle «Vay canına!» diye bağırdı. «Sunday! Oh, bana çiçek getirmişsin ne güzel!» Ayağa kalktı. Sırtında portakal rengi dar bir pantolon ve ancak göğüslerini örten bir bluz vardı. Göğüsle karnı arasındaki çıplak kısım güneşten bronz gibi yanmıştı. «Başıma geleni tahmin edebilir misin? Sunset'te güzel arabamla ilerlerken, sittirici canavarın lastiği patlamaz mı! Tanrıya şükür buradan iki blok uzakta, tam benzin istasyonunun önünde patladı. Süpermen gibi yakışıklı bir teknisyen lastiği tamir edecek. Senin burada kaldığını anımsadım ve öğleden sonrayı birlikte geçirmeyi düşündüm. Lastiği onarınca arabamı buraya getirecekler. Adamı görmelisin, gerçek bir seks makinesi!»

Asılsız bir sürü mazeret Sunday'in dudaklarının ucuna dek geldi, fakat yalan söylemekten nefret ederdi. Hem kızcağız dostça davranmaya çalışıyordu.

«Çok iyi. Yüzme havuzuna inecektim. Benimle gelmede sakınca yok.»

«Evet, harika. Bana bikinilerinden birini ödünç ver. Güneş banyosuna hayır demem.» Eğilip karnına baktı.

«Ben yukarıya çıkıyorum, Sana bir bikini getireyim.»

Dindi, Sunday'in koluna girdi. «Ben de seninle birlikte yukarı çıkarım.»

Yukarıda, Sunday'in köpeği Limbo sevinçle kapıya koşup onları karşıladı. Odalar çok sıcaktı. Sunday soğuk hava tertibatını açtı.

Dindi odanın içinde dolaşıp her şeyi inceledi. «Bu çiçekleri kim gönderdi?» diye sordu.

Sunday kısaca, «Bir arkadaşım» diye yanıtladı.

Dindi kıkırdarak, «Çok iyi bir arkadaş olmalı» dedi. «İyi arkadaşlara bayılırım. Bir keresinde altı düzine gülün üstünde herifin biriyle yattım. Sonumuz oldu. Çok seksiydi doğrusu. Fakat herif bir türlü zevkin doruğuna erişemedi. Gül kokusundan hoşlanmadığını söyledi. Bazı herifler gerçekten çok garip.»

«Al!» Sunday yeşil beyaz çizgili bikiniyi Dindi'ye uzattı. Dindi hiç çekinmeden oracıkta pantolon ve bluzunu çıkarınca iç çamaşırı kullanmadığı belli oldu. Bikiniyi giydi. «Vay canına, senin memelerin benimkilerden büyük. Bana biraz pamuk ver de sütyenin içini doldurayım. Keşke benim de memelerim büyük olsaydı. Herifler bayılırlardı.»

Sunday, Dindi de küçük göğüslü sayılmaz diye düşündü.

Asansöre binip aşağıya havuza indiler Çiçekli şapka giymiş yaşlı bir kadından ve güneş yağına bulanmış, adaleli vücutlu genç bir erkekten başka havuzda kimse yoktu.

Dindi sesindeki düş kırıklığını saklamaya gerek duymadan, «Burada pek hareket yok» dedi. «Beverly Hills'e taşınmalısın. Oradaki yüzme havuzu cıvıl cıvıl kaynıyor.»

«Bak, Dindi. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben cıvıl cıvıl kaynayan yerlerden uzak durmak istiyorum. Sessizlik ve sakinlikten hoşlanıyorum.»

Dindi portakal renkli güneş gözlüklerini çıkartıp hayretler içinde Sunday'in yüzüne baktı. «Özür dilerim, asillerle arkadaşlık ettiğimi bilmiyordum. Eğlenmek istemiyorsan bana göre hava hoş. Gitmemi ister misin? Voltamı alıp gitmemi ister misin? Seni rahat bırakmamı mı istiyorsun?»

«Tabii ki gitmeni istemiyorum. Sadece yaşantımı değiştirmeye niyetim olmadığını açıkladım.»

«Anladım. Hey, gidip şu yakışıklıdan güneş yağını iste-yeceğim,» diyerek Sunday'in yanından uzaklaştı.

Sunday kızdan hoşlandığını fark etti. Ağzı fazla kalabalıktı. Her şeye burnunu sokuyordu. Erkeklerle de açıkça asılı-

yordu ama kızın dürüst bir yanı vardı. Ayrıca çok sevimliydi.

On dakika sonra Dindi elinde güneş yağı, zaferle döndü. «Adı Branch Strong» diye açıkladı. «New York'tan deneme filmi çevirmeye gelmiş. Hem kadınlarla düşüp kalkıyor, hem de o biçim.»

Sunday merakla «Nereden biliyorsun?» diye sordu.

«Böyle şeyleri hemen sezerim. Hem onu buraya nonoşların ajanı Sam Plum getirmiş.»

Sunday vücuduna biraz güneş yağı sürüp, sırtüstü uzandı. İnsanlarla kaynaşmak güzeldi. İnsanlardan uzak durmasını Carey gariplikle suçluyordu. Ama, Carey Paulo'nun tüm öyküsünü bilmiyordu. Arkasında bıraktığı kırgınlığı, süregelen suçluluk duygusunu bilmiyordu. Sunday suçluluk duygusu altında ezilmesinin saçma olduğunu biliyordu ama bu duygunun etkisinden de kurtulamıyordu.

Az sonra Branch Strong (yani Bronx'lu Sydney Blumcor) dayanamayıp kızların yanına geldi. Karakterden yoksun bir yüze sahip çok yakışıklı bir gençti.

«Merhaba, küçük bayanlar» diye kadınları selamladıktan sonra, «Güneş yeterince yakıyor mu?» diye sordu.

Dindi sırtarak «Evet» diye yanıtladı. «Hey, Branch, bu Sunday Simmons.»

«Tanıştığımıza memnun oldum,» diyerek yağlı ellerini sert adaleli karnına sürdü. Ömründe Sunday kadar güzel kız görmediğini düşünüyordu, vücudu da amma esaslıydı hani. vay canına, birlikte ne biçim çift oluşturlardı!

Dindi, «Deneme filmini ne zaman çevireceksin?» diye sordu.

Branch sıkıntıyla «Yarın» diye yanıtladı. «Benim için parmaklarınızı kavuşturup dua edin.»

Dindi «Tabii» diye kıkırdadı. «Bacaklarımı da kavuşturup dua edebilirim ama çok zevksiz olur.»

Sunday ayağa kalktı. «Ben yüzeceğim.» Havuzun derin

köşesine gidip tranmplane çıkıp suya daldı. Uzun süre dip-ten yüzdü.

Branch hayranlığını gizlemeden Sunday'e baktı. İçtenlikle «Harika bir kız» dedi.

Dindi, «Evet» diye yanıtladı. «Fakat biraz sıkıcı, hareketten yoksun, anlıyorsun ya?»

«Ha, ne dedin?»

«Boş ver.» Dindi, Branch Strong'un çok yakışıklı sarışın bir ahmak olduğuna karar verdi. Herif hâlâ ağzını bir karış açmış, dili dışarda köpek gibi soluyarak Sunday'e bakıyordu. Dindi, içtenlikle Sunday'in bir içim su olduğunu kabul ediyor, fakat onu kişiliksiz buluyordu. Gerçekten çok can sıkıcıydı. Dindi, Romalı asil eski erkek arkadaşı Prens Benno ve Sunday'in intihar eden o biçim kocası ile geçirdikleri günleri anlattığı zaman kızın yüzünün ne hal alacağını merak etti. Üç gün üç gece Roma da bir otel odasına kapanmışlardı. Aman Tanrım ne biçim üç gündü? Paulo'nun cavlağı çekmesinden birkaç hafta önce, aralarında üç günlük şahane bir âlem düzenlemişlerdi.

Sunday havuzdan çıkıp güneş yatağına uzandı. «Su harika, siz de yüzün.» Saçlarını kaldırıp, güneş koltuğunun arkasına sarkıtıp, gözlerini kapadı. Güneşin yakıcı ışınları, vücudundaki su damlacıklarını kuruttu. Üstüne rehavet çöken Sunday hafif şekerlemeye daldı.

Branch ise gözlerini kadından ayıramıyordu.

12

HERBERT Lincoln Jefferson sarılı siyahlı çürük dişlerini göstererek mutlulukla gülümsedi. Vücut temizliğine büyük özen gösteren bir adam için, diş temizliğine önem vermemek çok garipti. Dişlerini arada sırada aklına geldiği zaman fırçalardı.

Paslı duşun altında sıska, kılsız vücudunu sabunlarken, bir yandan da kendi kendine sırtıyordu.

İki hafta uğraşmış, ama sonunda başarmıştı. Sunday Simmons'a öylesine şiirsel müstehcenlikte bir mektup döktürmüştü ki düşüncesi bile heyecanlanmasına yetiyordu. Aslında kıymetli mektubun içine koyacağı plastik torbayı da beş dakika önce spermleri ile doldurmuştu.

Sertleşmiş cinsel organını sevgiyle sabunladı ve kendi kendisiyle iftihar etti. Ne erkekti! Kadınlara ne biçim heyecanlar ve zevkler verebilirdi!

Beklediğine değmişti doğrusu. Sunday'i görür görmez yıllardır aradığı kadını bulduğunu anlamıştı. Angela Carter'ın ve diğer mektup yazdığı karıların hepsinin canı cehen-neme diye içinden geçirdi. Yıllardır düşlerinde yaşattığı kadın Sunday Simmons'du. Yele gibi kumral saçlarından, yuvarlak hatlı şehvet taşan vücuduna her şeyi mükemmel ve güzeldi. Altın yaldızlı sandaletlerin içinden çıkan ayak parmakları bile seksiydi.

Milanların evine giderlerken, Herbert yolda dikiz aynasından hep Sunday'i gözlemişti. Bir kez aynada Sunday'in sarı ela gözleriyle kendi gözleri birleşince, Herbert heyecandan boğulurcasına öksürüp, hava hakkında bir şeyler söylemişti.

O gecedен beri, tekrar Sunday'in araba kiralamasını di-liyordu. Ama ne yazık ki şans yüzüne gülmüyordu. Böylece Sunday'e yazacağı mektubu kaleme almaya başladı. İlk denemelerini beğenmedi. İlk mektup bir şaheser olmalıydı. Kadını heyecanlandırıp meraklandırmalıydı. Böylesine şehvetli müstehcen mektuplar yazabilen, feleğin çemberinden geçen erkeği tanımak için yanıp tutuşmalıydı.

Ve işte sonunda istediği mektubu yazabilmeyi başarmıştı. Sanat şaheseriydi. Plastik torbanın içinde ikram ettiği spermleri de inci dizelerini süslüyordu. Sunday'e neler yapacağını açık seçik, hiçbir detaydan kaçınmadan yazmıştı. Her-

bert, yarın oturup, Sunday'in mektubunu okurken, verdiği talimatları nasıl yerine getireceğini hayalinde yaşatacaktı. Bir plastik torba daha doldurup, yeni bir edebiyat şaheseri daha döktürür ve Sunday'i sevgiyle düşünürken, ikinci plastik torbayı nasıl doldurduğunu açıklardı.

«Herbie» Karısının mızdır sesini banyo kapısına vurulan kapıkolunun tıkırtısı izledi. «Herbie çışım geldi. Lütfen çışımı yapabilir miyim? Bir saattir içeridesin.»

Şişko inek karı, düşlerinin en tatlı yerine hep taş koyardı.

Uysalca, «Bir dakika, sevgilim» diye dışarıya seslendi. Havluya sarınıp, kapının kilidini açtı.

Karısı, «Banyonun kapısını niçin kilitlersin» diyerek yakındı. «Kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.» Etekliğini kaldırıp, tuvalete oturdu, Herbert hızla banyodan dışarıya çıktı.

Şişko baldırlar. Marge'ın kalın şişko baldırları vardı. Bacaklarındaki kılları temizlemeyi unuttur, haftalarca öyle dolaşırdı. On yıldır evliydim. Tuvalet aynasının üstündeki resme bakınca, Herbert bir zamanlar güzel kızıl saçlı ince vücutlu, iri memeli kadının, kenefin üstünde oturan iri yarı şişko Marge ile hiç bir ilgisi olamayacağını düşündü. Yiyecek düşkünü bir manyakla evlendiğini biliyor muydu? Hayır. Sabah kahvaltısında bir somun ekmek ve altı yumurta yiyen kadında bir bozukluk yok muydu?

Marge tanıştıkları zaman çok güzel bir kızdı. İlk kez bir öğle vakti, Los Angeles havaalanının barında karşılaşmışlardı. Oh, ne romantikti! Herbert bir arkadaşıyla birlikte bira içip sandviç yemek için bara gitmişti. O günlerde kamyon şöförlüğü yapıyordu. Kısa kovboy etekliği, beyaz çizmeleri ve başındaki büyük şapkasıyla Marge yanlarına geldi. Garson kızların yarı belden yukarısı çıplak hizmet ettikleri barlardan biriydi. Marge iri memelerinin uçlarına birer şerif yıldızı takmıştı. Baş döndürücü güzellikteydi.

Elindeki küçük not defteriyle gelip, Herbert'in masasının yanında durunca, neredeyse memesi erkeğin ağzına girecekti. «Ne yiyeceksiniz?» diye sordu.

Herbert karısıyla ilk tanıştıkları günü asla unutamıyordu. Marge hamile kaldıktan birkaç ay sonra evlendiler. Fakat Marge çocuğunu düşürdü. Bunu ikinci bir düşük izledi. Ve kısa süre sonra Marge kendisini yemeye içmeye verdi. Herbert de ünlü yıldızlara müstehcen mektuplar yazmaya başladı.

«Tatlım,» Marge yuvarlana yuvarlana yatak odasına geldi. «Hangi elbisemi giyeyim dersin?»

«Elbise giymek mi?» Herbert hayretle karısına baktı. «Niçin giyineceksin? Marge bu saatlerde televizyonun önündeki yerini alırdı.

Sırtındaki eski ev elbisesini çıkartan Marge, «Sana söyledim ya, tatlım. Yeni komşumuzla birlikte sinemaya gideceğiz. İki gün önce komşumuzun beni sinemaya davet ettiğini söyledim ya,» dedi.

«Oh, evet.» Herbert anımsadı. Yandaki sarı eve evli bir çift taşınmıştı. Marge günlük alışverişe giderken, yolda evin hanımına rastlamıştı ve iki kadın sinemaya gitmeye karar vermişlerdi. Marge sevinçten havalara uçuyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Herbert de karısını gezmeye götürmezdi. Sinemaya gitmek bile Marge için dünyada eşi bulunmaz bir nimetti.

Marge kendisine çok dar gelen mavi denizci giysisinin içine sığmaya çabalıyordu. Her geçen yıl biraz daha kilo alıyordu.

Neşeyle, «Sinemaya gideceğiz» dedi. «Gerçekten çok acayip bir filmmiş, hani şu çok garip ve açık saçık filmlerden.» Denizci giysisine sığamayacağını anlayınca, çabalamaktan vazgeçti ve bir yıl önce kız kardeşinin düğünü için aldığı iri puanlı bol giysiyi dolaptan çekip aldı. Zar zor giysisinin içine girdi. Artık puanlı giysi de pek bol gelmiyordu.

Herbert, «Saat kaçta gideceksiniz?» diye sordu. Kendisi isteyken, karısının müstehcen filmler izleyerek gönlünü eğlendirmesi hoşuna gitmiyordu.

«Louella saat yedide gelip beni alacak. Onun arabası var.» Marge kırmızı rujunu aldı. Aynaya doğru uzandı, dudaklarını büzüp, boyadı. Kırmızı ruju biraz da yanaklarına sürüp, avucuyla boyaları yaydı. «Çok sıcak» diye içini çekip, şarkı mırıldanarak, uçları çatal çatal olmuş kırmızı saçlarını taradı.

Herbert'in aklı başka yerlerdeydi. Marge'ı unutmuştu. «Evet» diye karısının sözlerini onayladı. Akli fikri postaya atacağı mektuptaydı.

Marge aşağıya iner inmez, Herbert sevgili mektubunu cebine yerleştirecek ve postaya atmak üzere yola koyulacaktı.

Marge ucuz kolonyayı çilli şişko kollarına sürdü. Ayaklarına burunları aşınmış beyaz pabuçlarını geçirdi. «İşte, nasıl oldum?»

İri puanlı giysisinin içinde kırmızı renkli bir file benziyordu. Karısının giysisinin eteğinin arkasının söküldüğünü fark eden Herbert «Çok güzelsin» dedi. Sonra, «Siz iki kadın, erkeklerle kırıştırıyor musunuz?» diye sordu.

Marge kıkırdayarak güldü. «Ay, Herbie!» Paldır küldür merdivenlerden aşağıya inerken, Herbert hemen mektubunu cebine tıktı.

‘Oh, Bayan Sunday Simmons, bekle bakalım sana ne sürprizlerim var!’

13

CHARLIE işlerin gidişinden memnundu. Dehşetli para kazanacaktı. «DÖNME DOLAP» filminin baş yıldızıydı ve kendisinin istediği bir kadın oyuncu seçilecekti. Doğru-

sunu söylemek gerekse, Michelle ile aynı filmde tamamen kişisel nedenlerle oynamak istiyordu. Boşanma olayı egosunu fena halde hırpalamıştı. Tüm erkeklerin sahip olabilmek için sağ kollarını feda edebilecekleri seks sembolü kadının kendisini arzulamasını, bir film yıldızı değil erkek olarak arzulamasını istiyor, bu güvenceye gereksinme duyuyordu.

Michelle'in filminden çekilmesi Charlie'yi kişisel açıdan düş kırıklığına uğratmıştı. Fakat profesyonel açıdan kendi yararına olduğunu da itiraf etmeliydi.

Cy'in evine gitmeden önce giyindi. Giysileri yeni Charlie Brick'i yansıtıyorlardı. Karısından boşanmış özgür Charlie Brick'i, fazla kilolarını atan tığ gibi yeni bir Charlie Brick'i.

Siyah pantolon ve bol Hint stili gömleğini giydi. Kalın çerçeveli gözlüklerini düzelterip, aynadaki aksini inceledi, yeni akıma uyup renkli lens kullanmam daha mı iyi olur, diye düşündü.

George kırmızı Maserati'nin içinde otelin önünde bekliyordu.

Charlie, «Bu gece arabayı ben kullanacağım» dedi. Kendisini tam formunda hissediyordu. Öyle formundaydı ki Michelle'e tebrik telgrafı bile çekti.

George kuşkuyla «Emin misiniz?» diye sordu. Charlie direksiyona geçince ertesi gün arabayı tanımak zordu.

«Tabii eminim. Sen Mercedes'i al ve eğlenmeye git. Yarın sabah görüşürüz.»

«Pekala» Geceyi gönlünce geçirmek, George'un pek hoşuna gitti. Her gece otel odasına takılıp Charlie'ye dadılık etmekten sıkılmıştı. George arabadan aşağıya atladı. Direksiyona Charlie geçti. Kontağı çevirip motorun homurtusunu keyifle dinledi.

Yanında küçük bir köpekle otelden çıkan güzel kız dönüp Charlie'ye baktı. Charlie kıza göz kırpınca, kız da göz

kırparak yanıt verdi. Ne bok yemeğe Marshall'dan kendisine karı ayarlamasını istemişti? Bu işi pekala tek başına da yapabiliirdi.

Cy Hamilton Jn'un karısı, Emerald ayyaştı. Güzel kadındı. Ortadan ayırdığı uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Sırtında altın rengi bol paçalı pantolon takım vardı. Sek buzlu viski içiyordu. Kocasının söylediği her cümleye iğneli yanıtlar veriyordu. İki yana hafifçe yalpalayarak Charlie'nin koluna girince, erkeğin yüzüne leş gibi alkol kokusu çarptı.

Yemek odasından içeriye girerlerken, Marshall, Charlie'yi kolundan tutup kenara çekti ve kulağına usulca, «Emerald'ın söylediklerine kulak asma» diye fısıldadı. «Her zaman bulut gibi sarhoştur. Masanın altından sana sarkıntılık edebilir. Fark etmemiş gibi davran.»

«Ne?» Masanın altından sarkıntılık lafı Charlie'nin komiğine gitti. Kocası aynı masada otururken kadının böyle bir şeye cesaret edemeyeceğini düşündü.

Marshall «Seni önceden uyarmalıyım» diye mırıldandı. «Eğer karısı hakkında ileri geri konuşursan Cy müthiş kızar. Karısı önüne gelenle oynaşıyor ve böylece kocasından intikam alıyor.»

«Neden?»

«Uzun hikâye. Lafın kısası, Cy nikâh kıydığından beri aletini kaldıramıyor. Derdine çare bulmak için psikiyatra gidiyor.»

«Evet, bence en doğrusunu yapıyor.»

Charlie'nin içinde Cy'e karşı acıma duygusu belirdi. Ne korkunç bir durumdu. Aynı olayın günün birinde başına geleceğini düşünüp gizli gizli korkardı.

Siyah beyaz üniformalı Meksikalı hizmetkârların servis yaptıkları yemek masasına oturdular.

Emerald hemen şarap kadehini devirdi ve Cy'in koluna

çarptığını iddia ederek kavga etmeye başladı. Tabaklarındaki kavun ve Parma jambonuna el değdirmeden iki çocuk gibi atıyorlardı.

Charlie ve Marshall masada sürüp giden kavgayı umursamadan yemeklerini yediler.

Marshall usulca, «Bu gece saat on birde otele genç bir bayan gelecek. İyi bir kızdır. Senin de hayranlarından. Genelde tanımadığı insanlarla buluşmaz ama dediğim gibi senin hayranlarından. Aslında, yetenekli bir aktrist. Ondan hoşlanacasın. İsmi Dindi Sydney.»

«Harika.» Charlie kaşlarıyla masada kavga eden çifti işaret etti. «Bu şamata bütün gece sürecek mi?»

«Hayır. Birkaç dakika sonra kocasının başına bir şey fırlatıp, yemek odasını terk eder. Tatlı servisine kadar ortalarında görünmez.»

Marshall cümlesini bitirir bitirmez, Emerald ayağa kalktı. Cy'e ana avrat küfürleri savurduktan sonra ekmek tabağını kapıp kocasının başına fırlattı ve kurumla yemek odasından çıktı.

Cy «Karı milleti» diye bağırdı.

Marshall'ın kehaneti doğru çıktı. Çilekli pasta servisi başladığı zaman Emerald sofraya geldi. Vücudunu ikinci bir deri gibi saran, uzun etekli, güneş yanığı tenini ve minik memelerini ortaya koyan yakası beline dek açık uzun etekli jarse bir giysi giymişti.

Masadakilere gülümseyip, sofraya oturdu ve beraberinde getirdiği viskiyi yudumladı.

Cy sözlerine ara vermeden son yaptığı filmi anlatmaya devam etti.

Charlie, 'bacağımın üstünde bir el mi var' diye düşündü. Tanrım, kadının eli bacağının üstündeydi! Tüy gibi parmaklar diz kapağının üstünde dolaşıp, yavaş yavaş pantolonunun önüne doğru tırmanıyorlardı. Yeni pantolonunun fermuarlı değil de düğmeli oluşuna içinden şükretti. Olayların

gelişme sırasını Marshall gerçekten biliyordu!

Emerald pantolonun düğmelerini açmaya uğraşmadı ama parmakları sabırsızca Charlie'yi okşuyordu. Erkekliği-nin uyandığını hisseden Charlie utancından yerin dibine geç-ti.

Emerald mutlulukla gülümseyip, içkisini yudumladı. Cy konuşmasına devam ediyordu. Charlie diken üstünde otu-rurcasına rahatsız, çilekli pastasını atıştırırken kendisini baş-ka şeyler düşünmeye zorluyordu.

Sonunda yemek bitti. Charlie özür dileyerek yerinden fırladı ve banyoya koştu. Akıllara durgunluk verecek inanıl-maz bir sahneydi! Marshall kadının herkese saldırdığını söy-lemişti. Kadın aklını kaçırmıştı, ona tahammül ettiğine göre Cy karısından daha kaçaktı.

Altın Asprey kürdanla dişlerini temizleyip, ellerini yıka-dı ve diğerlerinin yanına döndü.

Cy, «Kahveyi sinema salonunda içeriz diye düşündüm. Sevgilim, sen de bizimle film seyredecek misin?» dedi.

Emerald olumsuzca başını sallayıp, aptal yıldız bozmala-rının çevirdiği filmleri seyretmektense daha ilginç şeylerle uğraşmayı yeğlediğini belirten birkaç laf etti, ama yıldız boz-maları yerine başka kelimeler kullandı.

Cy'in sinema salonu baştan başa kırmızı deriyle kaplıy-dı. Perde bile üstünde sarı nallar çakıl kırmızı bir çerçeve-nin içine geçirilmişti.

Charlie salona hayran kaldı. Bu filmi bitirir bitirmez kendisine güzel bir ev satın almayı düşündü. Artık otel oda-larında yaşamaktan usanmıştı. Film çevirmesi kesinleşmişti. Yarın George'a kiralık bir ev aramasını söyleyecekti. Zaten pek yakında çocuklar da geliyorlardı. Onlara her şeyin en iyisini vermeliydi.

Film başladı. Birinci kız perdede gözüktü. Düzgün vü-cutlu bir sarışındı. Ama albenisi yoktu. Erkeklerin uçu de kı-zı beğenmediler. İkinci filmde Angela Carter oynuyordu.

Uzun boyluydu. Yüzündeki kimsesiz çocuk ifadesini Charlie çok beğendi. Perdede tiyatro sahnesinin kulisi canlandırılmıştı. Angela Carter'ın üstünde bacaklarını olduğundan daha da uzun gösteren külotlu çorap vardı.

Charlie düşünceli, «Biliyor musunuz, kadın fena değil» dedi.

Marshall «Evet» diye onayladı. Bir filmde rol almak için Angela kafasının etini yiyip duruyordu. «Nasil olsa komedi filmi öyle dramatik bir şey değil. Rol dağıtımında büyük isimler kullanırsak akıllılık ederiz.»

Cy, «Çin köpeklerine benziyor» dedi.

«Ama çok seksi bir Çin köpeği» diye Marshall devam etti. «Steve Magnum ile evleneceği söylentileri de var. Ne kadar doğal bir reklam olur!»

«Haydi, hayal kurmaya başlamadan diğer kızları da görelim.»

Perdedeki kız, ilk filmine başlayan yeni İngiliz yeteneğiydi. Söylentilere göre filmdeki baş aktörden ayak işlerine bakan genç çocuklara dek yatıp kalkmadığı kimse kalmamıştı.

Charlie «Hayır bu kız olmaz» diyerek olumsuzca başını salladı. «Ağzında lokma varmış gibi konuşuyor.»

Marshall pis pis gülererek, «Belki birisi ağzında kuşunu bırakmıştır!» dedi.

Dördüncü kız, Jack Milan'la yatak odası sahnesindeki Sunday Simmons'du.

Cy oturduğu yerden birdenbire kalkıp, «İşte ben buna kadın derim. Şahane» dedi. «Filmde rol verir miyim vermez miyim bilmiyorum ama onunla tanışmaya can atıyorum. Marshall kızı ayarla. Sapına kadar tam kadın.»

Charlie de aynı fikirdeydi. Kız gerçekten şahaneydi. Ama ismini cismini kim duymuştu ki? Kendi düşüncesine göre filmdeki başrolü oynayacak kadın sanatçı Angela Carter olmalıydı.

Marshall da Sunday'ı ilk kez perdede görüyordu. Carey'in neden bu nedenle heyecanlandığını hemen anladı. Kız büyük yetenektir. Yarın sabah ilk iş Carey'e telefon edip, kızla anlaşma imzalamak istediğini bildirecekti. Topal bacağı sızlıyordu. Esaslı bir parça bulduğuna emindi. Usulca, «Tanınmamış isim kullanmak fena fikir değil hani» dedi. «Birçok İtalyan filmde rol almış.»

Charlie olumsuzca başını salladı. «Hayır. Role uymaz.»

Aynı sahneyi perdede yeniden oynatan Cy «Vay anam vay şu memelere bak» dedi.

Charlie buz gibi sesle, «Memelerinin ölçüsüne göre bir aktristin yeteneğine karar veremezsin,» dedi. Sırf Cy karıyla yatmak istiyor diye ismi cismi duyulmamış biriyle film çeviremezdi.

Cy «Haydi son kızı izleyelim» dedi.

Sonuncu kız televizyon yıldızıydı. Üç erkek de onun hoş ve güzel olduğunda hem fikirdiler.

Charlie «Angela Carter'a karar verdiğimizize sevindim» dedi.

Cy başını salladı. «Evet, en iyi seçimi yaptık. Marsh, Angela hemen çekime başlayabilir mi?»

«Kuş gibi özgür, Sunday Simmons ile diğer kıza da küçük birer rol vermeye ne dersiniz?»

«Fena fikir değil. Charlie ne dersin?»

«Evet, benim için sakıncası yok.» Saatine baktı. On buçuktu. Hemen otele dönüp, randevusuna hazırlanmalıydı. Ayağa kalkıp gerindi. «Teşekkürler, güzel yemek için karına teşekkür ederim.»

Cy de ayağa kalktı. «Bizim için zevkti. Ümit ederim, küçük tartışmamız seni rahatsız etmemiştir. Emerald bütün gün yalnız, çok sıkılıyor. Bu küçük kavgalarımızla deşarj oluyor.»

«Şüphesiz. Haydi ikinizi baş başa bırakayım da detayları görüşün.»

«Charlie, yeni senaryoyu bugün yazmaya başladılar. Eğer işler yolunda giderse haftaya çekime başlayabiliriz.»

Charlie otele dönünce giysilerini değiştirip siyah eşofman giydi. Sonra kıyafetini beğenmedi. Tam üstünü başını değiştirirken, çat kapı Dindi geldi.

Dindi akıllı uslu giysiler seçmişti. Aşırı göze batan çılgınca kıyafetlerle adamı korkutmak istememişti. Tüm yıldızlar birer altın fırsattı. Dindi de bu günlerde turnayı gözünden vuracağına inanıyordu.

Şüphesiz Charlie Brick adını duymuştu, zaten duymayan kalmış mıydı? Marshall telefon edip, Charlie Brick'i eğlendirmesini isteyince, Dindi önüne çıkan fırsata balıklama atılmıştı. Marshall ayrıca «DÖNME DOLAP» filminde Dindi'ye ufak bir rol ayarlamaya da söz vermişti. Aralarındaki iş anlaşması yolunda gidiyordu.

Dindi, Marshall ile ilk karşılaştığı günü anımsadıkça gülmekten kendisini alamazdı. Adamın çok önemli ajanlardan birisi olduğunu anlayınca hemen onu tavlama uğraşmıştı. Fakat Marshall'ın o tarakta bezi yoktu. Dindi giysisinin fermuarını açıp, çıplak poposunu adama sallayınca, Marshall utancından neredeyse masanın altına girecekti.

Boş zamanlarında, ki Dindi'nin yaşantısında pek boş zamanı yoktu, arada sırada ünlü ajanın cinsel sapıklığını bulmaya çalışırdı. Kızlarla düşüp kalkmıyordu, yoksa erkeklerden mi hoşlanıyordu? Her neyse, Marshall'ın çok önemli müşterilerini eğlendiriyordu. Bunun karşılığında ise adam, Dindi'ye her filmde ufak tefek roller buluyordu. Bundan iyisi can sağlığıydı.

Charlie Brick beyaz perdedeki görünümünden daha zavıf ve erkeklerden hoşlanıyordu. Belki adam yatakta hari kaydı. İngilizler sevimliydi. Ama Dindi'nin tipi değildi. İri yarı yakışıklı genç erkekler yatakta pek çılgın oluyorlardı.

Tatlı ve sevimli kız rolüne başladı.

«Merhaba, Ben Dindi Sydney. Ne güzel daire. Bol buzlu muzlu dakuri severim.»

Charlie kızı çok beğendi. Sokak yosması olmadığı da açıkça belliydi. Çok güzeldi. İpek gibi sarı saçlarını ensesinde topladığı büyük mavi fiyonklu kurdela giysisiyle uyum sağlamıştı. Vücuduna hokka gibi oturan pırıltılı desenli, güzel güneş yanığı tenini ortaya koyan göbeği açık bir elbise giymişti.

«Marshall sizin aktrist olduğunuzu söyledi» dedikten sonra bu konuyu da açmak nereden aklıma geldi, diye merak etti.

Dindi çocuksu gülüşüyle, «Aktrist olmaya çalışıyorum, ama öyle pek fazla hırslı değilim! diye yanıtladı.

Charlie kat servisine içkileri ısmarlardı. Müzik setine Jose Feliciano'nun bantını koydu. Dindi'ye son filminden ayırdığı resimlerden hazırladığı albümünü gösterdiği böylesine tatlı bir kız gönderdiği için Marshall'a teşekkür etmeyi unutmayalım diye düşündü.

Dindi, Charlie'nin çocuklarının resimlerine hayranlıkla baktı. İçkisini hanımefendi gibi yudumladı. Charlie'nin fotoğraflarına bakınca coşkuyla bağırdı ve usul usul eteklerini sıvayıp, güneş yanığı çıplak baldırlarını gösterdi.

Birkaç muzlu dakuri içtikten sonra hafifçe sarhoş numarasına yattı. Aslında Dindi küp gibi içse yine kafayı bulamazdı, fakat ne zaman feleğin çemberinden geçmiş, ne zamanda Lolita, rolünü oynayacağını iyi bilecek kadar zekî kızdı. Charlie kesinlikle Lolita tipinden hoşlanan erkeklerdendi. Daha şimdiden karısından yakınmaya, nasıl boşandıklarından, ne denli yalnız olduğundan söz etmeye başlamıştı bile.

Dindi anlayışla 'cık cık' diye sesler çıkardı. Ama içinden, tam yolunacak kazı buldum diye geçiriyordu.

Charlie tüm kadınların parasının, şöhretinin veya her ikisinin peşinden koşmalarından acı acı yakındıktan sonra,

Dindi, «Ne korkunç. Sanırım insanlar sizi sadece kullanmak istiyorlar, kızlar da sayenizde beyazperdeye geçmeye çabalyorlar» dedi.

«Evet, çok haklısın, sevgilim. Çok haklısın.» Yalnızca kendisinin konuştuğunun farkına varmadan, ne akıllı kız diye düşündü. «Biliyor musun, eğer yeniden evlenirsem, karımla yatak odalarımızı ayıracağım. Anladığım kadarıyla karım her gece benim koynuma girmekten hoşlanmıyor.»

Dindi, herif üşütük diye diye düşündü. Hem de tam üşütük. Usulca, «Neler hissettiğini anlıyorum» dedi. «Ama ben karın olsaydım, dünyada ayrı odalarda yatmaya razı olamazdım.»

Charlie birden bire kızı yakalayıp, dudaklarından öptü. Ne harika ve anlayışlıydı. Dindi'nin memelerini okşamaya başlayınca, kız soluğunu tutup bekledi.

Kızı serbest bıraktı. Dindi gidip masaya dayandı. Charlie yavaşça, «Bak şekerim benimle birlikte bir şey denemeni istiyorum» dedi.

Dindi, vay canına, yaşasın, eylem başlıyor diye düşündü.

Charlie salondaki ışıkların bazılarını söndürüp, müziğin sesini yükseltirken, Dindi fısıltıyla «Evet?» dedi.

«Benimle birlikte dolu sigara içmeni istiyorum. Hem rahatlırsın, hem de çok hoşuna gidecek. Al!» Sigarayı yakıp Dindi'ye uzattı. «Derin bir nefes al ve ağır ağır içine çek.»

Dindi tepinerek gülmemek için kendisini zor tuttu: On dört yaşından beri arada sırada esrarlı sigara içerdi. Çekine-rek kahverengi sigarayı aldı ve içine çekince, korkuyla öksürdü. Aslında mal iyi değildi kafayı bulamayacaktı.

Charlie sevinçle «Aferin sana akıllı kız» dedi. Dindi'nin elinden sigarayı alıp uzun derin bir nefes çekti. Hayatta üstündeki ağırlığı sıyrıp atan tek nesneydi.

Her ikisi de divana oturup sigarayı aralarında paylaştılar. Erkeğin eyleme geçmemesi, Dindi'yi ümitsizliğe düşür-

dü. Fakat sonunda Charlie kızı tekrar öpüp, okşayıp sevmeye başladı. Dindi içini çekip hafifçe inleyerek erkeğe sokuldu, «Kendimi çok iyi hissediyorum, beni keyiflendirdin» dedi.

Charlie, usulca kızın giysisini çekiştirdi, göğüslerini siyah dantelli pembe kırdelalarla süslü sutyeninin içinden çıkardı ve memelerinin başları sertleşip dikleşinceye dek öptü. Dindi artık üstüme çık yapacağını yap, diye bağırmamak için kendisini zor tuttu. Charlie işi yavaştan alıyordu. Beş dakika memelerinin başıyla oynadıktan sonra Dindi erkeğin kendisini şöyle esaslı becermesini arzuladı. Fakat Charlie işi ağırdan alıyordu. Bok canına! diye düşündü, bok canına! Bok canına! Bok canına! Doyumsuzca zevkin doruğuna erişene dek huzursuzca kıpırdandı.

Dindi'nin ne durumda olduğunu Charlie fark etmedi bile. Kızın memelerinin uçlarıyla oynuyordu. Sinirleri gerilen Dindi içinden avaz avaz, dur yeter, yeter diye bağırıyordu.

Çocuksu bir kadın, erkeğin cinsel organını tutabilir miydi?

Tabii eğer çocuksu bir kadın kafayı bulmuşsa neden erkeğin cinsel organını tutmayacaktı? Büyük bir beceriyle Charlie'nin ellerinden kurtuldu ve pantolonun önüne saldırdı. Kahretsin! Bu Tanrının belası düğmeler de ne demek oluyordu?

Mahcubiyetle «Sana dokunabilir miyim?» diye sordu.

«Tabii sevgilim, tabii.»

Kızı heyecanlandırıp baştan çıkardığına utandı. Telaşla ayağa kalkıp, pantolonunu çıkardı.

Daha yerine oturmaya fırsat bulmadan, Dindi dudaklarını Charlie'nin cinsel organına yapıştırdı ve kısa zamanda zevkin doruğuna ulaştırdı.

Charlie derin acı, bir inilti koyuverdi.

Dindi erkeği bıraktı ve divana serilip mırıldandı. «Oh, Charlie, bu işi ilk kez yapıyorum. Çok seksisin, harika bir er-

keksin.»

Charlie gülümsedi. «Evet.» Kadınlara doyumsuz zevkler veriyordu. İster film yıldızı, ister çöpçü olsun kadınlara tatlı dakikalar yaşatabilen bir âşıktı. Şu şirin kız bile az önce aynı sözleri söylememiş miydi?

Telefon çalmaya başladı. Yanıt vermeye giderken kılığından utandı. Sırtındaki gömleği, gözündeki kalın çerçeveli gözlükleri ve ayağındaki çoraplarıyla kendisini ahmak gibi hissetti.

Dindi keyifle sırtüstü yattı. Charlie zokayı yutmuştu. Elindeki kartlarını doğru oynadığına kesinlikle emindi. Eğer şansı yaver giderse, «DÖNME DOLAP» filminde iyi bir rol kapabilirdi. Belki de adı Charlie'nin sevgilisine çıkarıldı. Yıldızlarla düşüp kalkmak yararlıydı. Önemli kişilerin dikkatini çekebileceği partiler, gala ve açılışlara gidip, boy gösterebileceği kişilerle dostluk kurmalıydı. Charlie'nin kendisinden hoşlandığı ayan beyan ortadaydı. Adamın poh poh ihtiyacı vardı. Erkekleri poh pohlamakta da Dindi'nin üstüne kimse yoktu. En önemli şey bir erkeği dayanılmaz bir damızlık olduğuna inandırmaktı!

Charlie telefonun diğer ucunda Clay Allen'ın sesini duyunca şaşırdı. Londra'da daha sabah saatleri değildi. Ertesi hafta Clay, Hollywood'a geleceğine göre acaba ne istiyordu? Charlie meraklandı. Tanrım, inşallah Nathalie ağzından bir şey kaçırmamıştır, diye dua etti. Nathalie'nin söyleyebileceği bir şey yoktu ama kadınlara güven olmazdı. Canlarının istediği anda her türlü yalanı uydurabilirlerdi.

Bir süre havadan sudan konuştular. Hal hatır sordular. Sonra Clay: «Bakın dostum, uyanık gazetecilerden birisi yumurtlamadan önce, bizden duyma daha iyi diye düşündük. Lorna hakkında. Biliyorsun, o sersem herifle evleniyor, dahası dostum, Lorna hamile, hem de beş aylık.»

Afallayan Charlie, «Peki ya çocuk, adamdan mı?» diye sersemce sordu.

«Senden olmadığı kesin. Her neyse, haberi Nathalie duymuş. Bizden öğrenmenin doğru olacağını düşündük.»

«Evet, evet, teşekkür ederim Clay.» Charlie robot gibi telefonu kapattı.

Lorna gerçekten yapacağını yapmıştı. Artık tekrar birleşme ümidini kökünden yitirmişlerdi. Charlie'nin Lorna'sı. Karnında başka bir erkeğin çocuğunu taşıyordu.

Boş gözlerle divanın üstünde yatan Dindi'ye baktı. Sarı saçları güzel yüzünü örtüyordu. Memeleri sutyeninden dışarıya fırlamıştı. Kahverengi güneş yanığı bacakları da muntazam ve uzundu. Lorna'dan en aşağı on yaş gençti ve ayrıca gerçekten güzeldi. Dindi'yi gören Londra'daki tüm dostları kıskançlıktan çatlayacaklardı.

Charlie «Hey» diye bağırdı. «Haydi Maserati'ye atlayıp bir yerlere gidelim, neresi olursa olsun. Las Vegas'a ne dersin? Hiç oraya gitmedim. Haydi evlenelim.»

14

CAREY, «Gülümse» diye Sunday'e fısıldadı. «Suratından düşen bin parça sanki. Sanki dünya başına yıkılmış gibisin.»

Sunday söz dinledi. Uslu bir çocukmuşçasına Steve Magnum ve etrafında arı gibi dönen fotoğrafçılara gülümse-di. Aslında bu arda gülümsememek, dünyada yapmak istediği en son işti. Sabahtan beri her iş ters gidiyordu.

Önce içinden mide bulandırıcı plastik torba çıkan iğrenç mektup. Sonra kargaşa içinde köpeği Limbo'nun kayboluşu. Sunday zavallı hayvancağızın Sunset Bulvarında arabaların altında kalıp ezileceğini düşündükçe deli gibi oluyor, basın toplantısının bir an önce sona ermesini diliyordu. Hiç vakit kaybetmeden köpeğini arayacaktı.

Fotoğrafçıların önünde Sunday'in beline sarılan Steve,

usulca, «Beni atlatmaya devam ediyorsun» dedi.

Sunday kibarca, «Çiçeklere teşekkür ederim» diye yanıt verdi.

«Bu konu hakkında başka söyleyecek sözün yok mu? Bu gece yemekte buluşup tartışalım mı?»

«Özür dilerim. İşim var.»

Steve hayretle baktı. Zor elde edilen kadın rolü oynayan birisini bulmak büyük değişiklikti. Kadınların yüreklerini titreten bir çapkın olarak büyük ün salmıştı. Üstelik kadınların çoğu da yüreklerinin titremesini bile bekleyemezlerdi.

Steve tüm yaşantısı boyunca kendisiyle yatmak istemeyen iki kadınla karşılaşmıştı. Birisi lisede kendisine sıksa adını takan kız, diğeri de annesinin en iyi arkadaşıydı. Şimdi her ikisinin de önlerine çıkan fırsatı teptiklerine yandıklarını, Steve kalıbını basardı. Ama artık iş işten geçmişti. Herhalde ikisi de pörsük muşmulaya dönmüşlerdi.

Fakat Sunday gibi bir kıza rastlamak insanı hayata yeniden bağlıyordu. Hollywood'un bilinen aktristlerinden çok farklıydı. Gerçekten güzeldi. Jack Milan, «Tanımanı istediğim bir karı var. Partide ikinizi yan yana oturtacağım» deyip ona büyük bir iyilik yapmıştı. Artık Angela alışkanlık olmuştu. Sunday tam zamanında sahnede belirdi.

Steve gülümseyerek, «Neden naz yapıyorsun? Yoksa beni çok mu yaşlı buluyorsun?» dedi. Fakat ellisinde bir erkeğin kimse için yaşlı olmadığını biliyordu. Şan, şöhret, cebindeki milyonlar, dünyanın dört bir köşesinde malikâneler, özel uçaklar ve özellikle dillere destan erkekliği ile hiç kimse kendisini yaşlı bulamazdı.

Fotoğrafçılar itişe kakışa ilginç pozları yakalamaya çalışırlarken, onları kenardan izleyen Carey, keşke Sunday biraz daha gevşese diye düşündü. Gerçekten çok gergin ve sinirliydi. Onun için en iyi ilaç Steve Magnum gibi birisiyle çıkmaktı. Gerçi bu film yıldızlarının hepsi güvenilmez hergellerdi ya.

Steve, «Arkadaşlar artık yeter» dedi. «Yeni filmimizde Sunday'i bol bol göreceksiniz.» Kızdan yana dönüp, ünlü açık mavi gözlerini, gözlerinin içine dikti. «Yemek daveti hâlâ geçerli, istediğin akşamı seçebilirsin. Yoksa Acapulco'da görüşürüz.»

«Peki,» Sunday onu çok çekici buluyordu, yoksa yüzü mü aşınaydı?

Son filminde başrolde oynayacak kadın yıldızı gazetecilere tanıştırmak için Steve Magnum'un, kalkıp basın toplantısına gelmesi gerçekten büyük olaydı. Böylece daha film çevrilmeye başlamadan önce önem kazandı.

Carey sevinçten yerinde duramıyordu. «Şekerim, hari-kaydın. Yarın resimlerin tüm gazetelerin baş sayfalarını süs-leyecek.»

«Hemen Chateau'ya dönmeliyim. Şimdi çıkabilir mi-yiz?»

«Tabii. Boş yere endişe etme. Herhalde Limbo yatağın altına saklanmıştı.»

Ama yatağın altına saklanmamıştı. Sunday, daireyi baş-tan başa aradı. Otelin etrafında dolaştı. Her yere bakındı. Bir taksiye atlayıp, Sunset Bulvarını karış karış gezdi. Köpe-ğinin kaybolduğunu polise haber verdi. Saat altıda tüm ümi-dini kesip otele döndü.

Kapının çalındığını neden sonra duydu. Saat yediyi geçi-yordu. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş, yanakları şişmişti.

Branch Strong, Koltuğunun altında arsızca havlayan Limbo ile kapının önünde duruyordu.

«E, Bayan, e, bu sizin köpeğiniz değil mi? Yüzme havu-zunun yanında dolaşırken buldum. Sanırım birkaç kez suya düşmüş çünkü tüyleri sırlıslıkla» Küçük köpeği Sunday'e uzatınca, hayvan sevinçten sahibinin yüzünü yalamaya başla-dı.

«Oh, evet, evet. İçeri girin.» Köpeği sevgiyle azarlar-

ken, Sunday'in yüzü sevinçten ıslıl ıslıl parlıyordu.

Vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan dar blucinin, beyaz kazağın kendisine çok yakıştığını bilen Branch salına salına içeriye girdi. Sunday'i ilk gördüğü günden beri fena çarpılmıştı.

«Size nasıl minnettar olduğumu anlatamam. Endişeden neredeyse aklımı kaybedecektim. Köpeğimin başına gelebilecek en korkunç şeyleri düşünüp deliye döndüm.»

«Öyle mi?» Branch'in eli ayağı birbirine dolanmıştı. Ne yapacağını nasıl davranacağını bilemiyordu. «Sanırım onu benim bulmam iyi oldu.»

«Tabii. Doğrusunu istersen, çok rahatladım. Senin için yapabileceğim bir şey varsa, hiç çekinme söyle.»

«Söyleyeceğim,» Branch tereddüt etti. «Şey, e, belki bu gece birlikte yemek yeriz diye düşündüm.»

Susup ümitle bekledi. Sonra telaşla ilave etti. «Öyle lüks bir yer değil, sağlıklı beslenme lokantası buldum. Harika, ha, ne dersin?»

«Limbo'yu da götürebilir miyiz?»

«Tabii, tabii. Yani benimle yemeğe gelecek misin?» Yüzü çocuksu bir sevinçle aydınlandı. «Yaşasın. Hemen gidip elimi yüzümü yıkayayım. Yarım saat sonra seni almaya gelirim. Sence uygun mu?»

«İyi.»

Sunday, Limbo'yu mutfığa götürdü, önüne bir tabak etle su koydu. Hayvanın aç kurt gibi yiyeceklere saldırışını seyretti. Sonra yatak odasına gidip, beyaz bir pantolon ile kazak giydi. Yüzünü yıkadı. Saçlarını fırçaladı. Branch zararsız bir çocuğa benziyordu, onunla baş başa yemeğe çıkmasında sakınca yoktu.

Yatak odasında çöp tenekesinin içinde bu sabah aldığı iğrenç mide bulandırıcı mektubun parçaları gözüne ilişince, Sunday tiksinererek ürperdi. Çok iğrenç, çok korkunç bir mektuptu. Başına gelenleri anlatınca, Carey kahkahalarla gül-

müştü. «Bundan böyle boğazına kadar çöplüğe gömüleceksin. Onları okuma zahmetine bile katlanma. Zavallı ruh hastası herifler böyle şeylerden keyif duyup zevklenirler. Üstünde durma, mektup yazmaktan başka işe yaramazlar.»

Yaramazlar mı? Hiçbir detaydan kaçınmadan açıkladıkları iğrenç şeyleri yapabileceklerine inanıyorlar mıydı?

Şüphesiz ki inanmıyorlardı. Fakat Sunday kötü duygular içindeydi. Çünkü bilmediği bir yerlerde, tanımadığı bazı adamlar kendisinin nerede olduğunu biliyorlar ve hakkında iğrenç şeyler düşünüyorlardı.

15

CHARLIE, George'u aradı ama bulamadı. İzin gecesini boş geçirmemek isteyen George çıplak kadınların gösteri yaptığı gece kulübünde keyif çatıyordu.

Charlie tam kafayı bulmuştu. Dindi ile Las Vegas'a kaçma fikri onu adeta büyülemişti.

Dindi ise kuşkuluydu. Bu üşütük herif evlenmeyi gerçekten mi düşünüyordu? Fakat eğer gerçektense, böyle bir fırsat bir daha ele geçmezdi!

Charlie, 'Lorna senin ananı belleyeyim, Michelle senin de ananı belleyeyim, Nathalie senin ananı da belleyeyim, hepinize dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim' diye düşünüyordu. Yarın gazeteleri alınca hepsi hanyayı Konya'yı anlayacaklardı.

Dindi'ye yolda durup eşyalarını toplamakla vakit geçirmemelerini, her istediğini Las Vegas'ta alabileceğini söyledi. Sonra küçük bir çantaya birkaç parça giysi tıkıp Masera-ti'ye atlayıp yola koyuldular.

Yol bomboştu. Charlie kendisini motorun sesine kaptırıp, gazı kökledi. Stereo teybi sonuna dek açtı. Dindi ile birlikte dolu sigarayı paylaştılar.

Dindi, hız sınırını aşma suçuyla trafik polislerine yakalanmamak için dua ediyordu. Eğer esrarlı sigara içerken enselenip, nezarete atılırlarsa, işin tüm heyecan ve romantikliği sona erecekti.

Bir an Charlie'ye el peşrevi çekmeyi düşündü ama, bu hızla yolculuk ettikleri sürece başlarına kaza gelebilirdi. Hem fazla tecrübeli gibi davranmamalıydı, yani şimdilik. Belki herif Dindi'nin saf görünümüne tutulmuştu. Arkasına yaslanıp, kendisini müziğe kaptırdı.

Las Vegas'a sabahın dördünde ulaştılar. Kentin caddele-ri neon ışıklar deryasıydı. Sabahın erken saatlerine rağmen sokaklar ve kumarhaneler hınca hınç doluydu. Vegas'ta uyu-mak, zamanı boşa harcamak demekti. Tabii eğer vaktinizi yatakta geçirmeye gelmedinizse. Charlie kente ilk kez geli-yordu. Fakat Beverly Hills Otelinin kâtibine telefon ettirip, Forum Otelde yer ayırmıştı. Ana caddede açılan en son otel-di.

Dindi derin derin uyuyordu. Charlie kızı dürtükleyerek uyandırdı. «Ana caddeye nereden çıkacağız?» diye sordu.

Dindi Charlie'ye Vegas'tan söz etmiş fakat hangi şart-lar altında gittiğini anlatmamıştı. O zamanlar ayak işlerine bakan bir kabadayı ile çıkıyordu. Birlikte geçirdikleri şaha-ne üç günden sonra herif Dindinin poposuna tekmeyi atmış ve kızı sokaklarda beş parasız bırakmıştı. Dindi bir süre kok-teyl salonlarında garson olarak çalışmış, birkaç yakışıklı yüz-me hocası ile işi pişirdikten sonra, geleceği parlak bir aktör-le tekrar Los Angeles'a dönmüştü. Fakat geleceği parlak ak-törle macera yolda sona ermişti. Bütün bunlar Roma'ya git-meden önceydi.

«Bu yolda devam et, sonra köşe başından sağa dön.» Dindi bir süre düşündükten sonra, konuşmaya başladı. «Hey, yepyeni harika bir otel açıldı, Forum. Oraya gitmek isterim. Çılgın bir yermiş. Kenefte televizyon, asansörlerde meyve makineleri varmış.» Kendisini tanımadıkları bir yere

gitmeye karar verdi. Yoksa diğer otellerde krupiyelerin yarısı kendisini ismen tanıyorladı.

«İşte biz de o otele gidiyoruz.»

Bir dizi mermer Romalı asker heykelleriyle süslü yoldan geçildikten sonra Forum'a ulaşıyordu. Çok etkileyiciydi doğrusu. Kapının önüne gelince, tokalı kısa saçları sarı boyalı oğlanlar Maserati'nin çevresini kuşattılar. Arabanın kapılarını açtılar, bagajdaki çantayı aldılar ve Charlie ile Dindi'ye eşlik edip otelden içeriye girdiler.

Charlie müdürü sorunca, George Raft'ın genç bir kopyası hemen yanı başlarında beliriverdi. Gözünün ucuyla dindi'yi tepeden tırnağa süzdü, Charlie'yi ilgiyle karşıladı ve konuklara otelin en büyük dairesini verdi. Ünlü büyük yıldızları tanımayacak kadar şapşal değildi, ayrıca onların garip isteklerine de alıştı. Fakat, Charlie hemen oracıkta hiç vakit kaybetmeden evlenmek istediğini söyleyince, adam biraz sarsıldı. «Bana bir saat süre tanıyın» dedi.

Charlie başını salladı. Kafayı öylesine bulmuştu ki, sabahın dördünde Las Vegas'ta evlenmek istemesinde gariplik görmüyordu.

Dindi'nin dizlerinin bağı çözüldü, titremeye başladı. Orosu çocuğu ciddi ciddi evlenmeyi düşünüyordu.

Charlie lobideki dükkânları işaret ederek, «Bayan Sydney giysiler almak isteyecektir. Ben de kuyumcuyla görüşeceğim» dedi.

«Tabi, efendim» Bu kez müdür hiç şaşırmadı. Adamın cebini yüklü bahşişle dolmuştu, ona göre müşteri istediğini yapabiliirdi. «Giysileri seçip dairenize yollarım. Bayan Sydney, on beden mi giyyorsunuz?»

Dindi başını salladı. Müdür yakışıklı, işini bilen hergeleinin biriydi. Yani tam Dindi'nin hoşlandığı tipti.

«Peki, Bay Brich kuyumcuyu yakalar yakalamaz sizi aratırım. Bu arada her şeyi bana bırakın. Nikâha davetliler gelecek mi?»

Charlie olumsuzca başını salladı.

«Gazetecilere haber vermemizde sakınca var mı?»

«Hayır yok.»

Aslında Charlie'nin maksadı, şahane sarışın Dindi ile kol kola resim çektirip tüm gazetelerin baş sayfalarında yer almaktı.

Papaz, güneyli beyaz bir fakir çitçiydi. Telaşla lacivert kostümü sırtına geçirip, nikâhı kıymaya koşmuştu. Gözlerini kısıp, karşısındaki çifte baktı, sonra ağzında geveleye geveleye okuduğu ilahiyeye düğün törenini sona erdirdi.

Papazın karşısında diz çöken Dindi, adamın pantolonun düğmelerinin açık olduğunu görünce kahkahalarla gülmek için kendisini zor tuttu. Gelinin pembe fırfırlı giysisinin omuzlarına sarı parlak saçları dökülüyordu. Temiz, saf bir taş bebek gibiydi. Parmağındaki iri pırlanta yüzük Charlie'nin düğün armağanıydı.

Damat da papazın pantolon düğmelerinin açık olduğunu gördü ve tören süresince gözü papazın pantolonun önüne kayıp durdu. Herhalde adamcağızı en derin uykusundan kaldırmışlardı. Aksanı da müthişti! Charlie papazın sesini dikkatle dinledi. Gelecek filmlerinde kullanabileceği harika bir sestti.

Otel müdürü nikâh törenini teras katında düzenlemişti. Otel fotoğrafçısı, basın müşaviri, yerel gazeteden iki muhabir ve bir fotoğrafçı davetliler arasındaydılar. Otel müdürü ve sevgilisi gelinle damadın tanıklığını yaptılar.

Papaz karşısındaki çifti karı koca ilan ettikten sonra, usulca geçirdi ve Charlie'nin elini sıktı. Sonra şampanyalar patladı. Fotoğrafçılar poz poz resimler çektiler, sonra herkes birbirini öperek tebrik etti.

Charlie'nin yanına sokulan papaz, «Buyurun kartım, belki bana yine ihtiyacınız olur» dedi.

Harika doğrusu, diye düşündü Charlie! Evleneli bir dakika olmadan herif belki size yine yardımım dokunur diyor!

Kendi dairelerine ancak sabahın yedisinde inebildiler. Charlie yorulduğunu hissediyordu. Gözlerinin dibi ağrıyor, kafasındaki dumanlar dağıldıkça eski neşesini yitiriyordu. Şimdi ilk kez yaptığı çılgınlığın dehşetini fark etti. Evlendiği kızı doğru dürüst tanımıyordu bile. Gülünç bir çılgınlıktı. Evet çok güzel bir kızdı ama onu tanımıyordu.

Bütün suç Lorna'daydı. Ondan intikam almak için evlenmişti. Peki ya Serafine bu işe ne diyecekti?

Dindi de serseme dönmüştü. Ama onun sebepleri bambaşkaydı. Birdenbire hiç beklemediği anda önemli birisi oluvermişti. Ünlü bir film yıldızı ile evlenmişti!

Giysilerini çıkarınca, Charlie'nin hayretle yüzüne baktığını gördü.

Dindi kıkırdayarak güldü. «Hey, hayatımın erkeği, artık düzüşmemiz yasallaştı!»

16

CHARLIE Brick ve Dindi, Las Vegas'ta evlendiler, haberiyle bütün gazetelerin baş sayfalarında boy göstermelerine, Sunday de tüm Hollywood kadar şaşardı. Dindi'nin evleneceğini kendisine söylemesine şaşıyordu. Çünkü Dindi ağzında bakla ıslanan tip değildi.

Carey olaya kahkahalarla gülüyodu. «Bak, şekerim, Marsh şimdi hırsından kuduruyordur! Sanırım, karıyı Charlie'ye Marsh ayarladı. Sersem herif de kalkıp onunla evlendi. Düşünebiliyor musun? O yavrunun kırmadığı ceviz kalmadı, hem de ne cevizler.»

Aşka ve sevgiye inanan Sunday «Belki ilk görüşte birbirlerine âşık oldular?» dedi.

«Belki, bok oldular! Karı herhalde herife korkunç büyü yaptı.»

«Çok güzel bir kız. Hem kişilik sahibi de. Niçin birbirlerine ilk görüşte âşık olmasınlar?»

«Oh, Sunday, bebeğim bazen çok safsın. Böyle düşündüğün zamanlar seni tanıyamıyorum. Halbuki hep akli başında olgun davranırsın. Steve ile sen baş sayfayı onlara kaptırdınız ama ziyan yok iç sayfada ikinizden de bol bol söz ediyorlar.»

«Her neyse, Dindi adına çok sevindim, gerçekten sevindim. Ona tebrik telgrafı çekeceğim.»

«Paranı boşuna ziyan etme. Bu evlilik iki hafta bile sürmez. Charlie'nin akli başına gelince, sokak yosmasıyla evlendiğini anlayacak ve böylece şenlik sona erecek.»

«Carey çok şüphecin.»

Carey kahkahalarla gülüyordu.

«Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim. «DÖNME DOLAP» filminde sana teklif ettikleri küçük rolü kabul etmedim. Zamanlama yalnış. Marshall birdenbire senin varlığını kabul etti ve biz rolü geri çevirince çok bozuldu. Milan filmindeki sahneleri izlemiş.»

İki kız dondurmalarını yerlerken konuşuyorlardı. Sunday bir kaşık dolusu naneli dondurmayı ağzına attı ve «Acaba Branch'ın deneme çekimi nasıl gitti?» dedi.

Bir gece önce onunla yemeğe çıktığını ve hoşça vakit geçirdiğini Carey'e anlatmıştı.

«Dinle, yavrum. Benim insanları hep hor gördüğümü düşündüğünü biliyorum, ama senin şu Bay Branch Strong hakkında araştırma yaptım, su katılmamış o biçim. Onunla sağda solda görünmen senin şöhretini zedeler.»

«Sana göre herkes ya o biçim veya sokak orospusu. Branch'ın koynuna girmeye niyetim yok. Basit ve açık sözlü bir erkek, arkadaşlığından zevk alıyorum.»

«Basit kelimesini doğru seçtin. Düşlerinde büyük aşk hi-kâyesi yaşatmıyorsan, pekala, hazır konu açılmışken, gelelim senin seks yaşantına.»

«Bak, şimdiye dek bana yaptığın, bundan sonra da yapacağın yardımlar için sana teşekkür ederim. Fakat seks yaşantım benim özel sorunum. Eğer cinsel yaşantıdan uzak yaşamak istiyorsam bu da yine benim sorunum.»

Carey düz siyah saçlarını elleriyle sıvazladı. Sunday bazen kaya gibi sertleşiyordu.

Hiç konuşmadan dondurmalarını yediler, sonra Carey, «Seni giysi provasına bırakayım» dedi. Dondurmacıdan çıkarlarken, herkesin dönüp Sunday'e baktığını fark etti. Sunday'in filmleri sinemalarda gösterilmeye başlayıp, halk bu kıızı tanıyınca, sokaklarda tek başına dolaşamayacaktı. Monroe-Sinatra tipi şöhret olacaktı. Her gittiği yerde halk etrafını sevgiyle kuşatacak, giysilerini parçalayıp, anı diye saklayacaktı. Eski filminden parçalar görür görmez Marshall'ın tutumu bile değişmişti. Carey, yedi yıldır yanında çalıştığı Marshall'ın bu denli heyecanlandığını anımsamıyordu.

Carey biraç dakika Marshall'ı sevgiyle düşündü. Onunla birlikte çalışmayı özlemişti. Birdenbire öfkeyle parlayıp, bağırıp çağırmasını, ofisin içinde topal bacağını sürükleyerek dolaşmasını özlemişti. Carey onun yanında yedi yıl çalıştığı halde, özel yaşantısı hakkında hemen hemen hiç bilgisi yoktu. Marshall'ı diğer tanıyanların da adamın özel yaşantısı hakkında bilgileri yoktu. Uzun yıllar önce boşadığı karısının şimdi Pasaneda'da yaşadığını, Carey her ay ofisten yolladıkları nafaka çeklerinden biliyordu.

Sunday'i terzi atölyesinin önünde bırakınca, Carey «Bu gece sinemaya gitmek ister misin?» diye sordu.

«Teşekkür ederim, fakat senaryoyu okuyacağım.»

«Öyleyse yarın görüşürüz.»

Giysiler mükemmeldi: beyaz deri mini etekli giysiyle takım bikini, göğüslerinin yarısını açıkta bırakan, yerlere kadar kat kat dökülen beyaz jarse elbisesi, kocaman kovboy şapkalı beyaz keten takım.

Altın rengi tenini ve yele gibi koyu kumral saçlarının güzelliğini vurgulamak için Steve Magnum, Sunday'in filmdeki giysilerinin hepsinin beyaz olmasını istemişti.

Hanna «Acapulco'ya hayran kalacaksın» dedi. Hanna stüdyonun terzihanesinde yıldızların giysilerinin provalarını yapardı. Erkeksi giysiler, tabanları dümdüz kaba sakil ayak-kabılar giyen kupkuru bir İngiliz'di.

«Evet, eminim hayran kalacağım.» Düğmeleri düzeltirken, Hanna'nın güdük parmakları, gereğinden fazla göğsünün üstünde dolaşınca, Sunday hafifçe ürpeli.

«İşte oldu» Hanna geri çekilip eserini inceledi. «İnsanı büyüleyip, kendinden geçirecek kadar güzelsin.»

Sunday, «Giysileri çok sevdim» dedi. Filmten sonra bunları satın alabilmek için kiminle konuşmam gerek?»

Afallayan Hanna garip garip Sunday'in yüzüne baktı. «Steve Magnum zorluk çıkarmaz sanırım. Çok bonkördür, özellikle yakın arkadaşlarına karşı eliaçık davranır,» dedikten sonra bıyık altından güldü. Sunday kadının ne demek istediğini çok iyi anladı.

«Teşekkür ederim. Fakat Bay Magnum'dan böyle bir istekte bulunacağımı sanmıyorum.»

«Gerçekten mi?» Hanna'nın dudaklarının ucunda beliren gülümseme, sen kimi kandırıyorsun, diye soruyordu.

Demek herkes Steve Magnum'la ilişkisi olduğunu düşünüyordu. Sunday öfkeden kuduruyordu. Bundan böyle Steve Magnum ile aralarındaki ilişki tamamen iş düzeyinde kalacaktı.

Herkese düşüncelerinde yanıldıklarını gösterecekti.

17

HERBERT havadan mükemmel bir kavis çizdirerek, Cy Hamilton'un at nalı şeklindeki yüzme havuzuna işedi. Keyifle pantolonunun önünü kapattı. Hollywood'un yüzme

havuzlarından birisine daha sidiği karışmıştı. Zavallılara ne darbe indiriyordu!

İki yıldır Supreme Kiralık Araba Servisinde çalıştığından beri Hollywood'un en güzel yüzme havuzlarına işemeyi âdet edinmişti. Etrafta her işe burunlarını sokan hizmetkârlar yokken eline geçen fırsatları değerlendirmeliydi. Genellikle Herbert, arabayı kiralayan müşterilerini beklerken işini görürdü. Herbert'i kapının önünde uzun süre bekletirdi. Müşterileri süslü püslü giyinip arabaya bindikleri zaman, Herbert ertesi günü bu kurumlarından geçilmeyen insanların sidiğiyle karışık suda yüzeceklerini düşünüp, zevklenirdi.

Hamilton'lara daha önce de hizmet etmişti ve onlardan nefret ediyordu. Cam gözlü, sıska, ayyaş karı, arabaya binerken mahsustan orasını burasını açıp Herbert'e gösterirdi. Kocası güçlü bir adamdı. Zenginliği ise dillere destandı. Fakat her nereye giderlerse gitsinler, yol boyunca hiç ağzını açmadan, kafasının etini yiyen karısının sızlanmalarını, dıdırısını dinlerdi.

Bu gece yine partiye davetliydim. Sıska karı vücudunu sımsıkı saran leopar desenli şifon pantolon ve üstüne yok dencek kadar az bir şey giymişti.

Herbert bazı adamların karılarının bu şekilde giyinmelerine göz yummalarına fena içerliyordu. Aslında akli fikri Marge idi. Yıllardır televizyonun önüne çöreklenip yiyecekten başka bir şey düşünmeyen sevgili şişko Marge'ı düşünüp endişeleniyordu. Yeni komşuları Louella Crisp ile sinemaya gittiği günden beri değişmişti. Her fırsatta evden fırlayıp, yandaki komşuya geçiyordu. Giyimine kuşamına özen gösterip, giysilerini de temiz pak tutuyordu. Makyaj yapmaya da başlamıştı. Hatta uçları çatal çatal olmuş saçlarını düzelttirmek için berbere dahi gitmişti.

Herbert bu değişikliğe hayret ediyor ve hiç hoşlanmıyordu.

Herbert o işe çıkmadan önce, Marge son bombasını patlatmıştı.

«Louella'lar gelecek hafta parti veriyor. Sen de gelebilir misin, diye soruyorlar. Oyunlar filan oynanacak, çok eğlenceli güzel bir parti olacak. Kocalar da davetli. Sen de gelebilir misin canım? Kendime yeni güzel bir giysi alıp, zayıflayacağım.»

Herbert fil gibi şişko karısına buz gibi bakmıştı. «Senin partiye gitmeni istemiyorum.»

Marge'ın gözleri yaşlarla dolmuş ve kirpiklerindeki rimellere karışarak yanaklarından aşağıya akmıştı. «Fakat, Herbie, şekerim, Louella benim arkadaşım, tek arkadaşım...»

«Senin üstünde kötü etki yapıyor. Onunla görüşmeni istemiyorum. Şu haline bak, orospu gibi boyanmışsın.»

Marge alt dudağını kemirerek, gözyaşlarını tutmuş şişko yüzünde şeytanca bir ifade belirmişti.

«Eğer benim partiye gitmeme izin vermezsen, yazdığın o iğrenç mektupları herkese anlatırım. Eğer polise haber verirsem seni kodese tıklarlar...»

Herbert hain bakışlı gözlerini Marge'ın yüzüne dikince kadın korkuyla susuvermişti. O güne dek böylesine kötü ve gaddar bakışlı göz görmemişti.

«Hangi mektuplar?» Herbert soğukkanlılığını yitirmemişti ama içi öfkeden kuduruyordu. Yazdığı mektuplardan hiç kimsenin haberi yoktu. Marge aşağıda televizyona dalınca, yukarı kattaki küçük kutu gibi odaya çıkıp, kapısını kilitleyip, mektupları öyle yazıyordu. Hangi mektuplar, diye yineleyip, parmaklarını Marge'ın etli kollarına gömmüştü. Kadının korkudan ödü kopmuştu. Herbert arada tuhaflaşıyordu. Mektuplardan söz ettiğine pişmandı. Zaten topu topu iki tane bulmuştu. Kocasının, o baş döndürücü güzellikteki film yıldızlarına açık saçık mektuplar yazmasına karşı çıkmıyordu.

«Angela Carter» diyerek yutkunmuştu. «Yerde yırtık parçaları bulup birleştirdim. Önemli değil Herbie, sadece şaka yapıyordum. Herbie kolumu acıtıyorsun. Herbie...» Erkeğin tırnakları yumuşak etine gömülüp, kolundan kanlar akmaya başlayınca, Marge çılgık çılgılığa bağırırmıştı. Herbert kadını öfkeyle köşeye itmiş ve sinirli adımlarla odanın içinde dolaşırken, Marge burnunu çekerek sessizce ağlamıştı.

Nasıl dikkatsizlik yapabilirdi? Genellikle yazdığı mektupların müsveddelerini küçük küçük parçalayıp, tuvalete atıp üstüne sifonu çekiyordu.

«Git onları getir» diye buyurmuştu.

Marge ürkek fare gibi yerinden fırlayıp, yatağının altına sakladığı mektupları getirmeye koşmuştu. Aslında onları kocasına vermek istemiyordu. Tek başına kaldığı geceler, onları okuyarak vakit geçiriyordu. Mektupları isteksizce Herbert'e uzatmıştı.

«Keşke, yazdığın bazı şeylerin bir kısmını bana yapsan» diye vızıldamıştı. «Artık benimle hiç yapmıyorsun.»

Herbert'in yanına yanaşıp, iri göğüslerini koluna sürtmüş «Herbie, o şeyleri tekrar yapmak istiyorum. Yine yapmaya başlayalım mı?»

Erkek kadını itmişti. «Çok şişkosun» diye mırıldanmıştı. Sunday Simmons gibi birisi varken, o koca şişko gövdeye dokunmayı nasıl düşünebilirdi?

«Fakat, Herbie.» Marge ümitsizlik içinde bluzunun düğmelerini çözmüş ve kirli beyaz sütyenin içindeki dev gibi memelerinden birisini dışarı çıkarmıştı. «Bak benimkilere, Memelerim çok güzel. Bir zamanlar benim memelerime bayılırdın.»

Herbert tiksiniyor karısına bakmıştı. İri göğüsleri iğrenç ve sarkıktı. Arkasını dönmüştü. «Çabuk giyin, orospu. Ve bu gece sakın evden dışarıya çıkma.»

Sonra ceketini kaptığı gibi kendini sokağa atmıştı.

Evet, Marge ile arasında geçen olaylar çok kötüydü. Özellikle cinsel bölümü, karısının memelerini açıp göstermesi. Artık cinsel yaşantılarının sona erdiğini anlamıyor muydu? Marge ile sevişmeyi düşündükçe midesi bulanıyor, kendisini kirlenmiş hissediyordu.

Ayyaş kadın kırmızı boyalı dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigara ile arabanın arka koltuğundan eğilip, «Hey şoför, ateşin var mı?» diye sordu.

Cy sinirli sesle, «Emerald, lütfen doğru otur, sigaranı ben yakarım» dedi.

«Tatlım, sana zahmet vermek istemem. Sigara içmemden hoşlanmadığını biliyorum. Bir hanımfendinin elinde sigara ile partiye gitmesini hoş karşılamazsın. Allah seni kahretsin!»

«Emerald, lütfen.»

Kadın elindeki sigarayı Herbert'e doğru salladı. «Sam, beni ateşle.»

Kocasının bu küfürbaz karıya haddini bildirmemesine sinirlenen Herbert, sesini çıkarmadan kadına arabanın çakmağını uzattı.

Sigarasını yakan kadın, çakmağı ön koltuğa fırlattı. Herbert çakmağa yerine takarken parmaklarını yaktı. Arka koltukta oturan adam, düğmeye basıp, cam bölmeyi kapattığı için konuşmalarını duyamadı.

Herbert dönüşte Hamilton'ların havuzuna tekrar işemeyi düşündü. Partinin dağılmasını beklerken bol bol bira içecek ve dönüşte tekrar havuza çişini yapacaktı.

18

CHARLIE, yaptığı korkunç hatanın ne zaman farkına vardığını bilemiyordu. Las Vegas'taki nikâh töreninden sonra mı, yoksa daha sonra mı?

Olayları salim kafayla düşününce, tongaya nasıl düştüğünü anlayamıyordu.

Dindi çok güzel bir kadındı, fakat kafasızdı, kuş beyinli bir güzeldi. Dolgun dudaklarını ancak bir şey istemek için açıyordu.

Evleneli daha iki gün olduğu halde kadının bitmez tükenmez istekleri Charlie'yi deli ediyordu.

«Bebeğim, rulet oynamam için bana biraz para verir misin?» «Tatlım, turkuazlı, elmaslı şu harika küpeleri alabilir miyim?» «Minik kedin üşümesin, vizon mantoya ne dersin?»

Charlie karısının istediği her şeyi veriyordu. Ne de olsa balayındaydılar.

Halkın nikâha tepkisi de çelişkiliydi. Gazeteler olayı parmaklarına doladılar: «Güzel yıldız adayı, Charlie Brick'le evlendi» ve buna benzer yazılar dünya basınında yer alıyordu.

Kişisel dostlarının tepkisi ise başka âlemdi. George uçağa atladığı gibi soluğu Las Vegas'ta aldı. Dindi ile birbirlerini gördükleri anda düşman kesildiler. Telefon konuşmalarında Marshall açıkça kaba davrandı, evliliğine hiç değinmeden, işten güçten söz ettikten neden sonra ağzının içinde bol şanslar falan filan diye bir şeyler geveledi. Zaten şans da gerekliydi.

Annesi, İngiltere'den uzun bir telgraf gönderdi. «Oğlum ne yaptın? Bekleyemedin mi? Yakında geliyorum. Sevgili annen, Serafina.»

Hiç kimsenin, aman Charlie böylesine güzel ve genç kızla evlendiğin içni doğrusu çok şanslısın dememesine bozulup, içerliyordu. Hele Lorna'dan ses çıkmamasına deli oluyordu.

Serafina da düğün merasimini kaçırdığına bozuluyordu, eğlenceli olayları kaçırmak istemezdi. Hele Hollywood yolculuğunu iple çekiyordu. Yeni bir gelin sahibi olmayı da hiç

beklemiyordu.

Dindi, gördüğü anda George'dan nefret etti. Nikâh merasiminden sonra Charlie telefon eder etmez, uçağa atlayıp gelmişti ve her zamanki gibi efendisinin yanından ayrılmıyor, her isteğini yerine getiriyordu.

George bütün gün yüzme havuzunun kenarında, yeni evli çiftten üç beş adım uzakta oturmuş, şimdi de Charlie'nin yeni aldığı stereo müzik setini kuruyordu. Dindi somurtarak, «Her gittiğimiz yere çanta gibi bu adamı taşıyacak mıyız?» diye sordu.

Charlie uysalca, «Sevgilim, onun sana zararı var mı?» diye yanıtladı.

Kadın, «Oh, hayır» diye omuzlarını silkti. «Aşağıya inip dükkânları dolaşayım. Biraz mangır verebilir misin?»

Dindi'nin devamlı argo konuşması Charlie'yi deli ediyordu.

Cebinden bir tomar kâğıt para çıkartıp karısına uzattı. Dindi paraları konfeti gibi havalara saçıyordu. Karısı odadan çıkınca, Charlie, stereo müzik setini kuran George'un yanına giti.

George, «Burada kaç gün kalacağız?» diye sordu. Tahminine göre bu evlilik uzun sürmeyecekti. Charlie'nin bu sersemliği nasıl yaptığına akıl erdiremiyordu.

«Belki birkaç gün daha kalırız. Sen Maserati ile gitsen de gelip bizi Mercedes ile alsan diye düşünüyordum. Bu arada kiralık ev de arasan; çocuklar gelmeden önce doğru dürüst bir yere yerleşmek istiyorum.»

Dindi, aşağıdaki dükkândan üç yeni bikini ile hasır güneş şapkası aldı. Paranın gerisini cebine atıp, rulet masasına gitti, ve yirmi numaraya oynadı. Heyecanla dudaklarını ısırıp, masanın ortasındaki tekerleğin dönüşünü izliyordu ve işte yirmi numara kazandı. Sevinçten neşe ile çığlık attı. Birdenbire yanına sokulan Otel Müdürü, kulağına, «Aynı nu-

maraya oyna» diye fısıldadı.

Dindi, başını kaldırıp adama baktı. Mis gibi iç gıcıklayıcı traş losyonu kokuyordu. Fişlerini olduğu yerde bıraktı, minik top yine yirmi numaranın üstünde durdu. Dindi kucak dolusu para kazandı.

Otel Müdürü gülererek, Dindi'nin kolundan tuttu. «Fişlerini topla.»

Dindi de adama güldü, «Peki paralar?»

«Hemen şimdi.»

Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı.

Dindi tüm benliğini dayanılmaz bir heyecan kapladığını hissetti. Charlie'nin yanında heyecan duyamıyordu. Kocasının yanında gerçek kişiliğini saklıyordu. Onunla hâlâ çocuk kadın rolünü oynuyordu.

«Bak, eğer paralarını saymak istiyorsan, on sekizinci katta bir dairem var. Daire E.» Adam çapkınca göz kırpıp Dindi'nin yanından uzaklaştı.

Orospu çocuğu kendisinden amma da emindi, eminse emindi, Dindi ne kaybedecekti ki? Artık evli bir bayandı ama eğlence de eğlenceydi. Fişlerini avuçlayıp değiştirmeye gitti. Sonra asansöre binip on sekizinci kata çıktı.

Las Vegas'da beş gün kaldılar. Sonunda Charlie öylesine sıkıldı ki bir an önce çalışmaya can atıyordu. Angela Carter «DÖNME DOLAP» filminde başrolü oynamak için anlaşmayı imzalamıştı. Yeni senaryo da tamamlanmıştı. Sunday Simmons'un kabul etmediği role yeni bir kız arıyorlardı. Rol pek fazla sorun yaratmayacak kadar küçüktü.

Bu rolü Dindi'nin kapmak istediğinden Charlie'nin haberi yoktu: Marshall ile küçük bir konuşma, Charlie'ye bir kaç ima ile rol çantada keklikti.

George, Bel Air'de kiraladığı evi Charlie'nin beğeneceğinden emindi. Kapalı ve açık iki yüzme havuzu, tenis kortları, konuk evi ve sayısız yatak odaları ile salonları olan iki katlı bir çiftlik eviydi. Hollywood tepelerindeki cam ve me-

tal karışımı modern binalarla çiftlik evi arasında seçim yapması gerekince, bunu kiralamaya karar verdi, çünkü sezi-
leri, Dindi'nin modern evleri yeğleyeceğini fısıldıyordu.

Charlie, evi görünce sevinçten havalara uçtu. Stereo set-
lerini, plaklarını, bantlarını kameralarını ve hoşuna giden di-
ğer oyuncaklarını yerleştirecek bol bol oda vardı. Aklına tak-
tığı eşyaları birkaç ay toplar sonra bıkınca, başka şeylere me-
rak sarardı. Şimdilik stereo setler ve ilginç otomobiller top-
luyordu, fotoğraf makineleri tutkusu da yeni yeni başlamış-
tı.

Dindi de evi beğendi. Las Vegas'da çok iyi vakit geçir-
mişti. Hollywood'a kucak dolusu giysiler, mücevherler ve ün-
lü bir film yıldızı koca ile dönmüştü. Bir kadın daha ne isti-
yebilirdi? Eski evine gidip eşyalarını toplamak zahmetine bi-
le katlanmadı. Ev sahibesine telefon edip, pasaportunu ken-
disine postalamasını istedi. Her istediğinin yenisini alabile-
cekse eski eşyalarını ne yapacaktı?

Hollywood'a ayak basar basmaz her dükkânda hesap aç-
tırdı ve çılgın bir alışveriş hummasına tutuldu.

Clay ve Nathalie de Hollywood'a geldiler.

Charlie, «Kutlama törenine benzer, küçük bir akşam ye-
meği partisine ne dersin?» diye Dindi'ye sordu. «Sen de is-
tediğin kadar arkadaşını davet edersin. Yiyecekleri Trader
Vic'e ısmarlarız.» Charlie yaptığı hataları onarmak istiyor-
du. Dindi çok gençti. Evlendiği kadını yoğurup eğitip, düşle-
rinin kadınına benzetebilir di. Dindi de canı gönülden kendi-
sini geliştirmeye heves ediyordu.

Dindi düşünceli düşünceli «Evet» diye başını salladı. Sö-
zümona arkadaşlarından hangisini partiye davet edebilirdi?
Yatıp kalktığı tüm erkekleri davet edebilirdi. Peki ya kız ar-
kaşlarına gelince kimi davet edecekti, o çenesi düşük karı-
lara kimin ihtiyacı vardı? Düşünüp taşındı ve partiye Sun-
day Simmons'dan başka kimseyi davet edemeyeceğini anla-
dı.

«Aslında, benim burada pek arkadaşım yok» dedi. «En yakın arkadaşlarımın çoğu ve ailem Philadelphia'da yaşıyorlar.» Dindi Philadelphia'nın yolunu dahi bilmiyordu. Hayatında bir kez olsun oraya gitmemişti, fakat saygın bir kent olduğunu düşünerek orada doğup büyüdüğünü söyledi. Aslında Arizona'da doğmuştu ama on dört yaşında gezginci bir satış elemanının peşine takılıp kentten kaçtığı günden beri de oraya ayak basmamıştı.

Charlie «Büyük bir parti olmasına gerek yok» dedi. Yeni karısını Allen'lara yalnız başına tanıştırmak istemiyordu. Dindi topluluk içinde daha zekî görünüyordu. «Fazla kalabalık tutmayız, sadece Marshall, Cy'le Emerald Hamilton, Clay'le Nathalie ve bir kaç kişi daha.»

«Benim en iyi arkadaşım Sunday Simmons. Onu da davet etmek isterim.»

«Çok iyi. Listeni hazırla ve bu hafta sonuna ayarlamaya çalışalım.»

Charlie yeni senaryoyu okumaya gitti. Her şey yoluna girecek diye düşünüyordu. Hiç olmazsa artık sıradan sokak kadınlarının peşinden koşmayacaktı. Kendisini işine verebilirdi. Çocuklar da gelince Dindi'nin bir an boş vakti kalmayacaktı. Anlaşabilirlerse, Nathalie ile de aralarında güzel bir dostluk geliştirebilirlerdi. Nathalie yeni karısına çok şey öğretebilirdi. Dindi'nin kendisinden on yedi yaş küçük ve tecrübesiz olduğunu unutmamalıydı. Evet, her şey istediği gibi yoluna girecekti.

19

SUNDAY boş vakitlerini, Branch ile geçirmeye başladı. İyi huylu ve tatlı bir erkekti. Ona cinsel duygular beslemiyordu, Branch'ı bir ağabey gibi seviyordu. Ve onun da kendisine aynı duyguları beslemesini ümit ediyordu. Dindi

ve Carey'in Branch hakkında o biçim dediklerini unutmu-yordu. Ve arkadaşlık etmeye başladıkları günden bu yana erkek de kendisine asılmamıştı. Sunday de onun o biçim ol-duğuna neredeyse inanacaktı.

Birçok yönden garip bir çocuktur. Geçmişinden ve kendi-sinden söz etmekten adeta nefret ediyordu. Çevirdiği dene-me filminin sonucunu beklerken çok sinirliydi. Eğer başara-mazsa, New York'a dönme düşüncesinden dehşete kapılı-yordu.

Sunday böylesine rahat bir erkek arkadaş bulduğuna se-viniyordu. Geceleri Carey ile gezmeye çıktıkları zaman er-kekler rahat vermiyorlardı. Fakat, şimdi Branch yanınday-ken, kimse kendisine sataşmıyordu.

Bu duruma Carey çok bozuluyordu.

«Eğer birisiyle adın çıkacaksa, bari Steve Magnum'la çıksın. Adı sanı duyulmamış nonoşla dolaşmana anlam vere-miyorum.»

Bu sözlere Sunday kahkahalarla gülüyor ve pek yakında Branch ile tek bir birim haline geleceklerini söylüyordu.

Steve Magnum da duruma içerliyordu. Hiçbir kadın, adı sanı duyulmamış yakışıklı bir erkek uğruna kendisine bu-run kıvrırmamıştı. Bayan Sunday Simmons, hele seni Acapul-co'da bir elime geçireyim göreceksin diye düşünüyordu!

Branch'ın deneme filmi başarıyla sonuçlandı. Hemen Mexico'da çevrilmeye başlayacak kovboy filminde rol alıp anlaşma imzaladı. Branch zevkten havalara uçuyordu.

Branch, Mexico'ya yola çıkmadan bir gece önce, Sun-day onu Charlie ve Dindi'nin partisine götürdü. Dindi'yi tek-rar görüp, sürpriz evlilik hakkında konuşmaya can atıyordu. Charlie Brick'le tanışacağı için de çok heyecanlıydı. Ada-mın hayranlarındandı ve çok yetenekli bir komedyen oldu-ğuna inanıyordu. «DÖNME DOLAP» filminde teklif edilen rolü kabul etmediğine de üzülüyordu, ama Carey onun sıra-dan küçük bir rol olduğunu «PARA» filminin ise çok önem-

li olduğunu söylüyordu.

Dindi sapına kadar Hollywood'lu ev sahibesi rolünü oynuyordu. Arkaya doğru topladığı uzun bukle bukle saçları ensesinden aşağıya beline doğru dökülüyordu. Önü bele kadar dantelli toka stili yeşil şifon uzun etekli bir elbise giymişti. Ve Charlie'nin aldığı tüm mücevherlerini takıp takıştır-mıştı.

Büyük gayretle tizleştirdiği sesiyle, «Sevgilim! Seni gördüğüme çok sevindim» diye bağırarak Sunday'i karşıladı ve parmağındaki pırlanta yüzüğü gözünün içine sokarcasına havada salladıktan sonra eğilip yanağından öperken, normal sesi ile «Tanrıya şükür geldin. Hiç bu kadar sıkıcı kalabalık görmemiştim!» diye kulağına fısıldadı.

Sunday «Harika bir ev» dedi. Bakışlarını, duvarlarda ilginç tablolar asılı geniş salonun içinde dolaştırdı. Aşağı yukarı on iki kişi ayakta durmuş, sohbet edip içkilerini yudum-luyorlardı. «Branch'ı anımsıyorsun değil mi?»

«Tabii.» Dindi neşeyle erkeğe güldü. «Her yerde senden söz ediliyor. Deneme filmin çok başarılıymış.»

Branch'ın yüzü kızardı, gözlerini utanarak yere indirdi.

«Haydi, gelin içkilerinizi alın. Sunday, harikasın. Steve Magnum'la yeni filme ne zaman başlıyorsunuz? Duyduğuma göre herif Hollywood'un en sıkı erkeğiymiş.»

Sunday gözleriyle Charlie'yi araştırırken, Dindi «Hiç değişmemiş.» diye düşündü. Charlie'nin ne biçim bir insan olduğunu çok merak ediyordu. Emerald Hamilton yanlarına yanaştı ve sürükleyerek Branch'ı salonun diğer ucuna götürüp, bir köşeye kısırdı.

Marshall yanında Carey ile çıkagelince, Sunday bütün geceyi onlarla konuşarak geçirdi. Partiye davetli olduğundan söz etmeyen Carey'i görünce çok şaşırdı.

Carey, «Marsh son dakikada telefon edip benimle çok önemli bazı şeyler konuşmak istediğini söyleyince, erkek ar-

kadaşımı sepetleyip buraya geldim. Biliyorsun zevkten önce iş gelir. Hem bu sahneyi de kaçırmak istemiyordum doğru-su,» diye açıkladı.

Sunday, beyaz dantel giysisi Carey'in siyah tenine ne kadar yakışmış diye düşündü.

Tam o sırada Charlie yanlarına geldi. Sunday, tahmin ettiğimden daha zayıf diye içinden geçirdi. Uzun, kederli bir yüzü, kalın çerçeveli gözlükleri vardı. Saçları siyahtı. Erkek, Sunday'e gülümsedi. Adeta çocukça, hafif çarpık bir şekilde gülümsedi. Sesi de sıcak ve yumuşaktı. Sunday'in ona hemen kanı kaynadı, gözlüklerinin arkasından neden kederli bakıyor diye merak etti.

«Dindi sizden çok söz etti.» Sunday'in kahverengi sarımsı garip ela gözlerini, geniş şehvetli ağzını görür görmez, Charlie bir anda çarpıldı. Filmde o kısacık sahnede gördüğünden çok daha güzeldi.

Sunday gülümseyerek, «Öyle mi?» dedi.

Marshall, «Charlie sen Carey ile tanışmadın değil mi? Benim eski sağ kolum. Beni sırtımdan bıçaklayıp, kendi işini kurdu» dedi.

«Akıllılık etmiş.» Charlie kadını beğeni ile süzdü. «Kendi işini kuran herkes doğru yoldadır. Özellikle Marsh'ın elinden kaçanlar. Yanında çalışmaya değmez, hergeledir.»

Carey sırtıttı. «Evet öyledir.»

Charlie bakışlarının tekrar Sunday'e kaydığını fark etti. Ve bir an göz göze geldiler. Steve Magnum'la ikisi hakkında çıkan dedikodular acaba doğru mu diye merak etti. Herhalde - aktristlerin çoğunun birbirlerinden farkı yoktu. Filmdeki rolden söz edildiğini duyar duymaz hepsi analarını bile satarlardı.

Sunday, mutsuz bir adam diye düşündü.

Birbirlerine bakışmayı kesmek için Sunday, «Eviniz ne kadar güzel» dedi.

«Öyle mi? Teşekkür ederim. Kendi malımız değil kira-

lık, fakat ben de çok seviyorum.»

Dindi yanlarına geldi ve kocasının koluna girdi. «Bebeğim, şef garson sinir içinde yemek servisine başlamak istiyor. Başlamasını sen söylemek ister misin?»

«Peki, sevgilim.» Charlie karısının dudaklarına bir öpücük kondurup, işleri organize etmeye gitti.

Dindi, Marshall'a göz kırptı. «Ne dersin ha? Sonunda becerdim. Hey, kızlar Marshall'ı yakaladım. Bir köşeye çekilip baş başa konuşsak kızar mısınız?»

Martini kadehini alıp içkisini yudumlayan Carey «Buyur senin olsun» dedi.

Dindi ile Marshall uzaklaştılar.

Carey, «Evet, ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Sunday «Ne hakkında» diye yanıtladı.

«Bu sahne hakkında. Hâlâ ilk görüşte aşk iddiasında mısın?»

«Bilmiyorum. Zaten kim bilebilir? Dindi çok mutlu görünüyor.»

«Peki ya Charlie?»

«Charlie'yi iyi tanımıyorum.»

«Fakat, o seni tanımak istiyor.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Ne demek istediğimi anladın. İkinizin arasında az önce elektrik akımı geçti, şimşekler çaktı.

«Bazı kez senin kafayı üşüttüğünü düşünüyorum.» Fakat Sunday arkadaşının neyi ima ettiğini çok iyi anlamıştı.

«Merhaba, Carey.» Cy yanlarına geldi. «Müşterinle beni tanıştırmayacak mısın?»

«Tabii. Sunday bu bay Cy Hamilton, benim en sevdiğim yapımcı.»

«Merhaba.»

«Size de merhaba.» Cy, Sunday'in elini terli avucunun içine aldı ve bırakmadı. Gözlerini delercesine ipek jarse kumaşa takıp, Sunday'in göğüslerine yiyecekmiş gibi baktı.

Sunday öfkeyle elini adamın avucunun içinden çekti.

«DÖNME DOLAP» filminde rol almadığınıza çok üzül-
düm. Beni düş kırıklığına uğrattınız . Fakat yakında birlikte
bir şeyler ayarlarız.» Dönüp Carey'e baktı. «Gelecekteki
projeleri görüşmek üzere Sunday ile buluşup konuşmalıyız.
Pazartesi öğle yemeğinde buluşmaya ne dersin?»

Sunday, «İşlerimle Carey ilgileniyor. Ben de onun öneri-
lerini izliyorum. Yemeği onunla yememiz gerek. Carey, ka-
dının birisi Branch'ı köşeye kısırmış bırakmıyor. Kim o?»

«Cy'in karısı.»

«Oh!»

Cy güldü: «Kıskandınız mı?»

«Tabii ki hayır. Sadece kadının kim olduğunu merak et-
tim.»

«Haberiniz olsun, köşeye kısırılan, yakışıklı arkadaşı-
nız değil karımdır. Biliyor musunuz siz ukala bir karısınız!»

Sonra Cy arkasını dönüp uzaklaştı.

Sunday, heyecanla, «Tanrı aşkına!» diye bağırdı.

Carey «Ona aldırma» dedi. «Yemek davetini kabul et-
mediğin için bozuldu. Hayır yanıtı almaya alışık değildir.
Filmlerinde rol alan her kadını elden geçirir. Ayyaş karısı
da her önüne geleni becerir. Anlayacağın harika bir çift.»

20

CHARLIE'nin tuttuğu evi Nathalie ve Clay pek beğendi-
ler. Onlar da ev kiralayacaklardı ama daha küçük ve
ucuz bir yer arıyorlardı. Parti başlamadan bir saat önce gel-
mişler, Charlie ile çalışma odasına kapanıp Londra dediko-
dularını anlatmışlardı.

Nathalie'yi otel odasına geldiği günden beri görmüyor-
du. Kadının kendisine karşı davranışının değişmemesine
Charlie sevindi. Rahatlamıştı, artık evlendiğine göre Natha-

lie ile aralarında duygusal bağların gelişmesini beklemezdi.

Nathalie «Karin nerede?» diye sordu. «Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Clay onu tanıdığını sana söyledi mi?»

Clay karısına, çeneni tutamaz mısın dercesine ters ters bakıp telaşla lafa karıştı. «Onu şöyle böyle tanıyorum. Yıllarca önce Roma’da görmüştüm. Eminim beni anımsamaz bile.»

Dindi’nin kendisini tanımaması için Clay yatırım yapıyordu. Onunla bir partide tanışmışlardı. Clay ve İtalyan yapımcı peşpeşe kızla yatmışlardı. Dindi de çılgınca kahkahalar atarak erkeklerin olmuş ve «Artık filmde bana da rol verirsiniz!» diye neşeyle bağırıyordu.

Şüphesiz, Clay karısına öyküyü başından sonuna anlatmamıştı, ama aslında Dindi’den hiç söz etmemeliydim diye düşünüyordu. Fakat sabah gazetelerini eline alıp da baş sayfada, Charlie ile kızın resmini görünce şaşkına dönmüş, «Aman Tanrım! Bunu nereden bulmuş bu?» diye bağırıyordu.

Charlie «Evet, Dindi ailesiyle bir süre Roma’da kalmış» dedi. «Yukarıda giyiniyor, az sonra aşağıya iner.»

Konuyu değiştirmek isteyen Clay telaşla «Ümit ederim, Max Thorpe’u davet ettiğime kızmazsın. Onu televizyon şovu burada çok tutuluyor.»

Charlie «Neden kızayım?» diye yanıtladı. Aslında Max Thorpe’a tahammül edemiyordu. El falına bakıp bilinmeyenlerden haberler verirken, büyük bir rastlantı, en şapşal kimse-nin bile tahmin edebileceği, dünyadaki bazı olayları önceden bilerek kapağı Hollywood’a atmış, televizyonda da «KE-HANETLERİM» adında özel bir program kapmıştı. Charlie, onu Soho’da derme çatma kulüplerde çalıştığı günlerden tanıyordu. Kafayı çekip, sarhoş olduğu bir gece, partide Charlie’nin el falına bakıp, hoşlanmıyacağı bir sürü laf etmişti.

Clay, «Biliyor musun, aşağı yukarı Max’ı üç yıldır gör-

müyorum» dedi. «Çok fazla yolculuk ettiğimi söyler durur.»

Charlie bin bir güçlkle «Lorna'yı gördünüz mü?» diye sordu. Adını söylerken bile zorlanıyordu. Onu hâlâ karısı gibi düşünüyordu.

Nathalie, «Evet, maalesef Hampstead'de küçük bir lokantada ona rastladık,» dedi. «Değirmentaşı gibi. Altı aylık hamile olduğunu iddia ediyor ama bana sorarsan, her an doğurabilir. Sanırım bu hafta evleniyorlar.»

Charlie duygularını yansıtmamaya çabalayarak, «İyi» dedi. «Artık onun yorumlarına bağışıklık kazandım.» Elleri titreyerek bardağına viski doldurdu.

«Senin arayı fazla uzatmadan tekrar evlendiğine sevindiğini söyledi» diyerek Nathalie hafifçe gülümsedi ve iğnesini sona sakladı. «Kendinden çok genç birisiyle evlendi. Artık başına geleceklere hazırlansın dedi.»

«Peki bunu neden söyledi?»

«Oh, Lorna'yı bilirsin. Her an birisini iğnelemese içi rahat etmez.»

Dindi çalışma odasından içeriye girdi. Charlie'nin yanına bir öpücük kondurdu. Allen'lara neşe ile güldü. Clay'i görünce gülümsemesi dudaklarında dondu. Dindi tam iki yüz yirmi üç adamla yatmıştı ve hepsinin isimlerini değilse de yüzlerini anımsıyordu.

Clay, hemen aradaki soğukluğu kapatmaya çabaladı ama geç kalmıştı. Kızın yüzündeki şaşkın ifade Nathalie'nin gözünden kaçmamıştı.

Clay «Sizinle Roma'da tanışmıştık anımsadınız mı?» dedi. «Claudio Finca'nın evinde. Partiye annenizle geldiğiniz için size takılmıştım.»

Dindi'nin yüzüne ıslıl ıslıl bir gülümseme yayıldı. «Oh, evet.» Uyanık herif, durumu kurtardı diye düşündü. «Anem şimdi Philadelphia'da.»

Charlie, «Sevgilim, bu Nathalie» dedi. «Clay ve Nathalie benim en eski dostlarımdır.»

Nathalie hafifçe sitem etti. «Dur, dur bakalım. En eski derken dikkatli ol. Biliyorsun ben çok alınganım. Dindi, nasılsın? Seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum.»

İki kadın birbirlerini ölçüp tarttılar.

Nathalie, göğüslerinin yarısı meydanda, bol saçlı güzel bir sarışın diye düşündü. Parlak mavi gözlerinden de hiçbir şey kaçmıyordu. Bu kızı küçümsememeliydi..

Dindi, «Yirmi küsur yaşlarında zayıf esmer çekici bir kadın» dedi. Kendisinden de pek emin görünüyor. Sanki Charlie'nin sahibiymiş gibi davranıyordu. Herhalde Charlie'nin koynuna girmişti.

Dindi, «Charlie sizden öyle çok söz etti ki sizleri çok yakından tanıyor gibiyim.» dedi.

Nathalie hafifçe gülümsedi. «Oh, ne iyi.» Kız Charlie ile yattığını sanıyor.

«Çok güzelsin.» Charlie, karısının poposuna vurdu. «Ne sevimli değil mi?»

Nathalie, «Evet çok şirin» diye yanıtladı.

«Evet» diye onaylayan Clay, Dindi ile sevişmesini anımsayıp, siz onun çırılçıplakken ne sevimli olduğunu görseydiniz diye içinden geçirdi. Belki gerçeği Charlie'ye söylemesi iyi olacaktı. Ne de olsa dostlukları çok eski yıllara dayanıyordu. Fakat artık Charlie kızla evlenmişti, doğruyu söylemenin ne anlamı vardı?

O gece Marshall K.Marshall da bir an aynı şeyleri düşündü. Charlie'ye Dindi'yi ayarlayan kendisiydi. Ama sersem herifin kafayı üşütüp gidip kızla evleneceğini nereden tahmin edebilirdi? Fakat evlenmişti işte. Şimdi adama karısının, para yerine filmlerde ufak roller kabul eden bir sürük olduğunu söylemenin âlemi yoktu. Fakat Marshall En İyi Yardımcı Aktör ödülünü kazanan cüce Almanla Palm Springs'te bir hafta sonu geçirmesi için beş yüz dolar ödediğini anımsıyordu. Nasıl olsa yakında Charlie'nin gözleri açılacak ve gerçeği görecekti.

Dindi bir ara Marshall'a yanaşıp, «DÖNME DOLAP» filmindeki küçük rolü istediğini söyledi.

«Charlie'yi sen kandır. Film için büyük reklam olur. Başarılı bir oyun çıkaracağıma inanıyorum. Bütün isteğim bana doğru dürüst fırsat tanınması.»

Marshall, «Charlie'ye kendin söyle» dedi. «Nasıl olsa herifle evlenmeyi başardın, filmde rol almayı kabul ettirmen zor olmaz.»

«Oh, Marsh, teklifin senden gelmesi gerek. Yalnızca filmde rol alabilmek için onunla evlendiğimi düşünmesini istemem. Lütfen bana bu şansı tanı. Artık Bayan Brick adıyla tanınıyorum. Ben eski kız değilim. Değiştim. O rol bana uygun.»

Her şeye rağmen Marshall, Dindi'yi severdi, film için de bedava reklamdı. Kızın hakkı vardı, rol de ona çok uygundu. Basit bir roldü. Güzel ve seksi görünmek yeterliydi. Dindi de bunu kolaylıkla başarabilirdi.

Dindi eğilip Marshall'ın yanağından öptü. «Çok iyisin. Seni pişman etmeyeceğim. Büyük bir yıldız olacağım ve sen de benim sırtımdan milyonlar kazanacaksın. Marsh, yaptığın iyiliğin karşılığını ödemeye hazırım» diyerek çapkınca göz kırptı. «Sen sadece iste.»

Max Thorpe, Charlie'nin yaşında, tombulca bir adamdı. Güneşten istakoz gibi kıpkırmızı yanmıştı. Son zamanlarda donuk kahverengi saçlarına da parlak sarı röfle attırmıştı. Siyah beyaz çizgili keten kostümle gömleği ve kravatı bir örnekti.

Charlie, «Tek eksiği, üstünde 'Beni çabuk öpün' yazan hasır bir şapka, sonra herifi sal sahneye» diye Nathalie'nin kulağına fısıldadı.

Fakat, Max Thorpe partinin gözbebeği idi. Hiç kimse geleceğin kendileri için ne güzel şeyler sakladığını bilemezdi. Sadece iyi kehanetlerde bulunmak da Max'ın politikasıydı.

dı. Etrafı bir anda kendisine doğru uzanan kollarla doldu. Fakat onu gerçekten yalnızca Branch Strong'un eli ilgilendiriyordu.

Max da, Charlie gibi uzun yıllar Soho'nun batakhanelerinde sahneye çıkmıştı. Ve zevkleri de değişmişti. Adaleleri gelişmiş, genç yakışıklı erkekleri, uzun bacaklı, tahta göğüslü kızlara yeğliyordu. Branch da bu türün en mükemmel örneklerinden biriydi.

Disneyland'da rastladığı sahte Kızılderiliden bu yana Max'ın kalbi hiç böylesine gümbür gümbür atmamıştı. Branch'ı görür görmez o biçim olduğunu anladı. Delikanlının elini sıkıca yakalayıp, falına bakmaya başladı. Önce büyük servet ve başarı gördü. Sonra hayatına girecek önemli kişinin isminin 'M' harfi ile başladığını söyledi. Genç adama doğal eğilimlerini izlemesini öğütledi. Sonra, televizyonda «KEHANETLERİM» programına çıkmak ister misin, diye sordu.

Branch, yakışıklı yüzünde pırıl pırıl bir gülüş, söylenenleri can kulağıyla dinledi. Şan, şöhret, para ve başarı, hayatta en çok istediği şeylerdi. Belki bunları elde edince, etrafını saran sapıklardan kurtulabilirdi. 'M' harfi herhalde annesinin ismi 'Malory'nin baş harfiydi. İki yıldır utancından annesini ziyarete gidemiyordu. Doğal eğilimlerini izleyince, tüm sapık oğlanlara kendisinden uzak durmalarını söyleyecekti. Şan, şöhret, para ve başarıyı elde eder etmez, etrafındaki tüm sapıkları kovalayacaktı. Tabii bunlara istek ve baskılarını gün geçtikçe artıran ajanı da dahildi. Ve böylece belki Sunday ile gerçek ilişkiye girişebilirdi. Eski alışkanlık ve ilişkilerinden sıyrılmadıkça Sunday'e parmağının ucuyla bile dokunmak istemiyordu.

Max ısrarla, «Benim programına çıkmaya ne dersin?» diye sordu.

«Evet, bakalım. Yarın Mexico'ya gidiyorum. Kovboy fil-

minde küçük bir rol aldım. Fakat geri dönünce sizinle birlik-
te programa çıkmak isterim.»

Max telaşla sordu. «Ne zaman döneceksin?»

«Herhalde altı yedi hafta sonra.» Branch alnına düşen
sarı saçlarını geriye itti.

Max sesini alçaltıp, aceleyle «Avans ödeyebiliriz» dedi.
«Aslında paranızı bu gece ödeyebilirim. Evimden gelip alır
mısınız? Bin beş yüz dolar.»

«Öyle mi?» Branch yavaş yavaş Max Thorpe'un aklın-
dan geçenleri kavradı. Eğer şan, şöhret para ve başarıyı ka-
zanmış olsa herifin kırmızı burnunun ortasına okkalı bir
yumruk patlatırdı. Fakat daha istediği şeylerin hiçbirine ka-
vuşmamıştı. Bin beş yüz dolar da sırt çevrilecek para değildi
doğrusu. «Öyle mi? Sanırım daha sonra yolum düşerse uğra-
rım. Önce birlikte geldiğim hanımı evine bırakmam gerek.»

«İyi. Çok iyi. Ne zaman istersen gel.» Max heyecandan
elinin ayağının kesildiğini tüm vücudunu bir rahatlığın kapla-
dığını hissetti. «Sana adresimi vereyim.»

Daha sonra o gece Charlie, Max'la karşı karşıya geldi.
«Oğlum sana söylediklerimi anımsıyor musun? O zamanlar
hiç hoşuna gitmemişti, ama hepsi doğru çıktı.»

Charlie isteksizce, «Evet bazıları» diye yanıtladı.

«Halbuki ben çok kesin konuştum.» Max kendi zekâsı-
na keyifle güldü. Ayrıca hiç sevmediği Charlie'yi de kızdırdı-
ğını biliyordu. «Bir yuvanın yıkılması. Denizaşırı ülkede ye-
ni evlilik. İsmi baş harfleri 'R' ve 'S' idi. Evet, 'S' karının
soyadının baş harfi değil mi? İki çocuğun daha olacak.»

Charlie «Evet, evet.» diye Max'ın sözünü kesti. «Peki
yanlış kehanette bulunduklarına ne demeli? Kaza veya has-
talık. Bir skandal. 'H.S.' harfleri onlar ne olacak?»

Max öfkeyle, «Oh, onları düşünüp endişelenme. Daha
önünde uzun yıllar var. Anımsadığım kadarıyla yaşam çizgin

çok uzundu. Tekrar falına bakmamı ister misin?» dedi.

«Hayır, teşekkür ederim.»

Yemekten sonra Carey, «Marsh, sözünü ettiğin iş neydi?» diye sordu.

Kısa kalın purosunu tüttüren adam yanıt vermedi.

«Hey, beni dinle. Bu gece senin yüzünden hızlı bir arkadaşımı atlattım. Umursamaz bakışlarınla bana ajan numarası çekme.»

Marshall ağzından puroyu çıkartıp, inceledi. Sonra birdenbire, «Elli altı yaşında sakat bir erkeğim. Sakın bana ayakkabımın altındaki dolgunun toplallığını belli etmediğini filan söyleyip saçmalama, çünkü kafan kızarsa birkaç gün sonra yüzüme vurursun. Bir kez evlendim ve yüzüme gözüme bulaştırdım. İyi taraflarıma gelince, çok zenginim, kendime göre büyük bir gücüm var. Kumar oynamam, aşırı içkim yoktur. Önüme gelen her güzel kadınla yatmam. İyi kalpli, eliaçık ve temiz bir adamım. Zenci sorunu falan gibi saçmalıklara papuç bırakmam. Benimle evlenmeni istiyorum.»

Carey hayretle eski patronunun yüzüne baktı. «Ne?»

«Söylediklerimi duydun. Seninle evlenmek istiyorum. Çok akıllı ve cin gibi bir kadınsın. Böyle bir fırsata balıkla-
ma atlaman gerek.» İşi komikliğe vurmak istiyordu ama parmaklarıyla sinirli sinirli tütün yapraklarını yolması ne denli ciddi olduğunu vurguluyordu.

Carey şaşkınlığından kurtulup, eski sessizliğine büründü. Marshall'ı romantik anlamda hiç düşünmemişti. Yedi yıldır yaşantısında patron kavramını temsil ediyordu. Yanında çalıştığı sürece Carey onu dikkatle izlemiş, işin girdisini çıktısını ondan öğrenmişti. Kendisini sürekli yenileyip, salak bir sekreter olarak kalmayıp, bugünkü yerine ulaşmıştı.

Marshall, «Bana hemen yanıt vermen gerekmez.» dedi. «Uzun uzun düşün. Biliyorum senin için şok oldu, ama ben

geçen yıldan beri düşünüyorum. Birbirimizle iyi anlaşacağımıza inanıyorum. Eğer istersen bir süre flört ederiz. Baş başa yemeğe çıkarız, sana çiçekler yollarım, Tanrı bilir bu işler için yaşım müsait değil, ama ne yapalım. Eğer istediklerin bunlarsa başa gelen çekilir.»

Carey zarif elini Marshall'ın elinin üstüne koydu. «Marsh çok duygulandım. Doğrusunu istersen sesim soluğum kesildi, söyleyecek kelime bulamıyorum. Hiç düşünmemiştim, yani demek istiyorum ki, Oh Tanrım, sana söyledim ne diyeceğimi bilemiyorum.»

Marshall ayağa kalktı. «İyice düşün. Bu konuyu daha sonra tartışırız veya hiç üstünde durmaz kapatırız. Sen nasıl istersen.»

Topallayarak, Max Thorpe'un etrafında toplanan kalabalığın yanına gitti.

Nathalie Allen'ın avucunun içini okuyan Max, «Görüşme göre iki güzel çocuğun daha olacak. Belki ikiz. Bol bol yolculuk yapacaksın. Seni hep hareket halinde görüyorum. Clay ve sen uzun yıllar birlikte mutlu bir yaşam süreceksiniz.» dedi.

Nathalie elini çekip, çekici bir gülüşle sinirlendiğini sakladı. Bu sözleri duymak istememişti.

«Sıra kimde?» diye sorarken Max'ın zevkten ağzı kulaklarına varıyordu. Dönüp Sunday'e baktı. Karşı koymaya çalışırken, Dindi coşkuyla kızı Max'a doğru itekledi.

Max, «Elleriniz çok zarif» dedi. «Bekârsınız ama belki evliydiniz. Evet, bir zamanlar evliymişsiniz. Mutlu evlilik değil. Büyük üzüntü belirtileri görüyorum, çok büyük üzüntüler. Aileniz ölmüş, bir kazada, belki bir uçak kazası! Tek başınıza yaşıyorsunuz, sakın bir insansınız. Bir sürü aşk ve evlilik görüyorum.»

Sunday hiç kıymıldamadan dikkatle dinliyordu. Esraren-giz bir adamdı. Her şeyi biliyordu. Diğer insanların da ken-

dilerini dinlediklerini unuttu.

«Haklısınız» diye fısıldadı. «Başka neler görüyorsunuz? Mutlu olacak mıyım?»

Max, garip bir soru diye düşündü. Genellikle, zengin olacak mıyım, şöhrete kavuşacak mıyım, başarıya ulaşacak mıyım, diye sorular sorarlardı.

«Bunu söyleyebilmem için doğru dürüst bir çizelge çıkarmam gerek. Güçlü bir meslek hayatınız olacak, akıl almaz başarılarla ulaşacaksınız. Bir, bir mektup görüyorum. O mektuba dikkat edin. Hayat çizginiz kırık, hayır hayır evlilik çizginiz kırık» dedikten sonra birdenbire sustu. «Başka bir şey göremiyorum.»

«Oh, lütfen» Acaba Paulo bir mektup bıraktı da ben görmedim mi diye endişelendi. Elini tekrar Max'a uzattı. «Lütfen biraz daha bakın.»

Max'ın gözleri karardı, başı ağrımaya başladı. Arada sırada kendinden geçip konuşmaya başladığı zaman böyle oluyordu. Bu kızla konuşurken de kendinden geçmişti. Kırık yaşam çizgisinden hiç söz etmemeliydi. Böyle bir güce sahip olduğuna inanamıyordu. «Özür dilerim, canım, artık başka bir şey göremiyorum.»

Sunday'in üzüldüğünü gören Charlie, Max'ın etrafında toplanan kalabalığı dağıtıp, fıkralar anlatmaya başladı. Sonra herkes kendisini yine içkiye vurunca, Sunday'i aramaya çıktı. Salondan usulcacık bahçeye süzülüğünü görmüştü.

Sunday yuzme havuzunun yanındaydı. Charlie tam onun yanına giderken, gölgelerin arasından çıkan Branch kıza yaklaştı. Charlie bir süre uzaktan onların konuşmalarını izledi sonra arkasını dönüp eve girdi.

Max Thorpe eve gidince giysilerini değiştirdi. Önce yıkanıp, tombul pembe vücuduna bolca parfüm sürdü. Sırtına üstünde el işi burç desenleriyle süslü, ipekli bir sabahlık giydi. Müzik setine bir Japon müziği koydu. Çok dinlendi-

riciydi. Sonra bir şişe şampanya açıp Branch'ın gelmesini bekledi.

İpek yastıkların üstüne serilip gecenin olaylarını düşünmeye başladı. Yine büyük zafer kazanmıştı. Artık gittiği toplantıların hepsinde bir anda partinin gözbebeği oluyordu. Ünlü Max Thorpe herkesi etrafına topluyordu. Kesin kuralı vardı: Hiç kimseye kötü bir şey söylemiyordu. Herkes iyi şeyleri öğrenmek istiyordu. Fakat zaman zaman güçlük çekiyordu. Bazı kereler karşısındaki insanın yüzü gölgeler arasında kaybolunca, dudaklarının arasından dökülen kelimeleri kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Bir yıl önce yanına oturan ünlü aktör elini uzatınca, adamın avucunda boşluktan başka bir şey görmemişti. Max bu olayı asla unutamıyordu. İki gün sonra adam İspanya'ya giderken uçak kazasında ölmüştü. Max aktöre kötü geleceğini söylemiş olsaydı onu mutsuz edecekti. Bu geceki kızın avucunda da garip şeyler görmüştü. Ölüm değil ama bazı garip şeyler görmüştü.

Kapının zili çalınca, telaşla yerinden kalktı. Branch Strong ne yakışıklı delikanlıydı. Max'ın önünde, harika, zevkli bir gece uzanıyordu.

Japon müziğinin sesini biraz daha yükseltti ve kapıyı açtı. Branch iki ayağının üstünde beceriksizce sallanıyor, içeriye giremiyordu. «Merhaba» diye mırıldandı.

«İçeri gir sevgili çocuk, içeri gir.»

İkisi birlikte salona geçtiler, Max yastıkları işaret edip Branch'a oturmasını söyledi. Sonra kristal kadehe şampanya doldurdu ve küçük pembe parmağını sallayarak, «Algılarıma göre, bu gece, birisi sana sahip olacak» dedi.

21

SUNDAY son iki haftanın göz açıp kapayana kadar geçtiğini fark etti. Kostüm provalarına koşuyor, söyleşiler yapıyor, reklam fotoğrafları çektiyordu. Sözün kısası başını

kaşıyacak vakti yoktu. Steve Magnum'dan bir kez haber çıktı. Telefonla Sunday'i arayıp Acapulco yolculuğunu özel uçayım la yapmak ister misin, diye sordu. Sunday de daveti kibarca reddetti.

Carey birkaç kiralık ev bulmuştu. Kimseye bağı kalmamak için Sunday bir araba kiraladı ve evleri dolaşmaya başladı.

Çoğu istediğı gibi değildi. Ya çok büyük ya da fazla görkemliy diler veya yeterince denize yakın değ illerdi. Sonunda Malibu'da bir yıllığına kiralık bir plaj evi buldu.

Özel bir yoldan girilen ev tam kumsalın yanındaydı. Küçük ama Sunday'in aradığı gibiydi. Evin arkasındaki, tahta merdivenlerinden denize inilen küçük teras çok sevimliydi. Acapulco'dan dönünceye kadar kiracıların çıkacağını öğrenince, Sunday hiç vakit kaybetmeden evi kiraladı.

Branch kargacık burgacık yazısıyla uzun bir mektup yazmıştı. Sunday, birlikte geçirdikleri akşamları, onun gözdesi sağlıklı besin lokantasında yedikleri yemekleri özlüyordu.

Dindi'nin partisinden beri Max Thorpe'u görmek istediğı halde tüm çabaları boşa çıkıyordu. Bu adam la konuşması gerektiğine inanıyordu. Belki geleceğı hakkında daha başka bilgiler verebilirdi. Her neyse onun la görüşüp konuşmak isteğı adeta tutku halindeydi.

Adamı bulmak olanaksızdı. Telefonda sekreteri Max Thorpe'un artık özel seanslar yapmadığını bildirdi. Sunday onu televizyon stüdyosunda yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Randevu istemek için yazdığı mektuba yanıt alamadı. Sonunda durumu Carey'e açtı. Fakat Carey, «Bırak şu çenesi düşük şorolo eskisini. Ama illaki adamı göreceğim diye tutturuyorsan, erkek arkadaşın Branch'a söyle sana randevu ayarlasın. Max'dan randevu koparmakta zorluk çekmez» dedi.

Sunday Mexico'ya telefon edip Branch'ı aradı. Onun la konuşabilmek için tam üç gün uğraştı. Sonunda Branch'ı bu-

labildi. Branch isteksizce elinden geleni yapacağına söz verip telefonu kapattı.

Ertesi günü Max Thorpe'un sekreteri telefon etti. Cumartesi günü saat tam 12'de üstadın Sunday'i kabul edeceğini bildirdi. Görüşme bin dolara mal alacaktı ve parayı lütfen nakit getirmeliydi. Bu arada doğum günü ve saatini de öğrenmek istediler.

Max Thorpe artık kişisel çizelgeler çıkartmıyordu. Çok zaman alan yorucu bir işti ve Max'ın bir dakikası bile boş değildi. Zamanının çoğunu televizyon programları hazırlamakla geçiriyordu. Sonra yüz kırk gazeteye satılan yıldız falı köşesi için yazılar yazıyordu. «Kehanet ediyorum» tişörtleri, rozetleri, posterleri gibi diğer çeşitli uğraşları vardı. Aslında, ülke çapında «Kehanet» dükkânları zinciri açılması için görüşmeler yapıyordu.

Yani Max Thorpe köşeyi çoktan dönmüştü.

Sunday'le görüşmeyi Branch'ın isteği üzerine kabul etmişti. Günlerdir onu arıyordu. Telgraflar çekmiş, mektuplar yazmış, telefonlar etmişti ama nafile Branch'ı bulamamıştı. Birlikte geçirdikleri gecenin sonunda Branch, bin beş yüz doları cebine indirmiş ve soluğu Mexico'da almıştı. Max'ın çektiği telgrafların eline geçtiğini dahi bildirmemişti. Sonra günün birinde damdan düşercesine telefon etmişti. Sevinçten çılgına dönen Max, hafta sonu Mexico'da buluşmalarını önermişti.

Branch «Pekala» diye kabul etmişti. «Yalnız film setinden uzakta bir yerde buluşalım. Bu arada bana bir iyilik yapmanı istiyorum.»

Max «Emret» diye heyecanla bağırmıştı. Branch, Disneyland'daki sahte kızılderiliyi fersah fersah geçmişti.

Ve Sunday sonunda randevuyu koparmıştı.

Cumartesi günü saat tam 12'de Sunday, Max Thorpe'un kapısının zilini çaldı. Bin dolar nakit para istemeleri-

ne biraz şaşırmıştı, ama ne olursa olsun adamla görüşmek istiyordu. Eğer Max'ın fiyatı buysa, eh çaresiz ücreti ödeyecekti.

Perdeleri sıkı sıkı kapalı garip karanlık odada Sunday'i yirmi dakika bekletti.

Sonunda sırtında burç desenleriyle süslü bir gömlek ve tombulluğunu vurgulayan siyah deri pantolonla Max Thorpe çıkageldi. Yarım saat kendisinden söz edip televizyon programlarını, yazılarını ve yeteneğini anlattı.

Sunday bir türlü esas konuya gelemeyeceklerini düşünüp ümitsizleniyordu.

Sonunda Max, «İşte kartlarla başlamayı düşünüyorum. Çizelgenizi çıkarttım, fakat belki not almak istersiniz,» diyerek her sayfanın üstünde «Max Thorpe - Kehanetleri» basılı küçük bir not defteri uzattı.

Hızlı, kısa, yarım yarım cümlelerle, Sunday hakkında kimsenin bilmediği, bilemeyeceği şeylerden söz etmesi inanılacak gibi değildi.

Evliliğine gelene dek geçmişini olduğu gibi anlattı. Sonra bir süre önce başına gelen felaket yüzünden kendisini suçlamamasını, nasıl olsa artık olayların gelip geçtiğini söyledi.

Çipil gözleriyle Sunday'i dikkatle inceledi. «Geçmişteki felaketi unutmalısınız. Yaşantınızın o bölümü kapanmış. Kendinizi suçlamayın. Bu düşünceleri aklınızdan çıkarın ve asla kocanızın başına gelenleri düşünmeyin. Geleceğe umutla bakın. Çünkü başarı çizginiz güçlü ve uzun.»

Sunday'in geleceğinde önemli roller oynayacak kişilerin isimlerinin baş harflerini söyledi. Anlaşmalar yaparken kendisinden yaşlı kimselerin önerilerini dinlemesini öğütledi. Sonra birdenbire sustu. Artık devam edemiyordu. Garip bir şey vardı. Belirgin olmayan, açık seçik göremediği bir şey. Ölüm değildi, ama kötü bir seziydi.

Max ayağa kalktı. «Sunday, sen çok şanslı bir kızsın. Öyle rastgele bir şöhret kazanmayacaksın. Kendine iyi bak ve

adımlarını tedbirli at. Fakat inan bana, artık geçmişini unutup, aklından silmelisin.»

Tam bir saatten fazla konuşmuşlardı.

«Teşekkür ederim Bay Thorpe. Beni kabul ettiğinize çok teşekkür ederim.» Huzura kavuşmuş, rahatlamıştı. Söylediklerinin hepsi doğrudu, belki de Paulo'nun ölümünden kendisini suçlaması hataydı. Beyaz askılı çantasının içeri karıştırdı. «Parayı nakit getirdim.» dedi.

Max karşı koyarcasına elini kaldırdı. «Hayır. İstemem. Fikrimi değiştirdim. Sizin paranızı almayacağım. Ne zaman isterseniz gelip beni görün. Sizinle iyi dost olacağız.» Parayı almanın adi bir davranış olacağını düşündü. Belki Branch da bözulurdu. Zaten paraya ihtiyacı yoktu, hem kızıdan da hoşlanmıştı. İyi dost olacaktı. Ve eğer geleceğini gerçekten doğru gördüyse, böyle güçlü bir dost edinmeye değerdı.

Sunday, Acapulco'ya gönül huzur içinde gitti. Max Thorpe ile buluşup görüşmesi kendisini derin bir huzura kavuşturmuştu. Geçmişe sünger çekip unutmasını söylemesi tüm yaşantısını değiştirmişti. Evet geçmişı unutacaktı. Roma'yı ve Paulo'yu unutacak yeniden yaşamaya başlayacaktı. İnsanların içine karışacak, gezip tozup eğlenecek, Carey'in durmadan kafasının etini yediğı konularda her şeyi yapacaktı. Acapulco ve yeni film, yaşantısının başlangıç noktası olacaktı. Sonra Hollywood'a dönünce, yeni kiraladığı evini dayayıp döşeyecekti.

Carey, Sunday'in birdenbire değişmeye karar vermesine çok sevindi. «Bu Maxie çok esaslı bir analizciymiş. Belki benim de ona görünmem gerek» dedi. Marshall'ın partide yaptığı evlenme teklifinden sonra allak bullak olmuştu. Marshall'ı değil sevgili, bir erkek arkadaşı gibi bile düşünmemişti. Yaşantısını kendine göre iyi düzenlemişti, birkaç tane erkek arkadaşı vardı. İçlerinden yalnız biriyle yatıyordu. İşler karışmaya başlayınca yeni birisini buluyordu. Uzun

ve zorlu bir çalışma yaşantısından sonra, işini, birisi veya her hangi başka bir şey için ikinci plana atmayı düşünmemişti.

Ama, Marshall bambaşka bir insandı. Onu her zaman dikkatle izlemiş, hayranlık duymuş, davranışlarını örnek almıştı. Hatta ondan biraz da çekinirdi. Adamın tepeden inme evlenme teklifini duyunca şok geçirmişti. Sunday ile birlikte Acapulco'ya gidip birkaç gün sağlam kafayla düşünmeye karar verdi.

Sunday'in emrine verilen, Meksikalı şoförün kullandığı soğuk hava aygıtlı lüks Cadillac ile havaalanından kente gidiyorlardı.

Carey belki on beşinci kez «Ben ne yapacağım» diye sordu.

Sunday sabırla, «Çok basit» diye yanıtladı. «Eğer onu seviyorsan evlen, eğer sevmiyorsan evlenme.»

«Oh, şekerim evlenme ile sevginin ne ilgisi var? Bu çok karışık bir iş. Belki yatakta ondan nefret ederim. Eğer çocuklarımız zenci doğarlarsa o benden nefret eder. Belki ben...»

«Bak bu sağlıklı bir işaret, hiç olmazsa çocuk doğurmayı düşünüyorsun.»

«Çocukları çok severim.» Carey'in gözleri buğulandı. «Ya çocuklarım zenci ve sakat doğarlarsa.»

«Carey kapa çeneni. Bu senin sorunun mu? Marshall'ın topallığı mı seni endişelendiriyor?»

«Hayır. Bilmiyorum. Korkuyorum. Daha önce onun gibi bir erkekle hiç ilişkim olmadı.»

«Öyleyse onunla bir kez yat. Belki o zaman duygularını tahlil edebilirsin.»

«Şuna bak! Bayan Seks Düşmanı!»

Sunday güldü. «Hiç bir zaman sekse karşı olduğumu söylemedim. Hiç bir şeye karşı da değilim.»

«Hımm, yeni düşüncelerinle Steve Magnum'a karşı na-

sıl davranacaksın merak ettim doğrusu. Böylece davranmaya devam edersen herif seni sabah kahvaltısında yer, bititirir.»

«Hemen Steve'in koynuna atlayacak değilim. Belki düşüncelerim değişti ama o kadar da değil.»

Carey sıırttı. «Yatakta herifin üstüne yok diyorlar.»

Şoför düğmeye basıp aradaki cam bölmeyi açtı. «Oteliniz Bayan Simmons. Çok güzel değil mi?»

«Evet.» Rio'yu anımsatıyordu. Tepenin kenarına dizilen küçük pembe kulübelerin her birinin önünde yüzme havuzu vardı. Carey'e dönüp, «Burayı çok seveceğim» dedi.

Carey başını salladı. «Kim sevmez ki?»

22

NE doğru dürüst işi vardı ne de şöyle sevişen çiftleri dikizleyebileceği bir yer. Hayat tatsız geçiyordu. Evin içinde iki yana yalpalayarak dolaşan Marge da sürekli kendisini izleyip, dırdırlarıyla beynini yiyordu.

Herbert hayatından hiç memnun değildi. Sunday Simmons'a yazdığı o ilk harika, edebiyat şaheseri mektubun devamını da getirememişti. Acaba kadın, ikinci mektubun neden gelmediğini merak ediyor muydu?

Bu gece işi erken bitmişti. Eski korku filmi yıldızlarından birisini süpermarketin açılışına götürmüştü. Açılışa beklenen kişiler gelmediği için Herbert'in üç saatlik görevi de vaktinden önce sona ermişti. Bu üç saatlik boşluğu kendi kendine geçirmeye karar vermişti. Supreme Kiralık Araba Şirketi nasıl olsa farkına varmazdı.

Beverly Hills semtinden ayrıldığı zaman saat dokuzdu. Siyah Cadillac ile Strip'ten aşağıya yavaş yavaş iniyordu.

Hippiler her zamanki toplandıkları yere birikmişlerdi. Kaldırımlarda oturuyor, aşağı yukarı amaçsız dolaşıyorlardı.

Herbert arabanın camından dışarıya tükürdü. Uzun saçlı pis sapıkları disipline sokmak gerekirdi. Kızların hepsi orospuydu. Garip giysileriyle uzun saçlarını uçuştura uçuştura dolaşan on dört, on beş yaşlarında orospulardı. İçlerinden bir tanesi trafik ışığının değişmesini bekleyen arabanın yanına yanaştı.

«On papel verirsen seninle yatarım» diye mırıldandı.

Herbert kızı baştan aşağıya süzdü. On sekiz yaşlarında sıksa, uzun sivri yüzlü çirkin bir kızdı. Saçlarını da taraz taraz kabartmıştı. Yerlere dek uzanan soluk pis renkli bir giysi giymişti. Boynundan aşağıya da sıra sıra siyah boncuklar sarkıyordu.

Herbert terlemeye başladı. Çok uzun zamandır kimseyle yatmıyordu. Kabaca «Atla» dedi.

Kız arabanın önünden koşup atladı. Tırnaklarını kemirirken, kan çanağına dönmüş bomboş gözlerle Herbert'i inceledi. «Çok uzaklara gitme» dedi. «Bir kaç blok ötedeki tepelere doğru git. Normal seks on beş papel. Özel bir şey istersen fiyat artar.»

Herbert yanıt vermedi, Cadillac'ın burnunu Miller Drive'a çevirdi ve yoluna devam etti.

Kız tiz sesle, «Uzaklara gitme» dedi.

Herbert yine yanıt vermedi.

«Tanrım! Nesin sen? Sağır mısın?»

Herbert, uygun, kuytu bir köşe buldu ve arabayı çekip durdurdu. Her taraf zifiri karanlıktı, sadece Ağustos böceklerinin cırıltıları duyuluyordu.

Kız üstündekileri çıkartmaya başladı.

Herbert sessizce kıza baktı. Göğüsleri tahta gibi dümdüdü.

«Pekala, haydi mangırları uçlan da işimize bakalım.»

Bunların hepsi orospuydu. Parayı ve seksi hep aynı biçimde isterlerdi. Bazı kez başka biçimde isterlerdi. Ama hepsi birbirlerinden farksızdı. Kız «Haydi» diye vızıldandı.

«Bütün gece bekleyemem.» Elini uzatıp Herbert'in pantolonunun önünü açmaya çabaladı. «Parayı sonra verirsin. Yirmi papele sana özel numara çekeyim. İyi bir herife benziyorsun.»

Konuşurken, aynı zamanda Herbert'in pantolonunu açmaya çalışıyordu. Herbert direksiyonun başında heykel gibi oturmuş, gözlerini kırpmadan ileriye bakıyordu. Kız korkuyordu. Başını eğip, cansız organla uğraşırken, çeşitli vücut kokuları Herbert'in burnuna çarptı.

«Dur» diye bağırdığı anda, elini kaldırıp kızın kafasına vurdu. «Pis ağzını üstümden çek. Dur! Dur! Dur!»

Kız arabanın içinde yere düşüp hareketsiz kalana dek vurmaya devam etti.

Öfkesinden hıçkırıyordu. Orospu! Niçin gelip başına musallat olmuştu?

İte kaka tekmeleyerek kızı arabadan dışarıya attı. Sonra giysilerini toplayıp fırlattı.

Üstünü başını düzelterek sakınlaştı. Sonra Sunday Simons'u düşününce, mucizevi bir şekilde gerçek bir erkek gibi canlanıp sertleşti. Keşke Sunday'e şimdi mektup yazabilse, içine de kıymetli spermlerini koyabilseydi. Artık başka yolla zevk duyup tatmin olmasına olanak yoktu. Ne Marge ile ne de başka bir kimseyle yatabilirdi. Zevkin doruğuna ancak elinde kâğıt kalem varken çıkabiliyordu.

Dışarda yerde yatan kızı bırakıp, arabayı gazlayıp sürdü. Her işe burnunu sokan, her tarafı didik didik karıştıran Marge'in Tanrı belasını versin diye düşündü. Eve gidip, odasında kapıyı kilitledikten sonra nefis bir mektup döktürecekti. Daha sonra arabayı bırakırken mektubu postaya atabilirdi.

Marge evde yoktu.

Herbert, «Kaltak diye homurdandı. Bu gece sokağa çıkmasına izin vermedğini açıkça söylemişti. Yandaki kom-

şuya gittiğini biliyordu. Evet, yakında bu dostluğa son verecekti. Mektubunu yazdıktan sonra, yandaki evin kapısına dayanacak, Marge'ı saçından sürtükleyerek eve getirecekti. O inek komşuya da hakkında neler düşündüğünü açıklayacaktı.

Mutfağa girip kendisine bir bardak süt koydu. Işığın etrafında kocaman bir pervane uçuşuyordu. Böceği usulca yakalayıp çöp tenekesine atmadan önce kanatlarını yoldu.

Sonra yukarıya, kutu gibi küçük odasına çıktı. Kalemını eline aldı...

Eşi görülmemiş bir mektuptu. Aklına gelen her şeyi açık seçik yazmış, zarfın içine de ayrıca plastik bir torba koymuştu.

Herbert doyuma ulaşmıştı. Belki günün birinde Sunday ile birlikte mektuplarını okurken içinde yazılanları yapacaklardı, kadının mektupları saklayacağına hiç şüphesi yoktu. Belki de pembe bir kurdelayla bağlardı. Ne de olsa aşk mektuplarıydı.

Düşün altına girdi, yıkanırken dümdüz yeknesak sesle şarkı söylemeye başladı. Sesinin Perry Como'ya benzediğini sanıyordu.

Sonra özenle giyindi. Mektubu torpido gözüne yerleştirip kilitledi ve komşunun evinden Marge'ı almaya gitti.

Komşu evin ön bahçesini otlar bürümüşü. Eve taşındıklarından beri hiç kimse bahçeye el sürmemişti.

Herbert onların ne biçim insanlar olduklarını tahmin edebiliyordu: Marge gibi pasaklıydılar. Cahil, kaba saba insanlardı. Evet, fakat kirli ellerini Herbert'in karısına uzatamayacaklardı.

Perdeler sımsıkı kapalı olduğu halde dışarıya vuran ışıklardan evde oldukları belliydi.

Onlara sürpriz yapıp gafil avlamak için usul usul eve yanaştı. Yandaki pencerenin perdesi hafifçe aralanmıştı. Eği-

lip içeriyi gözetledi. Aralık çok az olduğundan ancak bir gözünü uydurup bakabiliyordu.

Marge çırılçılak divanın üstünde yatıyordu. Etrafında on kadar anadan doğma çıplak kadın ve erkek ilahi gibi bir şey söylüyorlardı. Marge da gülümseyerek onlara eşlik ediyordu. Memelerinin üstüne de boya gibi bir şey sürmüşlerdi. Yoksa kan mıydı.

Herbert taş gibi donup kaldı. Kafası kel, şişman bir adam ileriye bir adım atıp Marge'ın önünde durdu. Adamın yüzünde siyah bir maske vardı. Kadınlardan birisi herkesin eline siyah mumlar tutuşturdu. Mumlar yanınca ışıkları söndürdüler, diğerleri yere çömelip dikkatle bakarlarken, şişman adam Marge'ın üstüne çıkıp, ileri geri sallanmaya başladı.

Herbert tanık olduğu sahneye inanamıyordu. İğrençti. Çok iğrençti. Fakat aynı zamanda heyecan vericiydi. Olduğu yerde soluk bile almaya cesaret etmeden perdenin aralığından içeriyi seyretti.

Grubun içindeki erkekler teker teker Marge'ın önüne gelip üstüne çıktılar, herkes sırasını savınca mumları söndürüp elektrikleri yaktılar.

Marge yattığı yerden kalkıp oturdu. Çok mutluydu. Grubun içinde ak saçlı, sarkık memeli bir kadın Marge'ın sırtını sevgiyle okşayıp eline bir bardak tutuşturdu.

Herbert donup kalmıştı. Kımıldayamıyordu. Ağzının içi kupkuruydu. Gözleri de yanıyordu.

Sonunda kendi evine doğru yürüdü. Daha önce eve geldiğini belirten tüm izleri ortadan kaldırdı. Sonra Cadillac'a atlayıp son hızla uzaklaştı.

23

SERAFİNA, Hollywood'a bayıldı. Omuzlarında gümüş tilki şal, tepeden tırnağa kırmızılara bürünerek kentte ayak bastı.

Charlie annesiyle iftihar ediyordu. Büyük kadındı. Yaşını da hiç göstermiyordu.

İki çocuğu da ciddi ve terbiyeliydiler. Sanki Lorna onlara arsızlık etmemelerini öğütlemişti.

Arabayla havaalanından eve giderlerken, Sean «Baba yeni karına anne demek zorunda kalmayacağız değil mi?» diye sordu.

«Hayır. Ona istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz.» Kendisi de Dindi'ye bazı isimler takmak istiyordu. Başının ağrıdığını bahane ederek havaalanına gelmeyi reddetmişti. Bok başı ağrıyordu. «DÖNME DOLAP» filminde rol almasına karşı çıktığı için daha ziyade karın ağrıları çekiyordu. Serafina ile çocuklarına doğru dürüst tatil geçirebilmek için karısının isteklerine boyun eğip, filmde rol almasını onaylaması gerektiğini anladı. Aslında evin içinde film yıldızı bir kadın istemiyordu.

«Charlie, burası harika bir yer. Karın nerede?» diye Serafina kuş gibi parlak gözlerini etrafta dolaştırıp oğluna baktı.

«Sizinle evde tanışmasının daha doğru olacağını düşündü.»

«Öyle mi? Küçük, güzel bir kadın. İnşallah akıllıdır. Cin gibi akıllıdır. Neden tekrar evlenmek için bu kadar acele ettiğini anlayamıyorum. Biraz gönlünü eğlendirseydin. Bekârlığının tadını çıkarsaydın. Yoksa karın, biliyorsun işte?»

Charlie güldü. Allah iyiliğini versin, Serafina aklına hep kötü şeyler getirirdi. «Hayır, hamile değil. Onu görünce seveceksin.»

«Ümit ederim.» Serafina, kırmızı türbanının ucundan çıkan kırmızı saç tellerini içeriye tıktırdı. Keşke düğünden önce gelebilseydim. Düğünleri pek severim. Lost Vegas'ı da görmek isterdim.»

Charlie «Las Vegas» diye düzeltti. «Belki gelecek hafta

sonu oraya gideriz. Nathalie ve Clay de gelirler.»

Cindy, «Baba Disneyland'a gidebilir miyiz?» diye sordu. Kızının tıpkı Lorna'ya benzemesi Charlie'nin sinirine dokunuyordu.

«İstedığınız her yere gideceğiz.»

Sean kız kardeşini destekledi. «Annem Disneyland'a gitmemizi söyledi. Harika bir yermiş.»

Charlie, «Annen orayı hiç görmedi ki» dedi.

«Hayır, fakat Jim Amca görmüş. Bize anlattı. Gerçek kızılдерilileri, kovboyları, yandan çarklı gemileri, atlı arabalarıyla fantastik bir yermiş.»

Jim Amca lafına kuduran Charlie öfkeyle «Gideriz» dedi.

Eve gittiklerinde Dindi ortalarda yoktu. George kadını aramaya çıktı.

Serafina «Bir bardak çay içeceğim. Güzel, demli bir bardak çayın yerini hiçbir şey tutamaz. Bana mutfağın yolunu gösterin. Yanımda altı paket çay getirdim.» diyerek çantasının içini karıştırdı.

«Hemen mutfağa dalmaya kalkma. Hizmetçi çayı hazırlar.» Annesi artık ünlü bir yıldız olduğunu, her isteğini hizmetkârların yerine getirdiğini ne zaman anlayacaktı?

Serafina homurdandı. «Bir Amerikalının çay yapabileceğine inanmıyorum. Bana mutfağı göster.»

Dindi alışveriş yapıyordu. Şimdiye dek iki bin beş yüz dolar harcamış ve hızını alamamıştı. Aynanın karşısına geçmiş, portakal rengi mini etekli bir elbiseyi deniyordu. Tezgâhtar kıza «Bunu nasıl buluyorsun?» diye sordu.

Aynı elbiseyi giyen tezgâhtar kız esnememek için kendisini zor tutup «Harika» dedi. Bayan Charlie Brick'in her gördüğünü saldırarak satın almasından usanmıştı.

«Pekala. Alıyorum. Bunun başka renkleri de var mı?»

«Beyaz, siyah ve patlıcan moru.»

«Bütün renklerden istiyorum.»

«Dindi?»

«Evet. Oh! Merhaba Nathalie.»

«Merhaba. En iyi giysileri bu mağazada bulacağımı söylediler. Ne güzel elbise.»

«Evet.» Dindi aldığı giysiyi büyük aynada incelemek için prova odasından dışarıya çıktığına pişman oldu.

«Charlie'nin çocuklarıyla annesinin bugün geleceğini sanıyordum.»

«Evet. Gelmişlerdir galiba. Onları baş başa bırakmanın doğru olacağını düşündüm.»

«Oh.» Nathalie isteksizce gülümsedi. «Çok düşüncelisin. Serafina ile daha tanışmadın değil mi?»

«Hayır.» Dindi başını sallayıp, prova odasına doğru yürüdü.

Nathalie onun peşine takıldı. «Âlem bir kadındır. Tabii Charlie'ye tapar. O da annesine çok düşkündür. Ümit ederim ikiniz iyi anlaşırırsınız.»

«Neden anlaşılmayalım?» Dindi sırtındaki giysiyi çıkarınca kırmızı bikini donu ile kaldı. Başka iç çamaşırı giymemişti.

Nathalie, kızın dik diri göğüslerine kıskançlıkla baktı. «Tabii anlaşmamanız için hiçbir sebep yok. Ama zor bir kadındır. Çok yaşlı olduğu halde hâlâ erkek peşinde koşar...»

Dindi kıkırdadı. «Hayatın tadını çıkarmasını biliyor demek. Ben de çok yaşlanınca etrafımda hâlâ erkekler olsun isterim. Sen istemez misin?»

Nathalie öfkeden kıpkırmızı kesildi. «Ben sadece seni uyarmayı düşünmüştüm.» Oh, Tanrım, Charlie, gerçekten küçük bir kaltakla evlenmişti. onun ayağını kaydırmak için acele etmeliydi.

«Öyle mi? Pekala uyardığın için teşekkür ederim. Charlie'nin annesine, şöyle esaslı bir herif bulması için yardım

ederim. Oh, Clay nasıl?»

Nathalie kasılarak «İyi» dedi. «Roma'da onunla sık sık beraber olur muydunuz?»

Dindi göz kırptı. «Yeterince.» Nathalie yanıt vermek üzere ağzını açınca, kıkırdayarak güldü. «Şaka yaptım. Kıs-kandın mı?»

«Hayır. Aslında, Clay'in yeşil ışık yakan her sokak sür-tüğü ile yatağa girmesine alıştım.»

Dindi gözlerini kısıp baktı.

«Haydi hoşça kal şekerim. Ümit ederim pek yakında yi-ne buluşuruz.»

«Güle güle, Nathalie güzeli.» Hırstan kuduran Dindi giysilerini giyip, tezgâhtar kıza seslendi. «Tanrı aşkına elini çabuk tut. Paketlerimi hazırla. Bütün gün burada senin key-fini bekleyemem.»

«Ne cehennemdeydin?» Charlie kıskanç koca pozuna girmek istemiyordu ama bütün gün karısı adına Serafina'ya mazeret uydurmaktan canı çıkmıştı.

«Çarşıya gittim. Evde oturmaktan sıkıldım. Alışverişe çıktım.»

«Fakat annemin bugün geleceğini biliyordun. Havaala-nına kadar gidip döneceğimi de biliyordun.»

Dindi somurttu. «Sanırım, unuttum.»

«Evet unuttun sanırım.» Charlie öfkeyle pencereye doğ-ru yürüyüp dışarıya baktı. Cindy ve Sean yüzme havuzunun içinde suları sıçratarak oynuyorlardı. Serafina üst katta öğ-len uykusuna yatmış dinleniyordu. Charlie isteksizce «Bak, eğer o rolü çok istiyorsan, alabilirsin» dedi.

Dindi'nin yüzü güldü. «Gerçekten mi bebeğim? Harika. Şahane bir oyun çıkaracağım, bak pişman olmayacakın.» Koşup arkasından kocasının beline sarıldı ve sürtünmeye başladı.

Charlie yüzünü dönünce, Dindi ellerini kocasının gömle-

ğinin içine kaydırdı.

«Bir film yıldızı ile evlenmek istemezdim.»

Dindi kocasının söylediklerine kulak asmadan, ellerini pantolonun belinden içeriye soktu. Charlie'nin sertleştiğini hisedince, dizlerinin üstüne çöktü.

«Dindi burada olmaz» diye mırıldandı.

«Niçin olmasın? Biz evli değil miyiz?»

Serafina akşam yemeğinde, «Şekerim ebedi gençliğin sırrı çalışmaktır» dedi. «Ben asla miskin miskin oturmam.»

Her beş dakikada bir Serafina'nın yerinden fırlayıp, mutfağa gidiş gelişini izlemekten yorgun düşen Dindi. «Hiç şaşmam» dedi.

«Tiyatroda çalıştığım zamanlar, kuliste bana arkadaşlarım Bayan Canitez» diye takılırlardı.

«Öyle mi?» Dindi ilgilenmiş görünüyordu. Charlie «DÖNME DOLAP» filmindeki rolün kendisine verildiğini söylediği andan beri Serafina ve küçük piçlerine sevimli görünmek için elinden gelen gayreti gösteriyordu.

«Evet, Bayan Canitez. Oh, canım ne güzel günlerdi. Sahne kapısının önüne dizilip bizi bekleyen zengin yakışıklı beyefendileri hiç unutamıyorum. Sonra Charlie'nin babasına rastladım. Toprağı bol olsun, çok iyi adamdı. Birlikte çok mutlu yaşadık.»

Charlie hayretle annesinin yüzüne baktı. Herhalde bunuyordu. Babası bencil hergelenin biriydi ve annesini bırakıp kaçmıştı. Gerçekten yaşantıları çok mutluydu!

«Charlie işe ilk başladığı günleri sana anlattı mı?»

«Hayır.» Dindi başını salladı. «Sanırım sizin anlatmanızı bekliyordum.» Esnememek için kendisini zor tuttu ve neşeyle güldü. «Çok can sıkıcı bir karı olduğunu sana kimse söylemedi mi?» dememek için kendini zor tutuyordu. Telefon çalınca Charlie uzanıp açtı. Bir süre konuştuktan sonra kapat-

tı. «Clay ve Nathalie kahveye geliyorlar.»

Serafina «Çok iyi» diye yanıtladı. «Başka gelenler var mı?»

Charlie, annesinin kendisine uygun bir erkek arkadaşla tanışmak istediğini biliyordu. Çocuklarla birlikte Hollywood'a gelmesini isteyince annesi Archie'yi beraberinde getirmek istemişti. Fakat Charlie'nin Archie'ye tahammülü yoktu. Böylece Serafina'ya eğer yalnız gelirse, birçok ilginç erkekle tanışacağını söylemişti. Annesine bir erkek bulmak büyük sorundu. Genç erkekleri istemiyordu, kendisinden yaşlıları yeğlerdi, fakat Hollywood'da yetmiş yaşında bir kadına arkadaşlık edecek erkek bulmak olanaksızdı. Hollywood genç ve müsait kadınlarla doluydu. Charlie bu soruna aldırnamaya karar verdi. Eğer Serafina tutulamaz hale gelirse, Archie'yi çağıracaktı.

«Ee, zannetmiyorum. Bu arada, gelecek hafta sonu Las Vegas'a gidelim diyorum. İster misin?»

Serafina başını salladı. Tatilini Charlie'nin evine kapayıp geçirmek niyetinde değildi. Hâlâ güzel ve çekici bir kadındı. Herkesin kendisini görmesini istiyordu. Charlie annesini başka erkeklerle tanıştırmak istemiyor, kıskanıyordu. Oğlu kendisini kıskanıyordu. Ne komik! Evet ona hak vermiyor da değildi.

Dindi'ye «Ben altmış üç yaşındayım» dedi. Tam altı yaş eksik söylemişti. «Ve kendimi genç kız gibi hissediyorum.»

«Harika bir görünümünüz var» diye Dindi mırıldanırken, yüzündeki o korkunç sahne makyajını temizlese, takma kirpiklerini çıkarsa yaşına daha uygun olacak diye düşündü. Onun yaşında bir kadın maskara gibi boyanmıştı!

«Evet, kimse altmış üç yaşında olduğuma inanmaz, ama gerçek bu. Peki sen şekerim kaç yaşındasın?» Serafina gözlerini sakın bana yalan söyleme dercesine Dindi'nin yüzüne dikti.

Dindi tatlı tatlı gülümseyerek üç yaş indirdi ve «Yirmi»

dedi. İhtiyar cadı yaşını yanlış söylüyorsa, kendisi de istediğini uydurabilirdi.

«Oh, yirmi» diye Serafina şakıdı. «Yirmi. Benim zamanımda yirmi yaşındaki kızlar.»

Charlie söze karıştı. «Ben sana hiç Serafina'nın yirmi yaşındaki resimlerini gösterdim mi?»

Dindi «Hayır» diye yanıtlarken bir yanda da, demek insan film yıldızı ile evlenince gecelerini böyle geçiriyor diye düşünüyordu.

«Sana gösteririm. Bir içim suydı. Öyle değil mi tatlım?» Kolunu annesinin omuzlarına doladı.

Serafina gülümsedi. Charlie, buraya gelmişken onu iyi bir dişçiye götürüyüm diye düşündü.

«Charlie, oğlum birlikte geçirdiğimiz o unutulmaz günleri anımsıyor musun?»

Evet, anımsıyordu. Üçüncü sınıf, dökülen, pis kokulu tiyatrolar ve Serafina'nın erkek arkadaşlarını anımsıyordu.

«Ah, ne güzel günlerdi onlar!» Serafina'nın gözleri yaşlandı. «Bir zamanlar, baban, sen ve ben...»

Hangi iyi zamanlar, diye Charlie düşündü. Boktan bir kentte meyhane köşelerinde Charlie cebinde bir paket bisküvi, önünde limonata ile oynalanırken, Serafina ve erkek arkadaşı günlerini gün ederlerdi. Aman sen de ne olacak ya. Geçmiş düşünmenin âlemi yoktu. Serafina'yı seviyordu. Annesiydi. Küçük bir çocukken hiç yanından oğlunu ayırmamış ve onun karnını doyurmak için saçını süpürge etmişti. Önemli olan da buydu.

Serafina tiz sesle «Charlie'nin ünlü bir yıldız olacağını biliyordum» dedi. «Yapmak istediği her şeyde ona cesaret verdim. Benim canlılığımı ve esprimi almış. Ben de ünlü bir yıldız olabilirdim ama oğlumu büyütme için mesleğimi feda ettim.»

Dindi açıkça esnemeye başladı. İnsanların geçmişleri çok sıkıcıydı. Dindi'ye göre Charlie ünlü bir film yıldızıydı.

ondan önce ne olduğunu da merak etmiyordu.

Serafina «Yoruldu mu?» diye sordu.

Dindi «Evet» diye yanıtladı. «Bugün öğleden sonra yorucu bir iş yaptım.» Charlie'ye gizlice gülümsedi.

Charlie de karısına gülümsedi. Çok güzel ve masum görünüşü vardı. Birkaç saat önce kendisiyle sevişenin aynı kız olduğuna inanamıyordu.

«Sen istersen gidip yat sevgilim» dedi. «Serafina, anlayışlıdır. Ben de Allen'lara açıklarım.»

«Emin misin sevgilim? Gerçekten yatmak istiyorum.» Dindi yukarı kata çıkıp, o gün aldığı giysilerini denemek istiyordu. Daha sonra da rol aldığı «DÖNME DOLAP» filmi- nin senaryosunu okuyacatı.

«Haydi sevgilim git yat, daha sonra görüşürüz.» Charlie karısının Serafina'ya iyi geceler dileyişine baktı. Sonra Dindi gelip kocasının yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Ufak tefek seksi bir vücudu vardı. Bu güzel kadının kendisine ait olduğunu düşündükçe gururla koltukları kabarıyordu. Onunla aynı filmde oynamak pek de fena fikir değildi. Diğer erkeklerin Dindi'yi görünce ağızlarının suları akacak, fakat ona dokunamayacaklardı. Bırak bütün dünya Charlie Brick'in neye sahip olduğunu görsün.

24

ACAPULCO sıcaktı. Birinci gün dağlardaki çekimden sonra Sunday harap oldu, bunaltıcı sıcak dayanılacak gibi değildi.

Çoğu Meksikalılardan oluşan film ekibinde üç Amerikalı vardı: Yönetmen Woody, kameraman Mike ve çekim yönetmeni Marisa. Sunday dahil tüm ekip sıkı bir çalışma temposuna girmişlerdi.

Woody ile Marisa sevişiyorlardı. Woody, otuz yaşların-

da tatlı bir adamdı. Steve Magnum ancak onun yönetiminde film çevirebileceğini ileri sürmüştü. Televizyon dizilerinden başka film yönetmemişti. Marisa da yirmi dört yaşında güzelce bir kızdı.

Sunday ikisini de çok seviyordu. Yönetmen olarak Woody, sakın, düşünceli ve çok cesaret vericiydi. Abe Stein ile aralarında dağlar kadar fark vardı. Abe, eski kuşak Hollywood yönetmenlerindendi, Woody ise yeni kuşağın temsilcisiydi.

Sunday, Acapulco'da otele ayak basınca, odasında, Steve'in gönderdiği ve üstünde 'Hoşgeldin' yazan kocaman bir sepet çiçek buldu, o kadar. Steve ne ortalarda görünüyordu, ne de Sunday'i arıyordu.

Carey, «Şansını yitirdin» dedi. «Herhalde genç güzel ve bakire Meksikalı bir kızla o görkemli villasına kapanmıştır.»

Sunday, «Evet ümit ederim öyledir» diye yanıtladı. İçin için seviniyordu, çünkü Steve ile aralarında gelişecek ilişkiye karar vermesi gerekiyordu. Artık bu yük kendiliğinden omuzlarından kalkmıştı.

Bir hafta Carey ile birlikte gezip dolaştılar, güneşlendiler, yüzdüler.

Sunday işe başlamadan bir gün önce, Carey geri dönme-ye hazırlanırken, «Evet, artık karar verme zamanı gelip çat-tı» dedi.

Carey gittikten sonra Sunday kendisini çok yalnız hissetti. Las Brisas Hilton Oteli çok güzeldi, fakat Sunday'in düşüncesine göre bu güzellik ancak bir erkekle paylaşıldığı zaman insana zevk verirdi.

Yemeğini odasına ısmarladıktan sonra geceyi senaryoyu okumakla geçirdi. Ertesi gün dağ sahnelerinin çekiminde Steve'in de rolü vardı. Senaryoya göre kaçırıldıktan sonra fidyecilerin elinden kaçmayı başaran Sunday'i gelip kurtaracaktı. Sunday bu sahneyi çevirmeyi heyecan ve korkuyla bekliyordu.

«Hey» Marisa heyecanla bağırdı. «Aman şu tatlı çifte ne dersin?» diyerek yanındaki koltukta kitabını okuyan Sunday'i dürtüklledi.

Steve Magnum, yanında siyah uzun saçları beline dek uzanan, yeşil gözleri aç bakışlı, dolgun vücutlu Meksikalı genç bir kızla sete doğru geliyordu.

Steve uzaktan «Merhaba hanımlar» diye bağırarak el salladı ve yanındaki kızın poposuna vurarak, kadınların olduğu tarafa doğru itekledi. «Marisa bebeğim. Enchilada'ya göz kulak ol» dedikten sonra Woody ile kafa kafaya verip konuşmaya başladı.

Marisa başını sallayarak güldü. «Bu herif adam olmaz!»

Enchilada adındaki kız somurtarak geldi, kuşkulu bakışlarla kadınları süzdü.

Marisa, «Merhaba» dedi. «Çek bir koltuk, oturup rahatına bak, bütün gün akşama dek burada çalışacağız. Benim adım Marisa. Bu hanım da Sunday Simmons.»

Kız hafifçe başını salladı, birkaç metre uzaktaki koltuğa oturdu. Kadınlara arkasını dönüp, Steve ile Woody'ye bakmaya başladı.

Marisa, «İnsan canlısı» dedi. «Sunday, sanırım ekip hazır. Giyinmek istersen, gardropçu kadını yollayayım.»

«İyi olur.» Saat on bir olmuştu, Sunday çalışmaksızın oturmaktan sıkılmıştı. Meksikalıların hazırlanması Amerikalılardan uzun sürüyordu. Sunday sabah saat sekizde sete gelmiş, hazırlığını bekliyordu. Steve de makyaj karavanına girip gözden kaybolduğuna göre artık yakında çekime başlayacaklardı herhalde.

Bu sahnede Sunday beyaz pantolonun üstüne minicik beyaz bir bluz giyyordu. Omuzlarında da beyaz bir ceket vardı. Kameranın karşısında şaşkın ve perişan rolünü oynayacaktı.

Kameranın karşısına geçince, Steve, «Harikasın» dedi. «Acapulco'yu sevdin mi?»

Sunday gözlerinin içi gülererek erkeğe baktı. «Güzel bir yer. Çiçeklere teşekkür ederim.»

«Hep bana çiçekler için teşekkür ediyorsun. Niçin birkaç çiçek de sen yollamıyorsun?»

Enchilada ateş saçan gözlerle onları süzerken, Steve ve Sunday karşılıklı kahkahalarla gülüştüler.

Steve, «Yanıma sigortamı aldım» dedi.

«Sigorta mı?»

«Sana karşı bebegim, sana karşı. Meksikalı yavru daha on altı yaşında, böylece aç gözlü ellerim seni mıncıklamayacaklar. Senin istediğin de bu değil miydi?»

Sunday sadece gülümsedi. Ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Steve mıknaş gibi çekici bir adamdı. Uzun zamandır da hiçbir erkekle birlikte değildi.

Woody yanlarına geldi, sahne hakkında bazı şeyler söyledi.

Sabahın diğer saatleri çabuk geçti. Steve ve Sunday uyum içinde çalışıyorlardı. Üç kısa sahneyi tekrarlamadan, başarı ile bitirdiler.

Öğle yemeği tatilinde, Steve, Enchilada'nın elinden yakalayıp, özel helikopterine bindi ve ortadan yok oldu. Sunday de öğle yemeğini film ekibiyle birlikte kantin arabasında yedi. Masada Woody ve Marisa ile oturuyordu. Steve'in kendisine ilgi göstermemesine biraz bozuluyordu.

Yemekten sonra ilk önce aşk sahnesi çekilecekti. Çekim başlayınca, Steve, sırtındaki ceketini çekip aldı, yere serdi ve sonra da kızı yere itti. Filmin bu sahnesinde Sunday önce erkekle boğuşup mücadele edecek sonra teslim olacaktı.

Woody «Bak, yerde yatarken, Steve bluzunu çıkartacak. İşte o zaman sen hiç kımıldamadan, kocaman gözlerle ona bakacaksın» diye isteklerini açıkladı. Sunday kuşkuyla «Bluzumu ne kadar aşağıya indirecek?» diye sordu.

«Sevgilim, tümüyle çıkartacak. Steve, senin üstünde ya-

tacağı için kamerada hiçbir şey gözükmeyecek.»

«Öyleyse bluzumu tamamen çıkartmaya gerek yok.»

Woody güldü. «Ben bedava dikizcilik yapmak istemiyorum, bluzun çıkacak. Kamerada bir şey gözükmeyecek derken, yani göğüslerini yakın plandan çekmeyeceğiz. Fakat bluzunu çıkartman gerek. Yoksa çok kötü bir görüntü alırız. Steve bluzunu çekip çıkartacak ve uzağa doğru fırlatacak. Sonra birbirinize sarılacaksınız. Kamera da bu sahneyi çekecek, sadece birbirine dolanan kollar görülecek.»

«Woody kontratımda, çıplak sahneler çevirmez, madde-si var bilmiyor musun?»

Yönetmen öfkeyle tersledi. «Hayır, bilmiyorum. Tanrım, beni karıların memelerini dikizlemek isteyen kötü düşünceli okul öğrencisi yerine koyuyorsun. Ben bir yönetmenim, hem de iyi bir yönetmen. Ve bugünün gerçeklerine göre geri kafalı düşüncelere sarılıp, namusunu korumaya çalışman da çok komik doğrusu.» Woody'nin öfkeli ses tonu değişti ve yumuşadı. «Güven bana tatlım. Beyazperdede neyin nasıl görüneceğini benden iyi bilen yoktur.»

Sunday utançla içini çekti. «Bluzumu çıkarmakla çıkarmamak arasındaki farkı anlayamıyorum.»

Woody zaferle bağırdı. «Bak işte, gördün mü? Aradaki farkı anlamıyorsun. Ama ben anlıyorum. Lütfen benim düşüncelerime inan.»

«Abe Stein'in yönettiği filmde başımdan tatsız olaylar geçti.»

«Ben Abe Stein değilim. Bak şekerim, sette işi olmayanların hepsini dışarıya çıkaracağım. Hoşuna gitti mi?»

«Eğer çıplak sahnelerin gerekli olduğuna inanıyorsan, peki.»

«Evet, gerçekten inanıyorum.»

Keşke Carey yanımda olsaydı, diye içinden geçirdi. Neden çıplaklığa karşı böylesine tutucuydu? Niçin ilkelerine sa-

dık kalamıyordu? Acaba Woody'yi sevip ona güvendiği için mi isteklerini yerine getiriyordu? Yoksa bilinçaltından çıplak sahnelerin gerçeği daha iyi yansıtacağını mı düşünüyordu?

Az sonra Steve helikopterle geri döndü. Enchilada hâlâ somurtuyordu.

Marisa, karavandan içeriye girip, Sunday'e ciklet ikram etti. «İnan bana güzelim eğer çıplak sahneler filme gerçekçi hava getirmeseydi, ilk önce kıyametleri ben koparırdım. Çok güzel olduklarını tahmin ettiğim o göğüslerini sevgili-min görmesini ister miydin?» Önce sahneyi aralarında prova ettiler.

Steve, Sunday'i arkasından yakaladı. Omuzundaki ceke-ti çekip yere attı. Sonra kızı zorla yere yatırıp, sıkıcı kollarından tuttu, dudaklarından öptü.

Prova sonunda, Woody, «Şimdilik sahneyi istediğim gibi canlandırdınız» dedi.

Steve, «Evet» diye onayladı. Sunday üstünde yatan erkeğin vücudunun sertliğini hissedince, elinde olmadan zevkle titredi. Steve dudaklarından uzun uzun ısrarla öpmüştü.

Woody, «Şimdi, Sunday'i bir elinle tutup, diğer elinle bluzunu sıyrmanı istiyorum. Çekime baştan başlayıp, sonuna dek götüreceğiz» dedi.

Steve, altında yatan Sunday'e gülümseyip ayağa kalktı. «Sahne tekrarlanmadan bir seferde mi çekilecek?»

Sunday de erkeğe gülümsedi. «İyi oynamaya çalışacağım.» Kendisini kuş gibi hafif, heyecanlı ve neşeli hissediyordu. Steve'i etkilediğini biliyordu. Sunday film ekibini, Woody'yi ve herkesi aklından çıkarıp, tüm ilgisini yalnızca Steve'e yöneltti.

Çekim, kesiksiz devam ediyordu, fakat Steve birkaç cümlede takılınca, Woody, «Kesin» diye bağırdı.

Sahneyi baştan aldılar.

Her şey yolunda gitti. Steve, Sunday'i öpüp bluzunu sı-

yırmaya başladı. Gözünün ucuyla kızın göğüslerine bakınca, ağzının içinden «Vay anam vay» diye mırıldanarak Sunday'e sıkıca sarıldı.

Sunday, erkeğin çıplak göğsünden akan soğuk terleri hissediyordu. Bir anda istemeden tırnaklarını Steve'in sırtına batırdı.

Woody «Kes» diye bağırdı. Birbirlerinin kollarının arasından ayrılmadıklarını görünce tekrar «Kesin» diye bağırdı.

Steve, ağır ağır, kadının üstünden kalktı. Sunday de gözlerini erkeğe dikmiş kesik kesik soluyordu. «Benim sigortalar attı» dedi.

25

DÖNME DOLAP filmi pürüz çıkmadan ilerliyordu. Yeni senaryoda tüm yük Charlie'nin omuzlarındaydı. Angela Carter'ın rolü bile küçüktü.

Charlie canla başla tüm benliğini rolüne kaptırdı. İyi bir oyun çıkardığını biliyordu. Zaten günlük gazetelerde çıkan yazılardan, bazı sahnelerde film ekibinin çılgınca gülmesinden rolünde başarı sağladığını anlıyordu. Film ekibinin tepkisini görmek, gökyüzünde uçan daire görmek gibi bir şeydi. Adamlar hiçbir şeyden etkilenmeden robot gibi görevlerini yerine getirirlerdi.

Angela ile de araları iyiydi. Kadın, Steve Magnum'dan ayrıldığından beri, Cy ile düşüp kalkıyordu. Mesleği açısından Cy ile oynamayı yeğlemişti. Bütün gücünü rolüne verip Cy'yi etkilemeye ve karısı Emerald'dan ayırmaya çabalıyordu.

Dindi'nin de oyuncular arasında yer alması, reklam kampanyasını hızlandırdı. Gazetelerde adı, film yıldızı Dindi Sydney veya Bayan Chralie Brick olarak geçiyordu. Yüz-

lerce fotoğrafçıya saatlerce, bıkip usanmadan poz veriyor, kendisine gösterilen ilginin keyfini çıkarıyordu.

Beyazperdede yepyeni, taze bir yüzdü. Dindi'nin gördüğü ilgiyi kıskanan Angela, sevgilisi Cy'nin başının etini yemeye başladı.

Charlie de bir bakıma karısının kazandığı başarıdan hoşnuttu. Fakat film setini ziyaret eden gazetecilerin, kendisinden çok Dindi'ye ilgi göstermelerine bozuldu. Ne de olsa ailenin yıldızı kendisiydi.

Bir süre sonra gazetecilerin sete girmemeleri için diretince, reklam bölümü ile arasında çekişme başladı. Dindi reklamcılarını destekliyor, kocasının tutumunu sürekli eleştiriyordu. Karı koca hiç durmadan kavga ediyorlardı. Dindi'nin çılıncı para harcaması da ayrıca tartışma konusuydu. Bir süre önce İngiltere'den gelen çocukları ve Serafina yüzünden atıştıkları da oluyordu.

Charlie karısının çocukları ve annesiyle yakından ilgilenmemesine üzülop yakınıyordu. Her gün stüdyoya gitmek zorundaydı. Halbuki Dindi'nin, haftanın sadece birkaç günü sette işi vardı. Eğer istese, kocasının ailesiyle geçirecek bol bol vakti olurdu.

Ama istemiyordu. Serafina'dan ölesiye nefret ediyordu. Çocukları da ayakbağı piç kuruları olarak düşünüyordu.

Charlie ise bu duruma fena bozuluyordu. Dindi'nin «DÖNME DOLAP» filminde rol almasına, ailesine karşı iyi davranması için razı gelmişti. El altından karısının setten kovulmasına çabaladı, ama stüdyo bu isteğini yerine getirmedi. Artık çekim başlamış, Charlie geç kalmıştı.

Sonunda, para düşkünü, hırslı, acımasız bir kadınla evlendiğini fark etti. Charlie yaşantısı boyunca bu tip kadınlardan uzak durmaya çalışmıştı.

Birlikte öğle yemeği yedikleri bir gün bu hatasını Clay'e itiraf etti.

«Sevgili dostum, ne yapacağımı bilemiyorum. Öyle bir

çıkmanın içindeyim ki... Bu hatayı nasıl işledim bilemiyorum. Herhalde aklımı yitirmiş olmalıyım. Artık onu arzulamıyorum bile.»

Yalnız Clay'e karısını arzulamamasının gerçek sebebini söylememiştii. Son kavgalarının birinde Dindi, kocasına «İyi bir aktör olabilirsin ama yatakta berbat bir erkeksin» diye avaz avaz bağırmıştı. Bu sözler Charlie'nin yüreğine işlemişti. Çünkü erkekliği konusundaki gücüne karşı çok duyarlıydı.

Acaba gerçekten yatakta işe 'yaramaz bir erkek miydi? Michelle Lomas böyle düşünmüyordu.

Günlerce bu konuyu aklından çıkaramadı, sonra güzel figüranlardan birisiyle sevişti, kız harika bir erkek olduğunu söyleyince kendine olan eski güvenine kavuştu.

Clay de çelişkiler içindeydi. Charlie'nin karşısında utanç duygularıyla kıvranıyordu. Arkadaşına karısını Roma'da ne şartlar altında tanıdığını söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. Sonunda söylememeye karar verdi. Zaten evlilikleri sallantıdaydı, Charlie'ye karısının ne mal olduğunu anlatırsa belki arkadaşı daha da yıkılacaktı.

Tanrıya şükür Serafina da kendisine bir sevgili buldu. Malikânelerin birinde bahçıvanlık yapan, aktör eskisi bir adamdı. Hemen hemen Serafina ile aynı yaşıydılar. Çok da sevimliydi. Birlikte renkli bir çift oluşturluyorlardı.

Charlie, Las Vegas'a gitmeyi önerdi. Zaten Serafina'ya da söz vermişti. İki hafta sonra annesi çocuklarla birlikte Londra'ya dönecekti. Bu süre içinde Serafina'nın iyi vakit geçirmesini arzuluyordu. Las Vegas'a yapılacak kısa yolculuk için özel bir uçak kiraladı.

Dindi, yolculuğa çıkmaya hevesli değildi ama ya Las Vegas'a gidecek veya Los Angeles'ta kalıp, çocuklara dadılık edecekti. Sonunda yolculuğa çıkmaya razı oldu. İki günlük kısa bir yolculuktu, belki bu arada George Raft kopyası otel müdürüyle de ayak üstü iş tutabilirdi.

Clay ve Nathalie de yolculuğa katıldılar. Dindi'nin acımasızca, cenaze adını verdiği Serafina'nın sevgilisi Morton da Las Vegas'a geliyordu. Dindi özellikle Morton'un da kendileriyle birlikte yola çıkmasına bozuluyordu. «Zavallı bir herif, bunu bulsa bulsa annen bulurdu zaten!» diye homurdanıyordu.

Cumartesi sabahı erkenden yola çıktılar ve Forum Oteline indiler.

Clay, Nathalie ve Charlie yüzme havuzunun kenarında dinlenirlerken, Serafina ve Morton, kumar masalarında şanslarını denemeye gittiler. Charlie annesinin cebine altı yüz dolar para koydu.

Dindi yorgunluğunu bahane edip uyuyacağını söyledi.

Kırmızı saçlı yarı çıplak garson kız içkisini sunarken, Clay «İşte yaşam diye ben buna derim» dedi heyecanla, «Müthiş bir otel!»

Nathalie edepsizce, «Yarı çıplak kızların bulunduğu her yer senin için şahanedir» diye söylendi. Sonra dönüp Charlie'ye gülümsedi. «Yüzmeye geliyor musun?»

«Hayır canım, biraz daha güneşlenmek istiyorum.»

Başlarında renkli boneler olan iki kadın yanlarında tartışıyorlardı. «Ethel, vallahi O.» «Hayır, değil, o daha şişman.» «Ethel, inan bana o» İki kadın dönüp dikkatle Charlie'ye baktılar. Sonra Ethel denilen kadın birdenbire yanıbaşlarında bitip, yüksek sesle, «Siz Charlie Brick misiniz?» diye sordu.

Charlie, Hintli taklidi yaptı. «Özür dilerim Madam, benzettiniz.»

Söze karışan Clay «Bu bay ünlü Swanhili'li ozan Sinyor Charler Bleakworth» dedi.

Kadının ağzı bir karış açık kaldı. «Oh! Zaten arkadaşım özensiz birisi olduğunuzu söylemiştim.»

Kadın yanlarından ayrılınca, Clay ve Charlie kakhaha-

larla güldüler. Yıllardır aynı oyunu oynayıp uydurma isimler söyleyerek insanlar şaşırtırlardı. Bir film yıldızı olarak Charlie'yi pek sık tanıyan çıkmazdı. Bu gerçeğe hem sevinir hem de bozulurdu. Beyazperdede canlandığı rollere öylesine kendisini kaptırırdı ki günlerce, kendisini oynadığı rolün etkisinden kurtaramazdı. Tabii gerçek Charlie Brick'i tanımak da çok güç olurdu.

Öğle yemeğinde Charlie, Dindi'yi uyandırıp, uyandırma-makta tereddüt etti.

Nathalie, «Nasıl olsa yukarıya çıkıyorum. Ona haber veririm» dedi.

Charlie «Biz de Serafina'yı bulalım, sonra Orgy Room'da buluşuruz,» dedi.

«Nerede?»

«Otelin restoranında, yiyecekler harika, garson kızlar da neredeyse anadan doğma çıplak.»

«Oh, Clay buna bayılır işte. Yirmi dakika sonra orada buluşuruz.»

Charlie, arkasını dönüp yanlarından uzaklaşan Nathalie'nin ince kıvrak vücudunu alıcı gözle süzdü. «Harika bir kadın» dedi. «Sen çok şanslı bir adamsın.»

Clay güldü. «Sanırım şanslıyım. Biliyor musun, bu ayın sonunda evliliğimizin yedinci yılı dolacak. Yedi yıl, dile kolay!»

«Boşanmasaydık, Lorna ile evleneli on üç yıl olacaktı. Aralık ayında evlenme yıldönümümüz var. Aralığın beşinde.» Charlie karamsar bir biçimde içini çekti. «Biliyor musun, istediğim her şeyi elde ettim. Para var, şöhret var, her şey var, fakat tüm kalbimle Lorna'nın bana dönmesini istediğimi söylesem inanır mısınız?»

«Haydi Charlie, unut onu artık. Lorna da sen de başkalarıyla evlisiniz. Tanrı aşkına onu düşünmekten vazgeç. Eli-

ni sallasan ellisi, kolunu sallasan tellisi, hepsi ayaklarının dibinde köle olmaya hazır seni bekliyorlar.»

«Sen kadından başka bir şey düşünemez misin?»

Clay yine güldü. «Bana düşünecek daha iyi bir şey göstereceğine. Buraya geldiğimden beri iki güzel kızı becerdim.»

Clay'in cinsel yaşamından arsızca söz etmesi, Charlie'yi sinirlendiriyordu. Clay'in uçan kuşu bile kaçırmadığını her önüne gelenle yattığını biliyor ve onu kıskanıyordu. Clay'in yattığı kızlarla sevişmemeye büyük özen gösteriyordu.

Londra'daki yüz kızartıcı sahneyi düşünerek, «Peki, Nathalie senin küçük kaçamaklarına aldırıyor mu?» diye sordu.

Clay, «Haberı olmaz» dedi. «Arada sırada sadece şüphelenir. Aslında bir keresinde beni evdeki Alman hizmetçiyle yakalamıştı. Sana anlatmıştım değil mi? Çırılçıplak bahçeye kaçmıştım da peşimden kovalamıştı. Hani havuza düşmüştüm, hatırlasana!»

Olayı anımsayan Charlie kahkahalarla güldü: «Evet.»

«O Alman karısının memeleri de hani insanı çığrından çıkaracak kadar güzeldi. Kabahat Nathalie'nin. Hiç öyle güzel hizmetçi tutulur mu? Sahi konu açılmışken, şu Dindi'nin arkadaşı, Sunday Simmons. Ne esaslı parça! Onu koynuma alabilmek için neler vermezdim!»

«Hımmm...» Charlie bir an Sunday'i düşündü. O geceki partiden sonra kızı birkaç kere düşünmüştü. Tanıdığı en güzel kadınlardan birisiydi. O garip 'kaplan' gibi sarı yeşil gözlerini unutamıyordu.

Clay «Acaba düzüşür mü dersin?» diye sordu.

Charlie kısaca, «Bütün karılar düzüşür» diye yanıtladı «Hele onlara bir iş teklif et, bak nasıl düzüşürler.»

Yukarıya, odasına çıkan Nathalie, kıyafetini değiştirip, pantolon ve bluz giydi. Yemekten sonra herbere gitmeyi düşünüyordu. Gece çok çekici olmak istiyordu. Odasından çı-

kıp, yanda Charlie ile Dindi'nin kaldığı dairenin kapısını çaldı. Ama kimse yanıt vermedi.

Pis sürtük karı, diye içinden geçirdi. Otelin içinde onu arayacak değildi ya. Orospu öğle yemeği yemese de olurdu!

Nathalie ağır ağır asansöre doğru yürüdü. Charlie ile araları iyiydi. Erkeğin kendisine kaçamak bakışlar attığının farkındaydı. Mutlulukla gülümsedi. Eh, kısa süre sonra amacına ulaşacaktı.

Asansör katta durunca Nathalie bindi. Ama asansör yukarıya çıkıyordu. Yarı çıplak uzun boylu esmer garson kız, «Herhalde yanlış düğmeye bastınız, herkes aynı hatayı yapıyor. Çok sıkıcı, ama yukarıya kadar çıkacaksınız, sonra aşağıya inerken asansör her katta duracak.» dedi.

Asansör sessizce yukarıya çıktı ve on sekizinci katta durdu. Yarı çıplak iki kız asansörün bekleme düğmesine basıp arkadaşlarının gelmesini beklediler.

Asansörün içinde arka tarafta duran Nathalie, odaların birinden esmer yakışıklı bir adamla Dindi'nin çıktığını gördü. Fakat tam o sırada asansörün kapıları kapandı.

Üç kız aralarında konuşmaya başladılar. «Herif kalçama el atınca, 'çek elini serseri' diye tersledim.»

«Doğrusunu istersen, bazı adamlar çok yılışık oluyorlar.»

«İnsan burada servis yaparken, yediği çimdiklerden mosmor oluyor.»

Nahalie, «Özür dilerim, on sekizinci katta ne var. Otelin bir parçası mı?» diye kızların konuşmasını kesip sordu.

Üç kız yüzüne baktılar, aralarından birisi, «Otelin ofisi var» diye yanıtladı.

«Buhar odası, personel odası, müdürlerin daireleri falan filan. Siz İngiliz misiniz?»

«Evet.»

«Biliyor musunuz Charlie Brick de burada kalıyor» diye üçüncü kız söze karıştı. «Bir gece de Caesar'da çalışırken

Tom Jones gelmişti. Hey, Leed denilen yerde bir kuzenim var acaba onu tanıyor musunuz? İsmi Myrtle Long, ünlü fotomodel.»

Nathalie başını salladı. «Hayır, onu tanımıyorum.»

İlk kız, «İngiliz aktörlerini pek severim» dedi. «Roger Moore, Peter Sellers, Omar Sharif. Daha kimler!»

Kuzeni İngiltere’de yaşayan kız, «Omar Sharif İngiliz değil!» dedi. «O Arap.»

«Eh, ben Arapları da severim.»

Nathalie kendi kendine gülümsedi. Buhar odaları, ofisler, personel odaları, müdür daireleri. Evet Dindi hiç şüphesiz müdürlerden birisinin dairesinden çıkıyordu. Ama acaba yanındaki adam kimdi? Kimse kim, Nathalie işin peşini bırakmayacaktı.

Yemek salonunda diğerleri ile buluşan Nathalie «Sanırım Dindi hâlâ uyuyor» dedi.

Rulet masasından zorla yemeğe getirilen Serafina somurtuyordu. «O kız ömrünü uykuyla geçiriyor. Sağlıklı bir insana günde altı saatlik uyku yeter.»

Altı saatlik uykunun Serafina’dan başka kimseye yetmeyeceğini doğrularcasına Morton esnedi.

Clay, yanlarında elinde kâğıt kalem, siparişlerini almayı bekleyen iri yarı çıplak kadına sırtı baktı.

Charlie içinden keşke Los Angeles’ta evimde olsaydım da kafayı bulsaydım diye düşünüyordu. O anda topluluk içinde bulunmaktan çok sıkılmıştı. Film çevirirken, hafta sonlarını dinlenerek geçirmek istiyordu. Hızlı yaşantıdan hoşlanmıyordu. Şimdi evinde oturup senaryoyu gözden geçirip dinlenmesi gerekti. Keşke George’u çocukların yanında bırakmayıp buraya getirseydim, diye düşündü.

Clay, «Bugün öğleden sonra ne yapıyoruz?» diye sordu.

Nathalie hemen atıldı. «Ben berbere gideceğim!»

Serafina, «Morton ve ben’şans masalarına döneceğiz.

Güneş insanın enerjisini tüketip cildi kurutur,» dedi.

Charlie «Ben de biraz kestirmek istiyorum» dedi.

Tam o sırada tüm güzelliği ile Dindi meydana çıktı. «Merhaba, ahali. Sizi burada bulacağımı tahmin ettim. Charlie, sevgilim bugün öğleden sonra fotoğrafçılara poz vereceğim. Bana biraz mangır versene? Bir şeyler gördüm onları alacağım.»

Stüdyonun Dindi için bir şeyler hazırladığını sanan Charlie «Ne resimleri?» diye sordu.

Dindi somurttu. «Bir dergi için poz vereceğim.»

«Hangi dergi?»

«Bir dergi işte, bilmiyorum.»

«Hangi dergiye poz vereceğini öğren, yoksa o işi unut.»

«Unutayım mı?» Dindi mavi gözlerini öfkeyle kıstı. «Unut demekle neyi kastediyorsun?»

Charlie tüm masanın kendilerini dinlediklerini fark etti. Clay utanmıştı. Serafine nefretle bakıyordu. Nathalie ise anlayışla gülümsüyordu. Morton hiç oralı değildi.

Charlie buz gibi güldü. «Dindi sevgilim, haydi canım, git, hangi dergiye poz vereceğini öğren. Artık yeteneğini kanıtladın, ünlü bir aktrist olma yolundasın, önüne gelen her dergiye poz vermek doğru olmaz» dedi.

Erkeğin sesi çok yumuşaktı, Dindi ileri gittiğini anladı. Sarı buklelerini iki yana savurarak, «Peki, tatlı kocacığım» dedi. «Hey ahali, sonra görüşürüz» diyerek, kalçalarını sallaya sallaya yanlarından uzaklaştı.

Charlie utançla içini çekti. Bu tip bir kadınla evlenmek istememişti. Böyle bir kadına ihtiyacı da yoktu. Film bittikten sonra Dindi'yi sepetleyecekti.

Yemekten sonra yukarıya dairesine çıktı ve George'a telefon etti.

«Hemen bana bir telgraf çek, ve "DÖNME DOLAP" filminde beklenmedik bir sorun çıktı. Acele dön", diye yaz ve altına Cy Hamilton imzasını at» dedi.

Bir saat sonra telgraf geldi. Charlie, Yirmi bir masasında oyun oynayan Serafina'ya telgrafı gösterip bin bir özür diledi.

Sıkıntıyla oğluna bakan kadın, «Yani hepimiz mi geri döneceğiz?» diye sordu.

«Hayır, şekerim. Sana bol bol para bırakacağım. Planınızı bozmanıza gerek yok. Dindi, Nathalie ve Clay de buradalar. Sen eğlenmene bak.»

Serafina tartışmaya gerek duymadı.

Sonra, Charlie, yüzme havuzunun kenarında, revüdeki kızlardan biriyle işi pişiren Clay'in yanına koştu. «Özür dileirim, dostum, çok sıkıcı bir iş ama hemen dönmem gerek. Benim adıma, Serafina'ya göz kulak olur musun? Ona yeterince para bıraktım ama bir şeye ihtiyacı olursa yardım et.»

Clay başını salladı. «Ya Dindi?»

«O da kalıyor. Nerede olduğunu bilmiyorum ama ona not bıraktım. Aman sakın peşimden gelmeye kalkmasın. Serafina'ya da sakın terbiyesizce davranmasın.»

«Peki, patron!»

«Nat ve sen olmasan kim bilir ben ne yapardım.»

Clay sırtıttı. «Yine idare ederdin.»

Charlie yarım saat sonra Los Angeles'e doğru yol alan uçaktaydı.

26

GAZETE başlıklarından birisi, «Steve Magnum ve göz kamaştıran büyüleyici güzel Sunday Simmons, Acapulco sahillerinde çevirdikleri 'PARA' filminde birbirlerinden ayrılmaz oldular. Pek yakında düğün çanları çalacak mı?» diye yazıyordu.

Bir diğeri, «Seks ilahesi Sunday Simmons ile evlilik rekortmeni Steve Magnum, 'PARA' filminin setinde birbirle-

rinden başkasını görmez oldular» haberini veriyordu.

Bir başka gazete ise, «Sunday Simmons'un güzelliği Steve ve Magnum'u büyüledi. Birlikte 'PARA' fimini çeviren yıldızların birbirlerinden hiç ayrılmadıkları söyleniyor» şeklinde yorum yaptı.

Hollywood gazetelerinin dedikodu sütunlarında çıkan yazılar ilk kez gerçektir. Sunday ve Steve birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı.

Sunday, erkeği uysal, çekici ve çok yakışıklı buluyordu. Daha önce tanıdığı erkeklerin hiçbirine benzemiyordu. Her zaman durum ne olursa olsun idareyi eline alıyor. Her zaman neşeyle gülüyor ve hiç durmadan espriler yapıyordu. Sunday ona âşık olup olmadığından emin değildi, bu yüzden erkeğin koynuna girmeyi reddediyordu.

Steve Magnum ise hayretler içindeydi. «Şekerim, bakiye değilsin. Tanrı aşkına daha ne kadar bekleyeceğim?» diye soruyordu.

Sunday gülerek, «Daha çok beklersin. Steve Magnum'un ağına düşürdüğü kadınlardan birisi olmak istemiyorum. Beni rahat bırak, her şeyden önce hislerimden emin olmalıyım» diye yanıtlıyordu.

Böylece Sunday bekledi.

Steve Magnum arkadaşlarına, «Şok geçiriyorum» dedi. «Bu karı bana şok geçiriyor!» Fakat bu sözleri gülerek söylüyordu. Sunday'in duygularına saygı gösteriyor, onu yatağa sürüklemek istemiyordu. Enchilada'yı yakınlarda bir otele kapatmıştı. Sunday geceleri Las Brisas'a dönünce, Steve de kızı ziyarete gidiyordu. Düşüncesine göre işi iyi ayarlamıştı. Gerçeği bilmediği sürece Sunday'e zararı yoktu. Sunday kuşklarını yenip karara varınca, kırılan onurunu tamir etmek için Enchilada'nın cebine beş on bin dolar koyup kızı sepetleyecekti. Aslında, Sunday'in hemen koynuna koşup yatağa girmemesi Steve'in pek hoşuna gidiyordu. Hiç olmazsa bir

sürü erkeklerle rekabet etmeyecekti. Sunday kocası öldüğünden beri hiçbir erkekle yatmadığını söylemiş, Steve de kadına inanmıştı. Hollywood'da alışlagelmiş eş değiştirme sahnesinden ne kadar değişikti.

PARA filmi sona ermek üzereydi. Sunday'in Jack Milan'la yaptığı film de sinemalarda gösterilmeye başlamıştı. Bu filmde çok küçük rolü olduğu halde Sunday'in adı eleştirilerde iyi geçiyor ve hayranlarından çağ gibi mektup yağıyordu.

Carey her gün Acapulco'ya telefon edip, Sunday'e önerilen rol tekliflerini haber veriyordu. Bir teklif Avrupa'dan gelmişti. Texas'ta «Bonnie ve Clyde» tipi bir film çevrilecekti. Hollywood'da bir stüdyo ise bir komedi filminde başrol teklif ediyordu.

Steve, «Hiçbir rolü şimdilik kabul etme» dedi. «Bırak seni beklesinler, böylece fiyatın uzaya kadar fırlar. Bu filmdeki oyununu gördükten sonra istediğin şartı öne koşabilirsin.»

Fakat Sunday emin değildi. «PARA» filmi aylarca sonra sinemalarda gösterilmeye başlayacaktı. Bu zaman sürecinde Sunday boş durmak istemiyordu. Film endüstrisinin şimdiki durumunda bu tehlikeyi göze almak cesaret işiydi.

Carey de ikna olmuştu. «Evet, işler kızışmışken darbeyi indirelim» dedi.

Böylece Sunday Hollywood'da çevrilecek komedi filmindeki başrolü kabul etti.

Steve haberi duyunca somurttu. «Beni dinlemedin değil mi?» diye yakındı. «Mesleğe adımını atalı beş dakika oldu ve her şeyin ustası kesildin.»

«Mesleğe adımımı beş dakika önce atmadım. Senaryo da çok iyi.»

Akşamüstü film çekimi sona ermiş, Steve'in evinin bahçesindeki yüzme havuzunun yanında oturuyorlardı.

«Ben yüzeceğim» diyerek Sunday ayağa kalktı ve soyunma kabinine girip beyaz bikinisini giydi.

«Hey beni dinle. Haydi şu yaşlı adama bir iyilik yap da hiç olmazsa çıplak yüz» diye Steve arkasından seslendi.

Sunday gülererek yanıtladı. «Ne? Sen de birlikte çalıştığım yönetmenler kadar kötüsün.»

«Dinle yavrum, seninle sevişememek canıma yetti. Eğer bir duyan olsa şöhretim sığırın altına iner. Bana biraz ucuz heyecan versen olmaz mı ha? Sadece göz banyosu.»

«Steve, yapamam. Evin içi hizmetkârlarla dolu. Bilemiyorum.»

Steve omuzlarını silkti. «Pekala. Pekala beni hiç sevmeyişi anladım. Biliyorsun evden burası gözükmez.» Başını çevirip, yüzme havuzunun etrafını çevreleyen pembe duvarlara bakıp, bu kadının nesine tutulduğunu düşündü.

Bir an suyun şapırtısını duydu, sonra Sunday seslendi.

Suyun içinde sırtüstü yatmış yüzüyordu. Uzun ıslak saçlar suyun yüzüne serilmişti. Şeffaf mavi suyun içinde yuvarlak dolgun göğüsleri belli oluyordu. Sunday'ın sırtında sadece bikinisinin altı vardı.

Steve gördüğü manzaradan çok hoşlandı. «Hey bebeğim gerçekten çok güzelsin.»

Sunday erkeğin de peşinden suya dalmasını bekledi, ama Steve o dillere destan gülüşüyle; «Bebeğim çok güzelsin» demekle yetindi. Kadının kendisini istememesine öylesine şartlanmıştı ki o anda suyun içinde kendisini beklediğinin farkına varmadı. Üstelik bir gece önce Enchilada ile yatağın içinde tam üç saat boğuşmuştu ve artık onun yaşında birisi için bu tip oyunlar yorucuydu.

Sunday havuzun içinde ağır ağır yüzdü. Yakında film çekimi sona erecekti. Artık Steve hakkında karara varması gerekiyordu.

«Bak bebeğim, bu gece birlikte bir partiye davetliyiz. Senin için sakıncası var mı?»

Sunday elleriyle göğüslerini kapatarak sudan çıktı. «Harika bir fikir.»

Steve ve Sunday o güne dek birçok partiye birlikte gitmişlerdi. Acapulco Film Festivali adına verilen partide tam havasını bulmuştu

Sunday festival partilerine katılmaktan hoşlanıyordu. Yabancı meslektaşlarıyla tanışmak çok ilginçti. Roma'da çalıştığı birkaç kişiye de rastladı.

Ünlü bir İtalyan yönetmeni Sunday'e iltifatlar yağdırıp övmeye başlayınca, Steve kıskançlıkla karışık gururla «Sen de artık ünlü yıldızlardan sayılırsın» dedi.

Sunday gülümseyerek, «Ben Hollywood'a gelmeden önce de vardım» dedi.

«Evet, vardın. Ama bana o günlerden söz etme.»

Heyecanlı bir reklamcı kız, Fransız Yönetmen Claude Hussan'ı kolundan sürükleyerek yanlarına getirdi. Claude uzun boylu esmer, bir deri bir kemik denilecek kadar zayıf, siyah gözlü, düz saçlı bir erkekti. Fransız sinema dünyasında fırtınalar koparan yeni yönetmenlerden biriydi. Son filminde başrolü oynattığı Fransız aktristle evliydi. Film birbiri ardına tüm festivallerdeki ödülleri topluyordu. Karısı için yeni Garbo adını takmışlardı.

Sunday yönetmenle tanışmaktan çok heyecan duydu. Fakat adam ona hiç aldırmadı. Dönüp Steve ile konuşmaya başladı. Erkeğin tutumu Sunday'i sinirlendirdi. Adamın neden böylesine kaba davrandığını anlayamadı. Yönettiği filmi izlemiş ve hayran kalmıştı. İçinden gizli gizli onun yönetiminde bir film çevirmeyi düşünüyordu. Haber daha pek ortalığa yayılmamıştı ama Sunday, Fransız yönetmenin Amerika'da çevireceği ilk filmin hazırlıkları içinde olduğunu biliyordu.

Partiden evlerine dönerlerken, Steve, «Claude hakkında ne düşünüyorsun?» diye sordu.

Sunday omuzlarını silkti. «Kendine dönük bir adam.»

«Evet, soğuk bir herif. Kadınların canına okuyan bir hergele olduğunu duydum.»

«Evet, sen de pek masum bir çocuk sayılmazsın.»

Steve, arabayı yolun kenarına çekip durdurması için şoföre emir verdi. «Beni dinle yavrum, yakınmana gerek yok. Sana düşüncelerimi açıklayacağım. Evliliğe ne dersin?»

«Ne demek istediğini anlamadım?»

«Evlilik, yavrum, evlilik. Haydi EVLENELİM. Belki böylece seni koynuma almayı başarabilirim.» Sunday'in havuzda çıplak yüzüşünü anımsayınca o gün ilk kez erkekliği uyandı.

«Şaka yapıyorsun değil mi?»

«Çok ciddiym. Ne zaman evlenmek istersin? Tanrım, karıların parmaklarına yüzüğü geçirene kadar hayır diye dırttikleri günlerin geçmişte kaldığını düşünüyordum ama ya-nılmışım. Ne zaman evleniyoruz, bebeğim? Gününü sen söyle.»

«Ben bilmiyorum.» Sunday böylesine tepeden inme evlenme teklifi beklemiyordu. Erkeğin koynuna girmemesinin sebebi evlenmek isteğı değildi. «Yani acaba birbirimize uygun muyuz? Aynı zevkleri paylaşıyor muyuz?»

«Şekerim, giysilerini çıkar, bu soruların yanıtını hemen buluruz.»

«Steve şaka yapma. Düşünmem gerek.»

Steve kulaklarına inanamıyordu. «Düşünecek misin? Neyi düşüneceksin? Tanrım, hayatımda çok zor karılar tanıdım ama sen hepsinin üstüne tuz biber ektin.»

«Çabuk karar veremem. Bu çok karışık bir iş.»

«Tanrım, Sunday. Hemen hemen evli sayılırız. Artık seks yaşantıma devam edebilir miyim? Kendimi Tanrının belası bir rahip sanıyorum.»

«Benimle yalnızca cinsel yaşantını sürdürmek için mi evleniyorsun?»

«Aptal gibi konuşma.»

«Beni dinle. Önce yatalım sonra düşünürüz.»

«Neyi düşüneceğiz?»

«Evlenmek isteyip istemediğimizi.»

Steve hayretle başını salladı. «Biliyor musun, sen çok üşütük bir karısın.»

«Ben karı değilim.»

«Hayır. Değilsin» diyerek bir sigara yaktı. «Peki, şans yüzüme ne zaman gülecek?»

Sunday gülümsedi. «Söz veriyorum, pek yakında.»

Ertesi gün, Sunday'in onayını almadan Steve yakında evleneceklerini basına açıkladı. Dünyanın dört bir bucağından gazeteciler, Acapulco'ya üşüşmeye başladılar. 'PARA' filmi bedavadan milyonlarca dolarlık reklam yaptı. Sunday Simmons adı bir anda dünyanın her köşesinde duyuldu.

Fakat Sunday öfkeden kuduruyordu. «Hiç olmazsa bana sormalıydın. Bu yaptığın haksızlık» diyerek Steve'e çattı.

Erkek, dillere destan gülüşüyle sırtarak Sunday'in parmağına şahane bir elmas yüzük geçirdi. Öylesine mutluymuş ki ona uzun süre kızmak olanaksızdı.

Sunday'in nişanlandığı haberini telefonda duyan Carey sevinçten havalara uçtu. Sonra Sunday, Max Thorpe'a telefon etti. Adam falına bakarken hemen evleneceğinden söz etmemişti.

«Sizi görmek istiyorum» diye yalvardı. «Yarın akşam nişan töreni var. Acaba partiye gelebilir misiniz?»

Max, «Çok sevinirim» diye yanıtladı. «Acaba Branch da gelecek mi?»

«Ümit ederim.»

«Ben de canım, ben de.» Max neşeyle kıkırdayıp, pembe fırırlı gömleğini okşadı.

Tüm Acapulco, Hollywood'un yarısı ve jet sosyeteye mensup kişiler partiye davetliydi.

Sunday, Steve'in bu kadar dostu olmasına şaşırđı.

Kendisi nişan törenine birkaç arkadaşını davet etti. Carey, Marshall ile birlikte geldi. Çok neşeliydi. Sunday'in kulağına eğilip, «Hikâyeyi bana baştan sona anlat» diye fısıldadı. Branch bir köşeye çekilmiş somurtuyordu. Max Thorpe etrafına topladığı konuklara geleceklerini söylüyordu. Özellikle on sekiz yaşındaki ünlü bir rock şarkıcısı ile pek ilgileniyordu. Dindi ise tek başına gelmişti. Sırtındaki minicik giysi, vücudunun tüm güzelliklerini ortaya seriyordu.

Charlie'nin gelmeyişine hafifçe bozulan Sunday, «Kocan nerede?» diye sordu.

Dindi, «Bırak şu sıkıcı adamı» dedi. «Çalışmaktan artık ben de beyazperdede söz sahibiyim. 'BÜTÜN DÜNYA SOYUNAN KADINLARI SEVER' filminde başrolü aldığımı bilmiyor musun? Harika bir rol. Çoğu sahneleri çıplak çevireceğim, ama hepsi de birbirinden artistik görüntüler, senaryoya da çok uygun.»

«Çok sevindim. Charlie ile aranızın bozuk olmasına da üzıldüm.»

«Aman sen de, bırak, boş ver.» Dindi eğilip dikkatle Sunday'in gözlerinin içine baktı. «Söyle bakalım, doğru mu?»

«Ne doğru?»

«Seksi Bay Magnum. Şöhretinin eri mi? Öylesine iyi mi?»

«E, Dindi, seninle sonra konuşuruz. Bazı konuklara hoş geldin demem gerek,» diyerek Sunday kızın yanından uzaklaştı.

Dindi ağzının içinden, «Çok güzel bir kadın ama çok sıkıcı» diye mırıldandı. «Bahse girerim ki iyi bir düzüşmenin ne olduğunu bile bilemez.»

Dindi, Sunday'in nişanlanmasına bozulmuştu. Kendisi sersem bir İngiliz aktörüne bağlanmış, Sunday ise parayı toplayıp, Steve Magnum'u ele geçirmişti.

Steve ünlü bir senatörle konuşurken Dindi araya girdi. «Merhaba, benim adım Dindi Sydney, yani Bayan Charlie Brick. Sunday'in en iyi arkadaşıyım. Herhalde size benden söz etmiştir.»

Steve gülerek, «Biraz daha kendinizi överseniz neredeyse stüdyoya sahip olacaksınız!» dedi.

Dindi ile senatör de bu sözlere güldüler. Senatör, «Kırım kocanızın hayranlarındandır» dedi.

Dindi, «Aman demeyin» diyerek yanıt verdi. «Ne kadar iyi. Charlie'ye söylerim. Steve, evin çok güzel.»

«Teşekkür ederim.» Sunday bu sürtükle nasıl arkadaşlık ediyordu? Eğer gerçekten Sunday'in yakın arkadaşı ise ondan niçin hiç söz etmemiştir?

«Charlie'ye söyleyeyim de burada bir ev satın alsın. Bizi komşuluğa kabul eder misiniz?» Gözlerini iri iri açmış, Steve'in gözlerinin içine bakıyordu.

Erkek kızı alıcı gözle süzdü. «Evet hem de canı gönülden kabul ederiz.»

Carey, özür dileyerek senatörün karısının yanından ayrılp Sunday'i aramaya başladı.

«Şimdi uzun uzun konuşamayacağımızı biliyorum. Ama söyle bakalım mutlu musun?»

Sunday «Mutlu muyum?» diye yanıtladı. «Mutlu olduğumuzu anında bilebilir miyiz? Sanırım mutluyum. Ama Steve'in çok mutlu olduğunu biliyorum.»

«Hepimizi şaşkına döndürdün. Yani hiç kimse Steve'in tavlanabileceğini düşünmüyordu.»

«Onu ben tavlamadım. Tuzak filan da kurmadım. Benimle evlenmek istiyor.»

«Tabii ister. Yani demek istediğim, oyunu çok akıllıca idare ettin. Yaptığın büyük kurnazlıktı doğrusu.»

«Carey, oyun filan tezgâhladığımı yok. Onunla daha yatmadım bile.»

«Ne?»

«Oh, üzölme, yarın büyük gün. Cinsel ilişkide bulunmadığım bir adamla evlenecek kadar da budala değilim.»

«İki aydır gece gündüz birliktesiniz ve sen adamla yatmadın ve bu oyun değil öyle mi! Vay canına kızım sen taştan yapılmışsın.» Carey kahkahalarla güldü. Seni gerçekten tebrik etmeliyim.»

«Sakın kimseye söz etme. Sakın ha. Eğer bu sırrı sana açıkladığımı duyarsa Steve beni öldürür.»

«Biliyorsun bana güvenebilirsin. Pekala bunca aydır durumu nasıl idare etti?»

«Sen de Dindi gibi konuşmaya başladın. Hiçbir şey yapmadı. İşte onun en sevdiğim yanı da bu. Beni beklemeye hazır.»

«Haydi sen de. Steve Magnum mu?»

«Evet, Steve Magnum.»

«Eğer sen inanmıyorsan, benim bir diyeceğim bir şey yok.» Fakat Carey inanmamıştı. Herifin bir yerlerde dümenler çevirdiğini adı gibi biliyordu.

Sunday, «Peki senden ne haberler var?» diye sordu. «Marshall konusunda karara vardın mı?»

Carey mahcubiyetle yere baktı. «Ayy, daha bilmiyorum. Karar vermek öyle zor ki. Onu yakından tanıdıkça çok iyi ve tatlı bir insan olduğunu anladım, fakat evlilik... Biz başkalarına benzemiyoruz, bir yığın sorunumuz var.»

«Ümit ederim tüm sorunların altından kısa zamanda kalkarsın. Kadının iyi bir evlilik yaşantısı içinde güvenceye kavuşacağına inanıyorum. Yani sadece sekse dayanmayan iyi bir evlilik.»

Daha sonra, Max, Sunday'i bir köşeye çekip avucuna baktı. «Biliyorsun, her şey açıkça gözüküyor. Çok etkili ve güçlü bir erkek. O zaman bunun evlilik olduğunu anlayamamıştım. Fakat şimdi açıkça belli.»

Sunday telaşla, «Çocuklarım olacak mı?» diye sordu.

«Belki bir süre sonra» Sunday'in eli Max'ı büyölüyordu. Çizgiler çok garipti fakat ne olduğunu kestiremiyordu... «Biliyor musun Max, seni ziyarete geldiğim o günden sonra yepyeni bir insan olduğumu hissediyorum.»

Max başını salladı. İnsanlara güvence verip onları rahatlattığını, bu gücün elinde olduğunu biliyordu. Halinden memnundu. «Şekerim, senatörü yakından tanıyor musun? Onunla tanışmayı çok istiyorum.»

Max, senatörle tanışması gerektiğini hissediyordu. Karşısına aldığı ünlü kişilerin geleceklerini söyleyerek onları etkilemeye bayılıyordu. Senatörün dostluğunu kazanması önemliydi. Branch'ın kendisine karşı kötü davranması Max'ı sinirlendiriyordu. Onunla buluşmaya çalışmış, fakat Branch kendisini kabaca atlatmıştı. Delikanlının yüz vermemesi, kendisini daha da tahrik ediyordu. Max ağzının içinden, «Ne seksi oğlan şu, adalelere bak» diye mırıldandı.

Ne yazık ki kendi geleceği hakkında hiçbir kehanette bulunamıyordu.

Branch elinden geldiğince Max Thorpe'den uzak durmaya çabalıyordu. Ne tarafa dönse karşısında sapık bir herif buluyordu. Çevirdiği filmin yönetmeni bile o biçimdi. Herif karısı ile çocuklarını bir yere tıkmış, genç delikanlılar ile gününü gün ediyordu.

Branch bu yaşantıdan iğreniyordu. Mesleğinde ilerleyebilmek için bu yolu seçmişti. Ünlü bir yıldız olduğu zaman bu tip insanları yanına sokmayacaktı.

Sevgi dolu bakışlarla Sunday'i süzdü.

Sanki neden kendisini beklememişti?

Dindi, dikkatle Steve'i izliyordu. Adamın peşinden gidip konuştuğu grupların yakınında durup gözünü ondan ayırmıyordu. Steve yukarı kata çıkınca, Dindi de gizlice peşinden gitti. Adam bir odadan içeriye girip kapıyı kapattı.

Birkaç dakika sonra Dindi kapıyı açıp içeriye girdi. Bü-

yük bir çalışma odası içerideki siyah mermer banyoya açılıyordu.

Steve banyoda çişini yapıyordu.

Dindi, «Ayy çok afedersiniz, konuk tuvaletini arıyordum» dedi.

Adam orali olmadan işini bitirdi ve pantolonun fermuarını çekip, «Öyle mi?» dedi.

Dindi kıkırdadı. «Evet, aslında, sizi izliyordum.»

Kadının söylediklerine aldırmandan Steve aynadaki aksini inceledi, saçlarını taradı ve acaba göz banyosu yapsam mı diye düşündü. İçtiği içkilerden gözleri kan çanağına dönmüştü.

«Sizi izliyordum. Çünkü sizden hoşlanıyorum. Artık bekârlık günlerinize veda edeceğinizi düşünerek, eh, işte biliyorsunuz, şöhretiniz dillere destan, eğlenceli olacağını düşündüm. Tabii hem sizin hem de benim için. Şöyle esaslı bir Steve Magnum bekârlığa veda düzüşmesine ne dersin!»

Erkek gülmeye başladı. «Yani sen de gerçekten baba dostuymuşsun.»

«Ben aslında Sunday'in arkadaşı değilim. Onu doğru dürüst tanımam bile. Buraya bir herifle geldim. Sunday farkına bile varmaz.

Steve, «Unut bebeğim» dedi ve tekrar aynaya dönüp baktı.

Banyodan dışarıya çıkan Dindi gidip çalışma odasının kapısını kilitledi. Tüm giysilerini çıkarttı. Üstünde yalnızca sıra sıra boynuna doladığı zincirler kaldı. Sonra yine banyoya dönüp, «Sizin kırbaçlanmaktan büyük zevk aldığınızı duydum. Son bir kez...?»

27

GAZETEDE okuduğu haber Herbert Lincoln Jefferson'u allak bullak etti. Karısı Marge'ın bu tür büyülü cinsel ayinlere katılması yetişmiyormuş gibi, Miller Dri-

ve'da bir genç kızın öldürüldüğü haberini okuyunca taş kesildi. Kızın tarifi bir gece önce arabasına aldığı kıza tıpatıp uyuyordu.

Ölüm haberini alınca şok geçirdi. Hayır, kızı öldürmüş olamazdı. Olanaksızdı. Ona layık olduğu şekilde davranmış, birkaç kez vurmuştu. Bir kadına ilk kez vurmuyordu ki, daha önce dayak attığı kişilerle hiç başı derde girmemişti. Herhalde kızı orada bırakıp gittikten sonra onu bulan başkaları öldürmüşlerdi.

Gazeteye, kızın cesedinin bulunduğu yerde duran iki polisin resmini basmışlardı. Habere göre on yedi, on sekiz yaşlarında eroin müptelası kızın cinsel saldırıya uğramadığı, dayak kurbanı olduğu yazıyordu. Ayrıca kızın kimliği de bilinmiyordu. Polisin birkaç iz üstünde çalıştığı belirtiliyordu.

Herbert haberi okuyunca korkudan soğuk terler döktü. Eğer polisin eline geçerse perişan olurdu. Yakalanmak demek, hapishane ve pislik demekti. Hapishanelerde neler döndüğünü biliyordu. Heriflerin, birbirlerinin ırzına geçtiklerini duymuştu.

Kızla kendisi arasında bir bağlantı kurabilirler miydi? Arabaya bindiğini kimse görmüş müydü? Acaba arabasının numarasını birisi almış mıydı?

Otomobili, Supreme Kiralık Araba garajında bırakmıştı. Arabanın içinde kızın parmak izleri vardı. Ya polis arabayı kontrol edince izleri bulursa ne olurdu? Bir an önce o izleri silip yok etmeliydi.

Korkudan bacakları titreyerek üst kata çıktı. Marge uykusunda gülümseyerek horluyordu.

Tartaklayarak karısını uyandırdı. «Bana bak, eğer birisi gelip de dün akşam nerede olduğumu sorarsa, saat gece dokuzdan on ikiye kadar burada seninle olduğumu söyleyeceksin. Anladın mı?»

Kadın uyku sersemi gözlerini güçlükle aralayıp, «Ne

var?» diye sordu.

«Bütün gece seninle birlikteydim» diye bağırdı. «Bütün gece.»

Marge vızıldayarak, «Fakat dün gece sen çalışıyordun» dedi.

Kadını tartaklayarak yataktan çekip dövmemek için kendisini zor tuttu. «Burada seninle birlikteydim. Onlara böyle söyleyeceksin. Ne olursa olsun dediklerimi aynen söyleyeceksin anladın mı?»

Marge kuşkulandı. «Başın belada mı?»

Herbert, «Belki» diye mırıldandı. «Fakat sen benim söylediğim gibi ifade ver, yoksa seni pişman ederim.»

«Pekala, nereye gidiyorsun?»

«Garaja gitmem gerek. Erken saatte işim var.»

«Fakat, sen gece nöbetindesin.»

«Bak, sakın unutma... Dün gece işim erken bittiği için saat dokuzda eve geldim. Sonra gece yarısı on ikide arabayı götürüp garaja bıraktıktan sonra yine doğru eve döndüm.

«Pekala.» Marge şişko vücudunu zar zor yataktan çekip, komodinin üstünde duran çikolataya uzandı.

Herbert gittikten sonra yataktan kalktı. Kocasının başının dertte olduğunu biliyordu. Fakat bütün gece komşudayken birlikte olduklarını söyleyerek, nasıl ona tanıklık edebilirdi? Bu konuyu Louella Crisp ile konuşmalıydı. Ne harika bir komşuydu. İyiliksever, anlayışlı bir kadındı. Tanrıya şükür, yandaki eve taşınmakla, Marge'ı TV karşısına mihlanıp yemek yiyerek Herbie'yi beklemekten kurtarmıştı.

Ayaklarını sürüyerek alt kata, yumurtalı, çörekli kakaolu süttten oluşan kahvaltısını hazırlamaya indi. Louella'ya söz vermişti, perhiz yapıp zayıflayacaktı. Louella'nın kendisini de 'arkadaş topluluğu' adını verdiği dost grubuna kabul etmesi harikaydı. Bir gece önce Marge'ı gruba kabul etmişlerdi. Grubun içindeki beş erkekle cinsel ilişkide bulunmuştu. Ama Marge buna aldırımıyordu. Louella daha önce ken-

disine açıklamıştı. Gruba girmek için erkeklerle cinsel ilişkide bulunması gerekiyordu. Diğer üyeler de topluluğa girerken aynı şeyleri yapmışlardı.

Louella, «Bu senin için büyük şeref» demişti. «Aramıza çok az insan kabul ederiz. Ve onları dikkatle inceleyerek seçeriz. Seninle ilişkide bulunacak erkeklerin çoğu toplumda önemli yerleri bulunan saygın kişiler.»

Zevkten dört köşe olan Marge, adamların maskeli yüzlerine dikkatle bakıp, hiç olmazsa aralarından bir film yıldızını tanımaya çabalamıştı. Adamların görünümünün pek önemli olmadığını fark edince de biraz düş kırıklığına uğramıştı. Erkeklerin çoğu alelade, orta yaşlı kişilerdi. Fakat neye benzerlerse benzesinler hiç önemi yoktu. Çünkü Herbert uzun zamandır ona el sürmüyordu.

Herbie'nin yere attığı gazeteyi kaldırıp, yapay kürk şapka reklamına baktı. Sulu bir şeftaliyi yerken, hippie kızın cianayet haberini okudu.

Herbert Supreme Kiralık Araba Şirketine rekor derecede kısa bir sürede ulaştı.

Masanın arkasında oturan adam, Jefferson, bu saatte burada ne işin var?» diye sordu. «Hem gece hem gündüz vardiyasında çalışmıyorsun değil mi?»

Herbert gözlerini huzursuzca adamdan kaçırarak başını olumsuzca salladı. «Hayır, çakmağımı kaybettim. Değerli bir çakmaktı. Kaybettiğimi fark edince, hemen koşup aramaya geldim. Dün gece kullandığım Cadillac garajda mı?»

Adam önündeki deftere baktı. «Hayır. Bu sabah bakıma gitmiş. Saat altıda burada olacak.»

Herbert'in sırtından aşağıya soğuk terler boşandı. «Nereye gitti?»

«La Cienega'daki her zamanki benzinciye.»

Herbert arkasını dönüp dışarıya çıktı. Eğer araba bakıma gittiyse, içi dışı yıkanıp silinecekti. Fakat Herbert işi şan-

sa bırakmak istemiyordu. Benzinciye gidip arabayı dikkatle incelemesi gerekirdi. Kız arabanın içine bir şey düşürmüş olabilirdi.

Telaşlı adımlarla otobüs durağına doğru ilerlerken, içinden hâlâ bir arabası olmamasına lanetler savuruyordu. Los Angeles'ta özel arabası olmayan yanmıştı. Çünkü toplu taşımacılık sistemi kokuşmuştu.

Sıcak, sisli bir sabahtı. Herbert düşün altına girmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Kendisini pis hissetmekten nefret ediyordu. Annesi hayattayken, gece duş yapmayı kaytardığı zamanlar dayak verdi. Anası, «Seni pis piç seni, baban gibi leş hergelenin birisin» diye avaz avaz bağırırdı. Şimdi annesi hayatta olsa, oğlunun günde üç beş kez duş yaptığını görse mutluluktan havalara uçardı.

Otobüste tek başına oturup, kaşlarını çatıp, yoldan geçen insanlara baktı.

Sunday Simmons'a postaladığı mektubu düşününce keyfi yerine geldi.

Steve Magnum'la sözde nişanlanmıştı. Şüphesiz doğru değildi, aynı filmde rol aldıkları için reklam yapıyorlardı. Herbert öylesine uyanıktı ki Hollywood'un çevirdiği dümenleri asla yutmazdı.

Bir an Marge'ı ve dün gece tanık olduğu o garip sahneyi düşündü. Korkunç bir şeydi. Tanrım, hele şu cinayet işini bir aklından çıkarsın, Marge'ın da çaresine bakacaktı. Karısının bir avuç sapığın arasına karışmasına asla izin veremezdi. Bu arada Marge'a sırrını bildiğini fark ettirmeyecekti.

Arabayı askıya almışlar, içlerinden birisi altını yıkıyordu.

Herbert birdenbire adamın ensesinde bitiverdi. «Arabanın içine bakmam gerek,» dedi.

Adam Herbert'i baştan aşağıya süzüp, «Öyle mi?» diye yanıtladı.

«Ben Supreme Kiralık Araba Şirketinde çalışıyorum. Dün geceki müşterim arabanın içinde bir şeyini kaybetmiş, bakmam gerek.»

İşçinin gözleri kısıldı. «Ben bir şey almadım.»

Herbert sabırsızca başını salladı. «Evet, almadığını biliyorum. Sadece içeriye bakacağım. Belki adam kaybettiği şeyi arabada düşürmemiştir, ama bakmam gerek. Hemen şimdi.»

Adam homurdanarak arabayı aşağıya indirdi. Herbert içeriye girdi. Şoför koltuğuna geçip, sıkıca direksiyona sarıldı. Kendisini zorlayarak bakışlarını ağır ağır arabanın içinde dolaştırdı. Sonra aradan inip, koltukların aralıklarını yokladı. Yere eğilip, önce şoför mahallindeki, sonra ön koltuğun altındaki kalın halıları kaldırdı.

Her yanı dikkatle araştırdı. Küçük kahverengi hain gözleriyle arabanın içini karış karış taradı. Araştırmasından tatmin olmuş tam arabadan dışarıya çıkarken, gözleri halının kenarında parlayan bir cisme takıldı. Hemen elini uzatıp aldı. Güzel zarif altın bir zincirdi. Ucundan ufak bir daire sallanıyordu. Dairenin üstüne «BABA» yazısı kazınmış, köşesinde de üç minik elmas parlıyordu.

Herbert zinciri cebine indirip, arabanın yanından uzaklaştı.

Herbert uzaklaşırken, arabayı temizleyen işçi başka bir teknisyenle çene çalıyordu.

Louella Crisp, uyanık, kuş gibi ufak tefek bir kadındı. Karşısında oturan Marge Lincoln Jefferson'a gözlerini dikmiş bakıyordu. Üçüncü kez, «Kocanın ne haltlar karıştırdığını öğrenmen gerek» diye yineledi.

Marge vızıldanarak «Bilmiyorum, nasıl öğrenebilirim» diye yakındı. «Bana bir şey anlatmaz. Canı istediği zaman konuşur.»

«Sana öğrenmen gerek diyorum. Soran olursa, seninle

birlikte olduğunu söylemeni istiyorsa bunun nedenini de açıklamalı.»

Marge isteksizce, «Öğrenmeye çalışırım» dedi.

Louella iki elini birleştirip, «Evet, bir an önce öğrenmelisin» dedi. «Gelecek cumartesi yine toplanıyoruz. Seninle bütünleşmek isteyen diğer erkekler var. Pek yakında sen de bizden birisi olacaksın. Fakat korkarım senden beş yüz dolarlık üyelik aidatını istemek zorundayım. Parayı hazırladın mı?

Marge huzursuzca kıpırdandı. «Ayy, birkaç güne kalmaz veririm. Fakat Herbert banka defterimi elimden aldı. Cumartesiye kadar geriye alırım.»

«Ümit ederim. Yoksa, bu küçük partilerimize iştirak edemeyeceksin.» Louella sıska elini Marge'ın omuzuna koydu. «Marge, şekerim seni çok seviyorum, fakat diğer üyeler aidatını ödemediğini duyarlarsa, ben ne dersem diyeyim onları ikna edemem.»

«Parayı ödeyeceğim. Yemin ederim ödeyeceğim,» diye Marge telaşla bağırdı. Louella ve arkadaşlarının grubuna dahil olduktan sonra, artık onları yitirmekten çılgıncasına korkuyordu. Herbie'ye rastlamadan önce bin beş yüz dolar biriktirmişti. Parayı bankaya yatırmıştı. Kocasını birçok kez parayı çekmek istemiş, fakat Marge diretmişti... Hayatta tek sahip olduğu dikili ağaç, üç beş kuruş parasıydı. Bir keresinde öfkeden çılgına dönen Herbert banka defterini kapıp, saklamıştı. Eğer kendisi paraya sahip olamıyorsa, Marge da sahip olamayacaktı. Fakat Marge ne yapıp yapıp defteri arayıp bulacak ve aidatını Louella'ya ödeyecekti.

28

DÖNME DOLAP» filminin çekimi sona erdi.

Serafina ve çocuklar da Londra'ya dönmüşlerdi.

Koca evde, Charlie, Dindi, George ve hizmetçilerden

başka kimse kalmamıştı.

Garajda beyaz yeni bir Lamborghini Mura duruyordu.

Çalışma odasında ise son model kameralar ve fotoğraf aletleri üst üste yığılmıştı. Leica ve Rolleiflexes kutuları açılmadan duruyorlardı.

Charlie'nin içine kasvet çökmüştü. Bir filmi tamamlayınca, kendisini her zaman çok yalnız ve melankolik hissederdi. Filmde canlandırdığı karakterden kurtulup kendi kişiliğini bulana dek aradan haftalar, aylar geçerci. Tanrıya şükür, «DÖNME DOLAP» filminde canlandırdığı karakter pek öyle karmaşık bir tip değildi. Bay Her Gün'ün adamıydı. Olağanüstü durumların içine düşen alelade bir insandı. Charlie bu rolü iyice benimsemişti. Sokaktaki adamı büyük bir başarı ile canlandırıyordu. Stüdyoda herkes Charlie'nin bu rolüyle o güne kadar çıkardığı en iyi oyun olduğunda hemfikirdiler. Filmin şimdiden gişe rekorları kırıp, çuvalar dolusu para kazanacağı beliydi.

Angela Carter'ın oyunu da fena değildi, ama bütün kritiklerin beğenisini kazanan Dindi'ydi. Charlie ile ilk tanıştıkları 'Çocuk Kadın' rolünü beyazperdede büyük başarı ile canlandırmıştı. Marshall gibi bir ajana bağlanması büyük şanslı doğrusu.

Marshall, «Hayretler içinde kaldım» diye Carey'e içini döktü. «Beyazperdede gerçekten çok başarılı. Kadınlar bile ona hayran kaldılar. Cy hemen onunla yeni bir film anlaşması yapmak istiyor.»

Las Vegas yolculuğundan beri, Charlie ile Dindi'nin arasında şimşekler çakıyordu. Birlikte yaşamaya devam ediyorlar ama her an da birbirlerini iğnelemekten vazgeçmiyorlardı. Dindi sürekli, beni Allen'lar, annen ve o bahçıvan bozmasıyla nasıl bırakıp gittin diye yakınıyordu.

Dindi, Las Vegas'tan öfke içinde telefon edince, Charlie «Kendine bakabilecek yaştasın» diye yanıtlamıştı.

«Tabii bakabilirim. Gör bakalım hem de nasıl bakıyorum.»

Serafina ile Nathalie, Las Vegas dönüşünde Dindi'nin otel müdürü ile fındırdedığı haberını getirdiler.

Serafina, «İęrenęti» diye ağıt tuttu. «Karın Charlie, oğlumun karısı, başka erkeklerle düşüp kalkıyor.»

Nathalie ise durumu daha incelikle idare etti. «Bir arkadaş olarak sana söylemem gerektiğine inanıyorum Charlie. Evet karın çok genç ama üçüncü sınıf gangster bozuntusu tipli bir adamla uluorta düşüp kalktı.» Nathalie sevgiyle erkeğe bakıp, anlayışla elini kolunun üstüne koydu. «Charlie sana daha olgun bir kadın gerek. Senin değerini anlayabilecek, akli başında, olgun bir kadın.»

«Evet, haklısın şekerim, feci bir hata yaptım.»

Nathalie gülümsedi, pek yakında işler istediği yola girecekti.

Fakat kısa süre sonra hamile kaldığını öğrendince düş kırıklığına uğradı ve hazırladığı tüm planlar suya düştü. Clay planlarını altüst etmişti. Bunca kadın arasından neden Tanrı kendisini seçmişti?

Clay karısının hamile kalmasına öyle sevinmişti ki çocuğu aldırmasına karşı çıktı. «Serseri Max Thorpe savurduğu kehanetlerde haklıydı» diye neşeyle bağırdı. «Anımsıyor musun, Charlie'nin partisinde, karnını tekrar dolduracağını söylemişti.»

Nathalie dudaklarını kısıp, düşündü. Kimbilir eski haline dönmesi için ne kadar bekleyecekti. Hiç olmazsa bir yıl bekleyecekti. Acaba Charlie bunca süre bekler miydi? Karamsar bir biçimde içini çekti. Kaderin acı cilvesine lanetler savurdu! Tam Dindi'ye yol görünmüşken Nathalie hamile kalmıştı.

Londra'ya döndükten kısa süre sonra Serafina hastalandı.

Charlie ne yapacağını bilemiyordu.

Annesinin sevgilisi Archie'ye «Durumu nasıl?» diye telefonla sordu.

Archie üzüntüyle, «Çok fena» diye yanıtladı. «Bugün hastaneyi kaldırdık. Ama hep seni soruyor.»

«Ne hastanesi? Doktorunun numarası ne? Özel odada mı yatıyor?»

Charlie annesinin doktoruna telefon edip kadının hafif bir kalp krizi geçirdiğini öğrenince, «Uçağa atlayıp gelmemi ister misiniz?» diye sordu.

Doktor, «Gelmenize gerek yok sanıyorum» diye yanıt verdi. «Tabii biraz yıllara meydan okuyor ama bilinmez.»

Charlie üzüntü içinde telefonu kapattı. Eğer uçak yolculuğundan korkmasa şimdi hemen bir uçağa atlayıp, Londra'nın yolunu tutardı. Fakat uçağın içinde esir olup saatlerce havada uçacağını düşündükçe aklını oynatacak gibi oluyordu. Londra'ya gemiyle dönmeye karar vermişti.

Fakat doktorun sözleri de kulaklarında çınlıyordu. «Yıllara meydan okuyor ama bilinmez.» Karar vermekte zorluk çekiyordu.

Aynı gün daha sonra, Dindi Acapulco'dan döndü. Güle oynaya pür neşe evden içeriye girdi. «Acapulco harikaydı. Keşke sen de gelseydin. Parti de çok güzeldi, türlü insanlarla tanıştım.»

Charlie ölü gibi «Serafina çok hastaymış» dedi.

«Oh, öyle mi? Bana bak «BÜTÜN DÜNYA SOYUNAN KADINLARI SEVER» filminde konuk sanatçı olarak görünmeye ne dersin? Reklam için şöyle bir günlük çekime? İkimiz hakkında büyük reklam olur. Jerry önerdi. Tanıdığım en harika reklamcı, turnayı tam gözünden vurmayı biliyor. Biliyor musun...»

«Dindi beni duymadın mı? Serafina çok hasta dedim.» Charlie'nin yüzü öfkeden bembeyaz kesilmişti. Deli gibi Dindi'nin yüzüne bakıyordu.

«Evet duydum. Annen hastaymış. Eee ne yapmamı istiyorsun? Ölüm ilahileri mi söyleyeyim? O yaşta düzüşmeye kalkışırsa...»

Charlie hırsla karısının yüzüne tokadı patlattı. Dindi'nin şapkası başından yere uçtu. Yanağında kocasının beş parmağının izi kaldı.

Dindi, «Hergele» diye hıçkırdı. «Pis İngiliz hergelesi. Bunu neden yaptın?»

«Sözünü ettiğin kadın annemdir.» Charlie avaz avaz bağırmaya başladı. «Benim annem iyi ve namuslu bir kadındır. Sakın bir daha onun adını ağzına almaya kalkma. Dindi, sen adi bir sürtüksün, evet sürtüksün. Ben döndükten sonra Las Vegas'ta ne dümenler çevirdiğini bilmediğimi sanma. Serafina senden utanıyordu, utanıyordu anlıyor musun?»

«O ihtiyar moruk benden utanıyormuş ha. Asıl şebek gibi boyalı o karganın yanında ben utanıyordum! Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edebiliyorsun. Anan dediğin kadın bahçıvanla düzüşüyordu. O sittirici bahçıvanla! Anam dediğin karının ne bok olduğunu anladın mı?. Yaşlı...»

«Hemen evimi terk et! Valizlerini topla, defol git!»

«Şaka yapıyorsun değil mi? Yavrum, burası California, sen benim evimden defolup gidebilirsin.»

Charlie tiksintiyle arkasını dönüp uzaklaştı.

Dindi piyanonun üstündeki gümüş çerçeveli Serafina'nın resmini yakalayıp, Charlie'nin arkasından fırlattı. «İşte moruk anan hakkında düşüncelerimi öğrendin» diye şirret şirret bağırdı.

Yere düşünce çerçevenin camı kırıldı. Charlie eğilip anesinin resmini çerçevenin içinden çıkarmaya çabaladı. Öfkeyle Charlie'nin üstüne saldıran Dindi, resmi kocasının elinden kapıp, hırsla yırttı. Charlie tekrar öfkeyle karısını tokatladı. Dindi de onun yüzüne tükürdü. Yanaklarından yaşlar yuvarlanıyordu. Hıçkırarak, «Başarımı kıskanıyorsun, bi-

liyorum. Hiç dostu olmayan bir aktör eskisisin sen. Hiçbir dostun yok, beni duyuyor musun? «DÖNME DOLAP» se-
tindeki herkes senden nefret ediyordu.»

Charlie annesinin yırtılan resminin parçalarını ağır ağır yerden topladı. «Biliyorsun, ben çok şanslı bir erkeğim.» Sa-
kin konuşmaya zorlanıyordu. «Hem de çok şanslıyım. Senin
ne adi bir karı olduğunu öğrenmem uzun sürmedi.» Bu söz-
lerden sonra odadan dışarı çıktı, garajdaki Lamborghini Mu-
ra'ya atlayıp evden uzaklaştı.

Charlie'nin peşinden dışarıya koşan Dindi, araba göz-
den kaybolana dek arkasından hakaretler yağdırdı. «Piç!
Hergele!» diye gözyaşları dinene dek mırıldandı. Sonra aklı-
nı çalıştırmaya başladı. Hiç de fena değildi, evet hiç de fena
değildi. Harika bir reklam fırsatı eline geçirmişti. Mahkeme-
deki hayalini gözlerinde canlandırdı. Mavi gözlerini iri iri
açıp, masum masum bakacaktı. Sırtına da uçuk pembe kapa-
lı bir giysi giyecekti. «Evet, beni dövdü. Çünkü başarıımı kıs-
kanıyordu. Elimden geldiğince ona dayanmaya çalıştım,» di-
ye ifade verirken tam bu sırada sözlerini kesip hıçkırıklarla
ağlamaya başlayabilirdi.

«O solucan, İngiliz orospu çocuğuna dünyanın kaç bu-
cak olduğunu öğreteceğim» diye mırıldandı. «Hem de öyle
bir öğreteceğim ki!»

Charlie arabasını dosdoğru Beverly Hills Oteline sürdü.
Sinirleri yatışmış, sakinleşmişti. Beyni de pırıl pırıl çalışıyor-
du. Telefon edip, George'a ufak bir valiz hazırlamasını,
Londra'ya gideceklerini söyledi. Sonra akşam uçağında yer
ayırttı. Daha sonra Marshall K. Marshall'a telefon edip,
Los Angeles'ın en iyi avukatının adını ve adresini öğrendi.

Yola çıkmadan önce avukattan randevu koparmayı ba-
şardı.

«Boşanmak istiyorum» diye açıkladı. «Bana neye mal
olacağı umurumda değil. Yuvarlak bir rakama fit olabilirim.
Tek karıyı sırtımdan atayım.»

Dindi'nin paraya olan düşkünlüğünü bildiğinden, kadının aç gözlülükle öne sürülen miktarı hemen kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Avuç dolusu para verip Dindi'yi bir kalemde boşamak istiyordu. O kadına her ay nafaka vermek fikrinden bile tiksiniyordu.

Avukat, «Bu boşanma size çok pahalıya mal olacak» dedi.

Charlie «Biliyorum» diye yanıtladı. «Fakat siz hemen davayı açın.»

Serafina'nın yüzünü görünce, saatlerce koltuğuna bağlı, korku içinde Atlantik'in üstünde uçmasına değdiğini düşündü.

Kadın, «Sen çok hayırlı bir evlatsın» diye konuştu.

Annesini makyajsız görmek Charlie'yi şaşırttı. Onu hep göz kapakları parlak maviye boyalı, yanakları kırmızı allıklı ve dudaklarında kırmızı rujlu anımsıyordu.

Şimdi annesi hasta yatağında yatıyordu ve yüzünde yeşilimsi, ölümcül bir renk vardı. Çukura kaçan gözleri cansız bakıyorlardı. Charlie ilk kez annesinin ne kadar yaşlı olduğunu fark etti.

«Oğlum, üzülme, iyileşeceğim» dedi. «Archie bana iyi bakıyor.»

Hastane odasının köşesine büzülen pejmürde kılıklı Archie, hevesle başını salladı. «Charlie, oğlum, ona iyi bakıyorum. Sakın endişe etme.»

Charlie annesinin fazla yaşamayacağını anlamıştı. Kadının yorgun halsiz yüzünden anlıyordu. Fakat gülümseyerek, «O dilinden hiç düşürmediğin tez canlılığın nerede kaldı? Seni ortada koşuşturup çay yaparken bulacağımı sanıyordum» dedi.

Kadın, çürük dişlerini göstererek güldü. «Yakında Charlie, pek yakında ayağa kalkıp çay pişireceğim.» Sonra uykuya dalarcasına kendinden geçti. Ve gece yarısında öldü.

Charlie, Richmond'daki büyük evi karış karış dolaştı.

Alt kat güzel döşeliydi. Tuttukları dekoratör evi modern eşyalarla süslemişti.

Yukarıda yalnızca iki oda kullanılabilir haldeydi. Serafina'nın yatak odası ve Archie'nin yattığı bitişikteki giyinme odası.

Annesinin odası kadının yaşantısıyla ilgili parçalarla doluydu. Duvarlarda Charlie'nin resimleri asılıydı. Çocukluğunu gösteren resimler. İlk sahneye çıktığı gün yüzündeki palyaço makyajı ile sırtarak verdiği poz. Şişko delikanlılığı. Lorna ile evlendiği gün. Birlikte hayata atıldıkları günü gösteren boş bakışlı yüzler. Babasının asık yüzlü bir resmi. Serafina'nın on altı yaşındaki halini gösteren resimde, ince, canlı, kırmızı bukleli bir kızın görüntüsü vardı.

Sonra, yıldız Charlie Brick'in fotoğrafları duvara sıralanmıştı. Kraliçe ile tanıştığı gün, ödül aldığı zaman, bir filmin galası... Hepsi duvarda asılıydı. Resimli bir yaşam öyküsü...

Serafina'nın gardrobunda, eski giysileri vardı. Uzun yıllardır dolapta duran giysiler solmuşlardı. Fakat eski günlerin giysilere sinen kokuları hâlâ duruyordu. Tiyatro sahnelelerinin, yeni boyanmış dekorların kokuları hâlâ çıkmamıştı.

Charlie burnunu giysilerin içine gömüp, anılar deryasında yelken açıp uzaklaştı. Serafina ile unutamayacağı anıları gözlerinin önüne gelince boğazına bir yumru takıldı.

Onun öldüğüne inanmak çok zordu. Serafina'sı, annesi ölmüştü.

O gece annesinin dört direkli yatağında uyudu. Ertesi sabah cenaze törenini düzenleyip, kolu kanadı kırılan Archie'yi teselli etti.

Charlie adamın Serafina ile Hollywood'a gelmesine izin vermediğine pişman oldu. Küçük komik adamın annesine bu denli bağlı olduğunu anlamamıştı.

Serafina'nın ölüm haberini alınca Lorna telefon etti.

«Çocukları getirmemi ister misin?» diye sordu.

«Hayır, eve getirmene gerek yok. Ama cenaze törenine gelsinler. Cenaze yarın kalkacak. Eğer saat onda eve gelebilirsen belki hep birlikte mezarlığa gideriz.»

«Tabii, gelirim. Charlie, inan bana çok üzıldüm. Serafi-na ile aramız pek iyi değildi, ama harika bir kadındı. Çocuk-lar da onu taparcasına seviyorlardı.»

«Teşekkür ederim.» Charlie neredeyse gözyaşlarını tutamayıp, ağlayacaktı.

Lorna ertesi gün tam söz verdiği saatte geldi. Charlie uzun zamandır eski karısını görmüyordu. Onun çok değiştiğini fark etti. Saçlarını uzatıp, kabartmıştı. Yeni doğum yaptığından biraz da kilo almıştı.

Charlie'yi yanağından öpünce, erkek aşına olduğu kokuyu duydu. Sanki aralarında hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Lorna «Aman Tanrım ne kadar zayıflamışsın» diye bağırdı.

Charlie çocuklarını kucakladı. Küçük Cindy, «Baba, Serry'yi istiyorum» diye ağlıyordu.

Serafi-na torunlarının kendisine büyükanne diye hitap etmelerini istememişti. Her zaman etrafındakilere «Ben büyükanneye benziyor muyum?» diye sorardı.

George cenaze törenine yetişti. Charlie'nin kişisel eşyalarını Bel Air'deki evden Beverly Hills oteline taşıdıktan sonra, ilk uçağa atlayıp gelmişti. Charlie'nin evi terk ettiği akşam Dindi'nin verdiği partide tüm Los Angeles'ın ayağa kalktığını söylemedi. Patronunun bu evlilikten yakasını çabuk sıyrıldığına dua ediyordu.

Mezarlığa giderlerken, Lorna «İngiltere'de ne kadar kalacaksın?» diye sordu.

Charlie omuzlarını silkti. «Sanırım, hemen geri döneceğim. Ayın on üçünde yeni bir filme başlıyorum. Hem artık burada kalmam için bir sebep yok.»

«Ben Jim’le konuştum, Amerika’ya dönmeden bize akşam yemeğine gelersen sevinecek.»

Charlie ters bir yanıt vermemek için kendisini zor tuttu. Herhalde, Lorna iyi davranmaya çalışıyordu. «Hayır, şekerim, akşam yemeğine gelmem doğru olmaz sanırım.»

«Eğer fikrini değiştirirsen bekleriz. İslington’da eski büyük bir ev tuttuk. Daha içini pek iyi döşeyemedik ama bitince çok güzel olacak.» İçinden gelen dürtüyle Lorna, Charlie’nin kolunu sıktı. «Charlie tekrar dost olduğumuza sevindim. Zaten seninle dost kalmak istiyorum. Jim ile ben çok mutluyuz. Senin de evlendiğine sevindim. Nathalie mektubunda karının çok genç ve güzel olduğunu yazıyor,» diyerek içtenlikle güldü. «Charlie ben senin için yeterince güzel değildim.» Erkek, Lorna’nın sözünü kesmeye yeltendi, fakat kadın devam etti. «Hayır bana yalan söylemeye kalkışma. Sen film yıldızı olur olmaz, yeni tanıştığımız insanların neler düşündüklerini biliyorum. ‘Hıh, öyle ahım şahım bir kadın değil. Pekala daha iyisini bulabilirdi!’»

Charlie «Hayır doğru değil,» diye karşı koydu.

«Oh evet, doğru. Perde ve sahne dünyasındakilerin ne yılan olduklarını bilirsin. Bir partide, iki kız tuvalette senden söz ediyorlardı. Birisi ‘Charlie Brick çok seksi’ dedi, tabii benim kim olduğumu bilmiyorlardı. Diğeri ‘Evet’ diye yanıtladı. ‘Hem de müsait, herif karısını bir yerlere tıkmış, toplum içine çıkarmıyormuş. Ben görmedim ama sıçan gibi bir karı olduğunu duydum.’»

«Sana inanmıyorum.»

«İnanma. Artık hiç önemi yok, fakat söylediklerimin hepsi doğru.»

Mezarlığa gidene dek hiç konuşmadılar. Arabanın ön koltuğunda oturan çocuklar da garip bir sessizlik içindeydiler.

Charlie, herhalde doğru diye düşündü. Eğer insanın karısı baş döndürücü güzelliğe sahip değilse, insanlar hemen

dedikoduya başlıyorlardı. Aynı şeyleri kendisinin de yaptığını fark edince pişmanlık duydu. Bir yıldızla tanışınca, karısına bakıp, bakıp, kadında iş yok diye çok kez düşünmüştü.

İnsanlar fiziksel görünümüne neden bu denli önem veriyorlardı? Kendisi bile fiziksel görüntüye çok önem veriyordu. Açlıktan midesi sırtına yapışırçasına rejim yapıp, yalnızca körpecek insanın başını döndürecek kadar güzel yıldız bozuntuları ve modellerle gezip tozuyordu. İşte sonunda bu kızlardan birisiyle evlenmişti. Güzel Dindi'nin bir erkeğe görünümünden başka verebilecek bir şeyi yoktu.

Belki Lorna'yı hâlâ bu yüzden istiyordu. Çünkü Charlie'yi yıldız olmadan önce tanıyan alelade bir insandı. Onu arzulamıyordu. Aralarında cinsel bağlardan iz kalmamıştı. Fakat onu istiyordu.

Cenaze merasimi çok iç karartıcıydı. Charlie'nin hiç tanımadığı bir sürü akraba memleketin dört bucağından dökülüp gelmişlerdi.

Serafina'nın ablası Lily, Charlie'nin, boynuna sarılıp, ağlayıp inlemeye başladı. Halbuki Charlie, iki kız kardeşin hiç geçinemediklerini ve beş yıldır birbirlerinin yüzünü görmediklerini biliyordu.

Serafina bir kez, «Hepsi beni kıskanıyorlar. Benim gençliğimi ve canlılığımı kıskanıyorlar. Oğlumun ünlü olmasını kıskanıyorlar. Ailenin kraliçesi her zaman bendim,» demişti.

Serafina'nın yedi kız, üç tane de erkek kardeşi vardı. Hepsi de cenaze törenine oğulları, kızları, damatları, gelinleri ve torunlarıyla dökülüp gelmişlerdi. Charlie onların hiçbirini tanıımıyordu.

Tören kısa sürdü. Zaten Serafina öyle pek dindar bir kadın değildi. Sonra tabut toprağa verilirken herkes başına toplandı.

Charlie dişlerini sıktı. Cenaze törenlerinin gereksizliğini düşündü. İnsanlara tek başlarına bir köşede huzur içinde ölme şansı tanınmalıydı. Vasiyetine öldükten sonra hemen yakılmak istediğini yazmaya karar verdi.

Lorna kilisede ve mezarlıkta da hiç yanından ayrılmadı. Her ikisi de önlerinde duran çocuklarının enselerinden tutuyorlardı. Lorna bir kere daha Charlie'nin kolunu sıktı, o da onun koluna girdi. Yaşantısı süresince kendisini herhangi birine hiç bu kadar yakın hissetmemişti.

Cenaze töreninden sonra bir de akrabaları evde ağırlamak sıkıntısı başladı.

Morris Oxford'una, Mini Minor'a ve döküntü Ford'una atlayan herkes soluğu cenazede almışlardı.

Masanın üstünde hazırlanan yiyecek ve içeceklerin başına karınca sürüsü gibi üşüştiler.

Yiyecekleri atıştırırken, ah, oh, diye bağıştılar. Çocukların üçü yüzme havuzuna düştü. Serafina'nın ağabeylerinden birisi müstehcen fıkralar anlatmaya başladı. Lilly, Charlie'ye Serafina'nın eşyalarını ne yapacağını sordu. Aile dedikodusu doludizgin gidiyordu. Serafina'yı çoktan unutmuşlardı.

Son Mini, kapının önünden ayrıldığında saat akşamüstü beşe geliyordu.

Charlie «Ne komik» diye bağırdı. «Ne korkunç bir komedi... Eğer Serafina burada olsaydı kıyametleri koparırdı.»

Çocuklara paltolarını giydirmeye çabalayan Lorna ilgiyle «Şimdi ne yapacasın?» diye sordu.

«Şekerim benim için üzülme. Archie ile birlikte birer lokma bir şeyler atıştırırız.»

«Yemeğe gelmek istemediğine emin misin?» diyerek mahcubiyetle ilave etti. «Bebegi de görmeni isterim. Çok tatlı bir bebek. Ona Gemma adını verdik.»

«Özür dilerim. Bebeği sormak aklıma gelmedi.»

«Zaten sorulacak bir şey yok. Bebek bebektir. Her ane baba da kendi bebeklerinin dünyanın en güzeli olduğunu düşünürler. Aslında Cindy'ye pek benziyor.»

Charlie, acaba beni iğnelemeye mi çalışıyor diye düşündü, ama kadının yüzüne bakınca, kötü niyetle konuşmadığını fark etti. Sonra Lorna'nın gönlünü almak istedi. «Yarın hemen Hollywood'a dönmeye karar verdim. Fakat bir dahaki İngiltere'ye gelişimde mutlaka bir gece yemeğe gelirim.»

«Ulu Tanrım, bugünlerde hiç düşünmeden istediğin yere uçakla gidiyorsun.»

«Sanırım insanlar zamanla tüm korkularını yeniyorlar, canım.»

George, Charlie ile Archie'ye domuz pastırmalı yumurta pişirdi. Mutfakta oturmuş yemeklerini yerlerken, Charlie, Serafina'nın ölümünden beri Archie'nin nasıl çıktığına dikkat etti.

Ünlü Komedyen Charlie'nin hor gördüğü, küçümsediği Archie gerçekten Serafina'ya değer veriyormuş meğer.

Çipil gözleri ağlamaktan kızaran Archie, kederle «Yarın sen gitmeden ben eşyayı toplayıp evden çıkarım» dedi.

«Nereye gideceksin?»

«Bilmiyorum. Orada burada biraz dolaşırım. Manchester'da bir kulüp bana iş teklif etti.»

Charlie içinden gelen bir dürtüyle, «Bak Archie, burayı terk etmen gerekmez. Anneme karşı çok iyi davrandın, ona iyi baktın. Bu evi sana bağışlamak istiyorum. Zaten annem de senin bu evde yaşamayı isterdi» dedi.

«Hayır, Charlie, hayır.» Archie usulca başını salladı. «Serafina'ya baktığım için bana ev bağışlayan gerekmez. Hem ben bu evde Serafina olmadan yalnız yaşayamam.»

«Evin senin olmasını istiyorum. İstersen sat; ne yaparsan yap, burası sana ait.»

Archie masadan kalktı. «Hayır, hayır dedim işte o kadar. Şimdi yukarı çıkıp yatacağım. Yarın sabah görüşürüz.»

Ufak tefek adam, Charlie'yi mutfakta yalnız bırakıp gitti. Üzüntü ve kederden bitkin düşen Charlie de yukarı kata çıkıp Serafina'nın yatağına yattı. Bütün gece uykusunda uçak kazalarıyla ilgili kâbuslar gördü. Sabaha karşı saat dörtte kan ter içinde uyandı ve bir daha da uyuyamadı.

Sabahleyin aşağı kata inince Archie'nin adres filan bırakmadan gittiğini öğrendi. Adamcağız tek valizini toplayıp sessizce gitmişti.

Charlie, Archie'nin kendisine haber vermeden gidişine çok üzüldü. Adama biraz para vermek istiyordu.

George'la birlikte Serafina'ya ait eşyaları toplayıp bir depoya yolladılar.

Komisyoncular evi satılığa çıkarmasını salık verdiler.

"Meksika Altını" ile kafayı bulan Charlie akşamüstü saat dörtte, George'un yardımıyla, gazetecilerin gözlerine çarpmadan Los Angeles uçağına kapağı attı.

29

NİŞAN töreni partisinin ertesi sabahı, Sunday telefonun ziliyle uyandı. Carey, havaalanından arıyordu.

«Böyle telaşla kaçtığım için özür dilerim. Fakat artık, Steve ve senin bana ihtiyacınız yok, baş başa kalmak istersiniz. Hem bazı çok önemli anlaşma teklifleri bekliyorum.»

«Birkaç gün daha kalmaz mıydın? Seninle doğru dürüst iki çift laf bile edemedim.»

«Biliyorum ama işimin başına dönmeliyim. Büyük günün tarihini belirlediniz mi? Sakın unutma, düğün gününü herkesten önce bana söyleyeceksin.»

«Merak etme, Hollywood'a dönmeden önce karar verirsek sana hemen telefon ederim. Hem, eğer işler bu gece yolunda giderse Steve'in evine taşınmayı düşünüyorum.»

Carey kıkırdayarak güldü. «Direksiyonda Steve Mag-

num sen de şoför mahallinde oturduğun sürece, işlerin yolunda gideceğine bahse girerim.»

Sunday gülümsedi. Bütün kalbiyle işlerin yolunda gitmesini diliyordu. Yaşantısını bir erkekle paylaşmayı arzuluyordu. Steve'e gereksinimi vardı.

Harika bir sabahtı. Hava sıcak fakat pırıl pırıldı. Steve uyanınca, Sunday'i telefonla arayacağına söz söz vermişti. Herhalde ancak öğlene doğru uyanabilirdi. Çünkü Sunday gece saat dörde doğru, Woody ve Marisa ile partiden ayrılırken, herkes havasını bulmuş eğleniyordu.

Davetlilerin sayısını anımsayamıyordu. Steve'in o kadar çok dostu vardı ki. Partiden ayrılırken, Steve birkaç arkadaşıyla barbut oynuyordu. Sunday nişanlısını öpüp, kulağına, «Yarın akşam seninle baş başa yemek yemek istiyorum» diye fısıldamıştı.

Steve bulut gibi sarhoştı. Kahkahalarla gülerek, «Prensesime iyi geceler dileyin» diye bağırmıştı. Sonra elini cekeatinin cebine atıp, küçük bir paket çıkartmış ve «Yatıncaya kadar sakın bunu açma» diye tembih etmişti.

Sunday de erkeğinin isteğini yerine getirmişti. Kutunun içinden elele tutuşmuş minnacık bir kadın ve erkek heykeli çıkmıştı. Som altından yapılmış, dört santim uzunluğunda iki heykelcik. Dişi heykelin, göğüslerinin yerinde iki minik yuvarlak, bacaklarının arasında ise armut şeklinde elmaslar vardı. Erkek ile baştan aşağı elmaslarla kaplıydı.

Heykellerin kutusunun içinden çıkan notta, «Övünmek istemem ama...» yazıyordu.

Sunday kahkahalarla gülmüştü. O güne dek aldığı en değerli armağandı.

Sunday, mango ve şeftaliden oluşan kahvaltısını, odasının önündeki özel yüzme havuzunun kenarında yedi. Sonra akşamdan kalma sersemliği üstünden atmak için bir süre yüzdü. Daha sonra su altında günlük egzersizlerini yaptı.

Başında kocaman kovboy şapkası, camları renkli kocaman gözlüklerinin ardında bütün dünyadan gizlenen Dindi, «Aman Tanrım, ne kadar enerji doluyuz!» diye bağırdı. Sarı pantolonun belini çekti. «Sabah erken kalkacağımı düşündüm ve Hollywood'a dönmeden önce sana veda etmeye geldim.»

Havuzdan çıkan Sunday ıslak saçlarını silkeleyip, bikini-sinin alt parçasını çekti. «Sen de mi dönüyorsun? Ne yazık. Az önce Carey havaalanından telefon etti. Sanırım Charlie'yi fazla yalnız bırakamazsın.»

Dindi şuh bir kahkaha patlattı. «Kuzum sen benimle dalga mı geçiyorsun? Çalışmaya gidiyorum sevgilim, hem de zorlu bir çalışma. «HERKES SOYUNAN KADINLARI SEVER» isimli filmde başrolü oynadığımı söylemedim mi? «DÖNME DOLAP» filminin kritiklerinde tüm filmi benim götürdüğümü yazdılar.»

«Harika. Filmi izlemeyi sabırsızlıkla bekleyeceğim.»

Dindi hava atarak, «Senin için bir gün oynatırım» dedi. «Ne zaman dönüyorsun?»

Sunday omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Steve ne zaman isterse.»

Dindi başındaki kovboy şapkasını çıkarıp, saçlarını geriye attı ve yüzünü güneşe verdi. «Sanırım sana anlatmam gerek, ne de olsa biz iyi dostuz, hem ben sır saklamasını da beceremem. Her neyse senin yerinde olsaydım bilmek isterdim.»

«Neyi bilmek isterdin?»

«Evet, sanırım benim de suçum var,» diye Dindi itiraf etti. «Fakat iyice kafayı bulmuştum, beni bilirsin, şöyle esaslı bir herif görünce hoşafımın yağı kesilir. Ayrıca merak da ediyordum.»

«Neden söz ediyorsun?»

«Sunday, seni üzmem istemem. Seks hakkında ne denli tutucu olduğumu biliyorum, doğrusu o sapık kocadan neler

çektğini de Tanrı bilir. Fakat dürüst davranmak zorundayım, hem büyük adımı atmadan önce her şeyi bilmen iyi olur.»

Sunday buz gibi sesle, «Lütfen ilk kocama küfür etme. O hastaydı, hem de çok hasta bir adamdı. Üstelik sen onu doğru dürüst tanımazsın bile,» dedi.

Dindi içini çekti. «Sanırım, sana daha önce her şeyi anlatmalıydım. Kocanı iyi tanırdım. Aslına bakarsan, Benno ve kocan beni kullanırlardı. Benno'ya çılgıncasına âşıktım. Kendimi Romalı bir prenses gibi düşünüyordum. Fakat, Benno da diğer bütün erkekler gibi boktan bir herifti, hem de birinci sınıf. Paulo öldükten sonra serseri kafayı üşüttü ve benim kıcıma bir tekme atıp kovdu. Benno ile Paulo'nun işi pişirdiklerini biliyorsun değil mi?»

Sunday'in yüzü kül gibi soldu. «Sen aklını kaçırmışsın.»

Dindi omuzlarını silkti. «İster inan, ister inanma, benim için fark etmez. İstersen, uçağa atlayıp Roma'ya git Benno'ya kendin sor. Benno ile kocanın yatıp kalktığını sağır sultan bile duydu. Senin de bildiğini sanıyordum. Uzun boylu sarışın Romalı prensler ve kontlar hepsi o biçimdirler. Aynı zamanda da karılarıyla yatarlar. Bak, beni dinle, kocan ölmeden bir hafta önce üçümüz tam üç gün bir otele kapandık.»

Sunday fısıldarcasına «Artık gitsen iyi olur» dedi.

Dindi, «Oh bok canına!» diye bağırdı. «Sana doğruyu söylemekle iyilik yapıyorum. Bana göre sen sırça köşkte yaşıyorsun. Hem sana bunları anlatmak için gelmemiştim ki. Bunları bildiğini sanıyordum. Sana, yeni sevgilin Bay Magnum hakkında bazı şeyler anlatmaya gelmişim.»

«Dindi, anlatacağın şeyleri dinlemek istemiyorum. Dinlemek istemediğimi anlamak...»

«Evet, hayatın gerçeklerine kulaklarını tıkamak istediğini anlıyorum. İster duy, ister duyma, ama ünlü film yıldızı sevgilini dün gece baştan çıkardım. Bebeğim, heriflerin hep-

si hergeledir, Steve Magnum'un da diğerklerinden hiç farkı yok. Senin partinde, sen herifin konuklarıyla kibar kibar çe-ne çalarken, o hergele beni becerdi.» Dindi içini çekti. «Ha-yatta her zaman bir numarayı arayacaksın, sonunda yine tek başına kalıyorsun. Benim kaltağın birisi olduğumu düşünüyorsun, fakat seni seviyorum, evlendiğin herifin ne bok olduğunu bilmeni isterdim.» Dindi ayağa kalktı. «İşte hepsi bu kadar, seni üzdüysem özür dilerim, ama sanat dünyası-nın kuralı bu.» Kovboy şapkasını başına getirdi. «Ah unu-tmadan söyleyeyim, sevgilin yatakta harika!»

Sunday bir süre sessizce oturdu. Dindi'nin gerçekleri di-le getirdiğini seziyordu. Paulo hakkında duyduklarını aklı-nın bir köşesine attı. Onları sonra düşünecekti.

Steve Magnum...

Elveda...

Onun yalanlarını dinlemek istemiyordu.

Telaşla odasına koştu, valizlerini topladı ve bir limuzin çağırttı. Sonra Los Angeles'ta Carey'in sekreterine telefon edip basına verilmek üzere kısa bir not yazdırdı.

Kıza, «Birkaç hafta için yolculuğa çıkıyorum» dedi.

«Bayan Martin'e iyi olduğumu söyle, rahatsız edilmek istemiyorum. Birkaç gün sonra onu telefonla ararım.»

Steve'in armağan ettiği küçük heykelcikleri alıp kutusu-na koydu. Sonra kısa bir not yazıp, kutuya iliştiirdi. «Harika bir erkek olduğumu duydum!» İri pırlanta nişan yüzüğünü de ayrı bir kutuya yerleştirdi.

Limuzin geldi. Meksikalı şoför Sunday'in valizlerini ara-baya yükledi. Sunday şoföre notu ve küçük kutuları verdi. «Beni havaalanına bıraktıktan sonra bu paketleri lütfen Bay Magnum'a götürün.»

Yiyecek gibi, Sunday'in göğüslerine bakan şoför başını salladı.

«**G**ERÇEKTEN dostmuşsun. Senin gibi dostum olunca çok şükür düşmana gerek yok.» Charlie, Beverly Hills Otelinin bungalovunda oturmuş Clay'e dik dik bakarak söyleniyordu. «Yani annenizle beraberken sizinle tanıştık numarasını yapmak zorunda mıydın? Onunla yattın değil mi? Annesiymiş, ne boktan yalan. İşin kötü yanı ben de enayi gibi sana inandım?» Üzüntüyle başını salladı. «Çok teşekkürler ahbap.»

Clay telaşla viskisini yudumladı. «Tanrı aşkına sana ne söylememi bekliyordun? Oh evet, karınla tanışmıştık. Onu, Roma'da sarhoş bir İtalyan'la birlikte becermiştik. Onunla tekrar karşılaştığım zaman sen zaten karıyla evlenmiştin.»

«Saçma! Dostluğumuz çok eskilere dayanıyor. Bana söyleyebilirdin.»

«Söylesem ne fark edecekti ki? Belki doğru yolu seçmiştir diye düşündüm. Hem o zaman karın hakkında gerçeği söyleseydim belki benden nefret ederdin!»

«Çok güzel, demek benim bir aşifte ile evlenerek kendimi aptal yerine koymam senin umurunda değildi. Kendini düşünüyordun. Bencil hergele.»

Clay masanın üstünde duran viski şişesinden bardağına içki doldurdu. «Haydi Charlie, işi uzatma. Unut artık. Herkes hata yapabilir. Sahi yahu onunla neden evlendin?»

«Kim bilir? Lorna'yı unutmaya çabalıyordum. Kafam bulut gibiydi. Küçük, güzel, masum bir meleğe benziyordu, ayrıca harika da sevişiyordu, anlarsın ya.»

Clay bilgiche, «Hollywood'daki orospuların hepsi harika sevişir» dedi.

Charlie bir hafta önce Los Angeles'a dönmüştü. Gece-nin saat onuydu. Clay ile birlikte «DÖNME DOLAP» filmi-nin özel gösterisini izlemişlerdi. Nathalie evdeydi.

Clay gülerek, «Karım bütün gün sabahtan akşama dek

aşeriyor» dedi. «Bu kez oğlan doğuracak. Oğlan doğuracağını iliklerime dek hissediyorum!»

Filmi izledikten sonra, biraz sohbet edip, bir iki kadeh atmak için Charlie'nin bungalovuna dönmüşlerdi. İngiltere'den geldiğinden beri Charlie ilk defa gece sokağa çıkıyordu. Bir haftadır otele kapanmış, senaryolar okuyup yeni plakları ve kameraları ile oynayarak vakit geçiriyordu.

Dindi boşanma davasını büyük bir reklam kampanyasına çevirmiş, gazetelere durmadan beyanatlar verip, durup dinlenmeden fotoğrafçılara saatlerce pozlar veriyordu. Sonunda avukatının zoruyla sesini kısıtı.

Charlie sadece «Yorum yok» demekle yetindi.

Sunday Simmons-Steve Magnum nişanının bozulmasından sonra sanat dünyasında günün konusu Dindi-Charlie boşanmasıydı.

«Şöyle canımızı dışarıya atıp biraz eğlenmeye ne dersin?» diye Clay önerdi. «Bu fırsatı kolay kolay ele geçiremem.»

«Nereye gitmek istiyorsun?»

«Biraz dolaşırız. Şöyle dolaşıp, gözümüze kestirdiğimiz iki pilici tavlalım.»

Charlie güldü. «Hiç değişmeyeceksin değil mi? İlk tanıştığımız günü anımsıyor musun?»

Clay neşeyle «Hiç unutulabilir miyim!» diye bağırdı. «Vitary Stüdyolarında. Soyunma odasında ateşli bir karıyı düzzerken, pat diye üstümüze gelmiştin. Karı donunu öylesine hızlı giydi ki şeyimi de beraber götürdüğünü sandım!»

«Sen azgın bir hergelesin» diye hayranlıkla kıkırdadı.

«Evet, hiçbir şey olmamış gibi odaya dalıp, kamp şorolosu sesinle, 'Ah, uygunsuz bir zaman mı seçtim' demiştin. Seni öldürebilirdim! Kuş kafesten kaçtı bizim de elimizde kaldı!»

«Güzel bir dostluğun başlangıcıydı.»

«Evet, eh, ikimiz de o günden bu yana epeyce yol kat et-

tik. Tabii senin durumun benimkinden daha iyi: Ünlü bir film yıldızı. Her istediğini yapabilirsin. Michelle Lomas'la düşüp kalkarken ne yalan söyleyeyim seni çok kıskandım.»

«Sahi mi?»

«Tabii... Hangi erkek olsa kıskanırdı.»

Charlie alçakgönüllülikle güldü. «Michelle harika bir kadındı.»

«Haydi gel, Serafina'nın şerefine içelim. Toprağı bol olsun, viskiyi pek severdi. O büyük kadını çok özleyeceğim.»

Ciddiyetle kadehlerini doldurup, Serafina'nın şerefine içtiler.

Clay, «Şöyle diskoya uğrayalım mı dersin?» dedi.

Charlie başını salladı. «Haydi sen git.»

«Haydi, gel açılırsın. Şu fiyakalı arabana binip biraz ca-
ka satmak istiyorum.»

Diskotek her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu. Charlie, bir kez buraya Dindi ile gelmişti. Kapıdan içeriye girince boğuluyormuş gibi hissedip rahatsız oluyordu. Salon, kendilerini hâlâ genç sanan yaşlı yıldızlar, erkek ve dişi fahişeler, genç yıldız adayları, aktörler, genç film yıldızları, plaj oğlanlarıyla doluydu.

Clay insanları ite kaka geçti ve barda iki kişilik yer buldu. Hemen, hiç vakit kaybetmeden burnunun ucunu görme-
yecek kadar sarhoş, altın rengi tulum giymiş bir sarışınla çene çalmaya başladı.

Charlie, içinden keşke gelmeseydim diye geçirdi. Clay arkadaşının eğlenmesini canıgönülden istiyordu, ama bu gibi yerler Charlie'ye göre değildi.

Dindi'den kısa boylu ve çirkince bir kopyası hemen, «Siz Charlie Brick'siniz değil mi?» diye sordu. Kabarık saçları ve mavi gözleri tıpkı Dindi'ye benziyordu. «Buraya erkek arkadaşım ile birlikte geldim ama doğrusunu istersen seni görünce elim ayağım boşaldı.» Şeffaf mini giysisinin için-

de hafifçe kıvranıp, dalgınlıkla küçük göğüslerini okşadı. «Gözlükleriniz çok seksi. Hangi burçtansınız?»

Ellerini dokunmasıyla sertleşen kızın memelerinin başlarına büyülenmişcesine bakan Charlie, «Başak» diye yanıtladı.

«Hımmm». Kız gözlerini havaya kaldırdı. «Tahmin etmiştim. Ben Kova burcundanım ve aktristim.»

Charlie, sanki bilmiyormuyum diye düşündü.

«Evet, erkek arkadaşımın yanına döñsem iyi olacak. Sizi telefonla arayabilir miyim?»

«Sen beni arama, ben seni ararım.»

«Ha?»

«Yok bir şey. Şaka yaptım. Evet, beni ara. Hilton'da kalıyorum.»

Kız yanından uzaklaşınca, Charlie dönüp Clay'in ne yaptığına baktı. İşler yolundaydı. Clay yanındaki sarışının kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Charlie, «E, şey, buradan sıkıldım. Başka bir yere gidelim mi?» diye sordu.

Clay gönülsüzce arkadaşının isteğine boyun eğdi. Sarının telefon numarasını adres defterine karaladı.

Sonra Strip'te aşağı yukarı dolaşmayı önerdi. «Eğer şansım yaver giderse, kendime on dört yaşında evden kaçmış bir yavru bulurum» diye şaka yaptı.

Charlie'nin sokaklarda dolaşmaya hiç hevesi yoktu. Otelde kalıp telefonla birkaç orospu çağırırsalar daha iyiydi. Çünkü gecenin bu saatinde zaten yollarda bulacakları kadınlar da orospuydu. Bir kadınla yatmak istediğinden bile emin değildi.

Clay heyecanla, «Arabayı yavaşlat, kenara çek» diye bağırdı.

Dar parlak pantolonlu, vücutlarını sımsıkı saran süveterli, iki kız sakız çiğneyerek ellerindeki süet çantaları sallaya sallaya üstlerine doğru geliyordu.

Araba kaldırıma yanaşınca, önce polis var mı diye etrafı dikkatle bir göz attılar sonra Charlie ile Clay'in yanına sokuldular.

Arabanın camından başını içeriye sokan kız, Clay'i alıcı gözüyle süzdükten sonra, «Eğlence mi arıyorsunuz? Her istediğinizi yapmaya hazırız» dedi.

Clay yanıt vermeye hazırlanırken, Charlie birdenbire arabanın gaz pedalını kökleyip, kaldırımın kenarından kurşun gibi uzaklaştı.

Clay öfkeyle, «Hey ne oluyor sana?» diye bağırdı.

«Tanrı aşkına kızları görmedin mi? Leş gibi kokuyorlardı. İkisi de gırtlığa kadar boka batmış gibiydiler!»

«Bayan Temiz Amerika'yı aramak için yollara düştüğümü mü bilmiyordum.»

«Defol git başımdam.»

Bir süre sessizlik içinde gittiler.

Sonunda Clay dayanamayıp, «Peki ne istiyorsun?» diye sordu.

Charlie omuzlarını silkti. Yorulmuştu. Otele dönüp yatıp uyumak istiyordu. Bir striptiz pavyonunun önünden geçiyorlardı. «Haydi şuraya girelim» diyerek Lamborghini'yi pavyonun yanındaki park yerine soktu. Başboş iki serseri gibi yollarda aşağı yukarı volta atmaktan daha iyiydi.

Clay'in neşesi yerine geldi. «İyi fikir.»

Charlie, «Biz ne yapıyoruz? Ne arıyoruz? Lise öğrencileri gibi baldır bacak görme merakında mıyız?» diye düşünüp, kendisine ve Clay'e içerledi.

Pavyon dökülüyordu. L biçimindeki sahnenin yanına tahta masalar yerleştirilmişti. Siyah külotlu çorap ve kırmızı eski bir sutyen giyen garson kız siparişlerini aldı.

Sahnedeki kız numarasını yapıyordu. Sırtındaki mayonun üstündeki kurdelerde «Bayan Ateşli California» yazıyordu. Ateş kırmızı saçları ve oldukça iri göğüsleri vardı. Sağ olsun doktorların sayesinde, ülkenin hiçbir eyaletinde, Califor-

nia'daki kadar silikonla şişirilmiş iri, dolgun göğüsler yoktu.

Kız büyük bir enerjiyle, göz açıp kapayana dek sırtındaki mayoyu çıkarttı ve üstündeki kurdela ve kırmızı, beyaz, mavi avuç içi kadar bir donla kaldı.

Clay neşeyle, «Haydi donunu da çıkar!» diye bağırdı.

Charlie sıkıntıyla içini çekti. Kız yapma bebek gibiydi. Dimdik iki et parçası yarım dünya gibi öne fırlamıştı. Bir şişe viski ismarlayıp, kafayı bulmaya niyet etti.

Sahneye ikinci çıkan kızın yele gibi simsiyah saçları vardı. Sırtında da yakası hayli açık, mor boncuklu bir gece giysisi taşıyordu. Çılgın Harold diye takdim edilen kız müzik başlayınca, sahnenin etrafında kalçalarını sallayarak hızla dolaşmaya başladı.

Charlie gösteriyi pek adi ve sevimsiz buldu. Clay ise ilk kez bir kadınla birlikte olan öğrenciler kadar heyecanlıydı.

Striptizcilerin numaralarından sonra, Brooklyn aksanlı bir komedyen tatsız müstehcen fıkralar anlattı. Charlie dikkat kesilip adamın sesini dinledi. Komedyenin konuşmasını soyunarak gösteri yapan kızlardan daha ilginç buldu. Gelecek filminde canlandıracağı tipte bu aksan ve ses tonuyla konuşmaya karar verdi.

«Şimdi huzurlarınızda iki vahşi küheylan! Küçük Sıska Kemik Torbası ile Fantastik Şişko Fanny!» diye komedyen bağırdı.

Charlie adamın 'Küheylan' demesine bayıldı. Aynı ses tonunu iyi taklit edebilmek için ağzının içinden komedyenin sözlerini tekrarladı.

İki yeni striptizci sahneye çıkınca, Clay de salondaki diğer müşteriler gibi kahkahalarla gülüyordu.

Küçük Sıska Kemik Torbası, Twiggy tipinde, çok güzel bir kızdı. Mini bir elbise giymişti.

Fantastik Şişko Fanny de çok güzel bir kızdı. Fakat Balon gibi şişkoydu. Çenesinin altından sarkan gıdısı neredeyse memelerinin üstüne inecekti. Bacakları da sanki birer et

torbasıydı. Onun da sırtında pembe mini giysi vardı.

«Hello Dilly» nameleri arasında, sahnenin çevresini dolandılar.

Clay, «Tanrım» diye mırıldandı. «Düşümde daima şişko bir karıyla yatmayı düşünmüşümdür.»

Viskiyle kafayı bulmaya başlayan Charlie, burnumun ucunu göremeyecek kadar sarhoş olsam da şişko bir karıyla yatmak aklımın ucundan geçmez diye düşündü. Sıska kız başka konuydu. Ceylan gibi gözleri ve sarı süpürge gibi saçlarıyla pek fena sayılmazdı.

Kızlar uyum içinde giysilerini çıkardılar. Önce miniler havaya uçtu. Sutyen, külot ve çoraplarını tutturdıkları eski zaman jartiyerleriyle kaldılar.

Kendisini müziğin temposuna kaptıran Şişko Fanny korkunç bir et yığını gibi titriyordu. Onun yanında iskelet gibi kalan Sıska Kemik Torbasının da kaburgaları dışarıya fırlamıştı.

Birbirleriyle sahnede korkunç tezat yaratan kadınların görünümü, çok tiksindiriciydi. Sutyenlerinin kopçalarını açtılar. Her iki kadın da uyum içinde «Taş Kalpli Hannah» melodisine ayak uydurarak kalçalarını kıvrırırlarken, üstlerindeki iç çamaşırlarını teker teker çıkartıyorlardı.

Clay «Şişko karıyla yatmalıyım» diye yüksek sesle inledi.

Arkadaşının coşkusuyla eğlenen Charles, Nathalie şimdi kocasını görse diye düşündü. Şişko Fanny kocaman bir file benziyordu. Koca memeleri karnının üstüne sarkmıştı. Memelerin başları ise, Sıska Kemik Torbasının memelerinin büyüklüğündeydi.

Bir süre sonra gösteri sona erdi. Sahneye fırlayan komedyen yine tatsız tuzsuz, yavan birkaç müstehcen fıkra anlattı, sonra izleyicilere bir saat sonra yeni harika numaralar sunacaklarını söyledi.

Clay bara doğru giden komedyenin kolundan yakaladı.

Charlie hesabı isteyip, ödedi. Clay'i kendi arabasının yanına bırakıp, gidip yatacaktı. Eğer canı hâlâ sokaklarda sürtmek istiyorsa, Clay tek başına dolaşabilirdi.

Cebini karıştıran Clay, komedyenin avucuna para sokuşturdu.

Charlie ayağa kalktı. Kimse tanımasın diye gözlüklerini çıkartmıştı. Zaten bu döküntü yerde tanınmayı kim isterdi? Sabırla, «Haydi Clay gidelim» dedi.

Clay heyecanla, «Her şey ayarlandı» dedi. «Ayarlandı.» «Ne ayarlandı?»

«Fantastik Şişko Fanny ve Sıska karı. Herife iki yüz dolar attırdım. Kadınlar yolun sonundaki evde oturuyorlar. Oraya gideceğiz. Sadece bir saat boş vakitleri varmış. Ne organizasyon değil mi?»

«O iki hilkat garibesine iki yüz dolar mı verdin? Oğlum senin beynin sulanıyor.»

«Beynim meynim sulanmıyor, haydi gidelim.»

Charlie gönülsüzce, Clay'in peşine takıldı. Nathalie kocasının önüne gelen her kadınla yattığını söylerdi, ama doğrusu bu çok komikti.

Evin kapısını, sırtında siyah şifon yakası devede kuşu tüyle-riyle süslü sabahlık giyen Küçük Sıska Kemik Torbası açtı. Aptal, boş bir gülümsemeyle bakıyordu.

Tek odadan oluşan ev Charlie'ye ilk kez bir kadınla yat-tığı günü anımsattı. Aynı kulüpte çalışan kadınla donuk pis soyunma odasında yatmıştı. Orası da bu ev gibi kokuyordu: Ucuz parfüm ve leş gibi ter.

Clay hevesle içeriye girdi. «İçkiniz var mı?» diye sordu.

Sıska kız boş gözlerle baktı. «Jake, pazarlığa içkinin de dahil olduğunu söylemedi» dedi.

Odanın içinde sifon sesi yankılandı ve Şişko Fanny ban-yodan çıktı. Sıska kızın sırtındaki sabahlığın eşini giymişti. Hemen duruma el koydu. «Viski mi istiyorsunuz. Bardağı on dolar. Pantolonlarınızı çıkarıp rahatınıza bakın, ama pek,

fazla yayılmayın. Bir saat sonra sahneye çıkacağız. Sert numaralar ekstra ücrete tabi, beni anladınız mı, ekstra. Eğer ikiniz birden aynı anda benimle iş tutmak isterseniz yine ekstra.» Cüssesine hiç yakışmayan incecik sesle telaşla konuşuyordu.

Clay Charlie'ye, Charlie de Clay'e baktı ve kahkahalarla gülmeye başladılar.

Charlie, «Belki senin şeyin kalkar ama benimkini harekete getirmek zor,» dedi.

Pantolonun fermuarını çözüp, çıkartan Clay «İki yüz dolar uçlandıktan sonra ben deneyeceğim» dedi.

Sıska kız yanına yaklaşınca, Charlie nezaketle «Ben burada durup seyretmeyi yeğliyorum» dedi.

Şişko karı sırtındaki sabahlığı çıkartıp, divanın üstüne sırtüstü uzandı. Clay yüzünde aptalca gülümsemeyle, kadının üstüne çıktı.

Charlie, sıska kıza, «Arkadaşıma kendisini arabada beklediğimi söyle» diyerek usulca sıvıştı.

31

SUNDAY Acapulco havaalanında bulduğu ilk uçağa bindi. Mexico City'ye gidiyordu.

Saçlarını ensesinde toplamış, gözüne kocaman güneş gözlükleri takmıştı. Biletini de Bayan Sand adına aldı. Nereye gideceğine karar vermemişti, ama bozulan nişan haberi gazetelere düşmeden önce ortadan yok olmalıydı.

Steve Magnum'la nişanlandığını sağır sultan dahi duymuştu. Şimdi kimseye gözükmeden toz olmalıydı, özellikle Steve'e hiç görünmemeliydi. Eğer kendisini bulacak olursa, Steve'in önce yalvarıp yakaracağını, af dileyeceğini, sonra küstahlaşıp, bağırıp çağırarak küfür edeceğini biliyordu. Bu tip sahneleri yaşamak istemiyordu.

Mexico City'ye varınca uçak tarifelerini inceleyecekti. Pek uzaklara gitmek istemiyordu. Sonra birdenbire aklına Rio geldi. Neden Rio'ya gitmiyorum, diye düşündü. annesini babasını trafik kazasında kaybettiğinden beri Rio'ya gitmiyordu. İşte şimdi eline güzel bir fırsat geçmişti. Bir saat sonra bir uçak Rio'ya gidiyordu.

Yolcu biniş kapısının önünde duran iri gözlü küçük çocuk Sunday'in ilgisini çekti. Tek başına yolculuk edemeyecek kadar küçüktü, beş veya altı yaşlarındaydı. Sunday bugüne dek onun kadar güzel bir çocuk gördüğünü anımsamıyordu. Uzun siyah saçları, hâle gibi yüzünü çevreliyordu. Teni koyu esmerdi. Kocaman iri siyah gözleri oval yüzünün adeta yarısını kaplıyordu. Eğer çocuğum olursa, bu küçüğe benzetmesini isterim diye düşündü...

Hiç kımıldamadan duran çocuk arada sırada iri gözlerini salonun içinde dolaştırıyordu, birisini beklediği belliydi.

Yolcuların uçağa binmeleri anons edilince çocuk sessizce hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Kocaman iri gözlerinde toplanan yaşlar usul usul yanaklarından aşağıya akıyordu.

Sunday hemen onun yanına gitti. «Annemi mi bekliyorsun?» diye sordu.

Çocuk olumsuzca başını salladı.

«Tek başına mı yolculuk ediyorsun?»

Çocuk başını salladı. «Hayır babam var» dedi.

«Sen Fransız,» Sunday'in arkasından sıkıntılı bir erkek sesi yankı verdi. «Çocuğun bir şeyi yok. Teşekkür ederiz. Şimdi onu yalnız bırakın.»

Adam çocuğun elinden yakalayıp, uçağın biniş kapısına doğru ilerledi. Sunday olduğu yerde kalıverdi.

Hemen kendisini toparlayıp, peşlerinden koştu ve uçağa binerlerken onları yakaladı.

«Özür dilerim» dedi. «Çocuğu yalnız sandım. Ağlıyordu, ona yardım etmek istedim.»

Adam alay edercesine, «Ağlıyor muydu?» diye sordu. «Jean-Pierre asla ağlamaz.»

«Oh, siz Claude Hussan değil misiniz?» Ağzından çıkan sesler kulağında yankılanınca, Sunday içinden kendisine lanetler savurdu. Yönetmenin arsız hayranlarından biri gibi davranmıştı.

Sunday'in söylediklerine aldırmayan Claude Hussan, arkasını dönüp, uzaklaştı ve koltuğuna oturdu.

Adamın kendisini anımsamadığını anladı. Acapulco'da karşılaştıkları zaman Sunday çok şık ve bakımlıydı. Şimdi ise yüzünü kocaman güneş gözlüklerinin ardına saklamıştı, saçları da cadı gibi darmadağınktı. Ne olursa olsun kaba bir adamdı ve çocuk da bal gibi ağlıyordu. «Jean-Pierre asla ağlamaz.» Beş yaşında bir çocuk için ne komik bir sözdü. Tipik erkek tepkisiydi.

Pistte yol alan uçak birdenbire havalandı. Sunday uçmaktan büyük zevk alırdı. İnsanı coşkuyla dolduran güçlü bir duyguydu.

Kendisini çok rahat hissetti. Bir bakıma omuzlarından büyük bir risk kalkmıştı. Steve Magnum kendisine göre bir erkek değildi. Onun evlenme teklifini hep yanlış sebeplerden kabul etmişti. Birkaç koltuk önünde oturan Claude Hussan beyaz dişlerini göstererek gülen hostes kızla konuşuyordu. Ona karşı hiç kaba davranmıyordu.

Yolculuk hızlı geçti. Uçak mola verince, Sunday gazete aldı ama Steve Magnum ve kendisinden daha söz etmiyorlardı. Bir kahve içip tuvalete gitti. Küçük çocuğun bir köşede yine tek başına durduğunu fark etti. Sunday ona gülümseyince çocuk da sıırttı. Küçük afacanın öndeki iki dişi yoktu.

Oğlanın babası nerede acaba diye merak etti, herhalde barda kafayı çekiyordu.

Sunday tekrar uçağa bindi. Havalanmadan az önce Claude Hussan'la Jean-Pierre uçağa bindiler. Adamla çocuk yanından geçerlerken, Sunday başını çevirdi.

Carey havaalanından dosdoğru ofisine gitti. Yorgundu. Sıcaktan terlemişti, Saint Laurent kopyası giysisi yolculukta buruşmuştu.

Marshall, Carey ile birlikte dönüyordu. Yolculuk süresince, bir an önce evlenmeleri için Carey'i ikna etmeye çalışmıştı. Sunday ve Steve'in partisinden sonra Carey ilk kez Marshall'la yatınca adam, her nedense, birdenbire soğukkanlılığını yitirmişti. 'İyi düşün taşın,' 'Biliyorum senden çok yaşlıyım' diyeceği yerde, 'Carey, hemen nikâh gününü belirle. Lütfen karar vermekte acele et. Aslında gelecek hafta evlensek çok iyi olur'» demeye başlamıştı.

Çalışma masasının arkasında oturan Carey elindeki kalemin ucunu çiğniyordu. Masanın üstünde bakmak zahmetine katlanmadığı bir yığın haber vardı.

Marshall yatakta harikaydı. Elli altı yaşındaki erkekten beklenmeyecek kadar güçlüydü. Aslında Carey'in yirmi üç yaşındaki son aktör sevgilisinden çok daha iyiydi.

Marshall ile yatağa girip sevişmeleri çok komikti. Yedi yıldır yanında çalıştığı sevgili Marshall ile sevişmişti. Onunla yatmadan önce, sanki babasıyla sevişecekmiş gibi bir duyguya kapılmıştı. Otele gitmeden önce burnunun ucunu göremeyecek kadar kafayı çekip sarhoş olmuştu.

Yaşlı adamların yataktaki tekniklerine diyecek yoktu doğrusu. Boğa gibi azgın gençlerin hepsini ceplerinden çıkarırlardı.

Carey kendi kendine kıkırdayarak güldü. Şimdi onunla evlenmesine kim engel olabilirdi? Yirmi sekiz yaşındaydı, epeyce ceviz kırmıştı, artık tek erkeğe bağlanmaya hazırды. Marshall çalışma hayatını da bırakmamasını istiyordu.

Hiç kuşkusuz, ağabeyi ve karısıyla birlikte Pasadena'da yaşayan annesi küplere inecekti. Carey onları ziyarete gittikçe, gelecekleri parlak avukat adayları veya muhasebecilerle arasını yapmaya çalışıyorlardı. Beyaz bir adamla evlenirse ailesinin yüz karası olacaktı. Ne yapalım yani? Carey ırk ay-

rımına karşı önyargılı değildi.

Zile basıp sekreterini çağırdı. Canı cehenneme ne yani? Eğer şimdi bu işe balıklama dalmazsa, bundan böyle asla karar veremezdi.

«Sue, bana Acapulco'da Sunday Simmons'u bul.» Haberi ilk önce Sunday'e müjdelemek istiyordum.

Sue, «Sunday orada değilmiş,» dedi. «Size Steve Magnum'u bağlayayım.»

«Pekala, bağla.»

Bir süre sessizlikten sonra hattın öbür ucundan Steve'in çatlak sesi duyuldu. «Carey, nerede o?»

«Kim nerede?»

«Bana bak numara yapma. Nerede o?»

«Steve, havaalanından şimdi ofisime geldim. Korkunç bir yolculuktu. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Lütfen bağırma, bırak ve doğru konuş. Eğer Sunday'i arıyorsan, Acapulco'dan ayrılmadan az önce onunla konuştum, daha yatağından çıkmamıştı. Niçin ikiniz aynı evde oturmuyorsunuz? Sunday alışverişe veya bir yere gittiği zaman bu denli telaşlanmazsın.»

Steve buz gibi sesle, «Kes şu saçmalığı» dedi.

Carey'in telefonlarını dinlemeyi adet edinen Sue, koşarak odadan içeriye girdi ve patronunun bloknotunun üstüne Sunday'in mesajını karalayıp, burnuna soktu. Carey hızla notu okudu.

Steve, «Ne boklar dönüyor?» diye sordu. «Bana onun nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?»

Carey, «Ne oldu?» diye sordu. «Ben Acapulco'dan ayrılırken her şey yolundaydı. Fakat salak sekreterim, Sunday'in mesajını bana şimdi gösterdi.»

«Ne mesajı?»

«Basına vermem için bir not bırakmış. Çok iyi olduğu-

nu, beni birkaç gün içinde arayacağını belirtmiş.»

«Basına ne açıklaması yapacaksın?»

«Bir dakika okuyayım. 'Sunday Simmons ve Steve Magnum anlaşarak nişanı bozmaya karar verdiler.»

Steve «Bok aramızda anlaştık» diye öfkeyle söyledi. «Basına açıkladın mı?»

«Sana söyledim ya. Ben de notu şimdi gördüm.»

«O haberi basına açıklamanı istemiyorum.»

«Steve, sen benim müşterim değilsin.»

«Şimdi oldum, tatlım. Sana kocaman bir anlaşma gönderceğim.»

«Özür dilerim. Eğer Sunday bu haberi basına açıklamamı istiyorsa, bunu yapmak zorundayım.»

«Kara derililerin dürüstlük ayaklarına yatmalarına hiç tahammül edemem.»

Kısa bir sessizlik oldu. Carey bir an telefonu herifin yüzüne kapamayı düşündü.

Steve, «Ayy, özür dilerim» dedi. «Bak sana ne diyeceğim, nasıl olsa menajerim olarak seni tutacağım.»

Carey öfkeyle, «Sunday ile aranızda ne oldu?» diye sordu.

«Hiçbir fikrim yok. Sunday'in sağı solu belli olmaz. Dün gece bulut gibiydim, herhalde yapmamam gereken bir şey yaptım ve tabii onun garip, anlaşılmaz ahlak anlayışına ters geldi.»

«Ne yaptın?»

Steve bir süre tereddüt etti. «Önemli bir şey değil. Kim olsa gülüp geçer.»

«Tanrı aşkına söyle ne yaptın? Sunday bir kalemde her şeyi silip attığına göre önemli bir şey olmalı.»

«Adını bile anımsamadığım karının biriyle iş tuttum. Şöyle ayaküstü beş dakikalık bir iş.»

«Ve çenenin tutamayıp Sunday'e yetiştirdin?»

«Sen deli misin? Tabii ki söylemedim. Fakat her nasıl-

sa, o öğrenmiş. Bir notla nişan yüzüğünü geri gönderip, gitmiş. Bu sabah ben yataktan kalkıncaya kadar, o toz olmuş.»

«Dindi?»

«Ha?»

«İş tuttuğun karının adı Dindi Sydney idi değil mi?»

«Kim olduğunu bilmiyorum. Bu karıların hepsi birbirlerine benzerler. Şu İngiliz aktörü. Adı neydi? Charlie Brick ile evlenen sarışın karı. Gerçekten acayip biriydi.»

«Evet, tam üstüne bastın. Dindi. Tabii yemeyip içmeyip gidip hemen Sunday'e yetiştirmiştir. Doğrusu Steve, hangi akla hizmet bu işi yaptın?»

«Kendime hâkim olamadım tatlım. Erkekliğim uyanıverdi. Bana büyük bir iyilik yap, haberi basına yirmi dört saat sonra ver. Sunday'i bulur bulmaz onu ikna ederim.»

«Biliyorum, Steve, aslında...»

«Tanrı aşkına yirmi dört saat bekle. Senden on milyon papel istemiyorum. O kızı gerçekten seviyorum. Bana bir şans tanı.»

«Pekala. Yalnız yirmi dört saat beklerim, sonra senden ses seda çıkmazsa, haberi basına açıklarım.»

«Düğünümüzde gelinin nedimesi olduğun zaman yirmi dört saat beklediğine pişman olmayacaksın. Şimdi hiç sesini çıkarmadan otur. Los Angeles'tan dedektifler geliyor, kısa zamanda onun izini bulurlar.»

«Hiç şüphesiz ben çenemi tutmasını bilirim de, aynı garantiyi Dindi Sydney için veremem.

«Sen boş yere endişe etme. O işi bana bırak. Eğer bir haber alırsan hemen beni ara.»

Steve telefonu kapattı.

Carey harika diye düşündü. Vaziyet harika. Sunday'i yakından tanıyordu. Zavallı Steve Magnum daha şimdiden oyunu kaybetmişti.

Carey içini çekti. Duruma iş açısından bakınca, paha biçilmez bir reklamdı.

MARGE Lincoln Jefferson, banka müdürünün odasında sinirli sinirli oturuyordu. Gerginlikten avuçlarının içi terliyordu. Hiç durmadan ellerini keten giysisinin eteklerine siliyordu.

Louella defalarca, bankada nasıl davranacağını, neler söyleyeceğini tekrarlatmıştı. Fakat Marge söylediklerine karşısındaki adamın yanıt vermesini beklerken tir tir titriyordu. «Evet, Bayan Lincoln Jefferson, hesap defterinizi kaybettiğinizi anladım. Biliyorsunuz, bir daha dikkatli olmalısınız. Banka defterlerine gözünüz gibi bakıp, saklamalısınız. Bizler de hiç zorluk çekmeden, biriken, tadına doyum olmayan faizlerinizi defterlerinize kolaylıkla işleyebilelim.»

Tadına doyum olmaz derken, gözleriyle Marge'in giysisinin altındaki, pis eski sutyenin içindeki sarkık iri göğüslerine baktı. Marge temiz yeni sutyenini cumartesi günkü partiye saklıyordu.

Tüm cesaretini toplayıp, «Evet biliyorum» dedi. «Fakat çok acele beş yüz dolara ihtiyacım var. Hem de bu gün.»

«Bugün mü? Hımmm, bu gün kesinlikle paranızı alamazsınız. Biliyorsunuz, para çekmek için yedi günlük mühletiniz var. Mamafih, imzanızın ve diğer bilgilerin detaylarını alıp araştırırız. Bir hafta sonra gelip paranızı alabilirsiniz.»

Louella ne düşünürdü? Belki Cumartesi günkü partiye katılmasını bile istemezdi.

Marge gözlerini sıkıp, iki kocaman yaş damlattı. «Parayı bugün almam gerek. Bir hafta çok geç olabilir. Hastaneye yatmak zorundayım, kadın hastalıklarını biliyorsunuz?»

Banka müdürünün yüzü kızardı. Bu dev gibi şişko kadının en gizli sırlarına ortak olmak istemiyordu.

Marge, Louella'nın söylediklerini anımsadı. «Biraz zorluk çıkarmaya kalkarsa, hemen herifi baştan çıkarmaya ça-

lış.»

Marge yerinden kalktı koca memelerini müdürün masasının üstüne koyup, öne doğru eğildi. Televizyonda altı kez izlediği Mae West filmindeki bir cümleyi anımsadı ve «Bana bir şans tanımalısınız, e, siz bana iyi davranırsanız, ben de e, ben de, size karşı iyi davranırım. Ne demek istediğimi anladınız ya?» dedi.

Banka müdürü onun ne demek istediğini pek iyi anlıyordu. Boğazını temizleyip sinirli bir şekilde. «Bayan Lincoln Jefferson, bakalım bir ayrıcalık yapabilir miyiz araştırmalıyım. Lütfen beni birkaç dakika burada bekler misiniz?» Bu korkunç kadını odasından atmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Marge koltuğa oturdu ve bekledi. Eğer Herbie, çevirdiği dolapları bilse, kendisini bir kaşık suda boğardı. Fakat Louella bankaya gidip ne yapıp edip parayı almasını tembih etmişti. Yoksa arkadaş grubuna giremezdi, toplantılara partilere ve eğlencelere katılamazdı.

Bir sekreter odadan içeriye girip Marge'a gülümsedi. «Şu formları lütfen imzalar mısınız?» dedi. «Bay Marvin dışarı çıkmak zorunda kaldı. Fakat hesabınızdan beş yüz dolar çekebilmeniz için bana yetki verdi.»

Aradan iki gün geçti bir şey olmadı. Herbert eski düzenini bozmadan her gece işine gidiyordu: Her gün gazeteleri baştan aşağıya dikkatle okuyup, cinayet hakkında bir haber arıyordu, ama bu konu hakkında bilgi verilmiyordu. Los Angeles'ta cinayetler günlük adı olaylardandı. Ancak cinayete kurban giden çok ünlü birisi olursa, hunharca öldürülmüşse, gazetelerde haber olarak çıkıyordu.

Marge ağlamaklı sesiyle sürekli: «Herbie ne yaptın? Niçin polise o gece birlikte olduğumuzu söylememi istiyorsun?» diye soruyordu.

Herbert karısının sorularına yanıt vermek zahmetine

katlanmıyordu. Her gün aldığı duşların sayısını artırmıştı. O pis kokmuş hippie yerine Sunday Simmons'la birlikte olsaydı kadına neler yapacağını düşünüyordu. Sunday Simmons giysilerini çıkartıp, kendisini Herbie'ye sunuyordu.

Her zamanki gibi işe giderken otobüse bindi ve oturacak yer aradı. Aylığını alır almaz ucuz bir arabaya kapora yatırmaya karar verdi. Otobüs yolculuğuna tahammül edemiyordu. İnsanların pis ter kokularına dayanamıyordu. İki aydır ödemediği ev kirasını da vermesi gerekiyordu. Televizyonun, buzdolabının da aylık taksitlerini ödemesi gerekiyordu ama, araba çok önemliydi. Araba zorunlu bir gereksinimdi.

Ne yazık ki artık Marge çalışmıyordu. Zaten sutyensiz garson olarak iş bulması olanaksızdı.

Herbert tiksintiyle öksürdü. Artık ona dokunmak bile istemiyordu. Giyecekleri yıkayıp ütülemeye, yemeklerini pişirmeye yarıyordu ama bir gündelikçi kadın tutup aynı işleri yaptırabilirdi. Hayır, geçen akşam tanık olduğu o iğrenç sahnelerden sonra, pis orospuyu evinde görmek istemiyordu.

Boşanma pahalı bir olaydı. Marge'ı başından atabileceği diğer yolları dikkatle gözden geçirmeye başladı...

Marge zaferle, «Çok param var» diye bağırdı.

Eski model yeşil Chevrolet'nin direksiyonunda, dudaklarını sıkmış oturan Louella, Marge'ın uzattığı paraları alıp saydı. Sonra paraları çantasına koyup gülümsedi. «Aferin sana akıllı kız. Şimdi artık gerçekten bizden birisi oldun.»

Louella'nın evine döndüler. Kadın ıhlamur kaydattı ve Marge ile birlikte son iki günün gazetelerini gözden geçirdiler. Louella altlarını çizdiği dikkate değer haberleri gösterdi.

Kırk soygun olayı, on iki saldırı, banka soygunu, otuz üç irza geçme ve iki cinayet vakası vardı.

Louella «Bunlardan birisi olmalı» dedi. «Aşına bir haber bulana dek hepsini dikkatle okumanı istiyorum.»

«Okumam gerek mi Louey? Okumam pek iyi değildir de.»

«Eğer kocanın ne işler çevirdiğini bilmemiz gerekiyorsa okumalısın. Örneğin eğer evinde yalnız yaşayan kadına tecavüz edenin o olduğunu öğrenirsek bundan böyle evde sana büyük havalar atamaz. Kontrol bizim elimize geçer.»

Marge kıkırdadı. «Haklısın sanırım. Fakat Herbie asla hiç kimsenin ırzına geçmez.»

«Sen nereden biliyorsun? Senin yapacağın iş bu olayların hepsini teker teker okuyup, olaylardan Herbert'e söz etmek. Boş atıp dolu tuttuğunu kocanın tepkisinden anlayacaksın.»

«Peki, ya bu olaylardan hiçbiri değilse?»

Louella omuzlarını silkti. «O zaman kocanın gizlediği sırrı öğrenmek için başka yollara başvururuz.»

«Peki, Louey. Biliyor musun seni gökte ararken yerde buldum. Bana karşı çok iyi davranıyorsun. Arkadaş grubuna sokman filan.» Sıcak terli şişman elleriyle, Louella'nın kolunu tuttu. «Bütün yaşantımı değiştirdin, sana minnettarım.»

Louella gülümsedi ama, boncuk gibi mavi gözleri buz gibiydi. Marge'ı Herbert'in baktığı gözle görüyordu. Şişko, beynsiz bir salak. Fakat Marge gibi salak karıların sayesinde Louella onların sırtından geçiniyordu. 'Arkadaş Grubu' adı altında Louella'nın evinde toplanan erkeklerin aslında sapık işadamları olduklarını ve ancak büyü âlemlerinde cinsel ilişkide bulunabildiklerini Marge bilse ne yapardı? Los Angeles'ta yalnız kadın, denizdeki kum kadar çoktu, dullar, boşanlar, stüdyoların dış kapılarından öteye geçemeyen yıldız bozuntuları, Louella onları bulup, arkadaşlık etmeye başladıktan az sonra, hepsi seve seve 'Arkadaş Grubuna' katılıyorlar ve sözüm ona cinsel ilişki ayinlerine karşı koymuyorlardı. İşin gerçeği hepsi seks arıyordu ve buna saygın bir ad bulup üyelik aidatı dümeniyle beş yüz dolar sızdırmak işten

bile değildi.

Louella kadınları buluyor. Kocasını da sapık herifleri toplayıp, elli dolarlarını kesiyordu. Eğer Marge tipinde bir kadını orospu gibi tanıtırsalar adamlar dönüp ona beş kuruş dahi vermezlerdi. Fakat durumun acayipliği ve esrarengizliği herkesi mutlu kılıyordu.

İki ay içinde Marge elliden fazla adamla cinsel birleşmede bulundu. Louella ve kocası kadının sırtından kazandıkları beş bin doları ceplerine indirip, sessizce tüyüp, Marge'ı yine şaşkın ve tek başına bırakacaklardı.

Dört yıldır aşağı yukarı kırk kadına aynı oyunu oynamışlardı. Gelecekleri çok parlaktı, çünkü California eyaletinin yarısını dahi dolaşmamışlardı. Kadınların hiçbiri de polise şikâyetçi olmamıştı. Zaten polise ne söyleyebilirdi ki? İş bu denli basitti.

Louella bu işe ek olarak yan gelir sağlayan bir iş daha bulmuştu. Eline düşürdüğü kurbanlarının geçmişlerinde gizlemeye çabaladıkları sırları araştırıp buluyordu. Böylece havadan birkaç yüz dolar daha kazanıyordu.

Louella, Marge'ın kocasının sırrını öğrenirse, kadının bankadaki tüm paralarının üstüne oturabileceğini seziyordu. Herbert Lincoln Jefferson'un sağlam pabuç olmadığını biliyordu. Belki de kadınların ırzlarına geçen bir sapıktı.

Herbert, cumartesi akşamı işbaşı yapmak üzere Supreme Kiralık Araba Şirketi'nin kapısından içeriye girince, masanın arkasında oturan adam, «Jefferson, seni aşağıdan, ana ofisten çağırıyorlar» dedi.

Herbert salakça, «Beni mi?» diye sordu.

«Evet, seni. Bir şikâyet mi varmış neymiş.»

Herbert'in sırtından aşağıya buz gibi terler boşandı. Şikâyet mi?

Ne yapacağına karar vermeye çabaladı. Herhalde polis peşindeydi. Öldürülen kız hakkında bilgi edinmişlerdi. Aca-

ba kaçmalı mıydı? Ama nereye kaçacaktı? Cebinde üç beş dolar para vardı, arabasız pek uzağa kaçamazdı.

Hayır, en iyisi her şeyi yadsıyordu. Marge tanık olarak kendisini desteklerdi. Hiç olmazsa destekleyeceğini ümit ediyordu.

Cinayetle Herbert'in arasındaki bağlantı, arabasının içinde bulduğu kızın kolyesiydi. Onu da özenle yatağının altına saklamıştı. Marge'ın yatak düzeltmek gibi bir âdeti olmadığı için kolyeyi bulamazdı. Sakladığı yer güvenceliydi. Zaten kolyenin kıza ait olduğuna dahi emin değildi. Diğer müşterilerden birisi de düşürmüş olabilirdi.

Müdür Bay Snake odasında, ayaklarını masanın üstüne uzatmış, siyah deri koltuğunda oturuyordu. Sekreterin oda ya soktuğu Herbert'e aldırmadan telefonda konuşmaya devam etti.

Herbert huzursuzca masanın önünde durdu, bir an oturmayı düşündü. Fakat Bay Snake oturmasını işaret etmemişti. Patronlarının karşısında da Herbert hep saygılı davranmak isterdi. Tanrıya şükür polisler yoktu.

Bay Snake konuşmasını bitirdi. Almacı gürültüyle yerine koydu. Ceplerini karıştırıp sigarasını aradı ve çemkirircesine «Jefferson, müşterilerimizin yüzme havuzlarına mı işiyorsun?» diye sordu.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Herbert, «Ne?» diye sordu.

«Beni duydun. İşiyor musun, işemiyor musun?»

Herbert telaşla «Hayır, yalan» diye bağırdı. Havuzlara işediğini asla kanıtlayamazlardı.

«Kovuldun. Doğruyu söylemen için sana bir şans tanımıştım. Yazık oldu kaçırdın. Çocuğun birinin annesi gezmeye gitmeden önce salondan resmini çekmiş, cam kapıların ardındaki havuzun başında sen de çişini yapıyorsun. Bugün öğleden sonra resmi gözlerimle gördüm. Eşyalarını topla ve buradan defol git. Maaş çekin kasada hazır.»

Bay Snake tekrar telefona sarıldı ve derin bir sohbete

daldı. Herbert'in odadan çıktığını fark etmedi.

33

CLAY ve iki striptizci olayından sonra Charlie büyük karamsarlığa kapıldı. Sadık dostu şoförü George ile birlikte otelin bungalovuna kapandı ve yeni çevirmeye başlayacağı 'Fred' isimli komedi filmiyle ilgili kişilerle görüşmelere başladı.

Filmdeki baş kadın oyuncuyu, geçen yıl Oscar'a en iyi yardımcı kadın aktris adayını gösterilen fakat ödülü kazanamayan, çirkin-şirin kız Laurel Jones canlandıracaktı. Laurel ve henüz iki aylık kocası olan 'Oğlanlar' adlı ünlü bir pop topluluğunun üyesi uzun saçlı Floss, Charlie'nin oteline akşam yemeğine geldiler.

Charlie her ikisinden de çok hoşlandı. Her ikisi de politikadan, hava kirliliğinden, yeryüzündeki açlık sorunundan söz ediyorlardı. Film endüstrisi ve kim kiminle yatıyor konularından sonra Charlie bu sohbeti çok değişik ve iç açıcı buldu.

Laurel ve kocası Floss etyemezlerdendi. Altı ay sonra Hindistan'da düzenlenecek Dünya açlık sorunu seminerinde çalışmayı planlıyorlardı.

Floss «Kendilerine yardım edemeyen kişilerin ellerinden tutup onlara yardım etmek: İşte insanlık budur» dedi.

Gözleri sevgiyle pırıl pırıl yanan Laurel başıyla kocasının sözlerini onayladı.

Charlie, «Evet, ama meslekleriniz ne olacak?» diye sordu. «İkiniz de mesleklerinize yeni atılmış durumdasınız. Yani her ikiniz de çok başarılısınız ama çalışmalarınıza şimdi ara verirsiniz...»

Floss «Her şeyi planladık» dedi.

Laurel «Evet,» diye söze karıştı. «Floss ve çocuklar ken-

dilerini unutturmayacak kadar televizyon programı ve plak yapacaklar. Ben de 'Fred'den sonra yeni bir film çevireceğim.»

«İnsan, yaşantısının bir altı ayını başkalarına yardım etmeye ayıramazsa, bu dünyada neden yaşar bilmem» diye Floss üzüntüyle başını salladı.

Charlie diğer insanlara nasıl yardım ettiğini anımsamaya çabaladı. Eski giysilerini hep George'a verirdi. Son birkaç yıl içinde çeşitli yardım derneklerine de elli bin dolara yakın para yardımı yapmıştı. Ama tabii yaptığı bağışları gelir vergisinden düşüyordu. Birkaç ay önce bazı kişiler, konut sorunu konusunda yapılacak yürüyüşe katılmasını istemişler ama Charlie bu öneriyi reddetmişti. Bu, davaya inanmadığından değildi; rol yapmadığı sürece halkın karşısına çıkmaya utanıyordu. Birçok tanınmış kişiyle birlikte esrarın yasallaştırılması için dilekçeye imza atmıştı. On dokuz yaşındaki Laurel ve Floss'un yanında Charlie kendisini çok yaşlı hissediyordu.

Yemekten sonra, dolu bir sigarayla kafayı bulup müzik dinlemeyi önerdi.

Laurel ve Floss birbirlerine bakıp güldüler. Laurel, «Biz artık sigara içmiyoruz» dedi.

«Evet, ya esrara gerek duyduğun için içersin veya gerek duymazsın. Biz artık öyle şeylere gerek duymadığımızı anladık.» Floss ellerini uzun sarı saçlarının arasında dolaştırdı. «Ama sen iç, keyfine bak» dedi.

Mahcup olan Charlie kutudan çıkardığı dolu sigarayı elinden bıraktı. «Hayır, içmem gerekmez» dedi. «Sadece düşünmüştüm belki sizler...»

«Herkes bizim uyuşturucu kullandığımızı, deneme evlilikleri ve buna benzer şeyler yaptığımızı sanıyorlar. Laurel ile ben diğer insanlara yaşamımızın en büyük amacının, içinde yaşadığımız dünyanın geleceği uğruna çaba sarfetmek olduğunu göstermek istiyoruz. Her gün bir saat meditasyon

yapıyoruz. Harika bir şey. Tüm giysilerini sırtından fırlat at ve düşün. Kafayı bulmaktan çok daha iyi.»

Floss ve Laurel gittikten sonra, Charlie sırtındaki siyah balıkçı kazağını ve pantolonunu çıkardı. Peki ama nasıl düşünecekti?

Salonun ortasına bağdaş kurup düşünmeye başladı. Beş dakika sonra «Bırak yahu» dedi bir esrarlı sigara yaktı, pika-ba plak koydu ve yatmaya gitti.

«Fred» filminde Laurel Jones'tan başka altı güzel kıza da rol vardı. Rol dağıtımını onaylayan Charlie, Cy Hamilton Jr'a istediği kıza rol verebileceğini söyledi. Hepsi birbirinden ufak rollerdi. Charlie saatlerce oturup, figüranların rol yapma yeteneklerini izleyemezdi.

Cy telefonda, «Sersem herif, hemen kalk ofisime gel, hayatında görmediğin kadar güzel bir kız kapıda bekliyor,» dedi.

Charlie, Cy ve Clay gibi erkeklerin önlerine gelen her müsait kadınla oynaşmaktan ne zevk aldıklarını düşündü. Zaten ikisi de evliydi, hâlâ neden başka kadınların peşlerinde koşuyorlardı? Günde kaç kızı becerebilirlerdi? Lorna ile evliken hiç çapkınlık yapmamıştı. Yalnızca Michelle ile ciddi bir ilişkiye girmişti. Fakat durumunu şöyle ciddi düşününce, kendisinin de Dindi ile evlenmeden önce tıpkı Clay ve Cy gibi davrandığını kabul etti, en güzel yüzün, en büyük göğüslerin ve en uzun bacakların peşinden koşmuştu. Yanında dolaştırdığı kadınların kuş beyinli olmalarının önemi yoktu. Charlie için dış görünüş önemliydi. O aslan yelesi gibi saçların, takma kirpiklerin altında bir tanesinin kafasında beyin var mıydı?

Son zamanlarda en samimi itiraflarını dinleyen George'a «Gerçekten ağzımın payını aldım» dedi. «Bundan böyle salak yıldız bozması karılarla düşüp kalkmak yok.»

George bilgiççe başını salladı. Charlie'nin bir köşeye fırlatıp attığı kadınlarla gönül eğlendirmeye doğrusu karşı çık-

mazdı.

Charlie sette ilk gün bir yetmiş beş boyunda Thames Mason adlı kızıl saçlı bir kadınla çalıştı.

Kadın ela gözlerini iri iri açıp gülümsedi. «Bay Brick, sizinle çalışmak benim için büyük zevk. Sizin hayranınızım. Bugün benim için ne büyük heyecan bilemezsiniz.» Kadın koyu bir Güneyli aksanıyla konuşuyordu. Kadının sesi büyüleyici olduğu halde, film setinde hiç kimse ile yakından dostluk kurmak niyetinde değildi.

Charlie canlandığı karakterin kişiliğine büründü ve hemen Fred oldu. Herkes onu Fred olarak tanıyacaktı, tabii Laurel hariç. Laurel ile kocası Floss'u sık sık görmeye başlamıştı. Onların sohbetlerinden ve arkadaşlıklarından büyük zevk duyuyordu.

Charlie onların evine gitmiş, arkadaşlarıyla da tanışmıştı. Genç plak yapımcıları, şarkıcılar, müzisyenler film dünyasındaki insanlardan çok değişiktiler. Çoğu hippie gibi giyiniyorlardı ve Charlie'yi de hiç yadırgamadan aralarına aldılar. En hoşuna giden şey, hiç kimsenin Charlie'nin kim olduğundan etkilenmemesiydi. Aslında kimsenin ünlü bir film yıldızı olduğunu bildiğinin veya takmadığının farkındaydı. Kendisine sadece Laurel ve Floss'un arkadaşı gözüyle bakıyorlardı.

Her gece iş paydosundan sonra Charlie dostlarının evine gidiyordu. Laurel ile Floss'un evlerinin kapısı, tüm arkadaşlarına açıktı.

Evin bakımını Meksikalı bir çift üstlenmişti. Her an bol yiyecek vardı.

Charlie dostlarını ziyarete giderken, kendi esrarlı sigaralarını da beraberinde götürüyordu. Laurel ve Floss artık uyuşturucu kullanmadıkları halde, arkadaşlarının alışkanlıklarına karşı koymuyorlardı. Arkadaşlarının da çoğu uyuşturucu kullanıyordu.

Charlie onlarla kurduğu dostluktan mutluydu. Kendisi-

ne uzun bol gömlekler, çuval gibi pantolonlar ve aşk boncukları satın aldı. Kalın çerçeveli gözlüklerinin yerine yuvarlak tel çerçeveli büyükanne gözlükleri kullanmaya başladı. Çevirdiği film yüzünden saçlarını uzatamıyordu ama film sona erer ermez saçlarını uzatacaktı.

Floss, «Sen bir harikası» dedi. «Gerçekten yetmişli yılların bir parçasısın.»

Charlie gülümsedi. Oturma odasında yerde oturmuş, film projeksiyonundan duvara yansıyan kelebekleri izleyip, müzik dinliyordu. Elindeki esrarlı sigarayı yanındaki sarı saçlı çocuğa geçirdi. Sigaradan derin bir nefes çeken çocuk da yanında oturan kıza verdi.

Floss, «Kendini gerçekten meditasyona vermelisin» dedi. «Laurel'i alıştırana kadar canım çıktı. Daha önce görseydin hali perişandı.»

Charlie başını salladı. «Evet, deneyeceğim.» On gündür her gece evlerine geliyordu ve Floss ısrarla meditasyon yapmasını söylüyordu. Her gece saat on birde, Laurel ve Floss, başka arzu eden olursa onlar da, büyük ciddiyetle soyunup odanın ortasına bağdaş kurup yarım saat kadar hiç konuşmadan oturuyorlardı.

Charlie bu davranışa bir anlam veremiyordu. Hiçbir zaman toplum içinde çıplaklığı canıgönülden desteklememişti.

Laurel'in vücudu mükemmeldi. Her şeyi ufak tefekti. Floss ise iri yapılı ve adaleliydi.

Floss ve Laurel'in evinde seks de önemsiz olaylardan birisiydi. Konukların kullanabilecekleri iki yatak odası vardı. Zaman zaman çiftler bir saat kadar ortadan yok olup yine salona dönüyorlardı.

Charlie gözünü bir kıza dikmişti. İngiliz. Onu daha önce bir kez görmüştü. Fakat her konuda bilgi sahibi olduğunu, akıllıca yaptığı konuşmalarda gösteriyordu. Çok gençti. Uzun kalın telli kahverengi saçları vardı. Ve çok sıskaydı.

Aslında, Charlie onunla konuşmamıştı bile, fakat bir ke-

resinde erkeğin uzattığı esrarlı sigarayı alıp içmişti. Kız üstündekileri çıkartıp, meditasyon seansına katılınca Charlie onun çıplak vücuduna kaçamak bakışlar fırlattığını fark etti. Kız öylesine sıskaydı ki kaburga kemikleri öne fırlamıştı. Büyük başlı, küçük dipdiri göğüsleri vardı.

Kız giyinince Charlie onun yanına yaklaştı. «Siz İngilizsiniz» dedi.

Kuşkucu gözlerle Charlie'yi süzen kız, «Sanırım bu belli» dedi.

«Evet, tabii açıkça belli oluyor. Londra'nın kuzeyinden.»

«Çok doğru. Siz neden meditasyona katılmıyorsunuz? Hem niçin öyle yiyecek gibi benin vücuduma bakıyorsunuz? Ben güzel değilim ki.»

«Ee, işte, sevgilim, işte e, gerçekten çirkin değilsin.»

Kız birdenbire gülünce, minik beyaz dişleri gözüktü. «Canım tatlı bir şeyler istedi. Buralarda çikolatalı pasta bulunur mu?»

«Haydi gidip alalım.»

Usulca evden çıktılar. Charlie'nin arabasını gören kız hiç sesini çıkarmadı. Sanki bütün ömrü Lamborghini Mura'larda geçmişçesine arabaya bindi.

«Doheny'deki dükkâna git» dedi.

Charlie kızın istediği dükkâna gitti. Çikolatalı kekler, kurabiyeler, cevizli sucuklar, değişik dondurmalar ve şekerlemeler aldı.

«Ne ziyafet!» diye sevinçle bağırdı.

Charlie, zavallı yavrucak kimbilir kaç gündür yemek yememiş diye düşündü. Herhalde Strip'teki o pislik yuvası hanelerin birisinde yatıp kalkıyordu. Charlie «Tekrar Laurel ile Floss'ların evine dönelim mi?» diye sordu.

«Sen nasıl istersen.»

Charlie, seninle yatmak isterim diye düşündü. Dindi'den ayrıldığından beri hiçbir kadınla beraber olmamıştı. Fa-

kat canı cehenneme, ayaküstü düzüşmekten başka şeyler istiyordu. Karşılıklı konuşup anlaşılabileceği bir kızla sürekli bir ilişki istiyordu.

Ertesi gece, Laurel ve Floss, o kızın Lady Phillipa Longmead olduğunu söylediler. Beverly Drive'da oturan annesiy-le üvey babasını ziyarete gelmişti.

Charlie, Laurel'i yakalayıp meditasyona başlamadan önce bir süre konuştu. Bu arada Phillipa yerde oturmuş, efemine kılıklı bir oğlanın ağzına çikolatalı pasta tıkıyordu.

Charlie onun yanına gitti. «Bu gece meditasyon yapacak mısın?»

Kız omuzlarını silkti. «Belki. Eğer başka yapacak bir şey yoksa. Sen de meditasyona katılıyor musun?»

Charlie hayır dercesine telaşla başını salladı.

Kız umursamadan, «Vücudundan mı utanıyorsun?» diye sordu.

«Hayır.»

Efemine kılıklı oğlan «Öğleyse soyun bakalım» dedi.

Charlie, kıza «Seni eve götürebilirim» dedi.

Karı kılıklı oğlan söze karıştı. «Kimi beni mi?»

Phillipa elindeki çikolatalı pastanın son lokmasını da oğlanın ağzına tıkıştırdı. «Genellikle eve bu kadar erken gitmem. Eğer dolu sigaran varsa seninle otele gelebilirim.»

Otele giderlerken, kız yolda son öğrenci ayaklanmalarından söz etti. «O zavallı çocukların başlarına indirilen copları görseniz ağlardınız.» Sonra gelecek hafta sonu San Francisco yakınlarında yapılacak açık hava rock müzik festivalinden söz etti. «Laurel ve Floss gidecekler, belki ben de onlarla giderim.»

Otelde, kız Charlie'nin plak koleksiyonunu beğenmez bir tavırla gözden geçirdi. «Sende hiç yeni müzikler yok mu? Hayır, yok sanırım.» Sonunda bir Rolling Stones albümü seçti. Sonra kirli ayaklarını sehbanın üstüne koyup Charlie'nin verdiği esrarlı sigarayı içti. Gözlerini kapatıp, sigara-

dan derin derin nefesler çekip, dumanı yavaşça burun deliklerinden dışarıya koyuverdi.

Charlie kızın karşısına geçip oturdu. Onun kendisini beğenmesi için güçlü bir istek duyuyordu. Otuz yaşının üstünde olduğu halde, o dehşete kapılıp, korkulacak eski moda erkeklerden olmadığını anlamasını istiyordu. Charlie hâlâ dinç ve gençti.

Sessizlik içinde plağı dinlediler. Albüm sona erince, kız «Eğer canın seks isterse bana söyle. Ben sekse pek düşkün değilimdir ama karşı da koymam,» dedi.

Bu sözleri duyar duymaz Charlie heyecanlandı. «Hayır, hayır» dedi. «Şu anda seks aklımın köşesinden geçmiyor.»

«O koca memeli garabetlerden sonra beni pek arzulayacağınızı sanmıyorum. Ben şahsen seksin düşünceyle ilgili olduğunu düşünüyorum.»

Charlie başını salladı. «Evet ben de aynen öyle düşünüyorum.»

Kız şaşırdı. «Sahi mi? Sahi gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?»

«Evet, bir arzu etmeğe başlarsam, yani onunla yatmayı düşünürsem, önce onunla kafaca anlaşıp gerek. Seks için seks sadece» Charlie söyleyeceği sözleri araştırdı. Oh, Clay bu söylediklerini bir duysaydı diye düşündü.

«Böyle düşünmeniz beni çok şaşırttı. Gerçekten şaşırdım. Yaşlı erkeklerin çoğu böyle düşünmüyorlar. Üvey babamın arkadaşları hep beni mıncıklamak istiyorlar, onlardan tiksiniyorum.»

Yaşlı erkekler! Charlie neredeyse boğuluyordu. Kendisinin yaşlı olduğunu mu düşünüyordu. Daha 39 yaşındaydı. Yılan gibi inceydi ve kondisyonu mükemmeldi. En son moda giysiler giyerdi. Kendisinin yaşlı olduğunu düşünebilirdi?

«Benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?» diye sordu.

Kız umarsamadan omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Kaç

yaşındasın?»

«Haydi, şakayı bırak da tahmin et. Bana kaç yaşında dersin?»

«Eğer tahminim fazla olursa bana kızarsınız. Eğer fazla genç tahmin edersem sana iltifat etmiş olurum.»

Kız gözlerini kısıp, dikkatle Charlie'yi inceledi. Sonunda «Otuz dokuz» dedi.

«Dalga mı geçiyorsun?»

«Hayır, neden? Daha mı genç, daha mı yaşlı?»

«Tam üstüne bastın. Şaşılacak şey, nasıl tahmin ettin?»

Kız yine omuzlarını silktilti. «Otuz dokuz yaşında gösteriyorsun.»

«Otuz dokuzunda gösteriyor muyum?»

Kız kötü kötü gülümsedi. «Sana kızacağımı daha önce söylemiştim.»

Charlie telaşla, «Hayır kızmadım. Niçin kızacaktım?» dedi.

Kız ayağa kalkıp, yanıt vermeden birkaç saniye tırnaklarını kemirdi. «On sekiz yaşındayım ve kendimi çok yaşlı hissediyorum. Senin yaşında birinin neler hissettiğini çok iyi anlıyorum.»

Charlie birdenbire damdan düşercesine, «Haydi seni evine bırakayım» dedi. Karı aptalın biriydi.

«Zahmet etme. Daha eve gitmiyorum. Strip'te bazı arkadaşlarımla buluşacağım.»

Bir rol kapmaya çalışan yıldız bozuntuları karılardan daha fenaydı.

Buz gibi sesle, «İyi» dedi. «Aşağıdan sana taksi çağırırlar.»

Kız, «Eyvallah yine görüşürüz» dedi. «Dolu sigaraya teşekkürler.»

Charlie kız gittikten sonra, darda kalırsam belki lazım olur düşüncesiyle telefon numarasını aldığı Thames Mason'ı aradı.

Kadın yarım saat geçmeden Charlie'nin odasına damlandı. Bir yetmiş beşlik vücuduna çiçekli bol paçalı tulum giymişti. İlk on dakika mesleğinden söz edip, «Fred» filmindeki rolünün biraz daha genişletilmesini önerdi. Sonra çiçekli giysilerini çıkartıp, amazon gibi çıplak vücudunu ortaya serdi.

Charlie telaşla ve beceriksizce sevişti ve filmdeki rolünü yeni baştan yazdırmaya söz vererek, kadını hemen odasından sepetledi.

Thames Mason çıkıp gittikten sonra kendisini eskisinden daha yalnız hissetti. Eğer Charlie ünlü bir film yıldızı olmasaydı, karı, tabanları yağlayıp koşarak gelmezdi.

Bunların hepsi sözümona sanatçıydı, hiçbiri bir boka yaramazdı!

34

SUNDAY havaalanından doğru otele gitti. Yorgun ve öfkeliydi. Steve Magnum gibi bir adama güvenmekle ne sakallık etmişti! Bir de onunla evlenmeye kalkmıştı. Bin kez evlenip boşanan film yıldızı kocadan ne beklenirdi?

İşin kötü yanı Sunday de normal bir yaşam sürmüyordu. Hollywood'a geldiğinde üzüntülü ve karamsardı. Peş peşe iki film çevirmişti. Steve Magnum da tam zamanında kendisine kancayı takmıştı.

Soyunup, oda servisine hamburger ve süt ısmarladı. Odasına gazeteleri de getirtmişti ama Steve ve kendi hakkında hiçbir habere rastlayamamıştı. Eğer ertesi gün de gazetelerde bozulan nişan haberi çıkmazsa, Carey'e telefon edip neler olduğunu öğrenecekti.

Pencerenin önünde saçlarını tararken, gözlerinin önünde uzanan manzaraya hayran kaldı. Roma'ya gidip Benno'dan doğruyu öğrenmeye değer miydi? Hayır, tabii ki değ-

mezdi, çünkü Dindi gerçeği söylüyordu. O anda her nasılsa, kafasında oluşan şüphelerin hepsi yerine oturmaya başladı. Paulo, kendisiyle sevişmekten pek zevk almazdı. Sunday'den hep uzakta durmaya çabalarlardı. Zaman zaman sıkıntılı haller takınırdı. Sunday'i yere diz çökmeye ikna ettiği zamanlar gerçekten büyük ihtirasla yanıp kavrulurdu. O zaman boy aynasında sarışın muhteşem vücuduna saatlerce hayran bakardı.

Yaşantısındaki iki erkek, Raf ve Paulo, Sunday'i asla doğru dürüst tatmin edememişlerdi.

Onları düşününce, vücuduna ateş bastığını hissetti. Öfkeyle yatağın içine girdi. Duyduğu öfkenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Steve Magnum olayı sona erince, diğer kızlar gibi erkeklerle gezip tozacak, hoşuna giden ilk adamla yatacaktı.

Sunday uyku tutturamadı. Aklına dolan düşünceler kendisini rahat bırakmıyorlardı. Bir saat kadar yatağın içinde dönüp durduktan sonra Roma'da Paulo'nun ölümünden sonra doktorun verdiği uyku hapından iki tane içti. Roma'dan bu yana hapları ilk kez kullanıyordu. Uyuşturucuların Paulo'yu ne hale soktuklarını gördükten sonra, ilaç kullanmaktan nefret ediyordu, fakat uykuya korkunç gereksinimi vardı.

Sonunda derin uykuya daldı. Çünkü haplar çok kuvvetliydi, Sunday de onları kullanmaya alışık değildi. Düşünde Steve'i gördü. Yatakta birlikte yatıyorlardı. Steve, Sunday'in geceliğini çekiştirip, sert elleriyle göğüslerini mıncıklıyordu. Sunday de bacaklarını Steve'in beline dolamış, kesik kesik soluyarak nefes alıyor, tırnaklarını erkeğin sırtına batırıyordu. Adeta boşlukta sallanarak uçuyordu. Tüm sinirleri gerilmiş, inanılmaz bir doyuma ulaşmak üzereydi. Artık do ruğa erişmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Doyuma ulaşırken Sunday gülmeye başladı. Duyduğu zevki ve rahatlamayı açıklaması olanaksızdı.

Sonra gözlerini açınca, Claude Hussan'ın üstünden kalktığını gördü.

Sunday bir an hiç kımıldamadan yattı. Aklını başına toplayamıyordu. Kafası kazan gibi ağırlaşmıştı.

Adam sükunet içinde sigarasını yakıyordu. Birkaç nefes çektikten sonra Sunday'e uzattı.

Kadın eliyle sigarayı itekledi. Başına gelenleri şimdi anlıyordu. Her nasılsa Claude Hussan odasına girmiş ve ırzına geçmişti. Ve Sunday derin uykudan uyanmamıştı. Yoksa uyanmış mıydı?

Alçak sesle «Burada ne yapıyorsun?» diye sorarken, sorunun gülünçlüğünü fark etti. «Odama nasıl girdin?»

«Benim yollarım var. Sadece, uçaktaki davetine yanıt verdim.»

«Ne daveti?»

Erkek güldü. «Sevgili Bayan, sen kendin farkında olmadığın halde ben senin ne istediğini biliyordum.»

Sunday utançtan yerin dibine geçti. Erkek ihtiyacı içinde kıvrandığı bu denli belli miydi?

Vücudu gevşemiş, rahatlamıştı.

Claude Hussan'ın elleri yine Sunday'in vücudunu okşamaya başladı. «Eğer yanılıyorsam giderim» dedi.

Sunday birdenbire yatağın içinde dikildi. «Defol buradan!»

Claude, Sunday'in uzun saçlarını eline dolayıp, kadını kendisine doğru çekti. Sonra uzun uzun dudaklarından öptü. «Böylesi daha iyi» dedi. «Şimdi saçma sapan gezmelere tozmalara çıkmadan aramızda dürüst bir ilişki gelişecek.»

Sunday inleyerek erkeğin kollarının arasına sokuldu. Kaybedeceği ne vardı? Artık bağıırıp çağırıp, ırzıma geçti diye sızlanmak için geç kalmıştı. Üstelik Acapulco'da onu ilk gördüğü günden beri ondan hoşlanmıştı. «Pekala» diye mırıldanmasına Sunday kendisi bile şaşırdı.

Claude, Fransız aksanıyla, «Sunday, sen akıllı bir kadın-

sın» dedi. «Şimdi seninle aklın başındayken sevişeceğim. Yarın birbirimizi yakından tanımaya çalışırız.»

Steve Magnum'un dedektifleri Sunday'in izini bulana kadar Claude ve kadın birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. Steve öfkeden kuduruyordu. Sunday'in kendisini Acapulco'da bırakıp, Fransız yönetmen yüzünden kaçtığına emindi. Adeta çekinerek, Carey'e, bozulan nişan haberini basına vermesini istedi. Tabii Carey de hiç vakit kaybetmeden isteği yerine getirince dedikodular alıp yürüdü.

Steve de hiç vakit kaybetmeden kentte müsait her kadınla gezip tozmaya başladı. Hatta Dindi'yi suçlamaya bile son verip kızla gezmeye başladı. Dindi sülük gibi Steve'e yapıştı ve bir süre sonra tüm rakiplerinin ayaklarını kaydırıp, Steve'in evine taşındı ve onun sürekli arkadaşı oldu.

Sunday'in son seçtiği erkeği düşündükçe Carey'in tüyle-ri diken diken oluyordu. Claude Hussan'ın kadınlara eziyet eden, kötü huylu, alçak bir hergele olarak adı çıkmıştı. Paris'te yaşayan iki metresinden çocukları vardı ve karısı da seviyiydi. Çok yetenekli, parlak bir yönetmendi, fakat onunla çalışmak ölüm demekti. Diğer insanların hislerine karşı da çok anlayışsız ve gaddarca davranıyordu. Söylentilere göre her türlü cinsel sapıklığa büyük eğilimi vardı, özellikle toplu seks yapmaktan hoşlanıyordu.

Carey hayretle başını salladı. Hiç Sunday'in beğeneceği tipte bir adama benzemiyordu. Keşke Sunday bir telefon etse diye içinden diledi. Rio'da kaldığı otele haber bıraktıysa da Sunday Carey'e telefon etmiyordu.

Marshall, «Endişe etme. Çevireceği yeni filmde işbaşı yapana dek sen endişe etme. Çünkü o senin yalnızca müşterin» dedi.

Carey, «Ayrıca en iyi arkadaşım» diye yanıtlayarak endişe etmeye devam etti.

Claude Hussan, yeni filminde oynatacağı aktörlerle görüşmek üzere Rio'ya gelmişti. Amerika'da yapacağı ilk film olduğundan herkesi büyük bir titizlikle seçiyordu.

Senaryoyu okuması için Sunday'e verdi. Sunday fevkalade heyecanlandı. Başroldeki kadın oyuncunun rolünü kendisine vermeyi düşünseydi... Harika bir roldü.

Bir gece durup dururken, «Stefanie rolünü kime vermeyi düşünüyorsun?» diye sordu.

Claude, «Güçlü bir aktriste,» diye yanıtladı. «Brancroft veya Hoodward gibi birisine, Amerika'nın Monreau'suna.»

Sunday sesini çıkartmadı. Rolü büyük bir başarı ile canlandıracağına inandığı halde, Claude'un bu rolü kendisine vermeyi düşünmediği açıkça belliydi. Stefanie, Beverly Hills'deki konağında yaşlı röntgenci kocasıyla yaşayan zengin bir kadındı. Günün birinde, evlerine zorla giren iki genç delikanlının saldırısına uğruyorlardı. Delikanlılar Stefanie ile sevişirken, kocasını kendilerini seyretmeye zorluyorlardı. Ve Stefanie yavaş yavaş kocasına duyduğu sadakati yitirip, delikanlıların safına geçiyor, onlardan birisi oluyordu.

Aynı gece daha sonra Sunday, «Yakında Los Angeles'a dönmem gerek» dedi. «Döneceğimi Carey'e haber vermem gerekiyor.»

Claude kabaca, «Seni burada tutan yok» dedi. «Herkes istediğini yapacak diye anlaşıştık.»

«Fakat ben gitmek istemiyorum. Yeni film için anlaşma imzaladım.»

«Film mi? O yaptığın çöplüklere sen film mi diyor-sun?»

İki haftadır birlikteydiler. Sunday herhalde ona âşık oldum diye düşündü. Çünkü erkeğin söylediği ve yaptığı şeyler kendisine hiç batmıyordu ve ondan ayrı kalmaya dayanamıyordu. Herkese karşı inanılmayacak kadar kaba davranıyordu. Garsonlarla, kat hizmetçileriyle ve resepsiyon memurlarıyla sanki pislikle konuşmuş gibi konuşuyordu. Her-

kese karşı, tutumu nefret doluydu.

Sunday, «İnsanlarla nasıl kaba konuşabiliyorsun?» diye sordu.

Claude, «Eğer yaşantılarında hizmetçi olmaktan başka hırsları yoksa, kötü davranılmaya layıktırlar» diye terslendi.

Erkeğin davranışları Sunday'i utandırıyordu. Claude'un bağırdığı garsona gülümsüyor, odadan kovduğu kat hizmetçisine gizlice bahşiş veriyor, oğluna tuttuğu dadiyla sohbet ediyordu.

Beş yaşında bir çocuk için fazla uslu olmamasına rağmen Jean-Pierre çok sevimliydi. Claude onun varlığının bile farkında değildi. Fakat Sunday tüm boş vakitlerini çocukla beraber geçiriyordu. Elinden tutup onu plajda oynamaya götürüyor, yürüyüşlere çıkartıp, İngilizce öğretmeye çalışıyordu.

Günün birinde Claude'a «Niçin çocuk senin yanında?» diye sordu. «Ona hiç ilgi göstermiyorsun. Annesi nerede?»

Yanıt vermek istemediği soruyla karşılaşınca duymazlıktan geliyordu.

Sunday içini çekti. Birlikte yaşanması zor ve şımarık bir adamdı. Fakat her gece yatakta sevişirlerken, Sunday öylesine heyecan duyuyordu ki onun her türlü hatasına boyun eğiyordu.

Carey'i daha fazla atlatamazdı. Ona telefon etmeye çekiniyordu, çünkü arkadaşının kendisini eleştireceğini biliyordu. Fakat Los Angeles'a dönmesi gerektiği için artık Carey'i araması zorunluydu. Tek başına dönmesi de pek fena olmayacaktı. Çünkü Claude da bir haftalığına Paris'e gidiyordu, sonra Los Angeles'a dönecekti.

«Jean-Pierre de seninle birlikte Los Angeles'a dönecek mi? Yoksa Paris'te annesi ile mi kalacak?» diye sordu.

Claude kısaca, «Annesi onu istemiyor» diye yanıtladı. Genellikle büyükannesinin yanında kalır. Fakat büyükanne

hasta, sanırım onu da beraberimde getireceğim.»

«Çocuğa karşı ilgisiz tutumun benim kalbimi parçalıyor. Ona hiç dikkat etmiyorsun. Onu sevmiyor musun?»

«Benim yanımda olması yetmez mi? Onu seviyorum anlamına gelmez mi?» Claude öfkelenmişti. «Onu Paris'te bırakabilirdim, ama yanımda buralara kadar getirdim.»

İçinden gelen dürtüyle, «Onu yarın Los Angeles'a götürüyüm mi?» diye sordu. «Çok iyi anlaşıyoruz. Sanırım ben de hoşlanıyor. Hem bir hafta sonra sen de döneceksin.» dedi.

Claude, Sunday'e arkasını döndü. Akşam yemeğinden önce yatağa uzanmış, dinleniyorlardı.

Sunday usulca erkeğin sırtına dokundu. «Lütfen benimle gelsin Claude, hiç olmazsa yanımda senden bir parça olur. Seni çok özleyeceğim. Şimdi dadıya telefon edip onun eşyalarını hazırlamasını söyleriz. Yarın öğleden sonra hareket ediyorum. Daha vaktimiz var.»

Claude üstündeki yorganları tekmeleyerek yere attı. Sırtüstü uzandı. «Haydi beni hoşlandığım gibi sev. Eğer beğenirsem Jean-Pierre'in seninle gelmesine izin veririm.»

35

CHARLIE'nin avukatı sete telefon etti. «Yuvarlak bir rakama razı oldu» diye müjdeyi verdi. «Avukatları nafaka almakta diretmesini söylemişler ama Dindi senin teklifini kabul etmeye karar vermiş.»

Charlie rahatlamıştı. «Açgözlülüğünün kurbanı oldu,» dedi. «Kabul edeceğine emindim. İşleri elinden geldiğince çabuk sona erdir.»

Sevinçle telefonu kapattı. Ödeyeceği paraya değerdi doğrusu. Dindi Sydney'i yaşantısından tamamen atmak için yapmayacağı şey yoktu.

Dindi de sevinçten havalara uçuyordu. Charlie Brick başarıya ulaşmasına yardımcı olmuştu. Artı bir de yüklü toptan para koparabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Her şey yolunda gidiyordu. «BÜTÜN DÜNYA SOYUNAN KADINLARI SEVER» filminin çekimi başlamıştı. Adına büyük bir reklam kampanyası açılmıştı. Sadece film reklamı yapılmıyor, gazetelerin dedikodu sütunlarında adı, bozulan nişandan sonra Steve Magnum'u teselli eden kız diye geçiyordu. Evet doğruydı. Steve Magnum'u teselli ediyordu. Herifi uzun bir kırbaçtan başka hiçbir şey teselli etmiyordu. Ama Dindi'nin umurunda değildi. Aslında, Steve Magnum'u kırbaçlamaktan büyük bir zevk duyuyordu. Diğer yandan haftada üç kez yüzme havuzunu temizlemeye gelen güzel sarışın çocukla kaçamak iş tutuyordu. Oğlan önce Dindi'ye servis yapıp sonra havuzu temizliyordu.

Olaylar birbirini uyum içinde kovalıyordu. Sunday Claude Hussan'a tutulmuştu, Steve de Fransız yönetmeni, nişanlısıyla arasını açmakla suçluyordu. Tabii Steve'in hâlâ Sunday'i elinden kaçırdığına yanıp yakıldığını Dindi anlamayacak kadar aptal değildi. Fakat adam, Sunday'i koynuna alamadığı için bozuluyordu. Bir gece kendisini bilmeyecek kadar kafayı çekince, sarhoşlukla ağzından Sunday ile yatmadığını kaçırırvermişti.

Dindi gizli gizli Sunday'e hayranlık duyuyordu. Bayan Simmons herifleri nerelerinden, nasıl yakalayacağını biliyordu.

Dindi, Sunday'in sevgili Claude ile nasıl başa çıktığını merak ediyordu. Roma'da bir kez herif sırtındakileri çıkarırmadan koltuğa kurulup oturmuş, Dindi ile karısının sevişmesini seyretmişti. Ağzını açıp Dindi ile tek kelime konuşmamış, yalnız aracının vaat ettiği ücreti ödemişti. Sapıkları bulmakta gerçekten Sunday'in üstüne yoktu!

Çevirdiği filmi bitirince, Steve'in yılda bir tutan kumar

hummasını dindirmek için, Dindi onunla birlikte Las Vegas'a gitmeyi planlıyordu. Hem bir taşla iki kuş vurup, Charlie'den bir celsede boşanabilirdi. Charlie kendisini başından atmaya ne kadar hevesliyse, Dindi de ondan kurtulmaya o kadar hevesliydi. Eğer kartlarını doğru oynarsa, belki, Tanrı bilir, Dindi Brick, kızlık soyadı Sydney'den sonra Bayan Steve Magnum adını da taşıyabilirdi.

Charlie, laf arasında, Laurel'e «Rock festivaline gideceğinizi duydum» dedi.

Kadın, «Evet» diye onayladı. «Harika bir gezi olacak. Bir otobüs kiraladık. Çadırlarda yatacağız. Floss bunun harika bir deneyim olacağını söylüyor. Hey, baksana sen neden gelmiyorsun?»

«Yoo, siz beni istemezsiniz, bütün gençler...»

«Charlie lütfen gel. Seni aramızda görmekten büyük mutluluk duyacağız. Bizimle festivale geleceğini duyunca Floss zevkten dört köşe olacak.»

«Belki ben de arabayla yola çıkarım. Bakarsın arabamla sizin otobüsün peşine takılırım.»

Laurel yüzünü buşurturdu. «Çok komik olursun. Otobüsle, bizimle birlikte gelemiz misin? Mich ve Tina, Rex ve Janie, Phillipa filan hep geliyorlar.»

«Eğer otobüste bana da yer varsa gelirim.»

«Tabii var. Çok eğleneceğiz. Film çekimi biter bitmez cuma günü akşamüstü hemen yola çıkacağız.»

Charlie başını salladı. Niçin onlarla birlikte gitmeyecekti? Kendisi de artık onlardan biriydi. Grubun içinde kimse onu yadırgamıyordu. Aynı zamanda Phillipa'yı tekrar görüp, ona düşündüğü kadar yaşlı olmadığını kanıtlamak istiyordu.

O gün çekim paydos olunca, Charlie, George ile birlikte hippie kıyafetleri satan dükkana gittiler. Charlie, pançoların, ordu ceketlerinin, üstünde 'esrar iç - seviş' yazılı tişörtle-

rin arasında saatlerce dolaştı. Sonunda Floss'un giydiği, beyaz çuval dokuması, deri heybeli bir Hintli bluzunda karar kıldı.

Dışarıda Mercedes'in içinde George, Charlie'nin bu yeni tutkusunun ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Charlie o akşam Floss ile Laurel'in evine gitmemeye karar verdi. George'a arabayı dosdoğru otele çekmesini söyledi. Okumak istediği birkaç senaryo vardı. Tek başına kalıp dinlenmek istiyordu.

Otele gelince, birçok kişinin kendisini aradığını ve telefon beklediklerini öğrendi. Geçen haftadan beri Nathalie Allen defalarca aramış ve not bırakmıştı. Marshall K. Marshall da, Charlie'nin otele döner dönmez acele kendisini aramasını istiyordu. Charlie bu iki kişiyi aramayı zorunlu hissetti.

Önce Nathalie'ye telefon etti. Ama Clay'le felekten bir gece çaldıklarından beri onlarla görüşmediğinden, kendisini biraz suçlu hissetti.

Nathalie, «Merhaba yabancı» dedi. «Nerelerdesin? Günlerdir seni arıyorum.»

«Özür dilerim, canım» diye Charlie içtenlikle yanıtladı. «Film çalışmaları çok sıkı, kimseyi arayacak vakit bulamıyorum.»

«Geçen gece Clay'e ayıracak vaktin vardı ama. Sabah saat dörtte leş gibi içki kokusuyla eve döndü. İkiniz kimbilir ne haltlar karıştırdınız?»

Charlie hemen konuyu değiştirdi. «Niçin bir gün sete gelmiyorsun, birlikte yemek yeriz. George'u yollar, seni aldırırım.»

«Çok sevinirim ama turşu gibi yorgunum, evden dışarıya çıkamıyorum. Hazır seni yakalamışken, bir gece bize yemeğe gelsene. Şimdiden ismini koyalım. Yarın geceye ne dersin?»

Ertesi gece perşembeydi. Charlie hafta sonu yolculuğu-

na hazırlanmayı düşünüyordu. «Yarın gece olmaz.»

«Öyleyse cuma gecesi veya cumartesi gündüzden gel akşama yemeğe kalırsın.»

«Olanaksız canım, hafta sonu burada yokum.»

«Oh! Nereye gidiyorun?»

«Şey, şey büyük rock festivaline gidiyorum.»

Nathalie güldü. «Nereye gidiyorsun?»

Charlie kendisini savunurcasına, «Açık hava rock festivaline. Harika bir olay» dedi.

«Bu da şimdi nereden çıktı? Orası hilkat garibeleriyle dolacaktır. Son rock festivalini televizyonda izledim, inanılır gibi değildi. O korkunç, iğrenç mahluklar, Charlie senin nefret ettiğin şeyler.»

«Clay orada mı?» diye sordu.

Nathalie gülmeye devam ederek, «Bir dakika çağırırım» dedi. Sonra Charlie, boğuk seslerle konuşup gülüşüklerini duydu. Nathalie kocasına Charlie'nin nereye gideceğini anlatıyordu.

«Duyduğuma göre çiçek çocuklarına katılıyormuşsun» diyerek dalga geçmeye başladı. «Bari bana da on üç yaşında bir fıstık bul.»

«Evet, sen de benimle gelmeye can atmıyor musun?»

«Tabii. Nathalie pazartesi akşam yemeğe gelir mi diye soruyor.»

«Gelirim.»

«Peki, sana iyi geceler, pazartesi akşamı görüşürüz.»

Charlie sonra Marshall K. Marshall'ı aradı.

Marshall, «Korkarım kötü haberim var. Hemen seninle görüşmem gerek» dedi.

«Kötü haber mi? Ne haberi?»

«Charlie hemen seninle buluşup doğru dürüst konuşmak istiyorum.»

«Tanrı aşkına söylesene ne oldu? Hayatta tek dayanamadığım şey gerilimdir.»

«Bak, eğer yarın öğlen işin yoksa stüdyoya yemeğe gelirim.»

«Peki şimdi gelemez misin? Hemen kalkıp gelemez misin?»

«Hayır, gelemem,» diye Marshall terslendi. «Bugün yorucu bir gün geçirdim ve şimdi yatıyorum.»

«Peki ben gelip seni görebilir miyim? Yani eğer görüşmemiz çok önemliyse.»

«Öyle ölüm kalım meselesi değil. Bazı iş tartışmaları ve ne kadar kısa zamanda olursa o kadar iyi.»

Diğer bütün aktörler gibi Charlie de sabırsızdı, bekleyemezdi. Hele kendi mesleği konusunda aşırı duyarlıydı. «Eğer senin için sakınca yoksa, yarım saat sonra oradayım.»

«Pekala, müşteri sensin.»

Marshall telefonu kapatınca, yanında uyuyan Carey'e baktı. O güne kadar gördüğü en güzel tenli kadındı. Sıcak kakaolu süt rengindeydi. Kadını dürterek uyandırdı. Akşamüstü saat beşte yatağa girmişlerdi. Şimdi ise saat sekizdi.

Carey, «On dokuz yaşındaki lise öğrencisinden daha azgınsın. Eğer seninle evlenirsem, beni genç yaşında tüketceksin» dedi.

Pürodan sararmış, küt parmaklar Carey'in sert dik göğüslerinin üstünde dolaştı. «Rahatına bak. Charlie Brick geliyor. Haydi o güzel poponu kaldır ve evine git. Gelecek hafta hangi gün evlenebileceğimize karar ver. Gelecek hafta dedim ve gelecek hafta evleneceğiz. Artık senin bu işi sallamandan hoşlanmıyorum.»

Carey güldü. «Senin en sevdiğim tarafın, benimle hâlâ yedi yıl önce işe aldığın sekreterinle konuşur gibi konuşman, patron havasıyla emirler savurman.»

Bu kez gülme sırası Marshall'daydı. «Peki şimdi sende ne değişiklik var ki?»

«Patronum ile fındırıyorum. Özür dilerim, eski patronum ile mercimeği fırına verdim.» O gün ofiste giydiği pem-

be Pierre Cardin kopyası giysisini sırtına geçirdi. «Yarın sabah havaalanına gidip Sunday'i karşılayacağım. Ofise dönünce seni telefonla ararım.»

Aşağıda tam Carey kapıdan çıkmak üzereyken, hizmetçi Charlie Brick'i içeriye aldı.

Marshall sırtında kahverengi sabahlıkla aşağıya indi. Carey, adama sevgi dolu bir öpücük yollayıp kapıdan çıktı. Marshall «Harika bir kız» dedi.

Charlie «Çok hoş bir kız» diye onayladı. Marshall'ın kadınınla evleneceği söylentileri kulağına çalınmıştı.

İki erkek salona geçtiler. Charlie bir kadeh konyak aldı ve kendisini tutamayarak «Haydi çabuk söyle çatlayacağım. Şu kötü haber neymiş?» diye hırsla söylendi.

Marshall «Telefonda konuşmak istemedim» dedi. «Ne olur ne olmaz, birisi dinleyiverir. Bu kentte kimsenin ağzında bakla ıslanmaz. Haber ışık hızından daha çabuk yayılır. Charlie mesele şu ki yeni yapacağın filmi iptal ettiler.»

«Ne?»

«Evet, boktan bir iş olduğunu biliyorum. 'DÖNME DOLAP' gişe rekorlarını kıracak. 'FRED'in de ondan aşağı kalmayacağını öğrendim. Fakat film endüstrisinin ne halde olduğunu biliyorsun. Herkes korkuyor. Son günlerde para bulmak zorlaştı. Anlaşmayı yapamamışlar. Doğrusunu istersen, bence senaryo da beş para etmezdi.»

«Fakat senaryonun bir anlamı yok ki. Benim filmlerim para getiriyor. Daha bir tanesi bile para getirmemezlik etmedi. Gişe rekorları kıran on yıldızdan biriyim. Bu çok komik.»

«Komik tabii, aradan zaman geçince kafalarına dank edecek. Beni dinle, bu olay seni etkilemez. Avrupa'da çalışma programın dolu. Sanırım biraz dinlenmen iyi olacak.»

Charlie kasılarak, «Ben boş duramam» dedi. «Çalışmayı severim. Yeni genç aktörler piyasayı zorlarken ben sırtüstü yatıp keyif çatamam. Bana yapacak başka işler bul, ba-

ğımsız, küçük bütçeli sanat filmleri gibi bir şey bul. Biraz yön değiştirmeye karşı değilim. Eğer gerçekten beğendiğim bir senaryo olursa fiyatımdan da biraz indirim yapabilirim. Haydi, kıpırdan biraz.»

«Peki, Charlie.»

«Hatta ben kendim bile para yatırımı yapabilirim.»

Marshall hayretle başını salladı. Kulaklarına inanamıyordu. «Siz aktörler, hepiniz aynı bokun soyusunuz. Kendinizi beyazperdede görebilmek için parayla bilet alıp sinemaya bile gidirsiniz!»

36

CAREY'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. «Bu çocuğun burada ne işi var?» diye sordu.

Sarı giysisi, güneş yanığı yüzünü çevreleyen yele gibi gür saçlarıyla Sunday bir içim suydü. Gülererek, «Jean-Pierre, bu Bayan Carey. Carey, bu da Jean-Pierre Hussan» dedi.

Carey «Aman Tanrım» diye içini çekti. «Eğer babası da oğluna benziyorsa, senin neye tutulduğunu anlarım.»

Sunday, «Babası da oğlu kadar güzel» diye neşeyle güldü. «Oh, Carey, çok mutluyum!»

«Evet mutlu görünüyorsun, aslında çok güzel bir kadınsın. Bana her şeyi başından anlat. Ama başıboş fotoğrafçılar seni görüp üstümüze saldırmadan hemen arabaya binelim. Bana bak, neden gazetecileri havaalanında istemedin?»

Sunday başıyla çocuğu işaret etti. «Claude ısrar etti. Zaten, Steve Magnum hakkında bir yığın budalaca sorular soracaklardı.»

«Buradan dosdoğru giysi provalarına gidiyoruz. Bu işi iki hafta önce bitirmeliydik.»

«Özür dilerim. Fakat her şey öylesine harikaydı ki daha önce gelemedim.»

«Anlıyorum.»

Provadan sonra Chateau Marmont'a gittiler. Sunday eşyalarını topladı. Bir torba dolusu mektup birikmişti, onları gelip sonra alacağını, saklamalarını söyledi.

«Mektuplarının niçin Acapulco'ya gönderilmesini istemediğini anlayamıyorum» dedi. «Belki içinde önemli haber olanlar vardı.»

Sunday başını salladı. «Çok önemli bir mektup yalnızca İngiltere'deki teyzemden gelebilir, o da yılda iki kez yazar. Aslında o mektupların kimlerden geldikleri hakkında en ufak bir fikrim yok.»

«Şöhretin yayılınca, kimlerin sana mektup yazdıklarını görüp şaşıracaksın. Belki seni elimden çalmaya kalkışan başka ajanlardan gelmişlerdir!»

Sunday güldü. «Hepsini evde açar okurum. Eve gitmeyi heyecanla bekliyorum. Jean-Pierre okyanusun kenarındaki evi görünce bayılacak, öyle değil mi küçük sevgilim?»

Sunday sevgiyle çocuğu kucakladı. Oğlan hafifçe güldü. Yeni yeni gülmeye başlamıştı.

Carey, «Evet, dün gözden geçirdim. Her şey yerli yerinde. Biraz sebze aldım. Malibu'ya neden tıklıp kalmak istediğini gerçekten anlayamıyorum.»

«Malibu'ya tıklıp kalmayacağım. Denizin kenarında harika küçük bir evde yaşayacağım. Sanırım, Claude da hoşlanacak.»

«Claude'la birlikte mi yaşayacaksınız?»

«Dilerim birlikte yaşarsınız Carey. Ondan hoşlanacağını biliyorum. İkinizin tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Claude dönünce, küçük bir kuzu çevirme partisi düzenlemek istiyorum. Sen, Marshall, eğer döndüyse Branch ve Max Thorpe'u davet edeceğim.

«Eğlenceli bir grup olacağına benzer. Gerçek bir karnaval havası vermek için neden Dindi ile Steve'i de çağırıyor-sun?»

«Onlar birlikte mi yaşıyorlar?»

«Söylentiler ve Joyce Haber'a göre evet. Herif karıya öylesine minnet duyuyormuş ki artık şeyini bile kaldıramıyormuş!»

«Gerçekten iğrençsin!» Fakat Sunday gülüyordu. Carey ondaki değişikliğe bir kez daha hayret etti. İyi, kötü veya ilgisiz, ne olursa olsun, Claude Hussan gerçekten yeni bir Sunday yaratmıştı.

Carey'in evinde durup Limbo'yu aldılar. Sonra dosdoğru Malibu'daki eve gittiler.

Sunday, «Harika» diye sevinçle bağırdı. «Anımsadığımdan daha güzel. Sana bir mayo ödünç versem yüzer misin? haydi, Jean-Pierre üstünü değiştir denize gireceğiz.»

Çocuğun valizini açıp, bir mayo fırlattı. Heyecandan çılgına dönen Limbo ayak altında koşuşturuyordu.

Carey isteksizce, «Kalamam» dedi. «İsterim ama kalamam. Daha ofise uğramadım. Yapılacak çok iş var. Şimdi, yarın saat ikide senin basın konferansın var. Sakın oğlanı yanında getirme. İyi olmaz. Yarın sabah onda hizmetçi gelecek. Oğlanı ona bırak. Seninle tartışmak istediğim bazı ilginç teklifler var. Yarın akşam Marshall'ın evinde yemekte buluşalım diyorum.»

«Marshall ile aranızda geçen her şeyi duymak istiyorum. Düşün ne zaman?»

«Dinle yavrum, şimdi hemen gitmeliyim. Daha sonra seni ararım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, mutfakta yerel dükânların telefon numaraları var. Bana da her zaman telefon edebilirsin.»

«Bir şeye ihtiyacımız yok. Biraz yüzdükten sonra bir parça bir şeyler atıştırıp, erkenden yatacağız.»

Okyanusun iri dalgaları, Jean-Pierre ile Limbo'yu sahile attı. Sunday küçük oğlanı omuzlarına oturtup, sıkı sıkı bacaklarından tuttu ve ılık suya daldı.

Daha sonra, Jean-Pierre'i yatırdı. Valizlerini açıp eşya-

larını dolaplara yerleştirdi. Limbo'nun karnını doyurdu ve evin içini dolaştı. Carey telefon edince biraz havadan sudan konuştular. Claude söz verdiği halde telefon etmedi.

Sunday, acaba Claude evi beğenecek mi diye merak ediyordu. Gerçekten dinlenebileceği sessiz sedasız bir yerdi. Claude kendisini işine öylesine kaptırmıştı ki, her an planlar yapıyor, yeni buluşlarla ortaya çıkıyor ve yardımcılarıyla sürekli toplantılar yapıp tartışıyordu.

Sunday, bir erkeğin kendisini işine vermesi gerektiğini düşünüyordu. Artık kendisinin çalışıp çalışmaması umurunda değildi. EĞer Claude ile iyice uyuşabilirlerse, belki artık çalışmasına gerek kalmazdı. Sunday onunla birlikte yaşamaktan, ihtiyaçlarına cevap vermekten, çocuklarını doğur-
maktan, tıpkı Jean-Pierre'e benzeyen bir sürü ocuk doğur-
maktan mutlu olacaktı.

Derin derin içini çekti. Düşündükleri, güzel düşlerdi. Claude evliydi ve eğer bekâr bile olsa, Sunday onun evlenecek bir tip olmadığını biliyordu. Her neyse, Sunday buna pek önem vermiyordu. Evlenmeden de birlikte yaşayabilirlerdi. Sunday nikhsız da ocuk doğurabilirdi. Onu bağlamak istemiyordu.

Zaten mesleği neydi? Hiç kimse kendisine ne insan olarak ne de sanatçı olarak önem veriyordu. Herkes, yeterince göğsünü bacağını ve daha bilmem nerelerini açmasını istiyordu. nl büyük bir yıldız bile olsa yine herkes orasını burasını görmek isteyecekti.

Oturup, yokluğunda gelen mektupları açmaya başladı.

Carey'in hakkı vardı. Mektupların ikisi, kendisine yardım etmekten büyük zevk duyacaklarını belirten ajanlardan geliyordu. Arabalar, televizyonlar ve diğer ev eşyaları hakkında broşürler. İngiliz basınında çıkan resimlerini kesip kı-sacık notuna iliştiren teyzesi, Sunday'in yarı çıplak pozlar vermesinden yakınıyordu.

Üç tane de şişkin zarf vardı. Üçünün üstündeki adres

de aynı el yazısıyla yazılmıştı. Posta damgalarını inceleyen, Sunday ilk önce en eski tarihli zarfı açtı. İçinden plastik ufak bir torba düştü. 'Sunday, seninle...'

«Oh, Allahım!» diye yüksek sesle inledi. Mektup baştan sona yazanın kendisine neler yapmak istediğini ve pek yakında birlikte oldukları zaman beraber neler yapacaklarını en iğrenç müstehcen kelimelerle tasvir ediyordu.

Elindeki kâğıt parçasına şöylece bir göz gezdiren Sunday dehşet içinde donup kaldı.

«Seni uzun süre bekletmeyeceğime söz veriyorum, pek yakında birlikte olacağız, güzel...»

Öfkeyle mektubu parçaladı.

Diğer ikisi de aynı hasta kafadan çıkan hezeyan dolu sayıklamalardı.

Çok iç karartıcıydı ve adam pek yakında birlikte olacaklarına o kadar emindi ki Sunday korkmaya başladı. İğrenç mektupları yazanın şimdi kendisinin nerede olduğunu bilmediğini düşününce biraz sevindi. Yalnızca Sunday'in eskiden kaldığı otelin adresini biliyordu.

Panik içinde Chateau'ya telefon edip, hiç kimseye adresini ve telefon numarasını vermemelerini istedi.

Endişe edilecek bir şey yoktu. Carey her kadın yıldızın bu tip mektuplar aldığını söyledi.

Sunday midesi bulanarak yatağa girdi ve günün ağarmasını ipe çekti.

37

O gün Herbert üçüncü kez duş alıyordu. Ilık su, sıska kılız vücutundan aşağıya süzülüyordu.

Gözlerini sımsıkı yummuş, şişko orospu karısını komşu evin penceresinden nasıl gözetlediğini düşünüyordu. Komşu evde divanın üstüne yayılmış, bacaklarını iki yanına ayırmış

teker teker heriflerin üstüne çıkmasını bekliyordu. Tabii eğilip baktığı pencereden her şeyi pek net görememişti, ama neler yaptıklarını pekala biliyordu, oh, tabii biliyordu.

Supreme Kiralık Araba Şirketinden kovulduğunu Marge'a söylememekle iyi yapmıştı. Şimdi onu istediği gibi gözetleyecek boş vakti vardı. Aslında bütün gün ve gece her istediğini yapmakta özgürdü.

Sanki gece nöbetinde çalışıyormuş gibi akşamüstü her zamanki saatte evden çıkacaktı. Canı isterse vakit geçirmek için sinemaya gidip Jack Milan ile Sunday Simmons'ın çevirdiği filmi izleyebilirdi veya kadınların belden yukarısı çıplak dolaştıkları bara gidip, hain soğuk bakışlarıyla onları dikizleyebilirdi.

Marge'ın ne zaman evde olmayacağını biliyordu. Son zamanlarda Herbert'ten gizli komşuya gideceği zamanlar, yerinde duramıyor, kocasının etrafında dört dönüp, onun bir an önce evden çekip gitmesini bekliyordu. Herbert, evden çarçabuk çıkıp, sonra geri dönüp, komşunun penceresinden karısının iğrenç davranışlarını dikizleyecekti.

Para suyunu çekmek üzereydi. Kısa zamanda yeni bir iş bulması gerekiyordu. İş bulmakta pek endişe etmiyordu, çünkü işten kovulmadan önce, Supreme Kiralık Araba Şirketinin mektup kâğıtlarından aşırıyordu. Kendisine şöyle güzel parlak referans mektupları yazabilirdi.

Yeni bir iş bulunca Marge'ı terk edecekti. Ona hiçbir şey söylemeden çıkıp gidecekti. Onun gibi iğrenç bir kadının karnını doyurmak için neden para kazanmaya çabalayacaktı ki?

Önce, Marge'ın bankadaki paralarını çekip kendisine bir araba almayı düşündü. Ya karıyı kandırıp boş bir kağıt imzalatacaktı veya Marge'ın imzasını taklit edecekti. Onun imzasını taklit etmek pek zor bir iş değildi.

Banyonun kapısının önünde Marge, «Bütün gece orada oturmaya niyetli misin Herbie?» diye vızıldadı.

Bu karı her an bir şeyler için vızıldanırdı. Banka soygunları ve ırzlarına tecavüz edilen kadınlar hakkında aptalca sorular sorardı. Daha bu sabah, «Herbie eğer kadın karşı koysa, ırzına geçmek zor olmaz mı?» diye sormuştu.

Herbie de tiksinererek, «Seksten başka bir şey düşünmüyorsun» diye terslenmişti.

«Ne var yani seksi düşünmek ayıp mı? Çıplak memelerimi sallayarak çalıştığım o bara geldikçe ağzının suyunun aktığı o günleri daha unutmadım. O zamanlar sekse bayılırdın.»

«Şimdi artık bayılmıyorum. Sen şişman bir ineksin. Vücudundan utanmıyor musun?»

Marge banyonun kapısını yumruklayarak bağırdı. «Eğer kapıyı açmazsan, donuma işeyeceğim.»

Herbert gönülsüzce düşün altından çıktı, vücudunu havluya sarıp, kapıyı açtı.

Marge banyodan içeriye daldı, eteklerini kaldırıp, donunu sıyırdı ve tuvaletin üstüne oturdu.

«Hey, Herbie, şey, Miller Drive - Strip tepelerindeki o cinayeti anımsıyor musun? Şu genç kız canım.» Şaşkınlıkla susup, «Neyin var?» diye sordu.

Herbert'in rengi kül gibiydi. Havlu elinden kayıp yere düştü, ve Marge'a dehşet içinde bakakaldı. Biliyordu. Orosu kaltak biliyordu!

Marge sonunda boş atıp dolu tuttuğunu anlayınca, içini bir zafer dalgası sardı. Louella haklıydı! Herbert kurduğu tuzağa düşmüştü! Gazeteleri satır satır okuyup, tüm sokakların isimlerini, banka soygunlarını ve cinayete kurban gidenlerin isimlerini ezberlemenin ödülünü almıştı.

Herbert, öfkeyle «Ne biliyorsun?» diye sordu.

Louella'nın fazla konuşmamasını öğütlediğini anımsayarak Marge, «Bana yetecek kadar çok şey biliyorum. Seni ömür boyu demir parmaklıkların arasına kapatmaya yetecek kadar biliyorum.» Son cümleyi içindeki bir dürtüyü bas-

tıramadığı için söylemişti. Kulağa çok hoş geliyordu. İki gece önce, televizyonda izlediği filmde Lana Turner aynı kelimeleri kullanmıştı ve karşısındaki erkek ezilmiş, başını elleri arasına saklayarak merhamet dilenmişti.

Herbert bunlardan hiçbirini yapmadı. Çırılçıplak kılsız vücudunu dimdik tutup, küçük hain gözlerini iyice kıstı ve alt dudaklarını kemirdi.

Marge keyfinden dört köşeydi. Bunca yıllık evlilik yaşantılarında Herbert kendisine bir eşya gibi davranmış, buyruklar vermiş, hatta zaman zaman dövmüştü. İşte bu yüzden kendisini bırakıp şişmanlamıştı. Louella ile arkadaşlığı başlamadan önce yıllarca, sadece alışverişe gitmek için evden dışarıya çıkmıştı. Bebeğini düşürdükten sonra cinsel yaşantısı da sona ermişti. Herbert yatakta öyle ahım şahım bir şey değildi. Tavşan gibi üstüne çıkmasıyla inmesi bir oluyordu ve sonra deli gibi duşa koşuyordu. Ama yine hiç yoktan iyiydi. Daha sonraları Marge, kocasına derin bir nefret duymaya başladı. Özellikle o ünlü kadın yıldızlara yazdığı müstehcen mektupları ele geçirince içindeki kin ve öfke büyümüştü. Fakat mektuplar bir bakıma kendisine arkadaş olmuşlardı. Gece Herbert işe gidince, Marge mektupları konyuna alıp okur, kocasının kendisiyle konuştuğunu düşlerdi.

Herbert'in beyni deli gibi çalışıyordu. Orospu karı, sırrını nasıl öğrenmişti? Gece uykusunda konuşuyor muydu? Nasıl bilebilirdi? Daha önemlisi, şimdi kendisinden ne isteyecekti?

Eğilip yerden havluyu alıp, çıplak vücuduna sardı. «Ne yapacaksın?» diye sordu. Soğukkanlılığını yitirmemeye, sakin olmaya çabalıyordu. Şişko orospuyu dövmemek için kendisini zor tutuyordu. Belki kaltak karı sırrını başkalarına da anlatmıştı. Belki yandaki o yengeç suratlı komşuya veya o iğrenç toplu seks partisinde yattığı heriflerden birine söylemiş olabilirdi.

Tuvaletin üstünden kalkıp, donunu yukarıya çeken Mar-

ge, «Merak etme, bir şey yapmayacağım. Neden yapayım? Sen benim kocam değil misin? Karı koca birbirlerine destek olmalı.» Bir an kollarını Herbert'in beline sarıp, erkeğe sür-tünmeğe başladı.

Dehşete kapılan Herbert karının ne istediğini anladı.

«Evet, sen benim kocamsın, ben de senin karınım, gidip polise söylesem bile bu davranış bana yakışmaz değil mi?»

Birdenbire, ucuz pamuklu giysisinin eteklerine yapışıp, havaya kaldırdı ve sabırsız hareketlerle giysiyi çıkarmaya ça-baladı. Sonra pembe sutyenin kopçasını açıp dev memelerinden birisini dışarıya çıkartıp, Herbert'in yüzüne doğru salladı. «Biz de o evli çiftlerin birlikte yaptıkları şeylerden bazılarını yapsak ne dersin? Sanırım çok eğleniriz.»

Herbert'in sarındığı havluya asılıp çekiştirdi. Erkek heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Eğer Marge'ın istediklerini yapacak olsa belki hastalık kapardı. Karıyı onca erkekle yatarken görmüştü. Herhalde her yanında mikroplar kaynıyordu.

Fakat Herbert'in düşündüğünü yapmasını istemiyordu. Marge'ın aklından geçenler, daha sıkı şeylerdi. İlk evlendikleri zaman da aynı şeyleri istemiş fakat Herbert onun arzularını hep reddetmişti.

Ama şimdi reddedemeyecekti. Midesi bulandı, safrası kabardı ve Herbert boynunu eğip, tiksiniyerek karısının isteklerini yerine getirdi.

İşleri bitince, Marge yataktan gülümseyerek muzaffer kumandan edasıyla kalktı. Yıkanmak zahmetine bile katlanmadan sokağa çıktı. Karısı evden gittikten sonra, Herbert oturup Sunday Simmons'a, arzularını ihtiyaçlarını anlatan açık saçık müstehcen bir mektup döktürdü ve içinde biriken öfke, beyaz plastik bir torbaya boşalınca rahatladı. Hayatında tek sahip olduğu şey Sunday'di. Tek güzel şeydi.

Postaneye gidip mektubu postaladı, sonra Sunday'in Jack Milan'la çevirdiği filmi seyretmeye gitti ve bütün gün

sinemadan çıkmadan tam dört kez filmi izledi. Bir ara yanındaki koltukta oturan kadının bacaklarını okşadı ve kadın karşı koyup, elini itince karanlıkta yerinden kalkıp salondan dışarıya çıktı.

Bir gazete alıp, kahveye girdi ve eleman arayanlar ilanlarını okumaya başladı. Gözüne kestirdiği birkaç iş adresini elindeki kalemle işaretledi. Yarın bir iş bulması gerekiyordu. Parası suyunu çekmişti. Marge da sırrını öğrendiğine göre, onu bırakıp kaçamazdı artık. Yoksa karı hemen polisleri peşine salardı.

Derdinin tek çaresi Marge'ı başından atmaktı. Hiç vakit kaybetmeden başından atmalıydı.

Fakat şöyle esaslı bir plan yapması gerekiyordu. Ama yapılması gereken bir işti.

38

OTOBÜSTE Charlie'nin yanında oturan Lady Phillipa, «Böyle şeylerden hoşlandığını bilmiyordum» dedi. Dağınık uzun saçları makyajsız yüzünü çevreliyordu. Sırtında mor desenli bol bir giysi vardı ve yalınayaktı.

Yeni giysileriyle kendisini grubun bir parçası sanan, Charlie «Neden hoşlanmayacakmışım?» diye sordu.

«E, sen ünlü yıldızlar sosyetesinden değil misin? Büyük evler, lüks arabalar, değerli eşyalar falan filan. Değerli şeylere sahip olmak senin tutkun değil mi? Herhalde kadınları da malın gibi kullanıyorsundur. Söyle ha, sen kadınları birer seks aleti olarak görmüyor musun?»

«Hiç ilgisi yok,» diye Charlie tersledi. Bu fare suratlı kız damarına basıp, kendisini kızdırmayı çok iyi biliyordu. «Ve senin dediğin gibi kıymetli eşyalara da büyük tutkum yok. Kendime ait bir evim bile yok.»

«Ne boktan iş» diyerek kız gülmeye başladı. «Kendine

ait küçücük bir evin bile yok, ah ne fena.»

Charlie sıkıntıyla, «Sen benden hoşlanmıyor musun?» diye sordu.

«Hayır, senin kişiliğine bir diyeceğim yok. Ben genelde sizin tabakanızdan hoşlanmıyorum. Yani sözümona, üstün bir tabakaya mensupsun, sen de onlardan birisin, yani bizlerden değilsin. Ne diye bizim gruba takıldın?»

«Ben sizin grubunuza takılmadım ki. Ben dostlarımla, Laurel, Floss ve diğerleriyle yolculuğa çıktım. Sen ne bozuluyorsun?»

«Çünkü sen başka bir nesle aitsin. Sen benim anam yaşıdasın. Bizim aramızda senin işin yok.»

Başka bir nesle aitsin lafı Charlie'nin içine oturdu. Başını çevirip pencereden dışarıya bakmaya başladı ve keşke bunlarla yola çıkmasaydım diye düşündü.

Bir süre sonra Phillipa, «Bir şeyler içip kafayı bulup bulutlara yükselmek istiyorum. Yanında bir şeyler var mı?» diye sordu.

«Oh, sana esrar bulunca iyiyim değil mi?»

«Evet, eğer istersen borcumu senin koynuna girerek öderim.»

«İkinci kezdir benimle yatmak istiyorsun. Senin hiç paran yok mu?»

Kızın yüzü kıpkırmızı kesildi. «Sana seksten pek hoşlanmadığımı söylemiştim, para benim için daha önemli, onun için sana önemsiz bir şeyi ikram ediyorum.»

«Canın çıksın!» Belki koca memeli aptal bir kızla daha iyi anlaşabiliyordu. «Sahi, ben senin anneni tanımıyorum.»

«Onu tanımana gerek yok. Sen' büyük şov dünyasının en ünlülerinden değil misin?»

Charlie iyi niyetle, «Laurel ile Floss da ünlü» dedi.

«Onlar başka.»

Charlie cebinden dolu bir sigara çıkardı ve acaba otobüsün içinde içmemin sakıncası var mı diye düşündü. Aslında

canı içmek istemiyordu. Yalnızca Phillipa'ya arkadaşlık etmek istiyordu. Adam sen de deyip sigarayı yaktı ve bir saniye sonra, Floss ensesinde bitti. «Sen deli misin?» diye öfkeyle fısıldadı «Polisler otobüsü durduracak olurlarsa hepimizin başı derde girer.»

Telaşla sigarasını söndüren Charlie, «Özür dilerim» dedi.

Phillipa güldü. «Herkes çok sinirli. Biraz keyiflenmek için bir lokma esrarı bile çok görüyorlar.»

Charlie «Ben de seninle aynı fikirdeyim» dedi.

«Evet, senin nörotik neslin aynı fikirde değil.»

İşte yine yaşını yüzüne vurarak kız Charlie'yi iğnelemişti.

«Kendi yapamadıklarının keyfini bizim çıkarabilmemizi çekemiyorlar. Her istediğimizi yapmamızı, her istediğimizi giymemizi, havamızı bulunca suçluluk duygusundan uzak seks yapmamızı kabul edemiyorlar.»

«Sen seksten korkuyorsun, kendini suçlu hissediyorsun.»

«Hayır yanılıyorsun.»

«Evet, korkuyorsun ve suçluluk duyuyorsun. Yoksa seksten hoşlanırdın.»

Phillipa sabırla açıkladı. «Seksten hoşlanmıyorum, çünkü hiçbir türlü orgazma erişemiyorum. Yapım böyle.»

«Nereden biliyorsun?»

«Biliyorum. Haydi şimdi bana beni sekse doyuracak, zevkin doruğuna çıkartabilecek tek erkeğin sen olduğunu söyle.»

«Belki söylediklerini yapabilirim.» Kızıışmaya başlamıştı. Belki de gerçekten kızı zevkin doruğuna çıkartabilirdi.

Phillipa kuru kuru güldü. «Aynı sözleri bana kaç moruk herif söyledi biliyor musun?»

«Kaç moruk herifle yattın?»

«Dört, yok yok, eğer üvey babamı da sayarsan beş. He-

le onunla berbattı. İşin ilginç yanı bana annemin de orgazma erişemediğini söyledi. Buna ne dersin? Ve annem iki kez evlendi, sevgililerinin de sayısını unuttum.»

«Ben de senin modern düşünceli bir kız olduğunu sanıyordum! Çok sevimli fakat eski kafalı bir kızsın, üvey babanla yattığın halde eski kafalısın. Niçin öz babanla yatmadın?»

Phillipa omuzlarını silktilti. «Bana ister inan ister inanma, umurumda değil. İnsanların benim hakkımda ne düşündüklerine metelik dahi vermiyorum.»

Charlie, George'un gelip kendisini bu delilerin arasından kurtarması kaç saat sürer diye düşündü. Lady Phillipa Longmead, ruh hastası yeniyetme bir kızdı. Charlie, yaşantısında bu tip insanlardan uzak durmak istiyordu.

Laurel yanlarına geldi. «Çok eğlenceli değil mi?» diye coşkuyla sordu. «Üç saatlik yolumuz kaldı. Sonra yıldızların altında güzel bir gece geçireceğiz. Charlie bizimle geldiğine çok sevindim. Uyku tulumunu yanına aldın mı?»

«Bana uyku tulumu getirmemi söylemedin.»

«Söylemedim mi? Bazen çok unutkan oluyorum. Philly, Charlie senin torbanın içine sıkışabilir mi?»

«Zaten onun niyeti de bu.»

Laurel güldü. «İkinizi de çok seviyorum. Biliyorsunuz, sizi gerçekten seviyorum.» İnanç dağıtan bir peygamber gibi Laurel her ikisinin de omuzlarına dokunup, koltukların arasında ilerlemeye başladı.

Phillipa, «İsviçre'deki okulda sınıf arkadaşıldık» dedi. «Fransızca konuşmayı, yemek pişirmeyi ve mastürbasyon yapmayı birlikte öğrendik.»

Charlie, «Şimdi ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Hiç, başıboş dolaşıyorum. Modern çizim okuluna devam ediyorum, ama şimdilik, kürtajdan sonra tatil yapıyorum. Aslında bir şeyler yapmam gerekmez. Eşek yüküyle param var, vakıflar falan filan. Londra'ya dönünce, Hamptead'de veya kent dışında bir ev satın alıp, orayı komün haline

getireceğim. İnsanların istedikleri gibi girip çıkacakları bir ev olacak. Hiçbir kural, koşul olmayacak; sorumsuz, karmaşadan uzak bir yaşam olacak.»

«Bütün masrafları sen mi karşılayacaksın?»

«Neden karşılamayacakmışım? Param var. Niçin onu başkalarıyla paylaşmayayım? Sen kazandığın paraları ne yapıyorsun?»

«Vergilerimi ödüyorum, çocuklarıma nafaka veriyorum, faturaları ödüyorum. Arada kendime yeni bir araba veya fotoğraf makinesi alırım veya canımın çektiği bir şeyi alırım.»

«Seks aleti olarak kadın da satın alır mısın?»

«Seksten hoşlanmayan birisi olduğun halde seksi dilinden düşüremiyorsun.»

«Annem şeyinin bile nerede olduğunu bilmiyor. O da tıpkı sana benziyor, her zaman akıllı ve zekî olma çabasında. Beni burada bir kafa doktoruna yolluyor. Herifin muayenehanesine gidince, ‘Soyun’ diye buyuruyor ve seni çıırılçiplak deri bir koltuğa yatırıyor. Ama anadan doğma çıplak kalıyorsun. Böylece hastalarının vücudundaki gerilim noktalarını rahatça gördüğünü iddia ediyor. Buna ne dersin? Beni ilk çıplak gördüğü gün hafif bir şok geçirdi. Beverly Hills’te yaşayan zengin, iri memeli, düz karınlı, seksi bacaklı kadınlara alışmış tabii. Beni karşısında çıplak görünce sanırım şaşkınlıktan kendini kaybetti. Aç bakışlarına göz banyosu yaptırabileceği hiçbir şey yoktu.»

Charlie gülmeye başladı. Kızın anlattığı sahneyi gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. «Niçin doktora gidiyorsun?»

«Annem vakfın mütevelli heyetinde. Ben yirmi bir yaşına basıncaya kadar para alamayacağım. Bu arada, annem beni kendince doğru yola çevirmek için elinden geleni yapıyor. Aslında bana tahammül edemiyor, tabii bu duygu müş-

terek. Onunla tanışmak ister misin? Seninle tanışacağını du-yarsa zevkten dört köşe olur.»

«Beni davet mi ediyorsun?»

Phillipa esnedi. «Benden daha sıkılmadın mı? Genellik-le insanlara merhaba der demez onları sıkmaya başlarım.»

Evet, bu kız diğerlerinden değişikti.

Festival, geniş büyük bir çiftlik evinin bahçesinde düzen-lenmişti. Yeşil otlarla kaplı binlerce dönümlük araziye, bin-lerce genç yayılmıştı. Her saat başı yeni gruplar geliyordu.

Görülecek bir sahneydi. Arabalarla, motosikletlerle, trenlerle, otobüslerle veya yürüyerek geliyorlardı. Çok renk-li bir topluluktu. Kızların bazılarının kucaklarında bebekler vardı. Biraz büyükçe bebekler yerlerde ayaklar altında emekliyorlardı. Hemen hemen herkesin saçları uzundu ve yerlere kadar inen bol giysiler giymişlerdi. Gündelik giysili kişilere şüpheyile bakılıyordu.

Kalabalığın arasında çift çift dolaşan asık yüzlü, koyu renk üniformalı polisler göründü.

Hava kararmak üzereydi. Floss ve Laurel grubu kalaba-lığın arasında dolaşıp, gece konaklayacakları iyi bir yer arı-yorlardı.

Sosisçiler, hamburgerciler ve dondurmacılar panayır ye-rini doldurmuşlardı. Gece için çadırlar kuruluyor, bazıları battaniyelerini otların üstüne seriyorlardı.

Phillipa, ağır uyku tulumunu taşıyan Charlie'nin yanın-da sessizce yürüyordu. Charlie durumun böyle olacağını tah-min etmiyordu. Laurel'in geceyi çadırlarda geçireceklerin-den söz ettiğini kesinlikle anımsıyordu, onların durumu ayarladıklarını sanıyordu. Tepelere kurulan lüks çadırlarda geceleyeceklerini düşünmişti. Duvarların arasında, yerlerde uyku tulumları içinde yatacaklarını aklının köşesinden bile geçirmemişti.

Bütün gün stüdyoda burnundan ter damlarcasına çalış-

mişti. Uzun, tozlu otobüs yolculuğundan sonra bir de bu uzun yürüyüş üzerine tuz biber ekmişti. Yorgunluktan neredeyse düşüp bayılacaktı. Açlıktan da karnı zil çalıyordu. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi fena halde sıkışmıştı.

Otların üstünde hülya bakışlı bir kız, kucağındaki tom-bul bebeği emziriyordu. Floss'u tanıyan birkaç yeniyetme kı-kırdaşarak hemen şarkıcının etrafını sardılar. Meşin ceketli, uzun yağlı saçlı, kötü bakışlı bir grup erkek çocuk, yanlarından geçip gittiler. Mariyuananın kekremsi-tatlı kokusu havayı sarmıştı.

Sonunda Laurel ve Floss geceleyecekleri yeri buldular ve eşyalarını yere bıraktılar. Laurel tüm arkadaşlarını teker teker dolaşıp, tatlı dille, «Burayı beğendiniz mi? Hoşunuza gideceğinden emin misiniz?» diye sordu.

Phillipa, Charlie'ye «Çişim geldi» dedi.

Neyse sonunda ilgi duydukları ortak bir konu bulmuşlardı! Floss'un pek yakında olacağını söylediği tuvalet haline dönüştürülen çadırları aramaya çıktılar. Aslında çadırları bulmak için tam on dakika yürüdüler. Hava iyice kararmıştı, Charlie dönüş yolunu nasıl bulacaklarını merak etti.

Phillipa, «Beni dışarıda bekle» diye buyurdu.

Sonra hafifçe gülümsedi. «Biliyor musun hiç de fena değil-sin. Annemi böyle yerlerde çiş yaparken düşünemiyorum!»

Charlie, harika, annesinin peşinden koşmalıymışım diye düşündü.

Pis kokulu erkekler tuvaletinde, sakallı bir genç, kolunu eski bir deri kemerle sıkmış, dışarı fırlayan damarına iğne yapıyordu. Sakallı iki kişi de yanında durmuş ona bakıyorlardı. Charlie tabanları yağladığı gibi çadırdan kendisini dışarıya attı. Phillipa, uzun süre sonra tuvaletten allak bullak çıktı. «İçerdeki sahneyi görsen gözlerine inanamazsın,» dedi. «İki tane ızbandut gibi karı, herkesin üstünde esrar veya başka keyif vericiler, arıyorlar. Ne maskaralık! Gerçekten

maskaralık!»

Charlie, kendi girdiği tuvalette arama tarama yapılmadığına sevindi. Gazetelerin manşetlerini daha şimdiden gözünün önünde canlandırabiliyordu. «Rock Festivalinde, ünlü aktör üstünde mariyuana ile yakalandı.»

Phillipa, «Peki yolumuzu nasıl bulacağız» diye yakındı.

Charlie kızın elinden tutup, kalabalığı yararak yürüdü. Yol bulmakta üstüne yoktu.

Buradan bir an önce toz olup eve dönmeyi önerse acaba kız ne derdi?

Belli belirsiz, ılık bir yaz yağmuru çiselemeye başladı.

Phillipa «Karnım acıktı» diye inledi.

Charlie yağmurda uyku tulumunda yatmak nasıl olur diye merak etti.

Kızarmış sosis satan adamdan iki tane - perhizini perişan edecekti - sosisli sandviç aldı. Ve gruplarını aramaya başladılar.

Sonunda Phillipa «İşte oradalar» diye bağırdı. «İşte Janie ve Rex burada, diğerleri nerede?»

Bir otobüs dolusu insandan ancak birkaç kişi kalmıştı.

Çingene gibi giyinmiş, şişko Janie, «Herkes bozuldu. Gittiler. Durum pek iç açıcı değil. Polisler ellerinde köpeklerle dolaşıyorlar. Ortalık daha yatışmadı. Burada insan rahat kafayı da bulamaz.»

Ortada kaldığına hırslanan Charlie, «Nereye gittiler?» diye sordu.

«Gruplardan birinin düzenlediği partiye. Yarın konsere gelecekler. Biz burada kalıp, yerimizi kimseye kaptırmayacağız. Şu sandviçinden bir lokma verir misin?»

Charlie yine öfkeyle, «Peki Laurel ile Floss bize haber bırakmadılar mı?» diye sordu.

Janie olumsuzca başını salladı. «Sanırım bırakmadılar.»

Elindeki sandviçleri şişko kızın kucağına bırakıp, Philli-

pa'nın kolunu yakaladı ve «Haydi, bir an önce buradan toz olalım» dedi.

39

SUNDAY'ın basın toplantısı iyi geçti. Kendisi ve Steve Magnum hakkındaki sorulara sevimli davranışlarla, incelikle yanıt verdi.

Carey, basın toplantısını kokteyl şeklinde düzenlemişti. Böylece Sunday, gazetecilerin arasında rahatça dolaşıp, sorularına yanıt verebiliyordu.

Sunday artık dokunanın elini yakan değerli bir maldı. Yalnızca Jack Milan ile çevirdiği film yeterdi. Artık hayranlarından çuval dolusu mektuplar alıyordu.

Carey aldığı birkaç ciddi film teklifini Sunday ile tartışmak istiyordu. İşler kızışmışken, hiç kimse ile anlaşma imzalamamakta diretmeyle değerlerini artırmışlardı. Sunday artık istediği senaryoyu seçebilecek durumdaydı.

Uyanık gazeteci kızlardan birisi, «Peki Claude Hussan ile aranızdaki ilişki hakkında bir şeyler söyler misiniz?» diye sordu.

Sunday gülümsedi. «Birbirimizi seviyoruz ve ümit ederim hiç ayrılmayız» demek isterdi ama, Carey, aralarında arkadaşlıktan ileriye bir ilişki olmadığını söylemesini sıkı sıkı tembih etmişti.

Ağzının içinden, «Sadece arkadaşız» dedi.

«Fakat onunla ve oğluyla birlikte Güney Amerika'daydınız?» diye gazeteci kız ısrar etti.

«Evet, beraberdik.» Sunday çok şaşırdı, bu ilişkiden kimsenin haberi yok sanıyordu.

«Karısından boşanacağı doğru mu?»

«Bilmiyorum. Boşanıyor mu?»

Kız alaycı sesle, «Bunu siz herkesten daha iyi bilirsiniz»

dedi. Aktristlerden hoşlanmıyordu. Kendisi de bir zamanlar aktrist olmak istemiş fakat acı bir yenilgiye uğramıştı.

Sunday nezaketle, «Özür dilerim resim çekmek istiyorlar,» diye kızın yanından uzaklaşmaya çabaladı.

«Bir soru daha. Claude Hussan gibi bir erkeği sevebilir misiniz? Steve Magnum'un Fransız aksanlığı değil mi?»

Sunday hayretle gözlerini kırıştırdı. «Özür dilerim gitmem gerek» diyerek uzaklaştı.

Aynı gün geç vakit, üçü, Marshall'ın evinde akşam yemeği yiyip çeşitli teklifleri tartıştılar.

Sunday, «Claude ile konuşmadan karar vermek istemiyorum» diye belirtti.

Carey omuzlarını silktilti. «Pekala. Fakat benim fikrimi sorarsan, Yeni Milan filmindeki rolü kabul etmelisin. Çünkü kadın ve erkeğin rolleri birbirlerine eşit ayrıca harika bir senaryo. Sonra onu Costable'ın filmi izler. Çok yetenekli, büyük bir yönetmendir.»

Sunday başını salladı. Tekliflerin hiçbiri kendisini heyecandırmıyordu. Hepsi için fantastik, parası iyi diyorlardı ama alacağı rollerde sanat yeteneğini kanıtlayabilecek miydi?

Marshall, «Biliyorsun sinema endüstrisi korkunç bir kriz içinde» dedi. «Hiç kimse istediği gibi çalışmıyor. Her yerde işler kesat. Şu anda altın kız sensin. Bunun tadını çıkar sevgilim, fırsat eline geçmişken.»

Sunday evine dönmek için ayağa kalktı.

Carey, «Yarın saat onda kostüm provaları ve makyaj denemeleri var. Sakın unutma» diye anımsattı. «Saat dokuzda araba gelip seni alacak. Sahi, Claude ne zaman dönüyor?»

«Hafta sonunda. Aslına bakarsan, bana telefon edecekti, ama herhalde işlerden vakit bulamadı. Çalışmaya başlayınca kendisini öylesine kaptırıyor ki işine, karnını doyurmayı bile unutuyor.»

Carey ve Marshall birbirlerine baktılar.

Ertesi gün, yazıları çeşitli gazetelerin dedikodu sütunlarında yer alan Uyanık Gazeteci kızın Sunday ile yaptığı söyleşi yayınlandı: «Güzel Sunday Simmons, yaldızlı kentimizin yeni seks ilahesi tahtına kuruldu. Onunla dün akşam tanıştım ve bana gizlice, bir karış uzunluğundaki takma kirpiklerini kırıştırtarak ve kızıl kestane rengi saçlarını savurarak, kendi düşüncesine göre, dillere destan ünlü Fransız film yönetmeni Claude Husan ile aralarında çıkarılan aşk söylentilerinin anlam taşımadığını, ünlü yönetmenin Fransız aksanlı bir Steve Magnum kopyası olduğunu söyledi. Anımsadığınız gibi, bizim Steve, şöhret basamaklarını hızla tırmanan Bayan Simmons'un son nişanlısıydı. Raquel Welch gibi güzel vücutlu, Mickey Mouse gibi vecizeler yumurtlayan bu tatlı kızın geleceği çok parlak.»

Sunday'in ağzı bir karış açık kaldı. Üzüntüden aklını kaybedebilirdi. Ya Claude bu yazıyı görecektiyse? Kuş beyinli bir ahmak gibi tanıtılmıştı.

Öfkesini Carey'e kustu. «Bundan böyle basın toplantıları, partiler martiler yok. Adımın dedikodu sütunlarına geçmesine zerre kadar metelik vermiyorum. Bundan böyle bir daha asla o sinir bozucu, kaltak karılarla konuşmam!»

Carey, «Pekala» diye arkadaşını yatıştırdı. «Fakat bütün gazeteciler aynı değillerdir. İş bu kadar büyütme. Gazete okuyanlar adını görünce seni anımsarlar yoksa senin hakkında neler yazılmış onu fark etmezler.»

«Sen öyle zannet!» diye kısaca yanıtladı. «Ben okuduklarımı kelimesi kelimesine anımsarım. Hem Claude bu yazıyı görürse ne düşünecek?»

«Eğer sen göstermezsen, Claude bu yazıyı asla görmez.»

O gece Sunday, Branch ile yemeğe çıktı. Çok sevdikleri sağlıklı yaşam lokantasına gittiler. Yemekten sonra kahvele-

rini yudumlarken, kırmızı yüzlü, saçları sarı röfleli Max Thorpe masalarının yanında bitiverdi. Sunday'e sevgiyle sarılıp, masaya oturdu. Branch mahcubiyetle, «Sana yemekten sonra eve geleceğimizi söylemiştim» dedi.

«Biliyorum, biliyorum ama sabredemeyip, güzel Sunday Simmons'u görmeye geldim» diye coşkuyla konuştu. Sulu çipil gözleriyle salonun içini tarayıp, Branch'ın yanına oturdu. «Oturmamda sakınca yok değil mi?»

Branch yüzünü asıp, başını salladı.

Sunday'in elini okşayan Max, «Branch çok iyi ilerliyor» dedi.

«Evet, biliyorum» diyerek Sunday gülümsedi. «Sanırım, televizyon dizisi onun için harika olacak.»

«Benim eve taşınacağını söyledi mi? Benim koca ev dururken, otele boş yere para ödemek enayilik.» Max elini Sunday'in elinin üstünden çekip, Branch'ın elinin üstüne koydu. «Bazen hangar gibi evin içinde kendimi çok yalnız hissediyorum. Yaşantımı birisiyle paylaşmak çok güzel.»

Branch, üzüntüyle Sunday'e baktı. İki erkeğin arasındaki gerginliği anlayan Sunday yalandan esnedi. «Özür dilerim, arkadaşlar, ama artık kalksak iyi olacak. Yarın sabah erkenden işim var.»

Branch, «Sahil yolunda tek başına araba kullanmanı istemiyorum» diye homurdandı. «Bu kent manyaklarla dolu.»

«Saçmalama, deposu benzin dolu, sağlam bir Ford kiraladım. Camları kapatıp kapıları da kilitledim mi bir şey olmaz.»

Branch hoşnutsuzca homurdandı. Elini sallayıp hesabı istedi. Max parayı ödedi. Üçü birlikte park yerine yürüdüler. Branch, Max'ın beyaz Rolls Royce'una binerken, Sunday kiralık açık mavi Ford'u sahil yoluna doğru sürdü.

Trafik ışıklarında duruncaya dek, orta şeritte sağına soluna bakmadan hızla ilerledi. Eğer sağına soluna bakarak ilerlerken yanından geçen arabadaki erkekle kazara göz gö-

ze gelse, adam bunu hemen davet anlamına alıp peşine takılırdı. İşte Los Angeles böyle manyaklar kentiydi ve bu kentte kadınlar, özellikle Sunday gibi güzel kadınlar, gece tek başlarına araba kullanamazlardı.

Sunday, Claude'un telefon etmemesine endişeleniyordu. Erkeğin dönüş tarihini bile bilmiyordu.

Branch'la Max'ı ve Carey'le Marshall'ı düşündüğünde, kara gözlüklü adamın kullandığı, plakası çamurlu, gri Buick marka arabanın peşine takıldığını fark etmedi.

Kendisini düşüncelere kaptırmıştı. Hiçbir şeyin farkında değildi. Hatta ıssız plaj yoluna saptığı zaman gri Buick'in hâlâ peşinden geldiğini görmedi.

40

CHARLIE'nin akşam yemeğine getirdiği çıplak ayaklı sıska kıza duyduğu hoşnutsuzluğu zorlukla saklayan Nathalie, kibarca, «Buraya ne zaman geldiniz?» diye sordu.

Phillipa, eliyle ağzını örtmeye gerek duymadan ağzını bir karış açıp esneyince boğazındaki bademcikleri göründü. Duygudan yoksun yeknesak sesiyle «Çok oldu» diye yanıtladı. Sofradan kalkana dek gerçek kimliğini açıklamaması için Charlie'den söz almıştı. Bir ünvan sahibi olduğunu öğrenince, insanların kendisine karşı tutumlarının nasıl değiştiğini Charlie'ye kanıtlamak istiyordu.

Nathalie, karides kokteylini güçlkle yuttu. Küçük kalkanak kendisini ne sanıyordu? Charlie herhalde kızı gittiği o korkunç hilkat garibesi hippilerle dolu partiden kaldırmıştı!

Clay, «Giyisiniz çok güzel» dedi. «Çok çok güzel ve çok değişik.»

«Teşekkür ederim.» Phillipa nadir gülümsemelerinden biriyle yüzünü aydınlattı. «Portobello Sokağındaki eskici tezgâhlarından kaldırdım» dedi.

Şeffaf denilecek kadar ince kumaşın üstüne dantel appli-ke edilmiş, önden bele dek açık bir giysiydi. Phillipa elini şarap kadehin uzattıkça açıkça minik memeleri görölüyordu. Clay gözlerini dikmiş, büyülenmişçesine bakıyordu.

Nathalie, «Konser nasıldı?» diye sordu. «Gazetelerde, bir kızın konser sırasında çocuk doğurduğunu okudum.» Koca şiş karnını korurcasına okşadı. «Kız için ne korkunç bir şey.»

«Görenler için daha korkunç olmalı sanıyorum» diyen Phillipa, ağzından bir karides çıkartıp tabağının kenarına bırakmadan önce inceledi.

Fare suratlı kız ikinci karidesi de ağzından çıkarınca, Nathalie «Bir şey mi var?» diye sordu.

Phillipa, umursamadan, «Sanırım karidesler bozuk» dedi.

Herkes çatalını elinden bıraktı. Nathalie ateş saçan gözlerle kıza bakıyordu. Hayatta yemek ziyanına tahammül edemezdi. Telaşla, «Bozuk olamazlar» dedi. «Bu sabah pazardan onları kendi ellerimle seçtim.»

Clay önündeki tabağı itti. «Sevgilim, hayatımızı tehlikeye atmalıyım.»

Nathalie hırsından neredeyse ağlayacaktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Clay, «Başka ne yemek var?» diye sordu.

Nathalie öfkeyle, «Kuzu kızartması» dedi.

Clay, «Ey ahali» dedi. «Şimdi Allen'lar size tadına doyamayacağınız kuzu kızartması ikram edecek,» diyerek kahkahalarla gülmeye başladı.

Nathalie buz gibi sesle, «Hiç de komik değilsin» diyerek tabakları birbirlerine hırsıyla vurarak topladı. Topuklarını güm güm yere vurarak odadan dışarıya çıktı.

Clay üzüntüyle, «Karımın nesi var anlayamıyorum» dedi. «Son günlerde çok duygusal oldu. Her şeye hemen alınıveriyor.»

Charlie usulca, «Hamile» dedi. «Kadınlar hamile oldukları zaman çok duygusallaşırlar.» Bir an Lorna'nın çocuklarına hamile olduğu günleri anımsadı. Charlie'nin yaşantısındaki en mutlu anlardı. Lorna; sıcak, tatlı ve sevgi doluydu. Kadınlar hamile oldukları zaman güzelleşiyorlardı. Yerinden kalkıp, Nathalie'nin peşinden mutfağa gitti.

Phillipa kadehini uzattı, Clay şarap doldurdu.

«Bizim moruk Charlie ile nerede tanıştınız?» diye Clay sordu.

«Toplu seks partisinde» diyerek Phillipa tırnağını kemirmeğe devam etti.

Yemekten sonra kahvelerini bahçede içtiler. Nathalie mutlu ve sakindi. Charlie kendisine karşı çok iyi ve anlayışlı davranıyordu. O inanılmaz kız arkadaşıysa ağzını açıp konuşmuyordu.

Allen'lara, Phillipa'nın aslında Lady Phillipa Longmead olduğunu söylemeye gerek yoktu. Charlie dostlarının, kızın ünvanından etkileneceklerini tahmin etmiyordu.

Clay, «Bugün bir şoför tuttum» dedi. «Sessiz, iyi bir çocuk. Nathalie'yi dolaştıracak. Doktor artık araba kullanmasına izin vermiyor, beline zarar verirmiş galiba.»

Nathalie, «Keşke tuttuğun şoförle ben konuşsaydım,» dedi. «Çünkü aşağı yukarı her gün birlikte olacağız.»

«Sevgilim, sen uyuyordun. Hem şansımız yaver gitti de öyle birisini bulabildik. Artık işe girecek olan, işverenle görüşüyor. Yarın sabah saat onda gelecek, o zaman görürsün. Adı Herbert Lincoln Jefferson. Ya buna ne dersin?»

Phillipa'nın anne ve babasının evinin önünde Lamborghini'nin içinde oturuyorlardı.

Kız, «Dostların beni sevmediler, ama umurumda değil» dedi.

«Eh, senin de pek öyle herkesi kendine çekecek bir tip olduğun söylenemez. Nathalie'ye karideslerin bozuk olduğu-

nu söylemekle ayıp ettin. Sesini çıkartmasaydın daha iyi olurdu.»

«Neden?»

«Çünkü ev sahibesine karşı kaba davranmamış olurdun. Nezaket bunu gerektirir.»

«Oh, Charlie lütfen bu ukala, modası geçmiş fikirleri bırak. İşte sizin salak neslinizin sorunu da bu zaten. Terbiye ile öylesine haşır neşirsiniz ki burnunuzun ucunda olup bitenleri göremiyorsunuz. Savaşlar ve vahşet, açlık sorunu, genç çocukların savaşa yollanması ve ölmeleri, daha kötüsü de kollarını veya bacakların yitirdikleri zaman, bir ordu hastanesinin köşesinde çöplük gibi çürümeye terk edilmeleri.»

«Senin söylevlerini dinlemek istemiyorum. Dünyada neler olup bittiğini ben de biliyorum. Sözünü ettiğin olaylardan ben de senin kadar hoşlanmıyorum, fakat yaşam bu ve bunu böyle kabul etmek gerek.»

«Kabul etmek mi?» Kızın dudakları alaycı şekilde kıvrıldı. «İşte biz bunları kabul etmek istemiyoruz.» Kurumla arabadan inip, arkasına bakmadan eve yürüdü.

Arabanın içinde oturan Charlie üzüntüyle kızın kapıdan içeriye girişine baktı. Garip bir kızdı. Onun yanındayken kendini suçlu hissediyordu. Charlie, onunla beraberken, sanki yaşantısının boş ve anlamsız olduğunu düşünüp, asalak gibi yaşadığına inanıyordu. Ama Tanrıya şükür kız ağzını açınca iki lafı bir araya getiriyordu. Phillipa da bu yeteneğinin farkındaydı.

Öfkeyle arabayı gazlayıp oteline döndü. Kendisini hiç iyi hissetmiyordu.

Charlie ve Laurel sette birbirleriyle hemen hemen hiç konuşmuyorlardı. Rock festivalinde kendisini dımdızlak ortada bırakıp gittikleri için Laurel ve Floss'a öylesine içerlemişti ki duyduğu öfkeyi gizleyemiyordu. Her ikisi de bu konuya değinmiyorlardı ama aralarındaki soğukluk kimsenin

gözünden kaçmıyordu. Artık onların evine de gitmiyordu. Hiç durmadan senaryolar okuyup, iptal edilen filmin yerine bir yenisini bulmaya çalışıyordu. Yıl sonundan önce İngiltere'ye dönmesi için hiçbir sebep yoktu.

Phillipa'yı görmeye devam ediyordu. Kız, çoğu geceler otele geliyordu. Charlie senaryo okurken yanında oturuyordu. Arada sırada senaryoları alıp okuyordu. Okudukları hakkında gerçekten güzel eleştiriler yapıyordu. Charlie onu yakından tanıdıkça kızıdan hoşlanmaya başlamıştı. Rahat bir insandı. İlişkileri sadece platonikti. Cinsel yönden kıza gerçekten ilgi duymadığı için, böyle bir ilişkiye girmelerini zorlamıyordu. Tabii herkes onların gece gündüz seviştiklerini sanıyordu. Arada sırada otele uğrayan Clay'den başka kimseyle görüşmüyorlardı.

Phillipa bir gün, «Annem ünlü partilerinden birisini veriyor. Senin de gelmeni istiyor» dedi.

Charlie hayretle kızın yüzüne baktı. «Senin partilerden hoşlanmadığını sanıyordum.»

«Evet hoşlanmıyorum. Kafamın etini yiyip duruyordu. Bir ara boş bulunup evet deyiverdim.»

«Senin zayıf anların olduğunu bilmiyordum.»

Phillipa'nın yüzü kızardı. «Yarın akşam saat sekizde. Gelecek misin?»

«Sen istersen, evet.»

Phillipa'nın annesi Jane kırk yaşlarındaydı. Zayıf, uzun boylu, fevkalade bakımlı, tipik bir İngiliz güzeliydi. Kızına hiç benzemiyordu. Uzun kırmızı bir elbise giymişti. Her iki bileğine ince elmas kakmalı bilezikler takmıştı. Saçlarını da ensesinde topuz şeklinde toplamıştı. Kocasıyla aralarında büyük bir tezat vardı. Kadın, iyi bir zevkin soylu bir temsilcisiydi.

Kocası Sol ise, kısa boylu şişman bir adamdı. Dudaklarının arasında kalın, dev gibi bir puro tütürüyordu. Sırtındaki iri çiçekli çirkin gömleği ve boru gibi buruşuk kahverengi

pantolonuyla evinde parti verir bir hali yoktu.

Jane zarif elini uzatıp, «Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bay Brick. Phillipa sizden öyle çok söz ediyor ki» dedi.

Sol, dudaklarının ucundaki püroyu yana çekip, koyu bir Brooklyn’li aksanıyla, «Hey, Charlie bebeğim, hoş geldin. İeeğin zehrin ismini söyle» dedi.

Phillipa ortalarda görünmüyordu.

Charlie bara yanaşıp, Angela Carter ve yanındaki erkek arkadaşıyla konuşmaya başladı.

Bir saat sonra Phillipa göründü. Charlie onu neredeyse tanıyamayacaktı. Her zaman cadı gibi uçuşan saçlarına güzel bir şekil vermişti. Sırtındaki ulların yerinde ise, Victoria stili beyaz bir giysi vardı. Ve ayağına ayakkabılar giymişti! Yüzüne yaptığı hafif makyaj da çok yakışmış, adeta güzel bir kız olmuştı.

Charlie gülümseyerek, «Harikasın» dedi.

«Öyle mi?» Birdenbire Charlie’nin tanıdığı bağımsız hippie kız gitmiş, yerine on sekiz yaşında utangaç birisi gelmişti.

Merdivenlerden inen annesi kızını görünce, dehşetle ellerini kaldırıp, «Phillipa o sırtındaki de ne? Doğrusu Bay Brick bu kızla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum, hep böyle korkunç giysilerle dolaşıp» dedi.

Phillipa’nın yüzünde bir an üzüntü ifadesi belirdi ama hemen siliniverdi. Kendisini savunurcasına hemen ayakkabılarını çıkardı. «Özür dilerim Jane, biliyorum, ayaklarımın kokusundan nefret ediyorsun ama böyle dolaşmak çok sağlıklı!»

Jane zoraki gülümsedi. «Daha çok genç, ilerde öğrenir, değil mi Bay Brick? Yoksa size Charlie mi demeliyim? Biz de onun yaşındayken aynı saçma bohem evreleri geçirdik. Ama aynı düşünceleri devam ettirmek çok sıkıcı. Benimle aynı fikirde misiniz?»

Charlie her iki kadının ortasında duruyordu: Bir yanın-

da asık yüzölü dik başlı Phillipa, diğery yanında kendisinden emin, bakımlı güzel, Jane. Ve her iki kadın da kimin tarafını tutacağını bekliyorlardı.

Charlie ne çöp yansın ne kebab diye düşünerek, «Çok güzel bir ev. Uzun zamandır burada mı oturuyorsunuz?» diye konuyu değıştirip, işin içinden sıyrıldı.

Jane diğery konuklarıyla meşgul olmaya gidince, Phillipa, «Haydi buradan toz olalım» diye fısıldadı. «Korkunç bir şey. Bu yapay insanlara tahammöl edemiyorum.»

Charlie tam kıza yanıt vermek üzereyken, kapının ağzında duran Dindi'yi gördü. Güneş yanığı memelerini yarı yarıya açıkta bırakan, beline dek açık beyaz satenden tulum pantolon giymişti. Güzel çocuksu düzünü kabarık sarı saçları halle gibi çevreliyordu. Steve Magnum ve arkadaşlarıyla birlikteydi.

Onu görür görmez Charlie'nin benliğini öfke dalgası sardı. Annesi ölmeden bir gün önce Serafina hakkında söylediklerini asla unutamıyordu. O kadından ölesiye nefret ediyordu ve film dünyasında kazandığı başarıyı da çekemiyordu. Şimdiki bulunduğu yere çıkabilmek için kendisini kullandığını hazmedemiyordu.

Birdenbire içkisini dikip bitirdi ve dalgınlıkla saçlarıyla oynayan Phillipa'ya «Bir içki daha içeyim, sonra gideriz, olur mu sevgilim?» dedi. Dindi kapıdan içeriye girer girmez ortadan yok olmayı erkeklğine yediremiyordu.

Dindi de onu fark etmişti. Yüksek sesle, «Steve, Charlie'nin yanındaki hoppa kız da kim?» diye sordu.

Hafifçe iki yana yalpalayan Steve, «Charlie kim?» diye sordu.

«Ondan daha iyisini bulabilirdi» diye Dindi kıkırdarak güldü. «Sanırım işler kesat. Son filmini iptal ettiklerini duydum.»

Steve söylenenleri dinlemiyordu bile. Kısa bir macera yaşadığı Jane'e sarılmış, kadını sıkıştırıyordu.

Dindi salonun diğer ucundan Charlie'ye doğru yürüdü. Yüksek sesle, «Merhaba» dedi.

Charlie onu görmezlikten gelmek istedi ama böyle davranırsa, Dindi'nin daha da zevkleneceğini anladı. Soğukça başıyla selam verdi. «Dindi.»

Dindi kıkırdayarak güldü ve her zamanki patavatsızlığıyla, «Biraz şişmanlamışsın» dedi.

Charlie zoraki gülümsedi. En hassas olduğu noktadan vurmuştu, egosunu vurmuştu.

Tam o sırada Jane yanlarına geldi, Dindi'yi iki yanağın-
dan öptü ve soluk almadan, «Fakat tabii siz ikiniz tanışıyor-
sunuz, değil mi? Bu kentte kimin kiminle evli olduğunu izle-
mek olanaksız,» dedi.

Phillipa, ağzının içinden, «Sen başının çaresine bak» di-
ye mırıldandı.

«Ne canım! Oh, Dindi, sevgili küçük kızım ile tanıştın mı? Onun yanında kendimi çok yaşlı hissediyorum. Phillipa, bu Bayan Dindi Sydney.» Dönüp Charlie'ye gülümsedi. «Bay Brick'in eski karısı, yoksa daha boşanmadınız mı?»

Charlie sesini çıkarmadan yanındaki üç kadını süzdü. Kendisinden çok emin olan Jane'in anlamsız mavi gözleri-
nin içinde, fesatça ışıklar yanıp sönüyordu; sarı kabarık saç-
ları, tatsız gülümsemeyle kıvrılan dolgun dudaklarıyla yarı
çıplak Dindi; ve hafifçe paniğe kapılan yüzü kızarmış Philli-
pa.

Phillipa'nın sıska kolunu yakaladığı gibi, «Çok önemli
bir randevum olduğunu anımsadım, çok teşekkür ederim»
diyerek salonu geçip, kızla sokak kapısına doğru yürüdü.

Phillipa, «Tanrıya şükür» diye bağırdı. «Orada bir daki-
ka daha kalamazdım. Gerçekten o kadınla evli miydin?»

Charlie telaşla, «Kısa bir süre» diye ağzının içinden mı-
rıldandı. «Haydi hemen otele dönüp, şöyle kocaman esash
dolu bir sigara tütürüp, kafayı bulalım. O inek karının koku-
sunu burnumun ucundan silmek istiyorum.»

«Kimin? Jane'in mi yoksa Dindi'nin mi?»

«Her ikisinin de. İkisi tam birbirlerine yaklaşıyorlar.»

Daha sonra otelde iyice kafayı bulup, Nina Simone'ı dinlerlerken, Charlie usulca Phillipa'yı soydu.

Artık zamanıydı. Haftalardır birlikte oldukları halde, gerçekten beraber olmamışlardı.

Kız acınacak kadar zayıftı. Charlie'nin kolları arasında kendisini sıkıp kazık kesildi ama karşı koymadı. Hoşlanmadığı bir şeyi yaptığı için kendini kasıyordu. İçi kupkuru ve isteksizdi.

Charlie ortaya bir kutu vazelin çıkartınca tiksinererek geriye kaçtı. Yanlış bir adım atmıştı. Charlie bu işe başlamakla hata yaptığını anladı.

Az önce duyduğu arzu yerini isteksizliğe terk etmişti. Yataktan kalkıp, kıza giyinmesini söyledi.

Phillipa, «Özür dilerim. Sana bu işten hoşlanmadığımı söylemiştim. Seni uyarmıştım» diye mırıldandı.

Banyoya kapanan Charlie, aynadaki görüntüsüne baktı. Yavaşça gözündeki kocakarı gözlüklerini çıkartıp ortadan kırdı. Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Hayatın tadını çıkarmaya çabalayan bir yeniyetme miydi? Eğer genç bir damızlık olsaydı kızın pekala hoşuna giderdi.

Banyodan dışarıya çıktığında, Phillipa gitmişti.

41

CLAUDE Hussan kente gelince, Beverly Hills oteline indi.

Sunday haberi «Hollywood Reporter» gazetesinde okuyunca öğrendi.

Ateş püskürüyordu, hemen setten Carey'e telefon etti. «Benimle öğle yemeği yiyebilir misin? Senin önerilerine ihtiyacım var» dedi.

«Tabii, saat on ikide oradayım.» Carey telefonu kapattıktan sonra düşünmeye başladı. Gazetedeki haberi okumuştı.

O sabah yönetmen, Sunday'e karşı çok sabırlı davrandı. Rolündeki sözlerini unuttu. Dalgındı, birkaç kez de diğer aktörlerin oyunlarını bozdu. Sunday sette hiç böylesine acemi davranmamıştı.

Carey stüdyonun lokantasına erken geldi. Sigarasını içerken, Sunday'e neler söyleyeceğini düşündü.

Sunday koşarak geldi. On beş dakika gecikmişti. Pembe uzun ipekli bir sabahlık giymişti. Güneş yağı uzun bacakları da herkesin ilgisini çekiyordu. Çökercesine sandalyeye oturup, portakal suyu ve yumurta salatası ısmarladı, sonra, «Anlayamıyorum, çok komik. Belki bin kez otele telefon ettim. Fakat Claude rahatsız edilmemek için müdüriyete talimat vermiş. Carey, kendimi düşünmüyorum, fakat oğluna ben bakıyorum! Rio'dan ayrıldıktan beri bir kez olsun bana telefon etmedi. Yani iki haftadır görüşmüyoruz.»

«Sakin ol.» Carey Sunday'in ilk kez böylesine soğukkanlılığını yitirmesine tanık oluyordu. «Sakin ol ve sana gerçekleri anlatayım.»

«Hangi gerçekleri?»

«Dün sabah Claude karısıyla birlikte geldi. Herhalde rol dağıtımı için görüşmeler yapıyor. Marshall bugün üç müşterisini ona yolladı. Bildiğin gibi, film çekimi üç hafta sonra başlayacak ve daha başrolde kimin oynayacağı belli değil.»

Sunday dudaklarını ısırdı. «Karısı mı? Fakat onların ayrı yaşadığını sanıyordum, boşanacaklarmış...»

«Sana boşanacağını söyledi mi?»

«Hayır, ben tahmin ediyordum. Karısından asla söz etmezdi. Arada sırada yalnızca Jean-Pierre'i istemediğini ima ediyordu. Onunla birlikte olabileceklerine inanamıyorum. Niçin bana telefon edip açıklamıyor?»

«Daha önce senin dünyanı yıkmak istemiyordum, çünkü çok mutlu görünüyordun. Fakat Claude gerçekten çok adi bir herif. Çok kötü bir şöhreti var, doğrusu ona tutulduğuna hayret ettim.»

«Sen insanlar hakkında hep en kötü şeyleri düşünürsün. Claude çok güzel ve duygulu bir insan.» Fakat kendi sözleri bile kulaklarında yapay yankılar yatı. Doğru değildi. Claude dayanılması güç, birlikte yaşanılması zor bir hergeleydi, fakat onu seviyordu.

«Öyleyse neden sana telefon etmedi?»

«Bir sebebi olmalı. Eminim bunun mantıklı bir açıklaması vardır. Belki, eve gidince onu plajda Jean-Pierre ile oynarken bulurum.»

Önündeki yumurta salatasını didikledi.

Carey, «Çekim nasıl gidiyor?» diye sordu. «Yarın sete gelmeyi düşünüyorum.»

«Pekala. Sahi sana sözünü ettiğim o mide bulandırıcı sapık mektuplar yine gelmeye başladı. Bu hafta üç tane geldi. Yazan her kimse adresimi biliyor.»

«Sana onları yırtıp atmanı ve üstünde durmammanı söylemiştim. Belki her sabah kapıya gelen sütçü yazıyordur. O manyaklar her şeyi yaparlar. Ofiste de bir çuval dolusu iğrenç mektup var.»

«Fakat Chateau'ya mektup yazan aynı kişiden geliyor. Sanırım.»

«Merhaba, Carey.» Charlie Brick masanın yanında duruyordu. «Marshall nerede?»

Biliyorsun, her dakika yapışık kardeşler gibi dolaşamayız. Sanırım ofiste çalışanların canına okumakla meşguldür. Charlie, Sunday Simmons ile tanışmış mıydın?»

«E, evet,» diyerek Sunday'e gülümsedi. Sonra onun Dindi'nin arkadaşı olduğunu anımsayınca, yüzündeki gülümseme dondu.

Sunday, «Geçen gün çalıştığınız sete gizlice girdim» de-

di. «Harika bir oyun çıkardınız. Çocukluğumda sizin en büyük hayranlarınızdan biriydim, aslında hâlâ hayranınızım.» İnsan birine hayranlığını belirtirken neden salakça laf ederdi? Ey Ulu Tanrım! Bütün yaşantısı boyunca, ihtiyarlığı konusunda çirkin imalar mı duyacaktı? Çocukluğumda! Aman ne de çocuktu ya! Daha Charlie film çevirmeye başlayalı şunun şurasında on yıl olmuştu. «Teşekkür ederim. Sete yine gelin, size kahve ısmarlarım.»

«Çok sevinirim. İlk fırsatta hemen geleceğim.»

Charlie yanlarından ayrıldıktan sonra, «Komik, şeker bir adam» dedi. «Yani rol yapmadığı zamanlar. Olduğu gibi görünen insanları gerçekten çok severim. Bak Marshall da öyledir. Sanırım bugün yarın artık evlenmemiz gerek. Sonunda beni kandırdı.»

«Harika. Bana daha önce söylemedin.»

«Niçin söyleyeyim? Senin yeterince derdin var. Her neyse, kaderime razı olup korkunç kararı verdim. Artık iş, gün tespitine kaldı. Annem beni öldürecek!»

Sunday çekimi erken bitirdi. Yönetmen hemen eve gidip erkenden yatıp dinlenmesini söyledi. İlk kez Beverly Hills otelinin önünden geçen Sunday içeriye girip girmemekte tereddüt ediyordu. Claude'a bu şekilde yavaşmanın hata olacağını biliyordu. Aynı zamanda ümitsizce burnundan soluyordu. Arabayı gazlayıp, Malibu yoluna saptı.

Jean-Pierre plajda, Sunday'in yeni tuttuğu genç Meksikalı kız Katia ile oynuyordu. Bay Hussan hâlâ telefon etmemişti.

Jack Milan, saat altıda yanında en küçük çocuğu Victoria ile içkiye geldi. Sahildeki komşu evin sahibiydi ve Sunday'e telefon edip onunla konuşmak istediğini söylemişti.

«Seni gördüğüme sevindim. Geçen gün Ellie'ye seni yemeğe çağırmasını söylüyordum» dedi.

Sunday gülümsedi. «İçki?»

«Evet. Buzlu sek viski.» Evin içinde dolaşmaya başladı.

«Evin çok güzel, çok sevimli.»

«Ben de çok seviyorum.»

«Evet, bir çocuğun olduğunu yeni öğrendim. Sır saklamasını iyi biliyorsun.»

«Benim çocuğum değil. Keşke olsaydı. Bu arkadaşımın çocuğu. Ben bakıyorum.»

Jack kuşkuyla, «Tabii» dedi. «Steve ile aranızın bozulmasına çok üzüldüm. Muhteşem bir çift olacaktınız. Birbirinize çok yakışıyordunuz. Aşk perisi rolü oynamaktan pek mutluydun.»

Sunday tekrar gülümsedi ve Jack Milan'ın kendisinden ne istediğini merak etti. Buraya kendine nezaket ziyaretine gelmediğinden kesinlikle emindi. Telefon çalınca, Sunday elini uzatıp açtı.

Bir ses, «Seni düzmek istiyorum» diye fısıldadı. «Seni...»

Telaşla telefonu kapattı. «Oh Tanrım!» Bu telefon, bütün günün gerginliğini taşıran son damlaydı. Ağlamaya başladı.

Jack ne yapacağını şaşırdı. «Hey, tatlım derdin ne?»

«Jack lütfen git. Çok yorgunum. Her şey üstüme üstüme geliyor. Lütfen beni anla!»

Çocuk, saklamaya gerek duymadığı hayretle Sunday'e bakıyordu.

Jack gönülsüzce yerinden kalktı. «Benim yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?»

«Hiçbir şey yok. Gerçekten çok özür dilerim. Beni bağışla.»

«Eğer gelecek hafta bir gece bize yemeğe söz verirsen. Ellie sana telefon eder.»

«Çok sevinirim.»

Jack gidince, Sunday Beverly Hills oteline telefon edip Bay Hussan'ı aradı ama santral telefonu bağlamadı. Sunday

ismini ve telefon numarasını bırakıp, yattı.

Dışarıda, gri Buick bir araba ağır ağır evinin önünden geçti.

42

TEREYAĞINDAN kıl çekercesine, Allen'ların yanında, işe girmişti. Herbert gazetede çıkan ilanı okuyunca, sırtına tek kostümünü geçirmiş, kendi kendine yazdığı methiye dolu referans mektuplarını cebine tıkıp, Allen'ların kapısına dayanmış ve işi kapmıştı.

İşi çok rahattı. Bütün gün hemen hemen Allen'ların mutfağında tembel tembel dolanıyordu. Karı kocanın pek dışarıya çıktıkları yoktu. Arada sırada Clay havuzun yanındaki küçük eve kapanıp, yazıyor, Nathalie de Sak'a veya Magnum'a alışverişe çıkıyordu. Yiyecek içecek alışverişlerini evde çalışan hizmetçi yapıyordu. Herbert arada sırada Allen'ların çocuğu ile dadısını şunun bunun evine götürüyordu. Kendi içine kapanmış, ne hizmetçi ne de dadı ile konuşuyordu.

Clay'in verdiği avans parayla kendisine gri Buick bir araba satın almıştı.

Eğer baş belası Marge olmasaydı, yeterince mutlu olacaktı. Kadın artık çekilecek nesne değildi. Bir haller olmuş, afrasından tafrasından, homurtusundan dırdırından ve patroniçe pozundaki emirlerinden geçilmiyordu. İşin en kötü yanı da her saniye kocasının kendisiyle sevişmesini istemeydi. Herbert sürekli komşuda olanları dikizledikten sonra, Marge'ın hâlâ doymak bilmemesine şaşıyordu.

Artık bir araba sahibiydi. Marge'ı başından defedecek planları yapabilirdi. İlk işi, o kokuşmuş komşulardan uzağa taşınacaktı. Fakat evden eve taşınmak pek kolay olmayacaktı. Üstelik Marge deliye dönecekti. Herbert bir plan hazırla-

mişti. İyi bir işi ve arabası olduktan sonra, işler yolundaydı.

Sunday Simmons'u izlemeye de vakit buluyordu. Gazetelerde kızın Rio'dan döndüğünü okuyunca, Carey St. Martin'in ofisinin önünde saatlerce beklemiş ve sonra kadının peşine takılıp, Sunday'in sahildeki evini bulmuştu. Ondan sonra her fırsatta Sunday'i izler olmuştu. Sabahları stüdyoya kaçta gittiğini biliyordu, eğer imkân olursa hemen onun peşine takılıyordu. Bazı geceler, kadının evinin yakınlarında arabasında uyuyor ve sabahleyin saat yedide Sunday mavi Ford'uyla stüdyoya giderken onu izliyordu.

Sabahın o saatinde bile gözünde kocaman güneş gözlükleri ve ensesine topladığı saçlarıyla güzeldi.

Bir gün Sunday'in evden çıkmasını bekledi ve sonra Meksikalı kızla çocuğun alışverişe gitmelerini bekledi. Verandadan eve kolayca girdi. Evin içinde dolaştı. Sunday'in giyeceklerini kokladı. Bir kâğıda telefon numarasını yazıp, ortada duran albümden birkaç resmini aldı. Yatak odasına geçip, dantelli bir sutyenle donu cebine indirdi ve yılan gibi girdiği evden usulca dışarıya süzüldü.

Marge'ı başından defettikten sonra Sunday ile yaşamaya başlayacaklarını düşünüyordu. Kendisini tanıtınca, kadının onu reddedeceğini aklına bile getirmiyordu.

Sunday'e hepsi birbirinden daha güzel binlerce mektup yazmıştı. İki kez telefon etme tehlikesini bile göze almıştı. Fakat her ikisinde de Sunday öfkeyle telefonu yüzüne kapatmıştı. Kadının karşısına şahsen çıkıp kendisini takdim edinceye dek beklemeye karar vermişti.

Marge buluşunu Louella'ya iki hafta sonra söyledi. Hayatından çok memnundu. Herbert her istediğini yerine getiriyordu ve bu durumu bozmak işine gelmiyordu.

Hem niçin Louella'ya söyleyecekti? Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Bazı kez Louella da Herbert kadar acımasız ve gaddar olabiliyordu. Geçen cumartesi akşamı, 'arkadaş grubuyla' akıl almaz şeyler yapmasını istemişti.

Marge «O biçim sevişmekten hoşlanmıyorum. Canım yanıyor,» diye karşı koymuştu.

Louella, buz gibi sesle, «Arkadaş grubundan çıkmak mı istiyorsun?» diye sormuştu. «Senin yerinde olmaya can atan binlerce kadın var.»

Marge, çaresizlik içinde kadının isteklerine boyun eğmiş ve gözyaşlarını içine akıtmıştı.

Louella, herkesin önünde Marge'a gülüp alay etmişti. «On altı yaşındaki bakire gibi davranıyorsun,» diye kendisini iğnelemişti.

Daha sonra yaptıklarına pişman olup Marge'a sıcak süt kaynatmış ve onunla oturup dostça konuşmuştu.

Herbert'in sırrını, zekâsıyla övünmek için Louella'ya açmaya karar vermişti. Herbert'in sırrını nasıl kurnazlıkla yakaladığını anlatmıştı. Fakat Louella'ya anlatırken, işin korkunç sonucu kafasında bir anda belirdi. Herbert bir kızı öldürmüştü. Onun bir katil olabileceğini düşünemiyordu.

Marge, anlamsız sözler edip panik içinde ağlamaya başladı. Belki onun katil olduğunu bildiği için kendisi de suç ortağıydı.

Louella, kadının korkularını pekiştirdi. «Tabii sen de onun suç ortağısın» dedi. «Polise gidip haber vermemekle onun kadar suçlusun.»

Marge, korkuyla yerinden sıçradı. «Sen de biliyorsun,» diye ağzından kaçırdı.

«Evet, belki ben polise ihbar ederim.»

Marge'ın yüzü dehşet ve korkuyla kıvrıştı. «Fakat, fakat sen bunu yapamazsın.»

«Belki yaparım. Bu işin ne kadar ciddi olduğunu farkında değildim.»

Marge yüksek sesle hüngür hüngür ağlamaya başladı. Niçin bu kadına bulaşmıştı? Neden Louella Crisp denilen bu kadınla dostluk kurmuştu. Televizyonun önünde oturup akşama kadar tıkmaktan mutluydu.

«Bununla birlikte» diye Louella, sözlerine devam etti. Belki senin dostun olarak yardım edebilirim. Tabii biraz paraya gerek var. Ne kadar paran var?»

Marge, kekeleyerek, «Bin dolar» dedi. «Bütün param bu kadar. Yaşlılıkta gerekli olur diye biriktirmiştım.» Yüzünü buruşturarak güldü. «Parayı ne yapacaksın?»

Louella, diliyle çık çık diye sesler çıkardı. «Eğer böyle aptalca sorular sormaya devam edersen, sana yardım edemem. Profesyonel bir öneriye gereksinimimiz var. Bu işi bilen birine akıl danışmalıyız. Polis merkezinde bir arkadaşım var. Eğer bu konunun kapanmasını istiyorsak bin dolar yetmez. Soruşturmanın hasır altı edilmesi için yeterli para değil.»

Marge, korkuyla bağırdı. «Ne soruşturması?»

«Seni daha önce endişelendirmek istemedim. Ama Herbert'in bir işler çevirdiğinden şüphelenerek, el altından gizlice araştırdım. Ve polisin bu cinayet olayının peşini bırakmadığını, gizlice soruşturma açtıklarını öğrendim.»

«Oh!» Marge'ın yüzü bembeyaz oldu. Ağzı hayretle bir karış açık kaldı. Neredeyse korkudan bayılacaktı.

«Bak bu işi üç bin dolara örtbas ettirebiliriz.»

Marge, yine ağlamaya başladı. «Benim üç bin dolarım yok ki.»

«Ya Herbert'in?» Louella'nın aklı şimşek gibi çalışıyordu. Üç bin dolar istemek fazla mıydı? Salak karı Marge anlattığı öyküye inanmıştı, ama Herbert denilen herif şantaj yaptığını anlamış mıydı? Marge'dan daha akıllı ve kurnaz olduğuna şüphe yoktu ama onun gibi bir karıyla evlendiğine göre pek de akıllı sayılmazdı.

Marge vızıldandı. «Herbie'nin hiç parası yoktur. Taksitlerimizi bile ödemekte güçlük çekeriz.»

Louella buz gibi bir sesle, «Sen onunla konuş» dedi.

«Yapamam! Beni öldürür!»

«Öyleyse ben de sana yardım edemem. Hiç vakit kay-

betmeden hemen polise gidip haber vermem gerek, yoksa beni de suç ortağı diye tutuklayabilirler. Ömrümü hapishane köşelerinde sürünerek geçirmek istemem.»

Marge korkuyla titredi. Telaşla, «Bin dolarımı sana veririm,» dedi. «Herbie ile de konuşurum. Belki o bir yolunu bulur. Olur mu? Bin dolar bize yetmez mi?»

Louella başını salladı. «Sanırım, fakat arkadaşımın uzun süre parayı bekleyeceğini sanmam.»

Herbert o gece eve gelmedi. Bir yolunu bulup Sunday'in evinin verandasına süzüldü. Ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek ilerledi ve Sunday'in yatak odasının penceresinin önüne geldi. Perdenin aralığından içeriye dikizledi.

Işıklar sönüp herkesin uyuduğuna kanaat getirinceye dek tam iki saat bekledi. Özellikle küçük köpeğin uyanıp, havlamaya başlayarak kendisini ele vermesinden korkuyordu.

Usul usul Sunday'in penceresine doğru sokuldu ve yerden kalkıp içeriye dikizledi.

Şansı yaver gidiyordu. Sunday perdeleri kapatmaya bile gerek duymamıştı. Odanın içindeki yatakta tek bacağını ince çarşafın altından çıkarmış yatan Sunday'i gördü. Uzun güneş yanığı bir bacak ve çıplak bir kol çarşafın üstündeydi.

Herbert kadının çarşafın altında saklı vücudunun çıplak olduğunu düşündü. Belki çarşafı üstünden atar da onu anadan doğma çıplak görebilirim diye saatlerce sabırla bekledi. Sunday'i çıplak göreceğini düşündükçe ağzı kuruyordu ve heyecanla kesik kesik soluyordu.

Pencerenin emniyet kilidini açmak çok kolay diye düşündü. Sonra kolayca içeri girebilirdi. O ateşli mektupları kendisinin yazdığını açıklayınca, kadının kollarını açıp çılgıncasına kendisini karşılayacağına kuvvetle inanıyordu. Ama daha acele etmemeliydi. Hazır değildi. Önce özgür olması

gerekiyordu.

Alt dudağını çiğneyerek, rahatsız bir durumda gün ağarana dek kadını dikizledi ve sonra geldiği gibi usulca süzülerek arabasına döndü. Saat yedide Sunday evden çıkana kadar arabanın içinde kestirdi. Sonra, stüdyonun kapısından içeriye girinceye kadar da peşinden ayrılmadı.

Sunday'in peşini bırakmıyordu. Kadın her sabah stüdyonun kapısından içeriye girdikten sonra evine, Marge'a dönüyordu.

43

CHARLİE bunalım geçiriyordu. Doğum günü geldiğinde, tek başına otelde kutladı.

Otel odasında kendisini terk edip gittiğinden beri Phillipa'yı da aramıyordu. Onunla çekişmekten bıkmıştı.

O yıl kaç kez dergi kapaklarında resmi çıktığını hesaplayarak canını sıkan Thames Mason'la gezdi. Konuşmasıyla ruhunu karartan stüdyonun fare suratlı sekreteri ile gezdi. Kendisini yatağa bağlatıp ırzına geçilmesinden hoşlanan, eski bir dergi yazarı olan entellektüel bir karıyla çıktı. Her gece değişik bir kadınla çıkıyordu.

Bir gece Mercedes'in arka koltuğunda, sarışın İsveçli yıldız adayıyla otururken, George'a yakındı. «Arabayı otobüs gibi kullanıyorsun. Biraz hızlı gitsene.»

George dikiz aynasından arkaya baktı. Charlie'nin kendisine sataşması garipti. Çünkü hız sınırını aştıkları zaman homurdanırdı.

Charlie arkasına yaslanıp, İsveçlinin söylediklerine kulaklarını tıkamaya çalıştı. Karı bütün gece hiç susmadan konuşmuştu. Birlikte oldukları ilk beş dakikadan bu yana Charlie onun boğazını sıkmamak için kendisini zor tutuyordu. Ve aradan iki saat geçtiği halde hâlâ birlikteydiler.

«Yönetmen bana, 'Lena sen güzel kızsın, filmin baş yıldızı seninle aynı sahnelerde oynamak istemiyor. Onu suçlayabilir misin' dedi. Böylece benim sahnelerimi kestiler. Tabii onlara hak verebilirim, Clara benden on yaş büyük ve...»

Charlie'nin canına tak etti. Artık yeterdi. Ertesi gün Phillipa'ya telefon edecekti.

«Haydi George, yarın sabah saat yedide stüdyoda olmam gerek» diye öfkeyle söylendi.

George gazı kökledi ve araba ileriye fırladı. Trafik ışıklarına yaklaşıyorlardı. Patronunun sabırsızlığını anlayan George gaza olanca gücüyle abandı. Işıklara takılmadan karşı yola geçebileceklerdi.

Kazadan önce George'un anımsadığı tek şey buydu. Karşı yönden gelen Cadillac'ı görmemişti.

İki araba çarpışmadan bir saniye önce Charlie başlarına gelen felaketi anlamıştı. Kızı yakalayıp, altına aldı. İki gün sonra gözlerini Cedars of Lebanon hastanesinde açtı.

Gözlerini açınca, nerede ve ne durumda olduğunu bilmemek çok garip bir duyguydu. Koluna tüple serum bağlıydı, ama vücudunda kırık çıkık, yara bere yoktu.

Beyaz badanalı basit eşyalarla döşeli bir odada yatıyordu. Yatağın yanındaki iskemlede oturan hemşire, dalgın dalgın örgüsünü örüyordu.

Charlie, «Hemşire» diye seslenmeye çabaladı. Kısık çatlak sesi duyan hemşire başını kaldırıp baktı.

Elinden örgüsünü bırakıp, ayağa fırladı. «Bay Brick» diye şakıdı, «Kendinize geldiniz, harika. Lütfen hiç kımıldamayın, doktoru çağıracağım.»

Charlie güçlükle, «Bir bardak su istiyorum» diye fısıldadı. Dili damağı kurumuş, boğazı şişmişti.

Hemşire Charlie'nin başını kaldırıp, birkaç yudum su içirdi, ama o bütün sürahiyi içebilirdi. Sonra hemşire odadan çıktı, yanında doktor ve diğer iki hemşire ile birlikte döndü.

Charlie, yavaş yavaş kafasında öyküyü birleştirdi. Ayrı yönlerden gelen iki araba ve her ikisi de trafik ışığını geçmeye çalışıyorlardı. Cadillac'ın ön koltuğunda oturan yolcu çarpışma sırasında ölmüştü. George ve diğer şoför de ağır yaralıydılar. Arka koltukta kızı kazadan korumaya çalışan Charlie çarpışmanın şiddetiyle başını ön koltuğa vurmuş ve iki gündür kendini bilmeden baygın yatıyordu. Lena kazayı birkaç ufak sıyrıkla atlatmıştı.

Charlie'nin kafasında yumurta büyüklüğünde kocaman bir yumru ve alnında da derin bir yara vardı. Fakat ölümden kıl payı paçasını kurtardığına seviniyordu. Ölümle burun buruna gelmiş ve doktorlar da ne zaman ayılacağına karar verememişlerdi. Belki haftalarca veya aylarca komada kalabileceğini düşünmüşlerdi.

Birkaç gün sonra Charlie, arkadaşı Clay'e «Seyircilerimin beni bu kadar çok sevdiklerini bilmiyordum» dedi. «Bana yazdıkları mektupları bir görsen, bayılırsın.» Özellikle Lorna'nın yazdığı mektubu düşünüyordu. Kadın evlilik yaşantılarında kendisinden esirgediği sevgi ve şefkati kâğıda dökmüştü. Tanrım, Lorna çok değişmişti. Fakat Charlie de çok değişmişti.

Clay, «Çoğumuz bu vartayı atlatabileceğini sanmıyorduk» dedi. «İnsanın başından aldığı yaralar kötü sonuçlar verebilir.»

«Gazeteleri gördüm. Tanrım, İngiliz basınında çıkan yazılar ölüm ilanlarına benziyorlardı. Ama kendimi çok iyi hissediyorum. Aslında gözlerimi açıp kendime gelince, korkunç baş ağrısından başka bir şey hissetmedim. Zavallı George'u çok merak edip üzülüyorum. Vücudunda kırılacak bütün kemikleri kırılmış ve adamcağız hurdaya dönmüş. Doktorlar iyileşebileceğini söylüyorlar, ama uzun süre hastahane de yatması gerekiyormuş. Onsuz ne yapacağımı bilemiyorum.»

«Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Şu bizim yeni şoförü hemen hemen hiç kullanmıyoruz. Nathalie artık sokağa alışverişe çıkamayacak kadar ağırlaştı. Ben de arabamı kendim kullanmayı seviyorum. İstersen bizim şoförü kullanabilirsin.»

«Dur bakalım, dizi güç...»

«Charlie itiraz istemiyorum. Yeni bir şoför bulana dek kırk kişiyle konuşup, görüşeceksin. Ne kadar sıkıcı bir iş olduğunu hiç düşündün mü? Bu adam tam sana göre. İsmi Herbert. Yarın getirip seninle tanıştıtırım.»

Charlie hastaneden bir an önce çıkmaya can atıyordu. Doktorlar en az bir hafta daha yatmasında ısrar ediyorlardı. Fakat çok sıkılmış ve sinirleri de bozulmuştu. Son çevirdiği filmi tamamlamak zorundaydı. Geciktikçe masraf artıyordu. Kendisi komada yatarken, rolünü bir başkasına vermezlerdi. Ziyaretine gelen yönetmen ve yapımcıya pek yakında sete döneceğine söz vermişti.

Odası her gün ziyaretçilerle dolup taşıyordu.

Dostlarının geçirdiği kazaya çok üzülen Laurel ve Floss kucaklarında, içine esrar karıştırılmış kocaman bir kekle Charlie'yi ziyarete geldiler. Charlie de kekin içinde ne olduğunu bilmeden hemşirelere ikram edince kadınların hepsi de kafayı buldular.

Phillipa'nın ziyaretine gelmesine çok sevindi. Kız birlikte geçirdikleri o tatsız akşam için özür diledi. Ne de olsa dostluk seksten daha önemliydi.

Araba kazasında Charlie'nin yanındaki İsveçli yıldız adayı için de bulunmaz bir reklam fırsatı çıkarmıştı. Kız yanında iki fotoğrafçı ile Charlie'yi hastane odasında ziyarete geldi. Charlie kızı odasına kabul etti ama fotoğrafçıları içeriye sokmayınca, yıldız adayı öfkesinden kudurdu.

Dünya çapında ün yapmış orta yaşlı bir yıldızın, adı sanı

belirsiz yıldız adaycıklarıyla düşüp kalkıp ele güne caka satması çok komikti. İnsanların düşüncelerine neden bu kadar önem veriyordu.

Clay sözünü tuttu ve ertesi sabah şoförüyle birlikte Charlie'yi evine götürmeye geldi.

Ev dediği şey Beverly Hills Otelinde bir daireydi ve George'suz bomboştu.

Clay birkaç gece kendi evlerinde konuk kalmasında ısrar etmişti ama Charlie bu daveti kabul etmedi. Önce çevirdiği filmi bitirip sonra da tatile çıkmak istiyordu. Bir bakıma her şey rayına oturmuş gibiydi. Yıl sonuna dek hiçbir bağlantısı yoktu. İstedikini yapmakta özgürdü.

Stüdyoda günlük çalışma temposuna kendisini kaptırıp, akşamlarını Phillipa ile birlikte geçirmek istiyordu.

Clay'in şoförünü istediği zaman kullanıyor ama buz gibi soğuk, içine kapanık bu adamla iletişim kuramıyordu. Yanında çalışanlarla arasında yakınlık kurulmasından hoşlanan Charlie, adamın tutumundan rahatsız oluyordu.

Phillipa da Herbert'in kendisine dikiz aynasından garip garip baktığını söyleyip yakınıyordu. Charlie kıza yerlere kadar uzun hippie giysilerinin çoğunun şeffaf olduğu için adamın da bakmasında gariplik olmadığını söyledi.

Phillipa, «Sanki onu daha önce bir yerde gördüm» dedi. «Keşke nerede gördüğümü anımsayabilsem. Ondan hoşlanmıyorum. Ümit ederim yakında onu başından defedersin.»

Ertesi gün Charlie, Herbert'in eline yüz dolarlık bir çek tutuşturup, Clay'e geri yolladı.

Artık bir şoföre gereksinme duymadığından Clay de adamın eline bir aylık maaşını tutuşturup, işten attı.

Bir hafta sonra, Phillipa Herbert'i nerede gördüğünü anımsadı, «Birkaç ay önce bir gece Strip'te görmüştüm. Uzun büyük siyah bir arabanın içinde caddeden aşağıya ağır ağır inerek kız tavlama çalışıyordu. Sonra kızlardan birini arabaya aldı. Onu tanı mıyordum ama ayaküstü konuşuyor-

duk, durumu çok kötüydü, beş parası kalmamıştı. Her neyse, arabanın içinde o uyuz herif kızı arabaya aldı ve ertesi günü tepelerde kızın cesedi bulundu.»

Charlie duyduklarına inanmadan kahkahalarla güldü. «İşte bu çok komik.»

«Niçin?» Phillipa'nın yüzü gerilmiş ve kaşları çatılmıştı. «Evet o adam. Hiç kuşku yok. O adam.»

«Oh, haydi sen de, şekerim, ucuz filmlerdeki gibi konuşuyorsun. Hem çok önemli olsaydı, onu görür görmez tanır-dın.»

«Bir şeyler yapmamız gerek sanırım.»

Charlie güldü. «Ne düşünüyorsun? Clay'e telefon edip, Hey senin şoförün var ya, Phillipa birkaç ay önce onun Strip'te bir kız tavladığını ve ertesi gün tepelerde kızın cesedinin bulunduğunu anımsadı dememi mi istiyorsun?»

«Böyle benimle dalga geçtiğin zaman sana tahammül edemiyorum. Bana annemi anımsatıyorsun.»

Phillipa iğneyi ne zaman batıracağını iyi biliyordu.

«Pekala, eğer seni mutlu edecekse, polise telefon edelim, cinayetin failinin bulunduğunu öğrenince, Herbert soyadı neydi, tazminat davası açıp seni mahkemede süründürür.»

«Peki Charlie, unut, ikimiz de bu konuyu kapatıp unutalım.»

44

CLAUDE Fransa'dan döndükten bir hafta sonra Sunday'i arayınca, kız duyduğu kızırgınlığı ve öfkeyi gizleyemedi.

Claude «Çok meşguldüm» diye yakındı.

Sunday «Benim bıraktığım mesajları almadın mı?» diye sordu.

«Bu gece otele gel. Birlikte yemek yeriz. Nedenlerini sana açıklarım.»

«Benim evime gelip Jean-Pierre'i görmek istemiyor musun?»

«Çocuk iyi değil mi?»

«Evet, iyi.» Sunday nefretle dudağını ısırırdı ama aynı zamanda bu adamı seviyordu. «Çocuğu özlediğini sanıyordum.»

Claude kabaca, «Onu başka zaman görürüm» dedi. «Bu gece seninle konuşmak istiyorum. Saat sekizde burada ol.»

Telefonu şaşkın ve öfkeli Sunday'in yüzüne kapattı. Sunday çocuğu adama geri verip bu ilişkiyi hemen kesmenin akıllılık olduğunu biliyordu ve akıllı davranmaya karar verdi.

Tepeden tırnağa siyahlar giyip, gözlerine kara gözlükler takan Claude dairenin kapısını açtı. Elinde kısa siyah bir sigara vardı.

Sunday, içinden, tıpkı Fransız film yıldızlarına benziyor diye düşündü. Yüzü çirkin ve adeta iticiydi. İnce uzun sağlam yapılı bir vücuda sahipti. Sunday onu görür görmez, elden ayaktan kesildiğini hissetti.

Kendi kendisine aralarında fiziksel cazibeden başka bir şey olmadığını hissetti. Yatakta kendisini tatmin eden bir erkekti işte o kadar ve Sunday'e bundan başka zevk vermemişti.

«Merhaba,» diyerek Claude, Sunday'in yanağına minik bir öpücük kondurdu.

Erkeğin cazibesine kapılıp gitmemeye kararlı olan Sunday, sinirli sinirli saçlarını düzeltti. «Merhaba, Claude seni çok iyi gördüm.» Söylemek istediği her şey sanki adamı suçluyordu. Bu yüzden Sunday konuşmamaya karar verdi. Bir içki alıp, havadan sudan konuşacaklar, Jean-Pierre'i ne za-

man geri alacağını tartışacaklardı. Öyle dramatik ve asabi sahnelere gerek yoktu. .

Claude, Sunday'in memelerine dokundu, «Göğüslerin küçülüyor» dedi.

Sunday öfkeyle geri çekildi. Erkeğin kendisine dokunur dokunmaz, onu çılgıncasına arzuladığını birdenbire fark edince çok kötü oldu. Claude'un da neler hissettiğini anladı.

Onunla son bir kez daha yatsa ne fark ederdi? Erkekler sürekli böyle davranıyorlardı. Koskocaman bir kadındı. Biri-siyle yatmak istemek suç değildi.

Claude sanki düşüncelerini okumuşçasına, «Gel önce yatalım, sonra konuşuruz» dedi ve siyah ipek dik yakalı sü-veterini çıkarmaya başladı.

Sunday tereddüt etti. Erkeğe hayır diyebilmeyi istedi.

«Haydi gelsene.» Çırılçıplak gelip Sunday'in karşısında durdu ve kahverengi pantolonun belindeki ince yılan derisi beyaz kemeri kabaca çekiştirdi.

Claude kızın giysilerini teker teker çıkartıp yere atarken, Sunday hiç kımıldamadan erkeğin kendisini soymasını bekledi.

Sonra bir anda Sunday'i yere itekleyip, üstüne çıktı. Elleriyle dudaklarıyla hayvan gibi kıza saldırdı.

Sunday hiç sesini çıkarmadan erkeğin İngilizce ve Fransızca çirkin sözler mırıldanmasını dinliyordu. Aldığı o iğ-renç mektupları anımsayarak bir an korkuyla titredi.

Vücudu erkeğin vücuduna yanıt veriyordu ama aklı başka yerlerdeydi. Bu odanın içinde değil çok uzaklarda, yabancı diyarlardaydı.

Daha sonra Claude banyoya gidince, Sunday yerde büz-lülüp, erkeğin ısırıldığı, çürüttüğü kollarına memelerine baktı. Niçin onu böyle çılgıncasına seviyordu.

Banyodan neşeyle çıkan Claude «Çok değişmişsin» dedi. «Daha iyi sevişiyorsun. Bunları sana kim öğretti?»

Başka erkeklerle düşüp kalkmasına aldırmaması Sunday'i üzdü. Kendisini çok adi hissetti.

Claude birdenbire, «Benim filmimde oynamanı istiyorum» dedi. «Belki iyi bir aktrist değilsin ama ben seni iyi oynatabilecek kadar yetenekli bir yönetmenim. Yapay alçak gönüllülüğe inanmıyorum. Eğer istediğim gibi oynarsan, ünlü bir sanatçı olabilirsin. Fakat kendini tamamıyla benim elerime bırakacaksın. Başroldeki Stephanie kişiliğine bürünüp, onun gibi nefes alıp, onun gibi düşünecek ve onun gibi yaşayacaksın.»

Sunday senaryoyu okumuştı. Rolü başarıyla canlandırabileceğini biliyordu ama binlerce yıl düşünse Claude'un rolü kendisine vereceğini tahmin edemezdi.

Uzun süre erkeğin yüzüne düşünceyle baktı, sonra başını salladı. «Teşekkür ederim, Claude. Seni pişman etmeyeceğimi biliyorum.»

Carey, Claude Hussen ile buluşacağına pek sevinmiyordu. Sunday gibi bir kıza öylesine kötü muamele eden bir herif, hergelenin tekiydi. Ayrıca Sunday'in onun filminde oynamasını da kuşkuyla karşılıyordu. Acaba onun için olumlu bir adım mıydı? Carey senaryoyu okumuştı ama rol hakkında bir karar veremiyordu. Sunday hem çok genç hem de çok güzeldi. Rolün uygun olabileceğini düşünmüyordu. Daha önemlisi de acaba bu rolü canlandırabilecek oyun gücüne sahip miydi? Ağır bir eserdi ve Carey, Sunday'in bu rolün hakından gelebileceğine emin değildi. Ayrıca birçok müstehcen sahne vardı. Amerikalı bir yönetmenin elinde bu sahneler pek utandırıcı olmazdı ama Claude Hussen'in başrol oyuncusuna neler yaptıracaktı?

Sunday sabahleyin neşe içinde Carey'i aramış ve telefonda sevinçle haberi vermişti. Ona göre her şey yolunda gidiyordu, endişe edilecek bir şey yoktu. Bu filmi yapacak ve rolünü de başarıyla canlandıracaktı. Aynı gün öğleden sonra

Claude kontratın imzalanmasında ve ücret konusunda anlaşmaya varmak istiyordu. Onun için Carey hemen senaryonun kendisine gönderilmesinde ısrar etmişti.

Sunday, «Onun her istediğini kabul et» dedi. «Bu rolü almak için ne olursa olsun yaparım.» Eğer Sunday Jack Milan'ın filmini kabul etseydi, Carey daha mutlu olacaktı. Şimdi Claude Hussan'ın ilk Amerikan filmi bomba gibi patlamıştı.

Carey yönetmen ile ofisinde buluşmayı yeğlediği halde, adam kaldığı otelin dairesinde görüşmekte ısrar etmişti.

Kapıyı daktilo yazmasını bilen tipik işsiz yıldız adaylarından bir sekreter açtı. Carey'e oturmasını söyledikten sonra, yatak odasının kapısını açıp gözden kayboldu.

Carey, «Filmler ve Filmcilik» adlı dergiyi karıştırmaya başladı.

Sekreter girdiği kapıdan sırtında puantiyeli bir bikini mayo ile yarı çıplak dışarıya çıktı. Masanın üstünden bazı kâğıtları topladı, «Bay Hussan az sonra sizinle görüşecek» dedikten sonra poposunu kıvıra kıvıra odadan dışarıya çıktı.

Carey Claude Hussan'ı görür görmez adamın gözlerinin etkisinde kaldı. Başarıya ulaşmış bir adamın gözleriydi, fakat şimdi bulunduğu yere tırmanana dek anasından emdiği sütün burnundan geldiği belliydi. Sonra Carey yavaş yavaş adamı tümüyle süzünce, Sunday'in neye tutulduğunu anladı.

Claude, «İçki ister misiniz?» diye sordu.

Carey hayır diye yanıtladı ve adamın kendisini takdim etmemesine ve Carey'in kim olduğunu bildiğine işaret etmemesine bozuldu. Fakat sonra sersemce davranıyorum diye düşündü. Tabii ki Carey kim olduğunu biliyordu.

Carey'in karşısındaki koltuğa yayılıp oturdu ve gözlerini dikip kadına baktı.

Carey kontrolü elinde tutmaya çalıştı. «Bu rolün müşteriye uygun olup olmadığından emin değilim» diye söze

başladı.

Claude onun sözünü kesti. «Ben de emin değilim. Belki rol yapma yeteneğinden yoksun feci bir oyuncudur. Fakat benim yönetimimde çalışacağı için bunun önemi yok. Ben ne istediğimi biliyorum ve bu tehlikeye atılmayı göze aldım. Bu film onun sanatını kanıtlayacaktır.»

«Zaten kanıtladı. İstersem yarın onun adına yüzlerce anlaşma imzalayabilirim. Artık çok tutulan bir yıldız.» «Saçma. Çevirdiği filmlerin hepsi ticari amaçla yapılmış saçmalıklar. Ben bu kızı sanatçı yapacağım, koca memeli bir harika değil.»

Carey ukalaca, «Sizinle tartışmam» dedi. «Sunday sizin kadar kararlı. Yalnız ücreti yüksek olacak, tüm reklam masraflarını da siz yükleneceksiniz, çıplak sahneler ve...»

«Boşuna nefes tüketmeyin. Eğer onu tavandan aşağıya çıplak sallandırmam gerekiyorsa, sallandırırım. Siz bu konular için kafanızı yormayın. Sadece Sunday'e istediklerimi söyleyin, o kabul edecektir.» Masanın yanına gidip eline bazı kâğıtlar aldı. «İşte anlaşma burada. Yarın imzalanıp bana geri gönderilmesini istiyorum.»

Sinirden burnundan soluyan Carey dosdoğru stüdyoya gitti.

Sunday'in sette işi bitince, «Bu filmi çeviremezsin» diye bağırdı. «Ne sana para veriyor, ne de anlaşmaya özel maddeler koyduruyor. Tamamen onun avucunun içindesin. Ve seni bir anda yok edebilir.»

«Boş yere endişe etme. Beni bir anda yok edemez. Hiç onun yönettiği filmleri gördün mü? Harika, müthiş bir yönetmen.»

«Fakat para ne olacak? Eğer şimdi fiyatını düşürürsen, gelecek için kötü olur. Milan filminde sana iyi para koparaçağımı biliyorum. Belki biraz da iyi bir rol kapabilirim?»

«Carey boş yere kendini yerden yere çalma. Seni çok se-

viyorum ve benim adıma yaptıklarına minnettarım, ama ister hoşlan ister hoşlanma Claude'un bu filminde rol alacağım.»

Carey içini çekti. «Bu herif seni büyülemiş. Şimdi seni nereden büyülediğini biliyorum. Tam bacaklarının arasından.»

«Hayır yanıyorsun. Biraz sabırlı ol ve benim isteklerime boyun eğ. Bu filmin tam bana göre olduğunu biliyorum, eğer bana göre değilse,» hafifçe gülümsedi, «sinema dünyasından çekilirim.»

45

İSVEÇLİ yıldız adayı Lena, Charlie'ye üç milyon dolarlık tazminat davası açtı.

Charlie hayretler içinde avukatına, «Kazayı birkaç çürükle atlattı» dedi.

«Kadın, sırt ve baş ağrılarından, bacağından kalan yara izinden ve net görememekten yakınıp, seni dava ediyor.»

«Bari oldu olacak neden boynum da kırıldı demiyor? Tanrım bu paragöz küçük orospular inanılır gibi değil!»

«Tabii bunların hiçbirinden sen sorumlu değilsin. Sigortan, sana verdiği parayı öder. Sana bilgi veririm.»

«Çok teşekkürler.»

Charlie son çevirdiği filmi bitirmiş, Palm Beach'de kiralamış evde Phillipa ile birlikte yaşıyordu.

Doktorun verdiği emre göre birkaç ay dinlenip kendisini yormayacaktı. Bunu nasıl uygulayacağını bilemiyordu, birinci haftanın sonunda işsizlikten çıldırmak üzereydi.

Phillipa da kendisine yardımcı olmuyordu. Yalnızca evin içinde yaşıyordu, o kadar. Aralarındaki ilişki çok garipti. Seks yoktu, birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı. Hem de çok garip bir arkadaşlıktı. Phillipa pek konuşkan değildi. Sa-

dece arada sırada ağzını açıp, dünyanın bir köşesinde meydana gelen felaketleri haber verirdi.

Charlie sık sık, kızın karşı olduğu şeyler için neden eyleme geçmediğini merak ederdi? Her zaman lüks yaşantıyı eleştirirdi. Charlie'nin yanında keyfini çıkarmasını biliyordu.

Charlie'nin günleri belirli bir düzen içinde geçiyordu. Sabah saat dokuzda kalkıyor, beden hareketlerinden sonra, saunaya gidiyor, sonra yüzüyordu. Öğle yemeği servisi yapı-lana dek, yüzme havuzunun yanında gazeteleri okuyordu. Yemekten sonra, saat dört kadar üst kattaki yatak odasına çekilip uyuyor, yedideki akşam yemeğine kadar da stereo müzik setleri ve kameraları ile oynuyordu.

Fotoğraf çekerken, Phillipa'nın haline çok gülüyordu. Artistlerle diğer kızlar arasındaki fark hemen belli oluyordu. Oyuncular sayısız poz vermekten hiç çekinmezlerdi. Giysilerini, makyajlarını, saç biçimlerini değiştirmeye üşenmeden, kamera mercekleri ile aralarındaki aşk ilişkisini sürdürebilmek için saatlerce poz verirlerdi.

Bir sabah erkenden Dindi'nin resimlerini çekmeye başlayıp, kızın hiç sesini çıkarmadan sevinçle akşam sekize kadar durup dinlenmeden poz verdiğini anımsıyordu. Dindi poz verirken tam kırk kere giysilerini değiştirmişti.

Akşam yemeğinden sonra genellikle Phillipa ile birer dolu sigara içip televizyon seyrediyorlardı.

Charlie yaratıcı bir şeyler yapabilmeyi istiyordu. Keşke kitap yazabilseydi veya resim yapabilseydi, ama yazık ki sadece oyunculuk yeteneğine sahipti.

Hayatı boyunca da hiç bu kadar iyi görünümüne sahip olmamıştı. Hayli kilo verip incelmış, güneşten yanmıştı. Doğrusu görüntüsü nefisti.

Zamanının çoğunu ya çocuklarıyla veya hastanede yatan George'u neşelendirmek için telefonda konuşarak geçiriyordu. Hastanede yatarken, iyileşemeyeceğini düşünerek

yazdığı sevgi dolu mektubu anımsadıkça utanç duyan Lorna ile de birkaç kez telefonda konuşmuştu. Fakat kesik kesik, kısa konuşmuşlardı.

Acaba Lorna mutlu mu, diye merak ediyordu. Birlikte yaşadıkları günlerin heyecanını ve Charlie'yi özlemiş miydi? Aslında o zamanlar Lorna'nın hayatının pek heyecanlı geçtiği düşünülemezdi. Lorna evde çocuklarla bir köşede yaşarken, tüm ilgiyi Charlie topluyordu.

Lorna'nın ikinci evliliğinde birincisinden çok daha mutlu olduğu şüphesizdi. Belki Dindi'nin karnını doldurabilseydi, kadın kaderine razı olup evde oturur ve çocuklarını büyüttürdü. Fakat diyafram ve doğum kontrol hapı kullanan bir kadın nasıl hamile kalabilirdi?

Eve her gün partilere, akşam yemeklerine, barbekü partilerine gibi çeşitli davetiyeler yağıyordu. Ama Charlie hiçbir yere gitmek istemiyordu. Phillipa da sosyal yaşantıyı seven bir kelebek sayılmazdı.

Charlie bilinçaltında, aralarındaki ilişkinin ikisine de yararı dokunmadığını düşünüyordu. Phillipa her şeyden elini eteğini çekmiş, dünyaya karşı ilgisiz yaşıyordu. Charlie de günlerini ufak tefek işlerle geçiriyordu. Phillipa sabahleyin evden çıkıyor, havuzun kenarında ağaçların altında bir şezlonga uzanıp, bütün gün uyuyordu.

Sonra kötü sonla biten bir cinsel yaşamları vardı. Phillipa o gecedan sonra böyle bir denemeye girişmemiş, Charlie de kızı zorlamamıştı. Fakat durum biraz ümitsizleşmeye başlamıştı. Fiziksel sağlığı cinsel iştahını gün geçtikçe açıyordu.

Kötü bir durumdaydı. Kız kardeş gibi sevdiği Phillipa'ya üzme istemiyordu, fakat bir kadınla yatmak ihtiyacı da gün geçtikçe dayanılmaz oluyordu.

Sonunda hafta sonu eve konuk davet etmeyi düşündü. Nathalie ve Clay, Marshall ve Carey, son filmde reklam bölümünde çalışan, seviciler kraliçesi diye adı çıkan Marvin Maribo ve Thames Mason'u davet etmeye karar verdi. Böy-

lece Phillipa sorunu çözümlenmiş oluyordu. Thames Mason ağzı sıkı güvenilir bir kadındı.

Hafta sonu kötü başladı. Marshall'ın işi olduğu ve ertesi günü gelebileceğini söyleyen Carey, Cuma sabahı yalnız geldi. Öğleden sonra tek başına gelen Clay, Nathalie'nin kendisini pek iyi hissetmediğini evde kalmayı yeğlediğini söyledi. Cuma akşamı tek başına gelen Thames Mason işleri daha karıştırdı. Çünkü bir denizciden dayak yiyen Marvin gelemiyordu.

Cuma akşamı yemekte Clay, önce Carey sonra da Thames ile konuşarak vakit geçirdi. Kadınların her ikisine birden göz koyduğu belliydi.

Masanın diğer ucunda sessizce oturan Phillipa, kaşını gözünü oynatarak Charlie'ye konuklarını beğenmediğini anlatmaya çalışıyordu.

Clay'in her asılışında Carey adamı tersliyordu. Kendisinden iş çıkmayacağını, boşu boşuna asılmamasını açıkça belirtmişti.

Thames'a gelince, Clay'in konuşmasını hayranlıkla dinliyordu. Özellikle kendisi için bir televizyon dizisi senaryosu yazacağını söyledikten sonra gözlerini Clay'in gözlerinden ayıramaz oldu.

Clay yavaşça kadına sokularak, «Daha önce kimsenin böyle bir şey düşünmemiş olmasına çok şaşırdım» dedi. «Büyük bir komedi yeteneğine sahip olduğunuzu her ahmak görebilir. Genç güzel bir Lucille Ball olabilirsiniz.»

Thames nerdeyse zevkten dört köşe olacaktı.

Gece hiç kuşkusuz, Thames'in, Clay'in yatağını paylaşacağını anlayan Charlie öfkeden kuduruyordu. «Clay sevgili dostum, işte o ahmak herif sensin!» dedi.

Birdenbire masadan kalkan Phillipa, «Ben yürüyüşe gidiyorum» dedi.

Şaşıran Charlie karşı koydu. «Fakat daha yemek sona ermedi.»

«Karnım aç değil. Yarın sabah görüşürüz.»

Charlie kızın üzüntüden perişan olduğunu anladı. Bu hafta sonunu neden düzenlediğini anladığı belliydi. Masada salak gibi oturup, Thames'i paylaşabilmek için Charlie ile Clay'in birbirlerinin gözlerini oymalarına seyirci kalmak istemiyordu. Charlie kahkahalarla gülmeye başladı. Birdenbire durumun çok komik olduğunu anladı. Carey, «Ne var?» diye sordu.

Kadının sütlü kahverengi harika bir cildi olduğunu fark etti o an. «Bir şey yok sevgilim, sadece düşünüyordum.» Tam bir dişiydi. Bugüne dek hiç... Hemen düşüncelerini bastırdı. Marshall'ın karısıydı.

Yemekten sonra Charlie çalışma odasına gidip birkaç yeni bant seçmek istedi.

Kafayı iyice bulan Clay neşeyle peşinden geldi. «Ahbap senin için sakıncası yok değil mi?» diye sordu. «Karı olgun bir şeftali gibi kucağıma düşmeye hazır. Onu nerden buldun? Tanrıya çok şükür Nathalie gelmedi.»

Herkes gibi Clay de Charlie'nin Phillipa ile düşüp kalktığını sanıyordu. Charlie'nin Thames'ı kendisi için davet etmiş olabileceği Clay'in aklının köşesinden geçmiyordu.

Charlie, «Git keyfine bak» dedi. «Ne bok yemek istiyorsan yap.» Clay'den iğreniyordu. Evde hamile karısı dururken, başkalarıyla oynamasına dayanamıyordu.

Clay, «Aslında kara maçıyı gözüme kestirmiştim ama» diye konuşmaya devam etti. «Fakat karı bedava vericilere benzemiyor.»

Miles Davis plağını pikaba koyup, sesini iyice yüksek açan Charlie «Sıkı kadındır» dedi.

Dördü, salonda oturmuş, sohbet edip içkilerini yudumlarlarken, müzik dinliyorlardı.

Charlie bir dolu sigara yakınca, Carey dahil hepsi içip, iyice kafayı buldular. Aslında Carey erken yatmak istiyordu, ama uzun zamandır dolu sigara içmemişti. Marshall böyle

şeylerden hoşlanmıyordu. Fakat şimdi Carey'in canı çekmişti. Marshall ile evlenmeye karar verdiği için, yaşamdan da elini eteğini çekecek değildi ya.

Thames kafayı bulmuş, kıkır kıkır gülüyordu. Utanmasa Clay'in kendisini oracıkta soyup, herkesin içinde becermesini isteyecekti. Ama Clay kaçamak bir iyi geceler dilekten sonra, Thames'ı yatak odasına sürükledi.

Carey, «Phillipa nerede?» diye sordu.

Sinirlenen Charlie «Bilmiyorum» diye terslendi. «Komik bir kızdır. Herhalde çölde yürüyüşe çıkmıştır.»

«Claude Hussan'ı tanıyor musun? Orosu çocuğu, su katılmadık bir serseri.» Carey kafayı bulunca, düşüncelerini toplayamıyordu. Yanıt beklemeden bir konudan diğerine atlıyordu.

Diğer yandan yatacak kimse bulamayan Charlie, sıkıntıdan suratını asmış oturuyordu. Birdenbire, «Ne söyledin sevgilim» dedi. «Hepimiz nereye koşuyoruz?»

Carey, «Marshall senden hoşlanıyor» dedi. «Aretha Franklin plağını çal.»

Charlie, kadının isteği üzerine plağı değiştirdi. Carey gözlerini kapamış, koltuğa serili halde oturuyordu.

Charlie, «Oyuncu olmayı hiç düşündün mü?» diye sordu. «Güzel kadınların çoğu, özellikle bu kentte yaşanların hayattaki tek istekleri bu.»

Carey olumsuzca başını salladı. «Haydi oradan sen de! Kim öyle boktan işlere burnunu sokmak ister? Ben kendimi Sunday gibi idare edemezdim. Ne istediğini gerçekten biliyor, yani Claude'a rastlayana dek biliyordu.»

Sunday ile pek ilgilenmeyen Charlie, «Nasıl bir kadın?» diye sordu. Çünkü bir yandan da ne de olsa Marshall yakın arkadaşım değil, pekala Carey'e asılabilirim diye düşünüyordu. Onunla iş tutsam kimin haberi olur?

«Sunday harika bir kızdır. Bazı yönlerden çok genç ve tecrübesiz, fakat bazı bakımlardan çok olgun. Bazen, Char-

lie ne yapıyorsun?»

Charlie arkadan kadına sokulup, üstüne eğilmiş, ellerini giysisinin açık yakasından içeriye sokmuştu. Carey sütyen giymemişti. Karşı koymaya vakit bulamadan, Charlie kadının göğsünü elbisesinin yakasından dışarıya çıkardı.

Carey birdenbire ayağa fırladı. «Sersem hergele! Ben Hollywood'un sokak orospularından değilim, biliyorsun. Böyle bir şey yapmaya nasıl cesaret edebilirsin?»

Kadından hiç böyle bir tepki beklemiyordu. Film yıldızı olunca, tüm kadınların kucağına düşeceklerini sanıyordu.

Mahcubiyetle, «Özür dilerim» diye mırıldanıp, Carey'in yanından uzaklaştı. «Ben, şey zannettim ki...»

«O zaman iyice tekrar düşün.» Aslında Carey'in canı da Charlie'yi çekiyordu ve onunla yatmak istediği için kendi kendisine içerliyordu. Marshall ile evlenince kocasına sadık kalmaya kararlıydı. Tüm tanıdığı mutsuz evli çiftler gibi kıyıda köşede kaçamaklar yapmayacaktı.

Charlie, başını ellerinin içine gömdü. «Hayatta istediğim kadınlar beni istemediler» dedi. «Akşam işimden evime moralim bozuk bir şekilde döndüğüm zaman, şekerim haydi gel yatalım diyen bir karım olsun istiyorum. Bazı kez orospularla düşüp kalkmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Hiç olmazsa insan nerede olduğunu biliyor. Onların tüm istedikleri senin cebindeki paradır.»

Giysisini düzelteren Carey sessizce Charlie'yi dinliyordu. «Yanıyorsun, Charlie» dedi. «Seni sen olduğun için sevecek birçok kadın vardır. Çünkü çekici ve hoş bir erkeksin.»

Yüzü birdenbire aydınlanan Charlie, «Sahi mi söylüyorsun?» diye sordu.

«Evet, sahi söylüyorum. Senin en büyük yanlışın, yanlış arkadaşlar seçmen. Bahse girerim ki tüm dostların sahne yıldızlarıdır. Böylece yalnızca yıldızlarla birlikte olmaktan hoşlanan insanlarla karşılaşırısın. Phillipa ile durum ne?»

«Platonik. Yalnızca arkadaşız. İyi bir kız ama çok

genç.»

Carey eğilip, Charlie'nin yanağından öptü. «Ben yatmaya gidiyorum.»

Charlie sıkıca kadının beline sarıldı. «Bana bozulmadın değil mi?»

«Unuttum bile. Haydi dost olalım, Charlie.»

«Pekala arkadaş. Seninle dost olmayı gerçekten isterim.»

46

CAREY'in Claude'dan hoşlanmaması Sunday'i endişelendiriyordu. İlk bakışta Claude'un sevimli bir insan olmadığını biliyordu ama birbirlerini yakından tanıdıkça, aralarındaki sıkıntılı havanın dağılacağına inanıyordu.

Claude, Carey için «Karı senin sırtından fazla komisyon kazanamadığı için deli oluyor» diyordu. «Bu kentte zenci ajan kullanan tek oyuncu sensin. Karı para diye aklını oynatacak.»

Sunday arkadaşını savundu. «Carey paraya hiç önem vermez. Sadece bu rolün bana uygun olmadığını düşünüyor-du.»

Günlerden hafta sonuydu. Sunday'in evinin verandasında güneş yataklarına uzanmış, güneşleniyorlardı. Sonunda Sunday, erkeği evine getirmeyi başarmıştı. Claude hiçbir şey yapmadan tembel tembel dinlenmekten hoşlanıyordu. Katia ile yüzmeye giden Jean-Pierre babasını görünce bir süre çekingen davranmış sonra ona alışmıştı.

Claude, «Oğlan öz annesinden çok seni seviyor» dedi.

Sunday, «Karının seninle buraya geldiği doğru mu?» diye sormak istedi ama dilinin ucuna gelen kelimeleri hemen yutuverdi. «Çocuğun artık senin yanına dönme zamanı gelmedi mi? Dadı çok iyi bir kadın, sizinle birlikte kalır.»

Claude hemen, «Çocuktan bıktın mı?» diye iğneledi.

«Saçmalama, tabii ki bıkmadım. Onun burada kalmasını çok isterim. Ben yalnızca seni düşünüyorum.»

«Çocuğu düşün. Seninle daha mutlu oluyor.»

«Peki Palm Springs'e film setine gidince ne olacak? Çocuk da bizimle birlikte mi gelecek?»

«Hayır onu burada dadı ile beraber bırakacağız. Orada hiçbir saniyen boş olmayacak. Zorlu bir çalışma temposuna girip, yepyeni bir tip yaratacaksın. Orada peşinde çocukla dolaşmanı istemiyorum. Öyle kolay bir rol değil. Sadece memelerini sallayıp, güzelliğini sergileyerek, film ekibinin hayranlığını kazanmayacaksın. Sahi söylemeyi unuttum, orada bir evde yaşayacağız.»

«Ne evi?»

«Palm Springs'te filmi çektiğimiz evde» diyerek esnedi. «Senin için çok daha kolay olacak.»

Daha sonra, Sunday uzun uzun yaptıkları konuşmayı düşündü. Claude'a karşı neler duyduğunu bilemiyordu. Onu seviyor muydu yoksa aralarında sadece fiziksel bir iletişim mi vardı? Şımarık, terbiyesiz, kaba, hergelenin biriydi. Onun gibi bir adamı nasıl sevebilirdi?

Aralarındaki ilişkinin gelip geçici olduğunu ve herhalde film çekiminin sonunda biteceğini düşündü.

Sunday katılıyorum diye düşündü. Sadece kendi çıkarlarımı düşünüyorum. Bir bakıma Claude'u kullanıyorum. Fakat o da beni kullanıyor. Demek ki ikimiz de terazinin aynı kefesindeyiz.

Palm Springs'te hava dayanılmaz kadar sıcaktı. Claude ile aynı evde yaşayıp film çevirmek çok garipti.

Çölün ortasında güzel bir evdi. Yüzme havuzu, tenis kortu, saunası, bardo salonlarıyla, Los Angeles'lı kodamanların lüks kaçamaklarında gerekli olan her şey vardı. Bununla birlikte, Sunday, Claude'un film çekimi yaptığı büyük ya-

tak odasını da birlikte paylaşmak istediğini öğrenince çok şaşırdı. Yatağın karşısındaki kameranın, spotların, elektrik tellerinin ve ses aygıtlarının arasında yatmak korkunç bir fikirdi.

İlk gece, Sunday, «Buna dayanamam» diye bağırdı. «Hiçbir özerkliğimiz yok. Vitrinde teşhir edilen mal gibiyiz.»

Claude kadının yüzüne baktı. «Bir kez doğru dürüst aktrist olmak istiyorsan, vızıldanmayı bırak, rolünü layığıyla benimseyip, yaşa.»

Claude, birlikte çalışılması güç, kaba, eleştirici ve karşısındaki oyuncudan çok fazla şeyler bekleyen bir yönetmendi.

Her şeyi en ince noktasına dek defalarca tekrarlıyor, her sahne mükemmel olana dek tekrar tekrar çekiliyordu.

Film mekânında sadece üç aktör vardı, Sunday'in kocası rolündeki adam ve eve baskın yapıp Sunday'e tecavüz eden iki genç delikanlı.

Claude'un rol dağıtımına diyecek yoktu. Üç erkek de rollerine mükemmel uyuyorlardı. Kocayı canlandıran adam, hafif göbekli, zayıf karakterli ve aç gözlüydü. Birinci delikanlı, sarışın, pis gülüslü, çıyan gibi yeşil gözlü bir güneyliydi. Claude'un Rio'dan getirdiği ikinci delikanlı ise, yirmi yaşlarında esmer bir erkekti. Simsiyah gözleri, upuzun kıvrıkcık kirpikleri vardı. Yürüyüşü pantere benziyordu. Adı Carlos Lo olan çocuk, güzel ve yakışıklıydı.

Claude, birlikte çevirecekleri sahneler olmadıkça Sunday'i üç erkeğin yanına yaklaştırmıyordu.

Bu çok akıllıca davranış, harika sonuç veriyordu.

Dört aktör filmdeki karakterlere dönüştüler, Claude onları istediği şekilde oynatıyordu.

HERBERT gazetelerde Sunday'in Palm Springs'e film çevirmeye gideceğini okudu. Belki onun peşine takılıp, Palm Springs'e giderdi. Marge'a Allen'larla birlikte gittiğini söyleyip, onu uyutabilirdi. Çünkü karısı işten atıldığını bilmiyordu.

Belki sorunlarına da böylece bir çözüm yolu bulurdu. Sunday'in karşısına çıkacak fırsatı bulunca, kendisini tanıttıktan sonra, kadın parası ve etkisiyle Herbert'i belki Avrupa'ya götürüp, Marge'dan ve cinayet suçundan kurtarabilirdi.

Bu düşünceyi pek tuttu.

O gün akşamüstü Sunday'in peşine takılıp, Malibu'ya kadar izledi. Fakat ne yazık ki kadının bir konuğu vardı. Arabasını bir köşeye park edip evi dikizlerken siyah bir Cadillac'ın evin önünde durduğunu ve içinden bir erkeğin indiğini görünce çok bozuldu. Demek oluyordu ki Sunday bu gece erken yatmayacaktı. Herbert'in eve sokulup, kadının yatak odasını dikizleyebilmesi için, konunun gitmesini beklemesi gerekti.

Şoför mahalline iyice yerleşti ve koltuklarının altını koklayıp, burnunu kıvırdı. Duş yapması gerekiyordu. Erkenden eve gidip duş alması iyi olacaktı, ama elinden geldiğince Marge'dan uzak durmaya çabalıyordu. Çünkü evin kapısından içeriye adımını atar atmaz karısı sapıkça cinsel arzularını tatmin etmesini istiyordu.

Şişko karı sevişmeye doyamıyordu. Marge aklına gelince, Herbert'in midesi bulandı, safrası ağzına geldi.

Daha bu sabah «Herbie seninle konuşmak istiyorum, akşam eve erken gel» diye vızıldanmıştı.

Herbert ahmak değildi, Marge'ın neden eve erken gelmesini istediğini biliyordu.

Herhalde biraz kestirmiş olmalıydı ki gözlerini açıp saatine baktığı zaman gecenin biri olduğunu gördü. Sunday'in evi kapkaranlık olduğu halde Cadillac hâlâ kapıda duruyordu.

Herbert'in vücudu uyuşmuş, kazık kesilmişti. Usulcacık arabadan inip eve doğru süzüldü. Çıt çıkmıyordu. Yerde sürünerek evin yanından geçip, Sunday'in yatak odasının penceresinin önünde her zamanki durumunu aldı.

Kadın çıırılçılak sırtüstü yatmış uyuyordu. Yanında yatan adam ise kara kıllı kolunu, Sunday'in karnının üstüne atmıştı.

Herbert'in ilk tepkisi büyük bir acı duymak oldu. Öylesine güçlü bir acıydı ki, geçirip içindeki acıyı çıkartmamak için kendisini zor tuttu. Taş kesilmiş, yerinden kımıldayamıyordu. Gözleri yalnızca Sunday'in güzel yuvarlak memelerini, uzun güneş yanığı bacaklarını ve bikinisinin iz bıraktığı beyazlığı görebiliyordu.

Tekrar dayanılmaz bir acının pençesine düştü ve acı dinip derin bir nefrete dönüşünceye dek taş gibi kaldı.

Orospu! Niçin Herbert'i beklememişti?

Şimdi karşısına dikilse ve hakkında neler düşündüğünü bağırırsa, kadının yüzünün alacağı şekli düşündü. Sunday hiç kuşkusuz, Herbert'in ayaklarına kapanıp, bağışlanması için yalvaracaktı ama artık çok geç kalmıştı.

Birdenbire karşı koyulmaz bir heyecana kapıldı. Pantolonun üstünden cinsel organını okşayarak doyuma ulaştı. Sonra geldiği gibi yine usulca yılan gibi yerde sürünerek arabasına süzüldü ve Marge'a döndü.

Yatağın içinde yastıklara dayanmış, bir koca torba patlamış mısırı bitirdikten sonra, üç paket fındık ve iki muz da midesine indirmişti. Şimdi elindeki çikolatayı kemiren Marge, yatağın içinde yastıklara dayanmış, televizyonda gece yarısı sinemasını izliyordu.

Hırslandıkça yiyeceğe gereksinmesi artıyordu. Louel-

la'nın her şeyi bildiğini Herbert'e anlatınca, adamın göstereceği öfkeye karşılık kendisini savunurcasına ağzına bir şeyler atıştırıyordu.

Artık işi uzatıp, Herbert'e söylemezlik edemezdi. Louella'ya bin doları verdiği halde kadın paranın gerisini almak için Marge'ı sıkıştırıp duruyordu.

Bir süre sonra televizyonun karşısında gözleri kapandı, avucunda tuttuğu soyulmuş portakalın suları çarşaflara akar-ken uykuya daldı.

Eve bir hayli geç dönen Herbert, ışıkların hâlâ yandığını görünce bozuldu. Görünmeden eve girip, usulca banyoya dalıp duş almak ve kirlenen pantolonunu sırtından bir an önce atmak istiyordu. Şimdi Marge kendisini yakalayıp, doğru yatağa sürüklemeye çalışacaktı.

Karısının uykuya daldığını görünce sevindi ve uyanmamasına dua ederek yılan gibi banyoya süzüldü.

Sunday Simmons'u başka bir erkeğin kolları arasında gördüğüne inanamıyordu. Kadınların da arada sırada saygıdeğer kadınların bile, sekse gereksinme duyduklarını biliyordu. Fakat ona yazdığı mektuplardan sonra Sunday'in böyle bir şeye gerek duymasına hayret ediyordu. Kendisini beklemeliydi. Ona açık açık bir süre sonra beraber olacaklarını yazmıştı. Artık şöyle okkalı bir cezayı hak etmişti.

Televizyonu kapatır kapatmaz Marge uyanıverdi. Uyku sersemliği içinde hemen gerçeği anlatmaya başladı.

«Herbie, çok aptalca bir iş yaptım. Ay pek o kadar aptalca değil ya. Yani aslında senin yaptığın şey aptalcaydı. Gördün mü...»

Hiç sesini çıkartmadan karısının anlattıklarını dinledi. İçinde dalga dalga kabanaran öfkeyi hissediyordu. Sonra birdenbire artık Marge ile sevişmek zorunda kalmayacağını düşünerek sakinleşti. Yine dizginler kendi eline geçmişti. Fakat şantajcı orospu komşuyla da hesaplaşması gerekiyordu.

Marge anlaşılmasız sözler çıkarırken bir yandan da ağıl-

yordu. Herbert büyük bir soğukkanlılık içinde havadan sudan konuşurken, komşudaki evde Marge'ın yattığı adamların kimler olduklarını sordu. Kadın hıçkırıklar arasında Louella'nın arkadaş gurubunu anlattı.

Öfkeden gözü kararan Herbert, nefretle Marge'ı tokatlamaya başladı.

Gıkını çıkarmaya korkan Marge, sinip kaldı ve Herbert'in öfkesi geçene dek dayak yedi. Bir süre sonra kendisini rahatlamış hissedenden Herbert karısını dövmeye son verdi ve muntazam manikürlü ince beyaz ellerine baka kaldı.

Yavaş yavaş aklında yeni fikirler doğuyordu. Kolayca herkesin hesabını görecektir fikirler. Sunday'i cezalandırırken, aynı zamanda Louella'ya iki bin dolar ödeyip, sülük karıdan kurtulacaktı.

Çok garip bir fikirdi ama uygulaması olanaksız değildi.

48

İŞSİZLİK Charlie'ye yaramıyordu. Kendine olan güvenini yitirmeye başlayınca huzursuz oldu. Ancak kendisini kameraların karşısındayken güvencede hissediyordu.

Düşüncesine göre doktorların önerileri saçmaydı. Palm Springs'te güneşlenerek iki hafta dinlendikten sonra, Marshall'a telefon edip çalışmak istediğini haber verdi.

Marshall hiç anlayış göstermedi. «Dinlenmen gerek» diye anımsattı. «Hem şimdilik sana uygun bir rol yok.»

Charlie ısrarla, «Konuk sanatçı olurum» dedi. «Birkaç günlük kısa bir rol. TV dizisine ne dersin?»

Marshall bir süre düşündü ve «Hoşlanabileceğin bir rol yok.»

«Tanrı aşkına, lütfen bir şeyler buluver.»

Yemek masasını terk edip gittikten iki gün sonra Phillipa geri döndü. Evdeki konuklar gidinceye dek bekleyip geri

dönmüştü.

Charlie öfkeyle patladı. «Nerelerdeydin?»

Phillipa kir pas içindeydi. «Arkadaşlarımın yanında kaldım. İki gün hiç durmadan dolaştık, harika bir deneyimdi. Sana çok iyi kaliteli mal getirdim.»

Phillipa'nın gözbebekleri büyümüş boş boş bakıyordu. Charlie onun uyuşturucularla kafayı bulduğunu anladı. Bulut gibiydi. Kızın durumu hoşuna gitmedi. Bir iki dolu sigara içmek başka şeydi. Fakat diğer uyuşturuculara dadanmak ise ölüm fermanını imzalamak demekti.

Phillipa, «Çok önemli bir şey keşfettim» dedi. «Esrarla hapi karıştırınca yapabiliyorum.»

Charlie öfkeyle «Neyi yapabiliyorsun?» diye sordu.

«Sevişmeyi tabii. Sevişebiliyorum. Ne demek istediğimi anladın, bacaklarının arasındaki cinsellikten söz ediyorum.»

«Sanırım artık annenin yanına dönme zamanın geldi. Ancak kafayı bulduktan sonra benimle yatabileceğini söylemekle bana iltifat ettiğini sanıyorsan, iyi düşünmeni öneririm.»

«Pekala, karı düzmek için yanıp tutuşuyordun. Ya o korkunç arkadaşların Clay denilen herifle Carey denilen kadına ne demeli. Arkadaşlarından nefret ediyorum, hepsi yapmacık boklar.»

«Sen de Phillipa, canım. Sen de yapmacık bir boksun. Aslında onlardan daha yapmacıksın. Çünkü olmadığın bir şeyi olmuş gibi gösteriyorsun. Üşütük olduğunu biliyorsun değil mi?»

Kız «Moruk herif» diye alay etti. «Seni ahmak moruk. Peki ya sen nesen? Rejime girip saçlarını uzatıp, garip giysiler giymekle film yıldızı olduğun için aramıza karışacağını sanıyorsun. Herkes sana kahkahalarla arkadan gülüyor. Komik olduğunu düşünsene.»

Ümitsizlik içinde Marshall'a telefon etti. Palrn Springs'teki evde tek başına kalırsa çıldıracaktı. Eğer Marshall bir-

kaç gün içinde yeni bir rol bulamazsa, Charlie Londra'ya dönmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladı.

Her seferinde dostluklarının kavga ve hakaret ile son buluşuna üzülyordu. Phillipa bile film yıldızı Charlie Brick olduğu için aralarına kabul edildiğini yüzüne haykırmıştı. Kendisine Phillipa'nın o gözle baktığını hiç düşünmemişti.

Sokaklarda sürten yıldız adaycıkları veya diğerleri, hepsi aynı bokun soyuydular. Hiç olmazsa düzüşme söz konusu olunca, yıldız adaylarıyla düşüp kalkmak diğerleri ile dostluk etmekten çok daha eğlenceliydi.

Carey kente gelince, Charlie kadını yemeğe çıkardı.

Carey hırsından burnundan soluyordu. «O yönetmen denilen Fransız orospu çocuğu Sunday'in mesleğini perişan edecek. Kızı o eve kapatmış, benimle bile on dakika görüşmesine izin ermiyor. Herif kendisini Tanrı sanıyor.»

«Carey, sevgilim Marsh ile konuşmam gerek. Burada kalırsam kafayı üşüteceğim. Ben bütün yaşıntım boyunca hep çalıştım. Bu tembellik canıma tak dedi. Maşallah turp gibiyim. Bana bir rol uydurmasını söyle.»

«Fakat doktorlar senin dinlenmen gerektiğini söylüyorlar. Marshall ile konuşurum. Şimdilik biraz işleri ağırdan almanı istediğini biliyorum. Sonra yıl sonunda iki film birden çevireceksin. Söyle bakalım bizim düğüne geliyor musun?»

«İki elim kanda olsa kaçırmam. Hey sevgilim harika bir fikrim var. Kaç kişi davet ediyorsun?»

«Elli. Hollywood'un yarısına hakaret etmiş olacağız ama öyle bir ordu insana tahammül edemem. Sadece yakın akrabalar ve dostları davet edeceğiz.»

«Niçin düğünü burada yapmıyoruz?»

«Nerede?»

«Burada benim evimde. Şu dünyanın parasına kiraladığımız kulübede. Nikâh töreni bahçede harika olur. Bir rahip

tutarız. Davetlileri özel uçakla getirtiriz. Harika bir fikir. Marsh ve sana benim düğün armağanım.»

Carey güldü, «Çılgın bir fikir. Neden olmasın? Daha hiçbir şeye karar vermedik.» Öne doğru eğilip, Charlie'nin yanağından öptü. «Evet sanırım, çok güzel bir düğün olacak. Her şeyi cumartesi gününe dek ayarlayabilir miyiz?»

«Sen bana bırak, hiç olmazsa vakit geçirecek bir şey buldum.»

Charlie düğünün çok görkemli olmasını istiyordu. Marshall'ı yıllardır tanıyordu ve onu çok severdi. Carey'i de seviyordu.

Ayrıntılarla uğraşması için Maggi adında bir sekreter tuttu ve kızın eline istekler talimatını tutuşturdu. Tombul yüzü çillerle kaplı bir kızıl saçlıydı. Charlie'nin yanında kalıp, erkeği yalnız bırakmadı. Fazla konuşmayan iyi bir dinleyiciydi. Charlie zaten sohbetin gereksiz olduğunu düşünüyordu.

49

SU hapları yut.»

«Sana ilaç yutmam dedim. İlaç içince midem bulanıyor, sonra uyku haplarına gerek duymuyorum.»

Üçüncü bir şahsın kendilerini gözlermişçesine tepelerinden sarkan kameranın altında Sunday Claude'un koynunda yatıyordu. Saat gecenin üçüydü ve yorgunluktan Sunday'in gözleri kapanıyordu. Bıraksalar külçe gibi uyuyacaktı.

Bütün gece Claude'un davranışlarında bir gariplik vardı. Sunday ile uzun uzun film ve karakterleri hakkında konuşmuştu. Sonra gecenin birinde canı sevişmek istemişti. Sunday yatakta onun hiç bu kadar kontrollü ve iyi seviştiğini anımsamıyordu. Defalarca, birlikte zevkin doruğunun

eşiğine varmışlar, sonra Claude birdenbire durup, ya sigara yakmış, veya birkaç dakika odanın içinde dolaştıktan sonra tekrar Sunday ile sevişmeye başlamıştı. Ve sonunda doyuma ulaşırken neredeyse zevkten nefesi kesilmişti. Sunday tatlı bir yorgunluk hissediyordu, Claude ise hapları yutması için başının etini yiyordu.

Erkek ısrarla, «Bunları yutmanı istiyorum» dedi. «Çünkü çok önemli bir sebebi var.»

«Ne sebebi?»

«Bak, sana söyledim. Eğer yarın sabah iyi çalışırsan, arkadaşının düğününe gidebilirsin. Pekala, al gülün ver gülüm. Sen benim için bir şey yapacaksın, ben de senin istediğini yapacağım. Haydi şimdi şu ilaçları iç ve bebek gibi tartışmaktan vazgeç.» İki mavi küçük hapı Sunday'in eline tutuşturdu.

«Hayır, Claude ilaçları içmeyeceğim. İşte bu kadar. Hem, eğer sabah yedide çekime başlayacaksak, gülle gibi uykuda olacağım.»

Claude derin derin içini çekti. «Akıllı kız, yarı uykulu olmanı istiyorum, yarı uykulu ve sersem gibi olmanı istiyorum. Sana sürpriz yapacaktım, ama zorluk çıkardığına göre.... Yarın ilk iş tecavüz sahnesini çekeceğiz. Yataktan kalkmanı istemiyorum.»

«Oh haydi oradan.» Sunday onun söylediklerine inanmıyordu. «Yüzümü yıkamadan, dişlerimi fırçalamadan mı işbaşı yapmamı istiyorsun?»

«Oğlanlar eve baskın verdikleri zaman Stephanie ne durumdaydı sanıyorsun? Yatakta yatmıyor muydu? Uyuyor muydu? Ve uyku ilacı almamış mıydı? Bak işte sevgilim, biz de aynı sahneyi canlandıracağız. Eğer gerçek bir sanatçı olmak istiyorsan, sana söylediklerimi harfi harfine yerine getir.»

Sunday gönülsüzce hapları yuttu ve gözlerini kapattı. Yarın sabah çekimi yapılacak sahnelerde hemen hemen hiç

konuşma yok gibiydi. Yalnızca bol bol mücadele vardı. Sunday bu sahneleri Claude'un nasıl çekeceğini hayal meyal düşündü. Yakından çekim yapacaktı. Onun yöntemi yakın çekimdi. Yüzü yakından çekecekti. Gerçekten uyku sersemi görünmesini istiyordu.

Hiçbir şeyden endişelenmeden derin bir uykuya daldı. Harika fikirleri olan bir yönetmendi. Ve Sunday ona güveniyordu.

İlk kez üstündeki yorganların çekilip yere atıldığını hissetti. Sonra üstüne çıkan bir ağırlık duydu.

Sunday kıpırdamak istedi. Sonra geceliğinin yırtıldığını duydu.

Gözlerini açmak istiyordu ama sanki göz kapakları birbirlerine yapışmışlardı. Kaba, beceriksiz eller memelerini avuçluyordu. Kameranın vınlayarak çalıştığını duydu. Claude nerelerdeydi?

Binbir güçlkle gözlerini açmayı başardı ama parlak ışıklardan gözleri kamaşınca tekrar kapamak zorunda kaldı. «Çekil üstümden» diyebilirdi. Bin bir güçlkle gözlerini açınca, sis bulutunun ardından Carlos Lo'nun yüzüne şaşkın şaşkın baktı. Erkek bacaklarını açmış ata biner gibi üstüne çıkmıştı. Elleriyle memelerini mincıkliyordu. Ve heyecanla kesik kesik soluyordu.

Onun yanında diğer aktör yere çömelmiş, pis pis sırtıyordu.

Sunday «Bu da ne demek oluyor?» diye karşı koydu. Uyku sersemiydi, hiç dermanı yoktu, kendisini çok güçsüz hissediyordu.

«Oh, hergele herif» diye mırıldandı. «Pis hergele. Tecavüz sahnesini gerçekten çekiyor. Bu iki serseri gerçekten ırzıma geçecek.»

Sunday mücadele etmeye başladı ama hareketlerinde güç yoktu.

Aktörlerden birisi kollarını tuttu diğeri de bacaklarını

açtı. Tam adam içine girerken, Claude elinde kamera ile yaklaştı ve objektifi olabildiğince Sunday'ın yüzüne yaklaştırdı.

Usulca, «Hergeleler!» diye bağırdı.

Sonra sıra yeşil yılan gözlü oğlana geldi. Sunday çaresizce sırtüstü yattı. Mücadele etmesi anlamsızdı. İki herifle başa çıkması olanaksızdı.

Oğlan Sunday'ı becerirken, bir yandan da yüzünü yalıyordu. Sonra işini bitirip, kadının üstünden indi. Ve kamera bir aşık gibi üstünde dolaştı.

«Claude seni hiç bağışlamayacağım, asla bağışlamayacağım.»

«Hakkında çıkan yazıları okuyunca belki bağışlarsın.» Claude elindeki kamerayı bıraktı. Fakat Sunday büyük kameranın hâlâ çalıştığını fark etti. İki aktör setten uzaklaşmışlardı.

Claude, «Sahi sana karımı tanıştırayım» dedi.

Büyük kameranın arkasından, zayıf, otuz yaşlarında sarışın bir kadın çıktı. Uysalca gülümsedi. «Üzülme canım, Claude böyledir işte. Önemli olan sonuç. Beyazperdede kendini görünce ne demek istediğimi anlayacaksın.»

Sunday yatağın içinde oturup, kollarıyla bacaklarına sarıldı ve ileriye geriye sallanarak şaşkınlıkla karşısında duran kadına baktı.

«Stephanie rolünün senin için biçilmiş kaftan olduğunu biliyorduk. Vücudun çok güzel. Bu güzel vücudun keyfini çıkardığı için Claude çok şanslı. Fakat ne yazık ki şimdi işler değişti. Eminim beni anlıyorsun. Belki film çekimini tamamlayıncaya dek aramızda yeni bir uzlaşmaya varabiliriz. Üçümüz, nasıl diyorsunuz? Üçümüz iyi anlaşacağız. Sana, Claude'un bile tattıramadığı bazı zevkleri tattıracağıma eminim.»

Sunday sesinin titremesine mani olmaya çalışarak. «Burada kalıp, filmi tamamlayacağımı gerçekten düşünmüyorsu-

nuz değil mi?» diye sordu.

«Eğer filmi yarıda bırakıp gidersen, aptal olduğun meydana çıkar. Hiçbir şey kazanamazsın ve her şeyi yitirirsin.»

Sunday kulaklarına inanamıyordu. Hayretler içinde güldü. Çok kötü bir düş görüyordu. Hâlâ sersem gibiydi, daha uykudan uyanamamıştı. Ve tartışamayacak kadar halsizdi.

Claude'un karısı konuşmaya devam ediyordu. «Film bi-tirmekten başka seçeneğin yok. Birincisi elimizde imzaladığın anlaşma var. İkincisi eğer çekimi yarıda bırakmakta dire-tirsen, bugüne dek çektiğimiz sahneleri kullanırız. Ne de-mek istediğimi anladın mı? Yani bu yapımla ilgisi olmayan yerlerde kullanırız. Sunday Simmons'un set dışındaki yaşa-mı, böyle şeylerin pazarı çok büyük.»

Sunday hayretle Claude'un yüzüne baktı. «Neden?» di-ye bağırdı.

Erkeğin yerine karısı yanıt verdi. «Çünkü Claude büyük bir sanatçıdır. Eşi bulunmaz bir dâhidir. Her şeyin mükem-mel olmasını ister. Bu sabah çektiği sahnelerde yalnızca se-nin yüzünü ve gözlerini kullanacak. Ve harika bir görünüm verecek. Herkes seni büyük sanatçı olarak tanıyacak. Biraz sabırlı olup bekle şekerim. Film sinemalarda gösterilmeye başladığı gün bize teşekkür edeceksin.»

Sunday bacakları titreyerek yataktan kalktı. Kendisini kullanılmış ve pis hissediyordu. Bu iki sapık insanın yanın-dan uzaklaşmak istiyordu. Bir daha geri dönmek üzere bu evden çıkıp gitmek istiyordu.

Sırtına bir kazak ve blucin geçirdi.

Titrek adımlarla kapıya doğru yürürken, Claude «Nere-ye gidiyorsun?» diye arkasından seslendi.

«Düğüne.»

«İyi. Fakat yarın aynı saatte işbaşı yapacağız. Unutma. Salim kafayla düşününce bana hak vereceğini biliyorum.»

Sunday büyük çantasını alıp, yanıt vermeden odadan dı-şarıya çıktı.

Tanrıya şükür arabası kapının önündeydi. Başını direksiyona dayayıp, nereye gideceğini düşündü. Los Angeles'a kadar uzun yolu gözü yemiyordu. En azından bu bozuk kafayla oraya kadar gidemezdi. Ama gidebilecek bir yeri de yoktu. Daha saat sabahın yedisiydi. Belki bir otele gidebilirdi?

Birdenbire aklına Charlie Brick geldi. Burada bir evi vardı. Bugün öğleden sonra Carey o evde evlenecekti. Çantasını karıştırıp, adresi yazdığı kâğıdı buldu. Sonra en yakın benzinciye gidip yolu tarif ettirdi.

50

CHARLIE sabahları erkenden kalkardı. Hava çok sıcak Colmadan yüzmeyi seviyordu. Özellikle bu sabah her şeyi teker teker gözden geçirmek istiyordu. Merakla verandayı, düğün için getirilen çiçekleri, çiftin evleneceği platformu tekrar gözden geçirdi.

Beyaz örtülü uzun masalara yerleştirilen yiyeceklerin üstüne serilen çizgili tenteler yiyecekleri güneşten koruyorlardı.

Charlie Japon Argus ve Bolex kameralarını dikkatle özel masanın üstüne yerleştirdi. onların yanında Leica, Rolleiflex ve Pentax marka kameralar ve film kutuları dizilmişti.

Carey saat on birde gelecekti. Garsonlar on ikide, rahip birde, davetliler de saat ikide geleceklerdi.

Düğün, saat iki buçukta başlayacaktı. Henüz çok vakit vardı.

Charlie saatine bir göz attı, yediği biraz geçiyordu. Her şey hemen hemen hazır. Charlie'nin yapacağı bir şey yoktu. Ne giyeceğine karar vermesi gerekiyordu. Belki Marsh'a telefon edip sabah kahvesine çağırsa iyi olacaktı. Marshall

yakınlarda bir dostunun evinde kalıyordu.

Sonra Charlie bir arabanın yaklaştığını duydu, araba yoluna doğru yürüyüp, kimin geldiğine baktı. Araba acı fren sesiyle durdu ve içinden Sunday Simmons indi.

Charlie önce onu tanıyamadı. Saçları tarla cadısı gibi dağınıktı. Gözlerinin altında da koyu mor halkalar vardı. Sonra kızı tepeden tırnağa süzünce kim olduğunu anımsadı. Böylesine güzel vücutlu başka kadın tanıımıyordu!

«Sevgilim, biraz erken geldin» dedi ve sonra kadının baktığı yeri görmediğini fark edince, telaşla yanına gidip, kolundan tuttu. «Hey, neyin var?»

Sunday evin yolunu nasıl bulduğunu bilmiyordu. Charlie'nin koluna yaslandı. Kendisini çok yorgun hissediyordu ve ayrıca midesi bulanıyordu. «Sanırım kusacağım» diye mırıldandı. Charlie hiç vakit kaybetmeden kadını alt kattaki tuvalete götürdü ve Sunday kusarken, yanında durdu.

İncecik süveterinin altına iç çamaşırı giymediğini fark etti. Herhalde sevgiliyle kavga etmişti. Peki ama neden buraya gelmişti?

Kızın biraz kendisine geldiğini görünce yanından ayrılp, mutfığa gitti ve hizmetçiye çay pişirip ekmek kızartmasını söyledi. Büyük bir bardak elma suyu içip, iki kaşık kepek ve bal yedi. Son günlerde sağlıklı yaşam krizine tutulmuştu.

Sunday yirmi dakika sonra banyodan çıktı. Yüzünü yıkamış, saçlarını taramıştı.

Charlie onun elinden tutup, kahvaltı odasına götürdü ve bol şekerli çayı içmeye zorladı.

Her ikisi de konuşmuyorlardı.

Sunday bir koltuğa çöktü, camlı kapıların dışında hazırlanan düğün sofrasına dalgın dalgın baktı.

Charlie ömründe onun kadar güzel bir kadın görmediğini düşünüyordu.

Sonunda Sunday, «Londra'dan ayrıldığımdan beri ilk defa doğru dürüst bir çay içebildim» dedi. «Bir bardak daha

alabilir miyim?»

Charlie kızın fincanına tekrar çay doldurdu. Komik bir Cokney aksanıyla, «Çayımı hep yanımda taşıyım» dedi. «Tanrının belası Yankiler çayın ne demek olduğunu bilmiyorlar.»

Sunday usulca güldü.

Telefon çalmaya başlayınca, elleriyle çırpınarak burada olmadığını işaret etti.

Marshall arıyordu. Charlie konuşmayı kısa kesip, onu sonra arayacağını söyleyerek telefonu kapattı. Sunday'e dönüp, «Neler olup bittiğinin bilmem gerekmez mi?» diye sordu.

Sunday başını salladı. «Evet, sanırım size olanları anlatmalıyım. Böyle paldır küldür, selamsız sabahsız kapınıza gelip dayandığıma göre her şeyi bilmeniz gerek. Uzun bir öykü ve kendimi çok kötü hissediyorum. Aslında güzel bir banyo yapıp, iyi bir uyku çekmekten başka isteğim yok. Buraya Carey'in düğününü kaçırmak istemediğim için geldim. Başıma gelenleri duymasını da istemem, beni çok önce uyarmıştı...»

Sırtında minicik bir havlu ceketle odadan içeriye giren kızıl saçlı Maggi'yi görünce birdenbire konuşmasını kesti. Maggi neşeyle, «Ayyy, özür dilerim size mani olmadım ya?» dedi. «Bu sabah erken kalkıp size yardım etmeyi düşündüm.»

«Zıyanı yok canım.» Charlie hırsından neredeyse boğulacaktı. Maggi saat ondan önce asla yataktan çıkmazdı. Meraktan çatladığı için kendini kahvaltı odasına atıvermişti.

«Maggi, bu Bayan Sunday Simmons.»

Maggi, «Merhaba» diyerek kahvaltı masasına oturdu ve bir dilim kızarmış ekmek aldı.

Charlie, Sunday'den yana dönüp, «Şimdi odan hazırlanmıştır» dedi. «Biliyor musun şekerim, erken gelerek güzel bir sürpriz yaptın. Gel, sana odanı göstereyim.» Sunday'in

önüne düşüp üst kattaki odasına götürdü. «Maggi'ye aldırma. Kuş beyinlinin tekidir. Düğüne giyebileceğin bir giysi getirdin mi?»

Sunday olumsuzca başını salladı. «Ayakkabılarım bile yok.»

«Ölçülerini bir kâğıda yazarsan, Saks mağazasına birisini yollayıp, istediklerini aldırırım.» Sunday'i bahçeye bakan konuk yatak odasına soktu.

«Bana karşı çok iyi davrandınız. Çok nazıksınız. Daha sonra size her şeyi açıklayacağım. Fakat lütfen Carey'e hiçbir şey söylemeyeceğinize bana söz verin.»

«Ona anlatabilecek bir şey bilmiyorum değil mi? Saat on birde buraya gelecek. Onu evin diğer köşesine yerleştireceğim, eğer beni burada beklerseniz düğün töreni başlamadan gelir sizi alırım olur mu?»

«Çok iyi. Tekrar teşekkür ederim Charlie, sana nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilemiyorum.»

Ben biliyorum, diye düşündü. Hem de nasıl teşekkür edeceğini biliyorum. Hoşça kal Sunday, arkadaşlığımız kısa sürdü ama tatlıydı.

Carey panik içinde kıvranıyordu. Korkudan neredeyse sinir krizleri geçirecekti. Tepeden tırnağa pembeler giyen şişko kız kardeşiyle birlikte gelmişlerdi. Herkesten önce yanında Mary Jane'i getirmekle hata yapmıştı. Olup bitenleri anlayamıyor ve de onaylamıyordu. Zaten yaşlı bir adamla evlenmek yeterince kötüydü. Hele beyaz bir adamla evlenmek, bunun üstüne tuz biber ekiyordu. Carey'in tüm ailesi yek vücut halinde kızlarının beyaz bir erkekle evlenmesini onaylamadıklarını gizlemiyorlardı.

Carey, Charlie'yi bir kenara çekti. «Beni dinle, öğlen yemeğinden önce sigara filan içmem ama eğer korkudan bayılmış bir gelinle uğraşmak istemiyorsan, lütfen birkaç nefes dolu sigara ver, çekip kafayı bulayım.»

Charlie sırtıttı. «Harika bir fikir, şekerim. Yatak odama gel.»

«Kız kardeşimi başımdan defeder etmez geliyorum.»

Charlie'nin yatağının üstünde bağdaş kurup oturdular ve kafayı bulunca kıkırdamaya başladılar. Carey, «Saçmalık değil mi? Niçin evlenmekten korkuyorum?»

Dolu sigaradan derin bir nefes çekip Carey'e uzatan Charlie başını salladı.

Yatak odasından dışarıya çıktıkları zaman Maggi karşılarına dikildi. «Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?» diye hesap sordu.

Charlie, «Seni ilgilendirmez, şekerim» diye yanıtladı. Kendi evinde bile rahat yoktu. Maggi her işe burnunu sokuyordu. Bir an Carey'e Sunday'den söz etmek istedi. Ne de olca Carey en yakın arkadaşıydı. Ondan bazı şeyleri saklaması doğru muydu? Fakat Sunday'in güvenini kazanmıştı, kızı ele vermek kendisine yakışmazdı.

Düğün çok güzel oldu. Başında çiçekler, sırtında kısa altın rengi brokar giysisiyle Carey bir içim suydı. Nefes kesici güzellikte bir gelindi. Marshall'ın da sinirden eli ayağı birbirine dolanıyordu. Gelinle damadın aile ve akrabaları evi doldurmuşlardı. Carey ve Marshall'ın zenci beyaz sorunu umurlarında bile değildi ama her iki tarafın da akrabaları birbirlerine burun kıvrıyorlar ve bu evliliği onaylamıyorlardı.

Nikâh töreni basit ve kısa sürdü. Sonra şampanyalar patlamaya başladı ve büfe açıldı. Üstünde «Sonunda yüzde yüz» yazan düğün pastası ortaya geldi.

Charlie Sunday'i gözden kaçırmamaya çabalıyordu ama Carey ve Marshall balaylarını geçirmek üzere evden ayrıldıktan kısa süre sonra davetliler de gitmeye başlayınca, Sunday'in gitmiş olduğunu anladı. Arabasını alıp gitmişti.

SUNDAY, kimse görmeden düğünden sıvıştı. Carey ve Marshall'ın yokluğunu fark etmemelerini diliyordu. Charlie Brick'e veda etmeden ayrılmasına üzülmüyordu. Adam fazlasıyla anlayışlı ve nazik davranmıştı. Ona bir açıklama yapması gerekiyordu ama yaşantısındaki sorunlarına neden onu da ortak edecekti? Bir karar vermesi gerekiyordu ve bu kararı kimsenin yardımı olmaksızın kendisinin vermesi gerekiyordu.

Böylesine aptal olabildiği için kendisinden nefret edip öğreniyordu. Daha erkeklerin ne mal olduklarını öğrenememiş miydi? Claude Hussan'ın ne biçim insan olduğunu başından anlamalıydı. Otel odasına dalıp, tanışmadığı bir kadınla ne biçim bir erkek sevişirdi? Ve hangi kadın böyle bir davranışa göz yumabilirdi.

Kendi kendine «Doyumsuz bir kadın» diye homurdandı. «Ve doyumsuz olduğumu bildiği için herif otel odama daldı.»

Arabanın gazını kökleyip, Los Angeles'a doğru yol almaya başladı.

Claude ile karısı olanlara boyun eğip, film çevirmeye devam edeceğine gerçekten inanıyorlar mıydı?

Başından geçen olayları Carey'e anlatmak isterdi ama Carey bir haftalığına Hawai'ye gidiyordu. Sunday de arkadaşının balayını berbat etmek istemezdi. Çünkü Carey'i iyi tanıyordu. Kız Sunday'in başına gelenleri duysa, yolculuğunu iptal edip sorunlarını çözmeye uğraşırdı.

Aslında çözümlenecek sorun da yoktu ya. Ne olursa olsun, kendisine ne kötülüğü dokunursa dokunsun, Sunday bu filmi bitirmeye kararlıydı.

Claude da zarara uğrayacaktı. Sunday'in mesleğinin gururundan önde geldiğini düşünerek kumar oynuyordu. Ne

de olsa bir yıldızdı. Ve yıldızların meslekleri her şeyden önemli değil miydi? Gururu kırılmıştı ama Claude'un da gururunun kırılacağını düşünerek birazcık teselli oluyordu. Evine gidip bekleyecekti. İlk adımı Claude'un atması gerekiyordu. Çünkü bu çirkin durumu yaratan oydu.

Sonra, çocuğu Jean-Pierre de hâlâ Sunday'in yanındaydı. Hâlâ Sunday'in evinde kalıyordu. Çocuğu seve seve yanında tutardı. Aslında onu Claude'a ve annesine vermemek için elinden geleni ardına koymazdı.

Sunset tarafından kente girdiğinde karnı acıkmış ve yorgundu. Arabayı bir açık hava büfesinin önüne çekip, ton balıklı sandviç ve bir bardak süt ısmarladı..

«Hey, Sunny gözlerime inanamıyorum..» Branch Strong'a rastladı. Güneşten bronz gibi yanmıştı. Sırtında kısa kollu bir tişört ve blucin vardı. Dört karton büyük kutu sütü üstüste koymuş taşıyordu. «Seni hâlâ Springs'te sanıyordum. Ne zaman döndün? Niçin beni aramadın?»

«Şimdi döndüm. Eve gidiyorum.»

«Arabayla mı döndün? Yalnız mı? Haber verseydin gelir seni alırdım.»

Sunday gülümsedi. «O kadar çok sütü ne yapacaksın?»

Branch mahcubiyetle yere baktı. «Şey, yani, bunları Max'a aldım. Gebe karılar gibi adeta süte aşeriyor. Hey gelip onu görsene. Seni görünce çok sevinir.»

Branch, Sunday'i görünce Max'ın illet olacağını biliyordu. Herhalde şimdi çıırılçıplak soyunmuş, yeni aldığı kürk yatak örtüsüne sarınıp, Branch'ın eve dönmesini bekliyordu. Max seksten sonra süt içmeye bayılıyordu. Bu alışkanlığının bozulmasına dünyada razı olmazdı.

«Bir sandviç atıştırıp, dosdoğru eve gideceğim. Yorgunluktan kendimi turşu gibi hissediyorum.»

Branch omuzlarını silkti. Sunday'in gelmeyişiine biraz bozulmuştu ama aynı zamanda rahatlamıştı da. «Dinle, bana büyük bir iyilik yapmanı istiyorum. Yarın akşam «ON

İKİ SİLAH»ın galası var. Benim rolüm çok küçük, ama çok önemli, ayrıca benim için anlamı çok büyük. Büyük bir gala olacak. Herkes geliyor. Benimle gelir misin?»

«Daha yeni döndüm, bilmiyorum. Galalardan nefret ederim. Sanırım gelemeyeceğim.» Branch'ın yüzü asıldı. «Hey, Sunday, lütfen. Sana orada ihtiyacım var. Oraya seninle birlikte gitmek benim için büyük sükse. Aslında stüdyoya da galaya seninle gideceğimi söyledim. Ön sıradan en iyi yeri bize ayırdılar.»

«Bunu nasıl yapabilirsin? Benim Los Angeles'ta olduğumu bile bilmiyordun.»

Branch mahcubiyetle yere baktı. «Biliyorum. Son dakikada gelemediğini söyleyecektim. Aslında aptal gibi davrandım. Adın galaya katılacak yıldızların listesinde ilan edildi. Buna ne dersin? Doğru çok yardımcı oldun değil mi?»

«Oh, pekala.» Dünyayı umursamadığını Claude'a gösterecekti.

Ertesi gece birlikte galaya gitmeye sözleşip birbirlerine veda ettiler.

Branch sevinçten kanatlanmış uçuyordu. Neşeyle ılık çalarak Max Thorpe'un evinden içeriye girdi. Tahmin ettiği gibi Max çırlıçıplak kürk yatak örtüsünün üstünde yatıyordu.

Süt kutularını yatağın yanındaki komodinin üstüne özenle dizerken, Branch, «Haberler kötü» diye geveledi. «Az önce Sunday'e rastladım. Benimle birlikte galaya gitmek için özellikle kente dönmüş. Gazetelerdeki ilanları görünce, kente dönmesi gerektiğini düşünmüş.»

Max'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. «Ne? Ben ne olacağım? Bana bir bilet bulacağına söz vermiştin.»

«Evet, biliyorum. Fakat stüdyoya galaya kız arkadaşım-la gideceğimi söylemek zorundaydım. Sunday burada oimadığı için onun adını vermeme sen önerdin. Ama, işte Sunday geri dönmüş.» Branch yüzündeki sinsi gülümsemeyi sakla-

maya çabalayarak, uzanmadan önce, pantolonunun fermuarını açıp, tişörtünü çıkardı.

Max huysuzca elini sallayarak Branch'ı yanından uzaklaştırdı. Kırgın sesle «Bu gece seni istemiyorum» dedi. «Mekke rengine smokin caketim ne olacak? Daha yeni diktirmiştim. Yazık oldu.»

Branch omuzlarını silkip, hemen yataktan kalktı ve telaşla giysilerini giydi. «Özür dilerim, ama suç benim değil.» Max'dan da, eşcinsel yaşıntıdan da artık bıkmıştı.

Kızlardan daha çok hoşlanıyordu. Max'a canın cehenneme diyebilmek için daha ne kadar bekleyecekti?

Sunday, evinin lambalarının ıslık ıslık yandığını ve müzik seslerinin dışarıya taşıldığını duyunca şaşırıldı. Saatine bir göz atınca gecenin on biri olduğunu gördü. Katia ne işler çeviriyordu? Sessiz sedasız ve sorumluluk duygusu taşıdığına inandığı için onu tutmuştu.

Sunday evinin kapısından içeriye girince, çoğu Meksikalı, tanımadığı bir insan seliyle karşılaştı. Hepsi rengarenk giysiler giymişler, James Brown'ın müziğine ayak uydurarak dans ediyorlardı.

Kalabalığın ortasında esmer bir adamın neşeyle gülen Katia'yı duvara yaslayıp sıkıştırdığını gördü. Kız Sunday'in mavi giysisini giymişti. Yanıbaşındaki koltuğun bir köşesinde de Jean-Pierre dizlerini çenesine dayamış, gözlerini iri iri açmış, çevresinde olup bitenleri seyreliyordu.

«Hey bebeğim sen kimsin?» Bir oğlan Sunday'in kolundan yakaladı. «Sen nereden çıktın?»

Sunday öfkeyle kolunu oğlanın elinden kurtardı.

Aman, günü ne güzel sona ermişti!

Kalabalığı yarıp, Jean-Pierre'in yanına gitti. Çocuğu kucağına aldı. Dönüp Katia'ya baktı. Kızın gözleri korkuyla açıldı ve doğum günüm falan diye bir şeyler gevelemeye başladı.

Sunday, «Herkesi buradan defet» dedi. Jean-Pierre'i yatak odasına götürdü.

Dolabın içindeki tüm giysileri yatağın üstüne saçılmıştı. Yatağın yanındaki komodinin üstündeki parfüm şişeleri ters çevrilmiş yere akıyordu.

Küçük çocuğa sarıldı. «İyi misin?»

Oğlan mahçup mahçup başını sallayıp, kafasını Sunday'in omuzuna gömdü.

Sunday yatağın üstündeki giysileri itekleyip, Jean-Pierre'i yorganların altına soktu.

Dışarıda kapılar öfkeyle çarpılarak kapanıyor, arabalar korkunç gürültülerle hareket ediyorlardı.

Sunday usançla saçlarını fırçalayıp, içini çekti. Bu berbat gün hiç bitmeyecek miydi?

52

MARGE yaptığı anlaşmayı ve Louella'nın alacağı parayı anlattıktan sonra Herbert Lincoln Jefferson ertesi günü Louella Crisp ile yüzleşti. Daha önce tanışmamışlar ama Herbert perdenin aralığından Marge'ı dikizlerken, ev sahibesi kadını da görmüştü. Sarkık memeli, varisli kısa bacaklı, karnı yağ bağlamış sıska bir karıydı.

Herbert o sabah büyük bir özenle hazırlandı. Önce duş alıp traş oldu sonra düz kahverengi saçlarını saatlerce tardı. Tırnaklarını temizledi. Lütfedif Marge'a ayakkabılarını boyattı. Temizleyiciden gelen gri kostümünü, iç bulandırıcı sarı spor gömleğini giyip, boynuna yeşil kravatını bağladı.

Kusursuz olduğunu sanıyordu, banyonun aynasında saatlerce hayran hayran kendisini seyretti.

Louella Crisp, karşısında, zavallı aptal Marge'ın yerine sağlam bir erkekle karşılaştığını az sonra anlayacaktı.

Louella, Herbert'e bakar bakmaz onun hain bir orospu

çocuğu olduğunu anlayıverdi. Bu adama bulaşmak istemiyordu. Parayı alıp hemen tüyecekti. Belki parayı da unutsa iyi olacaktı. Kötü, hain, soğuk, boş ve sinsi bakışlı bir herifti.

Herbert salona geçip divana oturdu ve Louella'ya baktı. Sonunda, «Biliyorsun, ben Marge değilim» dedi. «Marge'ı parmağının ucunda oynatıyorsun. Bu evde ne dümenler çevirdiğini biliyorum. Daha doğrusu bu evde çevirdiğin dümenleri gördüm.»

Louella telaşla, «Sen gördüklerine boş ver» dedi. Herbert'ten iki bin doları sızdırmaya karar vermişti. «Benim bildiklerime ne demeli. Senin hakkında bildiğim özel şeyleri polis merkezindeki arkadaşlarıma anlatsam ne olur?»

Herbert, anlamsız bakışlarla uzun uzun Louella'nın yüzüne baktı. «Senin karşında Marge yok. Ben ahmak değilim. Para senin cebine girecek. İki bin doları cebine indireceksin işte o kadar. Bu parayı sana bulurum ama bana yardım etmen gerek.»

Kadın kuşkuyla, «Nasıl yardım edebilirim?» diye sordu.

«Nasıl istersen. Şimdi nasıl para kazanıyorsan öyle yardım edebilirsin.»

«Sen neden söz ediyorsun?»

Herbert elini ceketinin iç cebine sokup, Sunday Simmons'un, evinden çaldığı iki renkli fotoğrafını uzattı. Birisinin üstüne. «Beni istediğin zaman ara, Sevgiler Sunday» diye yazmıştı.

Herbet resimleri Louella'ya uzattı. Kadın elindeki fotoğraflara boş gözlerle bakıp, «Kim bu?» diye sordu.

Herbert kısaca, «Benim bir arkadaşım» dedi. «Çok yakın bir arkadaşım. Aslında birbirimize öylesine yakın ki her istediğimi seve seve yerine getirir,» dedikten sonra anlamlı şekilde sustu ve «Her istediğimi» dedi.

SON konuklar da gittikten sonra Charlie kendisini çok yalnız hissetti. Öğleden sonra Maggi'ye eşyalarını toplayıp gitmesini söylemişti. Kadın hiç durmadan ağzında, «Bütün arkadaşlarım yıldız olmamı söylüyorlar, sen ne dersin?» diye gevelemeye başlamıştı.

Charlie, «Sanırım, evine dönmen iyi olacak» diye yanıt vermişti.

Ve şimdi yine tek başına, yapayalnız kalmıştı. Kendisini öylesine yalnız hissediyordu ki yeni aldığı siyah Ferrari'sine atlayıp, Los Angeles yoluna koyuldu. Yer değişikliğine ve arkadaşlara gereksinme duyuyordu. Beverley Hills Oteline inip Clay'e telefon etmeyi düşündü.

Sabaha karşı saat ikide Los Angeles'a varınca, telefon edip Nathalie'yi rahatsız etmek istemedi. Yalnızlık çektiği için Thames Mason'a telefon etti.

Kadın yatağından kalkıp, otele geldi ve Charlie'nin konyuna girip onu teselli etti. Clay ile nasıl seviştiklerini gülererek anlattı. Sonra sözlerini «Vay canına o herif şeyini kaldıramıyor!» diye bitirdi.

Bu sözler üzerine Charlie'nin sevişme hevesi kırıldı ve kadını evine yolladı. Ama Thames, ertesi gece, «ON İKİ SİLÂH»ın galasına Charlie ile gitmek için söz alıncaya dek otelden ayrılmadı.

Charlie, kadın her yattığı adamı başkalarına anlatıyor mu diye merak etti ve Clay'e bunu sormaya karar verdi.

Huzursuz bir uykuya daldı ve Nathalie, Thames, Sunday ve annesiyle garip cinsel ilişkilerde bulunduğu karabasınlar gördü. Yorgun ve kötü uyandı, aşağıya yüzme havuzuna indi.

Çok erkendi, havuz bomboştu. Rahat rahat, istediği gibi yüzdü. Londra'ya dönmeye karar verdi. Buralarda dolaş-

manın bir anlamı yoktu. İşsizlikten neredeyse çıldıracaktı. Londra'ya dönüp bir ev satın almaya ve orada yerleşmeye karar verdi. Bir süre evi döşemek için uğraşacak ve sonra Lorna'ya telefon edip çocukları her hafta sonu yanına alacağını bildirecekti. Çocuklar buna çok sevineceklerdi. Hatta çocukların odalarını da kendi istedikleri gibi döşemelerine izin verecekti.

Clay'e telefon etti ve arkadaşı sevinçle kahvaltıya geldi. İçinden gelen bir dürtüyle arkadaşına Sunday'den söz etti.

Clay, «Sanırım kadının sende gözü var. Sen işini bitirince ben de onunla iş tutmaya hayır demem» dedi.

«Eğer hende gözü olsaydı, haber vermeden kaçmazdı değil mi?»

«Kadınlar anlaşılmaz yaratıklardır. Herhalde senin kendisini beğenmediğini düşünmüştür.»

Charlie başını salladı. «Senin mantığın! Nathalie nasıl?»

«Şişko. Seni görünce çok sevinecek. Niçin bu akşam bize yemeğe gelmiyorsun?»

«Gelemem. Thames Mason'ı galaya götürüyorum.»

Clay ıslık çaldı. «Azgın bir karı!»

«Bana mı söylüyorsun.»

«Senin onunla iş tuttuğunu bilmiyordum.»

«Benim kiminle iş tuttuğumu bilemezsin.»

Daha sonra, Doug Hayward imzalı yeni gece kostümünü giydi. Uzun süre kendisini aynada seyretti ve dinlenmenin kendisine yaradığına karar verdi. Güneşte güzelce yanmıştı. Kilo almamıştı. Harika bir görünümü vardı. John Lennon tipi gözlüklerini çıkartıp atmış, eski kullandığı kalın çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Siyah saçları da uzamış, ensesinde hafifçe kıvrılıyordu.

Ferrari'ye atlayıp, Thames'ın evine gitti.

Kadın, Strip'te Hollywood'un tipik bekâr evlerinden bi-

risinde oturuyordu. Duvarlara boy boy çeşitli pozlarda kendi resimlerini asmıştı.

Thames'ın yeşil plastik bardakta ikram ettiği viskiyi aldı. «Senin resimlerini çekmeliyim. Çok güzel poz veriyorsun.»

«Oh, çok sevinirim» diye Thames şakıdı. «Çok fotojenik olduğumu söylüyorlar. Aslında hatlarımın da çok düzgün olduğunu söylüyorlar. Belki dergilerden birisine resim verebiliriz. Biliyorsun, sen benim resimlerimi çekerken, onlar da ikimizi görüntülerler.»

Kasıklarına dek uzanan gümüş rengi çizmeleri ve gümüş rengi giysisiyle görülmeye değerdi.

Charlie, «Belki bu hafta Londra'ya dönüyorum» diye açıkladı.

Kadın oralı olmadı. Telaşla, «Kırpiklerim çok mu kalın?» diye sordu.

Charlie dikkatle Thames'ın kırpiklerine baktı. Kadının sorusuna yanıt vermek zordu. Çünkü gözlerinin etrafına gümüş rengi farlar sürmüştü. «Bilmiyorum, sevgilim. Ben makyajdan pek anlamam ama çok güzelsin.»

«Sahi mi?» Thames erkeğin önünde döndü. «Harika bir gala olacak. Herkes orada ve senin yanında herkes bana bakacak.»

Charlie kendisiyle olsun olmasın herkesin Thames'a bakacağını biliyordu. Bir yetmiş beş boyu, kızıl saçlarıyla Thames Mason'ı görmemek olanaksızdı.

«Eğer ben Charlie Brick olmasaydım bir şey fark eder miydi? Örneğin "Joe Hiç kimse" olsaydım benimle galaya gitmek ister miydin?»

Kadın kaşlarını çattı. «Joe Hiç kimse de kim? Adını hiç duymadım..... Oh, anladım» diye kıkırdadı. «Bana haddimi bildirmey istiyorsun değil mi?»

«Haydi çabuk ol, geç kalacağız.»

Dışarı çıkınca, Thames dudaklarını bükerek Ferrari'ye

baktı.

«Rolls Royce'un ve şoförün yok mu?» diye hayretle sordu.

Charlie içinden ona kadar sayı saymaya başladı. Hiç akli başına gelmeyecek miydi? Yıldız adaylarıyla son kez düşüp kalktığı kesindi.

54

SUNDAY kavgadan nefret ederdi. Yanında çalışanları kovmaya gönlü elvermezdi, fakat Katia'yı kovmak zorundaydı. Ertesi sabah kıza iki haftalık ücretini ödedi ve gitmesini söyledi.

Kız bir süre suratını astı ama Jean-Pierre onun gitmesine aldırmadı. Sunday'in geri döndüğüne çok seviniyordu ve onun peşinden hiç ayrılmıyordu.

Alışverişe gittiler, çünkü Katia buzdolabında yalnızca konserve fasulye ve bayat sosislerden başka bir şey bırakmamıştı.

Sunday, «Jean-Pierre ne yiyordun?» diye sordu. Çocuk sırtarak tekerlekli alışveriş arabasına oturdu ve arabayı dondurma paketleri, elmalar, çikolatalar ve kurabiyelerle doldurdu.

Limbo'nun da sıskası çıkmıştı. Ve köpek tedirgindi. Sunday Palm Springs'e gidip onları yalnız bıraktığı için kendi kendisine lanet etti. Claude'un suçuydu. Her şey Claude'un suçuydu.

Branch öğlen telefon etti. «Seni ne zaman gelip alayım?» diye sordu. «Bir limuzinim var.»

Galayı tamamen unutan Sunday «Oh!» diye yanıtladı. Jean-Pierre'i şimdi kime emanet edecekti? «Bak Branch, galiba seninle birlikte gelemeyeceğim. Hizmetçimi bu sabah kovdum, Jean-Pierre'i bırakacak kimsem yok.»

«Gelmen gerek. Bana söz verdin. Boşuna endişe etme,

ben bir çocuk bakıcısı bulurum. Sen iyice güzelleş, birazdan tekrar telefon edeceğim.»

Sunday'in eli kolu bağlıydı. Galaya gitmek istemiyordu. Fakat Branch'ı da ortada sap gibi nasıl bırakacaktı?

Sunday gala için, şeffaf şifon bluz ve altına harem şalvarı giyip, paçalarını çizmelerinin içine sokmaya karar verdi. Saçlarını omuzlarına saldı. Kulaklarına altın halka küpeler taktı. Çok güzeldi.

Branch tam söz verdiği saatte geldi. Yanında Max Thorpe'un emektar hizmetçisi Esme Mae'yi de getirmişti. Şişko sade bir kadındı ve Jean-Pierre ile hemen dost olup, Limbo'nun etrafında fır dönmeye başladı.

Kadını gözü tutan Sunday gönül huzuruyla yola koyuldu. Eğer gerekirse, kendisini nerede ve nasıl bulacaklarını öğretti. Claude'un gelip Jean-Pierre'i alacağını düşünüp endişeleniyordu.

Beyaz püsküllü deri takımlar giyen Branch'ın başında da kocaman beyaz bir kovboy şapkası vardı. Halinden pek memnundu, durmadan neşeyle gülüyordu. «Bu filmde belki rolüm çok ufak ama dikkati çekeceğime kuşum yok. Hele sinemanın kapısından seninle birlikte içeriye girince, herkes bana bakacak.»

Sunday, Branch'ın yakışıklı, aklı kıt tipik Hollywood erkek güzellerinden birisi olduğuna karar verdi. Tatlı, iyi fakat ahmaktı.

Birdenbire Charlie Brick'i düşündüğünü fark etti. Tanıdığı erkeklerden ne kadar farklıydı. Sıcak kanlı, neşeli ve evet olağandışı yakışıklıydı. Sunday keşke hergelelerin ilgisini çekmektense onun gibi erkeklerin ilgisini çeksem diye düşündü.

Bir şeyler konuşmak gayesiyle, «Max nasıl?» diye sordu.

«Çok iyi» diye Branch yapmacık bir neşeyle yanıtladı.

Max hiç de iyi değildi. Branch birlikte galaya gidemeyeceklerini söylediğinden beri, tıpkı bir kaltak gibi davranıyordu. Ve bu gün hiç konuşmamışlardı.

Sunday içini çekip arkasına yaslandı.

Gecenin bir an önce sona ermesini diliyordu.

55

OPERASYONU planlamak kolay değildi. Herbert gazetelerde, Sunday Simmons'un «ON İKİ SİLAH» filmi-
nin galasına katılacağını okuyuncaya kadar maksadına nasıl
erişeceğini bilemiyordu. Fakat gazetede haberi okuyunca,
planın tüm parçaları yerine oturdu. Operasyonu bu gece uy-
gulayacaktı.

Tek endişesi, kadının Palm Springs'ten dönmemesiydi.
Fakat gazeteler galaya katılacağını yazıyorlardı. Herbert
şansını deneyecekti.

Louella'nın da sabrı tükenmek üzereydi, durmadan tat-
sız konuşmalar yapıyordu. Fakat Herbert kesin operasyon
tarihini verip, her şeyi hazırlamasını söyleyince, kadın yatış-
mıştı.

Marge da somurtup homurdanıyordu. Hiç kimse ona
neler olup bittiğini söylemiyordu. Louella kendisiyle görüş-
müyordu. Herbert ise her dakika kendisini azarlayıp haka-
ret ediyordu. Marge'ın asıl kanına dokunan şey, Louella ile
Herbert'in buluşmasıydı. Onların dostluğunu çekemiyordu.
Tek tesellisi süpermarketten alışveriş yapıp tıkmaktı. Tam
on kilo almıştı. Tanrıya şükür süpermarket bedava alışveriş
etmesine izin veriyordu.

Gala günü Herbert erkenden kalktı. Yapılacak çok işi
vardı. Bir gece önce arabayla Sunday Simmons'un evinin
önünde pusu kurmuş ve kadının Palm Springs'ten döndüğü-
nü görünce bütün gün beklemesinin ödülünü almıştı.

Sunday içeriye girdikten az sonra evdeki grubun dışarı çıktıklarını görünce çok sevinmişti. Kadının Meksikalı hizmetçisi de küçük bir orospuydu. Sunday'in yokluğunda Herbert birkaç kez telefon edip kıza ağıza alınmaz şeyler söyleyince, hizmetçi de yabancı bir dilde yakası açılmadık küfürler savurarak telefonu kapatmıştı.

Marge, «Kahvaltı ister misin?» diye sordu.

Herbert kadına nefret dolu bir bakış fırlattı. «Hayır.» Şişko inek son kez birlikte olduklarının farkında değil miydi? Tabii değildi! Aslında Marge hakkındaki planlarını Louella bilmiyordu.

Duş yapıp, temiz bir gömlek ve pantolon giydi. Sonra komşu eve Louella'yı görmeye gitti.

«Her şey hazır mı?» diye sordu.

«Evet, arkadaşının isteklerini yerine getireceğinden emin misin?»

Herbert öfkeyle, «Hep aynı şeyi sorup duruyorsun» dedi. «İstediklerimi yerine getireceğine söz verdi. Aramızda özel bir dostluk var. Sana benim için çiğ tavuk bile yiyeceğini söylemiştim.»

«Öyleyse neden gerekli parayı sana vermiyor? Niçin bu işe kalkışıyor?»

Herbert sabırla, «Çünkü yapmak istiyor.» dedi. «Kaç erkek gelecek.»

«On dört herif. Adam başına elli kağıt, hepsi kızışmış köpek gibi bekliyorlar, sakın bize numara yapmaya kalkma. Herifler avuç dolusu para veriyorlar, sen de gerçek malı getir.»

«Gelecek. Saat dokuzda burada olacak. Onu ben getireceğim. Öyle sohbet falan istemiyor, yalnız arkadaş grubu gecesini olacak. Yani senin eski düzenini uygulayacaksın. Erkekler, Marge'a yaptıkları gibi sırayla kadını düzecekler. Sonra onu alıp evine götüreceğim.»

Louella başını salladı. «Bir sinema yıldızının böyle şey-

ler yapacağı şeytanın bile aklına gelmez.»

«Oh, canıgönülden yapacak.» Herbert gözlerini kısıp, soğuk hain bakışlarıyla baktı. «İşinin ehlidir.»

Herbert aynı gün daha sonra, şoför üniformasını giydi, otobüse atlayıp araba mezarlığına gitti ve siyah Lincoln Continental arabayı ödünç aldı. Araba tam maksadına uygundu. Bir pop şarkıcısına aitti ve camları siyahtı. Kapılarında ve pencerelerinde çeşitli kilitlerle güvenlik tedbirleri alınmıştı. Oldukça da hızlıydı.

Araba mezarlığındaki adam, arabayı öve öve bitiremedi, Herbert'in, Charlie Brick'in yanında çalıştığını duyunca, zevkten dört köşe oldu. Herbert'e arabayı seve seve ödünç verecekti. Belki Bay Brick arabayı beğenirdi.

Herbert inandırıcı bir yalancıydı.

Arabayı alıp, plaj yoluna sürdü. Tenha bir yerde arabayı kenara çekip, plakasını değiştirdi ve bir süre içerdeki hoparlörlerle oynadı. Sonra arka koltukla şoför koltuğu arasındaki cam bölmeyi kurcalayıp, ancak şoför tarafından açılacak gibi kilidi değiştirdi. Ayrıca kilit sistemiyle de oynadı ve kapıları otomatik şekilde kilitlenir hale dönüştürdü. Arka koltukta oturacak herhangi bir kimse kendiliğinden hapsolüyor, şoför kapıyı açana dek dışarıya çıkamıyordu.

Yaptığı işlerden tatmin olan Herbert arabayı Sunday'in evinin önüne sürdü ve beklemeye başladı.

Kadın az sonra dışarı çıkınca, Herbert içeriye girip istediğini alacaktı.

Ve iş son adımını atmaya kalıyordu.

56

ON İKİ SİLAH filminin galasının yapıldığı Sunset Bulvarındaki Cinerama Dome binasının önündeki döner iki ışıldak gökyüzünü aydınlatıyordu.

Polis kordonları oflaya puflaya sevdiği yıldızları görme-ye çalışan kaldırımıdaki hayranlar selini zorlukla tutuyorlardı.

Sinemanın girişine kurulan televizyon kameraları, Jack Julip'in başkanlığında Jack Julip şovu için önemli kişilerle ayaküstü söyleşiler yapıyordu.

Meraklı kameramanlar, göğüslerini, uzun bacaklarını gösteren yıldızların görüntülerini yakalamaya çalışıyorlardı.

Now Filmcilik ve Yapımcılık şirketinin reklam müdürü Stu Waterman belki beşinci kez erkekler tuvaletine girip, kendisine armağan edilen altın kaplı cep içki şişesinden viski yudumladı.

İşler planladığı gibi yürümüyordu. On gün canını dişine takıp, «ON İKİ SİLAH» filminde yarı çıplak rol yapan Carol Chipman, galaya at üstünde yarı çıplak gelmeyi reddetmişti. Nedeni, böyle bir davranışı kendisine yakıştıramamasıydı. Her önüne gelene eteklerini kaldıran küçük İngiliz orospusu bu davranışı kendisine yakıştıramıyordu!

Stu öfkesinden kuduruyordu. Programını uygulayacak kimseyi bulamayınca, adı sanı duyulmamış, hiçbir filmde rol almamış, şişirme göğüslü, Cindy Lawrence adında bir yıldız adayıyla yetinmek zorunda kalmıştı.

Cindy çıplak vücudunu örtmeyen uzun bukleli bir peruk takmıştı. Stu sinemanın arka kapısında, kızın ata binmesine yardım etmiş, yanında beş kovboyla birlikte ön kapıya uğurlamıştı.

Koşarak hemen sinemanın ön kapısına geldi. Televizyon kameraları ve fotoğrafçılar kapının önüne dizilmişlerdi.

Tam Cindy gelirken dış kapıya çıktı. Kalabalığın gürültüsünden ve çığlıklarından ürken at şaha kalkıp Cindy de yere düşünce hem kolunu kırmış hem de çıplak vücudunu gerekenden fazla teşhir etmişti.

Her nasılsa, balon memeli sarışının yarı çıplak kaldırımın üstüne serilmesi beklenen şiddetli etkiyi yaratmadı.

Carol Shipman, rahibe cüppesine benzer kapalı bir giysiyle ortaya çıktı. Yüzünde makyaj yoktu. Saçlarını da ense-sinde toplamıştı. Jack Julip filmin yıldızıyla ilgilenmeyince, Stu kendi fotoğrafçısını dürtükleyip, kadının resmini çekmesini işaret etti.

Stu, «Sana seksi görünmeni tembih etmiştim, sanırım» diye öfkeyle fısıldadı.

Kadın yanıt verme zahmetine katlanmadan, dik dik adamın yüzüne baktı.

Stu öfkeyle dudaklarını ısırды. Bu yeni yıldızlar kendilerini ne sanıyorlardı? Küçük orospular saçlarını bile taramaktan acizdiler.

Kızıl saçlarını omuzlarına döken Angela Carter beyaz kürkleri içinde boy gösterdi. Kalabalık polis kordonunu yarıp öne fırladı. Flaşlar patlamaya başladı, Jack Julip telaşla kadını kolundan yakaladı.

Bir an rahat nefes alan Stu, hemen arkaya koşup neler olup bittiğine baktı. Asistanı Mike, yuvarlak kalçalı bir esmeri ata bindirmeye çalışıyordu.

Stu, «Bu kim?» diye tısladı.

Mike, «Bilmiyorum?» diye yanıtladı. «Brad Lamb ile birlikte geldi. Adam ata binemezmiş.»

«Pekala, karıyı da attan indir. İşin püf noktası yıldızları atla sinemanın önüne getirmektir. Bu numarayı adı sanı duyulmamış kimseler için düzenlemedim.»

Mike kızın attan inmesine yardım etti. Kadın ölümcül bakışlarla, cep şişesinden içki içip ön kapıya seyirten Stu'ya baktı.

Tam o sırada sinemanın kapısına beyaz bir Bentley yanaştı ve şoför kapıyı açınca, Dindi Sydney ve erkek arkadaşı arabadan indiler.

Stu kollarını kadının beline doladı. «Merhaba, Dindi, sevgilim.» Dindi kısıcık deri bir şort, kasıklarına dek uzanan çizmeler ve altın renkli bir sutyenden başka bir şey giy-

memişti. Stu, «K¼¼¼¼¼ bir numara hazırladım, tam sana göre» dedi.

Kadın kıkırdarak, «S¼¼¼¼¼ bebegim, ne olursa yaparım» dedi.

Charlie öfkeyle Thames'a «Evet, hakkın var, bu gece şoför ve Rolls'a gerek varmış» dedi.

On dakikadır trafiğe takılmışlar sinemanın önüne gelmeye çabalıyorlardı.

Kocaman el aynasında yüzünü inceleyen Thames, «Şoför olsa da olmasa da buraya takılıp kalacaktık» diye yanıtladı.

Charlie, «Arabayı burada bırakıp, yürüyebiliriz» diye önerdi.

«Bu kalabalığın içinde mi? Dalga mı geçiyorsun? Hayranlarım beni paralar!»

Görüntüsünü pek beğenen Thames aynasını çantasına koyup neşeyle güldü.

Bir görevli yanlarına yaklaşıp, arabanın ön camına yapıştırılan numarayı kontrol etti.

«Bay Brick mi?» diye sordu.

Charlie başını salladı.

«Bay Brick, lütfen ileriden sola dönün. Sinemaya daha çabuk ulaşmanız için hazırlık yaptık.»

«Fakat sinemanın önünde beni şoförüm bekleyecekti.»

«Üz¼¼¼¼¼ her şey ayarlandı efendim.»

Charlie omuzlarını silkti. Bu trafiğe takılıp kalmaktansa, istenileni yerine getirecekti. En nefret ettiği şeylerden birisi de araba içinde beklemekti. Adamın dediklerini yerine getirdi ve az sonra karşılırlarına başka bir görevli çıktı.

Thames, «Aman, ş¼¼¼¼¼ atlara bak» diye bağırdı. «Herhalde bir numara çeviriyorlar.»

Mike koşarak yanlarına geldi ve terli elini uzattı. «Merhaba, ben Stu Waterman'ın yardımcısıyım» dedi. «Stu sizin

ve bayanın,» Eğilip Thames'in yüzüne baktı, sinemanın kapısına at üstünde gitmeniz iyi bir reklam olacağını düşünüyor.»

Thames «Bir ata ikimiz binersek daha hoş olur» diye şakıdı.

Charlie yüksek sesle güldü. «Ben binmem arkadaş, bir defasında üç kuruş uğruna ata binmiştim, kendimi yüzükoyun yerde buldum.»

Mike hevesle, «Bu kez para vereceklerini sanmıyorum,» dedi. İçinden Stu'nun bir an önce yanına gelmesini diliyordu. Arka kapıda tek başına durup önüne gelene ata binmesi için yalvarmak haksızlıktı doğrusu.

Thames, «Oh, Charlie» diye şakıdı. «Çok eğleniriz. Lütfen ata birlikte binelim.»

Charlie, «Unut» diye tersledi.

Mike, «Yanınızda beş kovboy da size eşlik edecek» dedi. «Çok etkileyici bir görünüm. Herkes sinemanın önüne atla gidiyor.»

«Evet gidiyor, ama ben gitmeyeceğim» diye Charlie söylendi. Sonra dönüp Thames'e «Fakat sen istersen binebilirsin» dedi.

Kadın somurttu. «Ben tek başıma ata binemem.» Charlie ile birlikte görünme şansını yitirmek istemiyordu.

Branch, «Harika bir fikir!» dedi.

Beş kovboyun eşliğinde Sunday ile birlikte at sırtında sinemanın önüne gitmek çok hoşuna gitmişti.

Sunday ise hiç etkilenmemişti. «Sen atla git Branch, lobicide buluşuruz» dedi.

«Hey, şekerim ne demek istiyorsun? Benimle geldin. Korkma seni belinden sıkı sıkı tutarım, düşmezsin.»

«Düşmekten korkmuyorum. Ben, şey şey, sadece ata binmek istemiyorum.»

Stu Waterman bu konuşmayı sabırla dinliyordu. Sun-

day'ın kolundan tutup inandırıcı sesle, «Şekerim, reklamı düşün, bütün TV kameralarının sana çevrildiğini düşün.»

Sunday sert hareketle silkinip kolunu Stu'nun elinden kurtardı. «Çok salakça bir numara.»

Branch utanarak öksürdü. «Hey, Stu belki ben tek başıma gitsem daha iyi olacak. Sunday de lobiden çıkıp beni karşılar.»

Sunday telaşla, «O numarayı da yapmam» dedi. İstemediği şeyleri yapmaya zorlanmaktan bıkıp usanmıştı.

Stu Waterman, «Şimdi, beni dinle bebeğim» dedi. «Bulunduğun yere reklam sayesinde çıktın. Ve reklam sayesinde orada kalabilirsin. Reklamın en ufacığı bile yararlıdır.»

«Evet yararlı olduğunu biliyorum, Bay Waterman.» Sunday Limuzine bindi ve dönüp Branch'a «Seninle salonda buluşuruz» dedi.

Bir yandan Sunday ile birlikte görünme isteğı, diğer yandan beyaz atın üstünde sinemanın kapısına gitme arzusu arasında bocalayan Branch huzursuzca kıpırdandı.

Stu sorunu hemen çözüverdi. «Haydi, oğlum gel, yarın bütün gazetelerin baş sayfalarında boy göstereceksin. Warren Beatty'nin yıldızı artık söndü!»

Tenha kumsalda arabada istediğı değişiklikleri yapan Herbert, Limuzini Cinerama Dome'dan birkaç blok uzakta park edip kapılarını kilitledi ve kaldırımları dolduran kalabalığı itekleyerek ilerlemeye başladı. İnsanları ite kaka öne geçtikçe kendisine yağdırılan hakaretleri duymazlıktan geliyordu.

Ön sırada iki yaşlı o biçim ile bir grup genç kızın arasına sıkıştı.

O biçimler kederle başlarını sallayıp, «Bugün Joan Crawford'un eline su dökecek yıldız var mı?» diye söyleniyorlardı.

Gençlerse, «İşte Randy! Ta kendisi! Ne fan-tas-tik değil mi?» diye bağırıyorlardı.

Herbert usulca elini önünde sıçrayan kızlardan birisinin bacaklarının arasına sokuverdi. Kız mıncıklandığının farkında değildi. Bacaklarını ikinci bir deri gibi saran, dar paçaları kıvrık blucin ve kaburga kemiklerini açıkta bırakan minicik el örgüsü bir kazak giymişti.

Herbert kendi kendine, analar kızlarını böyle dolaştırmaktan utanmıyorlar mı, iğrenç karılar diye söylendi. Kızın poposunu biraz daha sıkıştırınca kız zıplamayı kesip arkasına dönüp baktı. Yanındaki arkadaşını dürtükleyip kulağına bir şeyler fısıldadı ve her iki kız kıkırdayarak güldüler.

Herbert gözlerini ileriye dikip, bir zamanlar ateşli mektuplar yazdığı, fakat kendisiyle tanışmak şerefine erişemeyen Angela Carter'ın sinemaya gelişini izledi. Bu gece Sunday Simmons bu mutluluğu tadacaktı.

Charlie, Jack Julip ile konuşurken, Sunday'in kapıdan içeriye girdiğini gördü.

Kadın tek başına çekingen adımlarla lobiden içeriye girmişti. Kameraman hemen öne fırladı. Charlie ile yaptığı söyleşiyi bitirmek üzere olan Jack, yardımcısına başıyla işaret edip Sunday'i getirmesini istedi. Terli elini Charlie'ye uzatıp, içtenlikten yoksun uyduruk bir el sıkışıyla başından savdı.

Geri plana atılan Thames, «Bu herif serseri, şovları da bir boka benzemiyor, tabii kendisi de» diye homurdandı.

Charlie yan gözle Sunday'in TV kameralarının karşısına çıkmayı reddettiğini gördü. Jack Julip'in yüzünde beliren şok ve şaşkınlık, görülmeye değerdi.

Şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırان Jack, Thames'ı kolundan yakalayıp, «Ve Charlie Brick'e arkadaşlık eden bu güzel bayan da, ünü yavaş yavaş duyulmaya başlayan...» diyerek sustu ve kadının ismini kendisinin söylemesini bekledi.

«Thames Mason» diye kadın ön plana çıkıp kırıtarak kalabalığa el salladı «Jack sen bir harikasin, şovlarına bayılı-

yorum!» Sonra filminde sanat uğruna nasıl soyunduğunu açıklayan sıkıcı bir konuşmaya girişti.

Charlie, Sunday'ın yanına gitti. «Bana bir açıklama yapmak zorundasın,» diyerek şakayla sözlerine devam etti. «Ayrıca sana aldığım giysinin de parasını ödemen gerek. Yüzlerce dolar değerinde.»

«Sen de atın üstünde mi geldin?» diye Sunday sordu.

«Hayır.»

Birlikte gülüştüler.

«Öyleyse giysinin parasını veririm.»

Charlie, «Kiminle geldin?» diye sordu.

«Branch Strong. Birkaç saniye sonra at sırtında ortaya çıkacak.»

«Eğer bilseydim. Eşlerimizi değiş tokuş ederdik. Thames da eğerin üstünde oturmak hevesindeydi.»

Sunday gülümsedi. «Sana haber vermeden kaçtığım için özür dilerim. Bazı şeyleri açıklamam gerekirdi. Bana karşı çok nazik ve anlayışlı davrandın.»

«Bu açıklamayı daha sonra yapmaya ne dersin? Thames çıplak bir sahnenin provasını yapmak istiyor ama ben o havada değilim.»

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Charlie dilini tutamadığına pişman oldu. Sunday bir anda donup kaldı ve soğuk bir gülüşle, «Özür dilerim, işim var. Eğer size ne kadar borcum olduğunu söylerseniz, yarın bir çek yollarım,» dedi.

«Para istemiyorum, sadece şaka yapıyordum.»

«Fakat benim size borcum var, ödemekte ısrar ediyorum.»

İşgüzar bir fotoğrafçı ikisinin birlikte resimlerini çekiyordu. Söyleşi biter bitmez, Thames yanlarına geldi.

Kendi malıymış gibi Charlie'nin koluna girip, ters ters Sunday'e baktı. «Haydi artık salona girelim.»

«Daha çok vakit var, sevgilim. Siz ikiniz tanışıyor musunuz?»

Sunday Simmons'un sinemaya geldiğini gören Herbert'in yüreğine su serpildi. Kadın sinema salonuna girmişti, her şey yolunda ilerliyordu. Saatine bakıp, kalabalığın yavaş yavaş dağılmasını izledi.

57

SİNEMA salonunda davetliler itişe kakışa yerlerine oturdular. Yerine oturan her konuk, boynunu uzatıp kimin nereye oturduğuna bakıyordu. Belirli koltuklarda oturmak çok önemliydi. Yanlarda veya arkalarda, ucuz koltuklarda oturanlar bir köşeye atılmış sayılıyorlardı.

Charlie'nin elindeki numaralar iyi koltuklara aitti. Thames buna çok sevindi. Katıldığı galaların çoğuna aktör bozuntusu adamlarla gelmişti. Genellikle kendisine verilen biletler kıyıda köşedeki koltuklara aitti. Film şirketleri, Thames'i galalarına, sinemanın lobsine reklam amacıyla ilginç pozlar vermesi için davet ederlerdi. Fakat ona kodamanların oturduğu koltuklarda yer vermezlerdi.

Salondan içeriye girmeyi başaran fotoğrafçıya dudaklarını yalayarak gülümseyen Thames. «Jack Julip ne tatlı, ne harika bir adam değil mi?» diye sordu.

Sunday ve Branch birkaç sıra arkada, ortadaki geçiş yolunun yanındaki koltuklara oturdular.

Branch öylesine gerilim içindeydi ki midesine sancılar saplanıyordu. İki sıra önündeki koltukta yeni eflatun smokin ceketıyla Max Thorpe, Oliver Ritz'in yanında oturuyordu. Görünüşte Oliver, ince uzun boylu esmer yakışıklı bir erkekti. Branch gibi onun da «ON İKİ SİLAH» filminde küçük bir rolü vardı. Fakat herkes herifin azgın bir o biçim olduğunu biliyordu. Daha bir hafta öncesine dek, çok ünlü bir yıldızla birlikte uluorta yaşıyordu.

Branch boğazına takılan yumruyu güçlkle yutkundu.

Sunday'i çok seviyordu ama geleceğini yıkacak kadar da sevmiyordu. Eğer Maxwell'in böyle intikam alacağını bilseydi, galaya başkasıyla gelmesi asla söz konusu olmazdı. Allah kahretsin, büyük Hollywood köşklerinde yaşamayı seviyordu. Canı istediği zaman Excalibur veya Lincoln arabaları kullanmaktan hoşlanıyordu. Cy Devore'un mağazasından içeriye girip istediğini ısmarlamayı seviyordu.

Fakat acaba bu geceden sonra, istediklerini yapabilecek miydi? Yoksa Maxwell Thorpe ilişkilerinin bittiğini bu şekilde mi belli ediyordu?

Sunday gözlerini kapatıp, filmin bir an önce başlaması için dua etti. Bu yapmacık gösterişlerden, Claude Hussan skandalından sonra mesleğinde düşüşe geçince yüzüne bile bakmayacak bu insanların, uyduruk sevgi gösterilerinden nefret ediyordu.

Film gösterisinden sonra verilecek partiye Branch ile gitmemeye karar verdi. Başının ağrıdığını bahane edecekti. Branch'ın kendisine inanıp inanmaması da umurunda değildi. Özverilerde bulunarak başkalarının isteklerini yerine getirmek canına yetmişti.

Bu arada Branch da, Sunday'i başından savıp Max'ı partiye götürürse adamlar arası düzelir mi diye merakla düşünüyordu. Sunday'e birkaç mazeret sıralayıp, şoförüyle evine yollayabilirdi.

Işıklar sönüp, film başlayınca, usulca yerinden kalkıp, Max'ın kulağına partiye birlikte gidebileceklerini fısıldamaya karar verdi.

Dışarıda lobide Stu, Mike'a «Ne bok yersen ye, atlardan bana ne, onları buradan yok et de ne yaparsan yap!» diye homurdanıyordu.

Televizyon ekibi takımlarını topluyorlardı. Fotoğrafçılar çoktan gitmişlerdi. Kalabalık dağılmış, polisler gitmişlerdi.

Stu cep şişesini başına dikti ve boş olduğunu anlayınca okkalı bir küfür salladı. Tatile çıkması gerekliydi, ülseri canına okuyordu. Aktörler uğruna çalışarak para kazanmak en boktan işti.

Herbert arabanın içinde oturuyordu. Heyecandan avuçlarının içi terliyordu ama görünüşte çok soğukkanlıydı. Gündelik davranışlarını bozmaması çok önemliydi.

Limuzini çalıştırdı ve yolda ağır ağır ilerlemeye başladı.

Bir kez daha saatine göz attı. «ON İKİ SİLAH» filmi başlayalı tam bir saat olmuştu.

Arabayı sinemanın park yerine sürdü ve dışarıya çıktı. Sonra bagajın kilidini açıp, kahverengi bir kese kağıdı çıkardı ve arka koltuğa bıraktı. Dikkatle arabanın kapılarını kapatıp, sinema binasından içeriye girdi.

Charlie bir insanın hiç susmadan bu kadar çok konuşabileceğine inanamıyordu.

Bütün film boyunca, Thames güneyli biçimsiz gangsterler gibi ağzının kenarından hiç durmadan söylenmişti.

«Şu herifi görüyor musun? Onunla birlikte tiyatro okulundaydık, öbürküyle de. Hey gidi günler, herif ne zevk düşkünüydü. İki fıstıkla birlikte yaşıyordu, gece gündüz karıları düzüyordu... Karının vücudu çok bozulmuş, onu nereden bulmuşlar anlamıyorum. Şu nineminki gibi sarkık memelerine bak!»

Charlie belki yirminci kez, «Sussana» dedi.

Thames birkaç dakika suratını asıp, filmi seyretti, sonra «Western filmlerinde silah yerine artık karıların kışlarını seyrederiz! Vay canına, bakalım daha neler göreceğiz?»

Charlie öfkeyle, «Sana söylüyorum, eğer çeneni kapatmazsan, kalkıp giderim, kendi kendine konuşursun. Böyle bir terbiyesizliğe dayanamam.»

Thames tırnaklarını yemeye başladı. Film bittikten son-

ra, geç saatte eğer evine gelebilirse, Jack Julip, TV ovunda Thames'a rol vereceğine söz vermişti. Charlie ile birlikte partiye gitmeye can atıyordu, ama TV ovu kendisi için daha yararlıydı.

«Hey, şu herifin kıçına bak. Bu filmde, Oh Calcutta oyunundan daha fazla çıplak insan var.»

Sunday filmi çok sıkıcı ve tatsız buldu. şiddet ve seksin güçlü bir karışımıydı ve eserde başka bir şey yoktu.

Branch filmi büyülenmişçesine seyrediyordu. şimdi perdede yakın çekimden bir pozu gözüküyordu. Hey yavrum hey, ne de yakışıklıydı! Ağzının kenarındaki suçiçeği izi bile güzel gözüküyordu. Filmdeki en iyi sahnesi buydu, dört yakın çekim ve on satırcık konuşma.

Herbert sessizce lobide ilerledi. Tırnaklarını trplerken, bu gece gördüğü yıldızlardan sonra kendisinin ne kadar güzel olduğunu düşünen bilet gişesindeki kıza doğru yürürdü.

Herbert, «Bayan Sunday Simmons'a önemli bir haber var. Nerede oturduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.

Kız alelade, temiz şoför üniformalı Herbert'i szd. Son günlerde, başboş delilerin kol gezdiği bu kentte insan çok dikkatli olmalıydı. Eğer soyguna, saldırıya ve manyakların saldırısına uğrayacak olursa, imdat çağırmak için ayağının altında özel güvenlik düğmesi vardı. Fakat bu adam zararlı birine benzemiyordu.

Kız, «Nerede oturduğunu bilmiyorum» dedi. «Geldiğini gördüm. Belki yer gösteren ocuk nerede oturduğunu biliyordur. Aslında muhakkak biliyordur, çünkü ünlü yıldızları hiç gözden kaçırmaz.»

«Onu nerede bulabilirim?» Telaşla saatine göz atmadan kendisini alamadı.

«Oh, herhalde arka taraftadır. Uzun boylu ocuk.»

Beş dolar bahşış verince, yer gösteren çocuk, Herbert'i Sunday'in oturduğu yere götürdü.

Yer gösteren çocuk, Branch'ın üstünden eğilip yüksek sesle fısıldayarak, «Bayan Simmons, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, fakat şoförünüz geldi. Çok önemli bir haber verecekmiş» dedi.

Sunday şaşkınlık ve korkuyla, «Önemli mi?» diye bağırdı.

Perdede Branch hâlâ gözlerini kameraya dikmiş, ağır ağır blucinin fermuarını açıyordu.

Sunday ayağa kalkıp, perdedeki kendi görüntüsüne büyülenmişçesine bakan Branch'ı dürtükledi. Adam yerinden bile kıpırdamadı. Sunday önünden geçmeye çalışınca, sabırsızca onu itekledi.

Kamera şimdi Branch'ın yüzüne doğru çıkıp, bütün ekranı kapladı. Branch, şimdi Max'ın neler hissettiğini merak etti. Sunday'in yanından kalkıp gittiğini fark etmemişti bile.

Thames, «Bu herife hiçbir kadın gerçekten hayır diyemez. Fakat duyduğuma göre o biçimin biriymiş. Ne yazık değil mi? Bahse girerim, ben...»

Charlie yerinden kalktı. Film süresince, bu karının çenesini dinlemeye mecbur değildi ya. Eğer isterse arkasından ana avrat küfür edebilirdi. Charlie gidiyordu.

Lobiye çıkınca Herbert idareyi eline aldı. Cebinden kalem kâğıt çıkarıp imza isteyen yer göstericisini geriye itip telaşla, «Bayan Simmons, acele etmeliyiz. Çocuk bir kaza geçirdi. Hemen sizi eve götürmemi istediler.»

Birdenbire Sunday'in yüzü kül gibi soldu. Eğer Claude Hussan o çocuğa parmağının ucuyla dokunacak olursa...

Kelimeleri boğazına takılarak, «Çok mu kötü?» diye sordu.

Herbert üzüntüyle başını salladı. Sunday'i telaşla lobi-den çıkartıp, araba parkına doğru koşturdu.

Kibarca arabanın kapısını açıp Sunday'in arka koltuğa geçmesini bekledi. Sonra rahat bir soluk aldı.

Şimdiye kadar hiç pürüz çıkmadan her şey yolunda gitmişti.

Sunday kapana düşmüştü.

58

SUNDAY arabanın arka koltuğuna yasladı ve gözlerini kapadı. Eğer kendi yüzünden Jean-Pierre'in başına bir şey gelecek olursa... Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Arabanın içinde hiçbir şey göremiyordu. Şoför mahalli siyah cam bölmeyle kapalıydı. Yan pencerelerdeki camlar da öylesine koyu renkliydi ki dışarıyı göremiyordu. El yordamıyla şoförle arasındaki bölmeli camı açacak düğmeyi bulup birkaç kez sıkı sıkı bastı ama galiba düğme bozuktuk.

Öne doğru eğilip eliyle cama vurdu. Araba hızla yoluna devam ediyordu.

Yavaş yavaş bunun Claude'un tatsız şakalarından birisi olduğu aklına geldi.

Direksiyonun başındaki Herbert zaferle gülümsedi. Tereyağından kıl çekercesine rahat bitirmişti işi. Tabii bu dâhiyane planı Herbert yapmıştı.

Cam bölmeye vurulduğunu duyunca, keyifle sırıttı. Kimliğini çok çabuk açıklamaya niyeti yoktu. Sunday'in biraz azap çekmesini istiyordu. Korkuyla biraz kıvrınması iyi olacaktı. Son günlerde kadınlar dünyadaki yerlerini sağlamlaştırmışlar, kendilerini güvencede hissediyorlardı. Tabii her istedikleri altın tabaklar içinde kendilerine sunuluyordu.

Bayan Sunday Simmons'la işini bitirince, dizginlerin kimin elinde olduğunu anlayacaktı.

Araba yavaşladı. Bir trafik ışığına mı gelmişlerdi? Aca-

ba durur durmaz Sunday kapıyı açıp dışarıya atlamak istedi. Fakat kapı kilitliydi. Sonra yine araba hareket etti.

Korkmuyordu. Claude'un yapacağı hiçbir şey Sunday'i korkutamazdı. Çocuk için endişeleniyordu. Filmi bitirmesi için böyle mi şantaj yapıyorlardı? Fakat onlara pabuç bırakmayacaktı. Onlara asla pabuç bırakmayacaktı.

Allah kahretsin, ekranda kendisini büyülenmişçesine seyreden Branch'ın da Tanrı belasını versin! Sunday'i tek başına bırakmamalıydı. Sunday ile birlikte kalkmalıydı.

Arka koltuğa yaslanıp, Claude ile karşılaştığı an nasıl davranacağını düşündü.

Charlie sinemanın lobsine çıkınca biraz tereddüt etti. Thames'ı tek başına bırakmak kötü değil miydi?

Aman sen de, Thames gibi bir kız çok uzun süre yalnız kalmazdı. Hem, kabahat Charlie'nin değildi. Kız soluk almadan konuşmasıyla Charlie'yi çileden çıkartmıştı.

Arabasına doğru yürürken, siyah Lincoln'e binen kadını Sunday'e benzetti. Şoförü de gözü bir yerden ısıırıyordu. Clay'in kendisine ödünç verdiği Herbert miydi neydi?

Charlie adımlarını sıklaştırdı. Her ikisi de filmin berbat olduğunu düşünerek sinemayı terk etmişlerdi. Belki Sunday kendisiyle akşam yemeğine çıkardı.

Charlie yetişene dek, Lincoln ters yöne doğru hareket etti. Charlie de Ferrari'sine atladı. Belki arabanın peşine takılıp biraz takip ederse, Sunday'in nereye gittiğini anlardı. Ne de olsa başka yapacak işi yoktu. Vakit geçirmiş olacaktı.

Herbert oparlörün düğmesini çevirdi ve elindeki küçük mikrofona konuştu.

«Çocuk elimizde. Bizim istediklerimizi karşı koymadan yapacak olursan çocuğun kılına bile zarar gelmeyecek.»

Sunday öfkeyle, «Sen kimsin?» diye sordu. «Bay Hus-san nerede?»

Kadının gösterdiği tepkiye şaşırان Herbert bir an afalla-

dı. Onun böylesine öfkeleneneceğini düşünmemiştir. Korkudan donuna dolduracağını sanıyordu.

Herbert sözlerine devam etti. «Çocuk elimizde. Can güvenliği senin davranışlarına bağlı. Bay Hussan'ın sana hiç yardımı dokunmaz. Artık sen bizim elimizdesin. Söylediklerimize itaat et ve karşı koymaya kalkma. Yoksa çocuğun sonu da köpek gibi olur.»

İçini ümitsiz bir korku kaplayan Sunday, «Ne köpeği?» diye sordu. Bu adamın sesini daha önce bir yerde duymuştu.

«Koltuğun sağ tarafındaki pakete bak.»

Birdenbire arabanın içindeki ışıklar yanıp sönüyordu. Sunday etrafına bakındı. Tanrım! sanki kara bir hücrenin içine hapsedilmiş gibiydi. Araba hızla yoluna devam ediyordu.

Sunday siyah camlardan dışarısını göremiyordu.

Koltuğun üstünde kahverengi bir kese kâğıdı duruyordu. Sunday elini uzatıp ona dokundu. Paket ıslaktı. Elini kese kâğıdının içine sokup dokundu ve çılgınlığı bastı.

Paketin içinde Limbo'nun kesik başı vardı.

Marge Lincoln Jefferson ağzına bir çikolata daha tıktı. Artık canına tak etmişti. Herbert'e Louella'nın para istediğini söylediğinden beri her ikisi de kendisine dirsek çevirmişlerdi.

Komşusunu görmek istediği zaman, Louella ipe sapa gelmez mazeretler uyduruyordu. Artık onun evinin kapısından içeriye adımını atamıyordu.

Marge vızıldayarak, «Arkadaş grubu ne âlemde? Bir daha ne zaman toplanacağız?» diye soruyordu.

Louella telaşla, «Bilmiyorum» diyerek kapıyı Marge'in yüzüne kapattı.

Herbert'in de ondan geri kalır yanı yoktu. Zaten memnun edilmesi çok zor bir adamdı. Ama artık Marge'in her yaptığına öfkeyle hırlayıp, her zaman homurdanıyordu.

Marge yine çaresizdi. Televizyonun karşısına çöküp ekrana bakmaktan başka işi yoktu. Herbert son taksidini ödemediği için televizyonu da elinden alacaklarını söyleyerek tehdit ediyorlardı.

Marge oturup düşündü. Louella ile kocasının bir işler çevirdiklerini biliyordu. Çünkü o sabah Herbert inanılmayacak kadar neşeliydi. Dışarı çıkarken, Marge'a kocaman bir kutu çikolata vermişti. Kocasının bu davranışına Marge'ın ağzı açık kalmıştı.

Komşu evde de bir faaliyet sürüp gidiyordu. Sanki yolculuğa çıkıyorlarmış gibi Louella ve kocası bütün gün station arabalarına valizler paketler taşımışlardı.

Marge ağzına bir çikolata daha atıp, pencereye gitti. Yandaki evde olup bitenleri tabak gibi görebiliyordu. Eğer bu gece arkadaş grubu toplanacaksa, Marge da onlara katılmayı planlıyordu.

Artık Louella'nın evine varmak üzereydiler. Herbert talimatları vermeye başladı. «Şimdi beni iyi dinle.»

Sunday arka koltuğun bir köşesine büzülüp, tüyler ürpertici paketten uzaklaştı. Tekdüze tatsız sesin sahibini görememesi sinirlerini daha beter geriyordu. Çok korkuyordu, ama elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye kararlıydı.

Tekrar, «Sen kimsin?» diye sordu. «Benden ne istiyorsun?»

Herbert homurtuyla, «Sus ve beni dinle» dedi. «Eğer söylediklerime karşı koymadan kelimesi kelimesine yerine getirirsen, kılına bile zarar gelmeyecek. Eğer istediklerimi yapmazsan, çocuk da köpek gibi ölecek.»

«Ne kadar istiyorsun? Param var, istediğin kadar bulabilirim. Ne kadar istiyorsun?»

Herbert duraksadı. Sunday'den para alabileceğini hiç düşünmemişti. Fena fikir değildi ama, planını uygulamak

çok daha iyiydi.

«Para çocuğun canını kurtaramaz. Bir eve gidiyoruz. Bu evde sana söylenenleri yerine getireceksin. Benden başka kimseyle konuşmayacaksın. Eğer yanlış bir adım atacak olursan veya ağzından tek kelime çıkacak olursa, çocuğu ölmüş bil. Benim vereceğim işaret üzerine, oradaki insanlar eyleme geçecekler, kurnazlık edip elimizden kaçırmaya çalışma, anlıyor musun?»

Sunday ümitsizce, bu sesi nerede duyduğunu anımsamaya çabalarken, «Evet, anladım» diye yanıtladı. «Ve, ne yapmam gerekiyor, söyler misin?»

«Bugüne dek yapıp da çok zevk aldığın bir şey. Beni beklemeliydin. Eğer beni bekleseydin, başına bu işler gelmeyecekti.»

«Seni mi beklemeliydim? Peki seni tanıyor muyum?»

«Oh, evet, beni tanıyorsun.»

Sanki Palm Springs'teki çirkin düş devam ediyordu. Sunday tuzağa düşürüldüğünü fark edince kendisini çok kötü hissetti. Bu tatsız oyunu hiç şüphesiz Claude Hussan oynuyordu, ama kendi çocuğunu bu iğrenç emellerine nasıl alet edebilirdi? Arabayı süren çılgın adam da kimdi? Bu sesi tanıyordu... Kimdi acaba?

Charlie sıkılmaya başlamıştı. Sunday'in peşine takılıp, onu izlemek komik ve çocukça bir işti. Arabadaki kadının o olduğuna bile emin değildi. Sadece Sunday'e benzetmişti. Hangi cehenneme gidiyorlardı? Beverly Hills'in dışına çıkmışlar, küçük karanlık sokaklı, gecekondu evlerinin bulunduğu bir mahalleye girmişlerdi.

Charlie iki kez fikrini değiştirip geri dönmeye kalktı, fakat yine vazgeçti. Çünkü bunca yol teptikten sonra, hiç olmazsa Sunday'in nereye gittiğini öğrenmek istiyordu. Tabii kadına görünmek niyetinde değildi. Sunday peşine takıldığını anlarsa utancından yerin dibine geçerdi.

Herhalde kadından hoşlanıyordu ki bu maceraya atılmıştı. Hayır, hoşlanmaktan da öte bir duyguydu. Sunday anlatamadığı bir çekiciliğe sahipti... Onda bir şey vardı.

Esme Mae, bir kez daha Jean-Pierre'e baktı. Siyah kıvrık kirpikleri, masum yanaklarına uzanan çocuk mışıl mışıl yatağında uyuyordu. Küçük köpecik de nerelere saklanmıştı? Evin içinde onu aramış ama bulamamıştı. Köpeğin yemeğini hazırlamıştı. Bayan Simmons, köpeğe mamasını vermedi unutmamasını sıkı sıkı tembihlemişti.

Evet, belki köpek hâlâ kumsalda oynuyordu. Esme Mae gırtlığını patlatırcasına avaz avaz bağırarak köpeği çağırdı.

Jean-Pierre'in üstünü örtüp, bir fincan sıcak kahve içmek üzere mutfığa gitti.

59

ARABA durdu. Ses, Sunday'i uyardı. «Şimdi sana söylediklerimi sakın unutma. Eğer dediklerimi yerine getirirsen, birkaç saat sonra tekrar bu arabaya bineceksin. Yolda bir yere uğrayıp çocuğu alacağız ve ikinizi birlikte evine bırakacağım. Eğer benimle işbirliği yapmazsan, evet, işte o zaman başına gelecekleri düşün. Çocuğun hayatı senin elinde.»

Sunday yanıt vermeden, sesin sahibinin ortaya çıkmasını bekledi. Bağırıp çağırıp kaçmaya kalkışmanın anlamı yoktu. Eğer Jean-Pierre gerçekten adamın elindeyse, kendisinden istenilenleri çaresiz yerine getirecekti.

Arabanın kapısı açılınca, Sunday dar karanlık bir sokakta durduklarını gördü. Herbert kadınla göz göze gelmemeye çalışarak Sunday'in kolundan tutup arabadan inmesine yardımcı oldu. Sunday adamı hiç tanımadığına emindi.

Birlikte küçük, bağımsız bir evin bahçesine girdiler. Ve adam sert sert kapıyı çaldı.

Kapıyı ufak tefek, yeşil saten giysili, bol yapay mücevherli, kuru sıska bir kadın açtı.

Kadın ağzını açıp konuşmadı, ama ufak boncuk gibi gözleriyle Sunday'i tepeden tırnağa iyice süzdü.

Herbert telaşla Sunday'i eve soktu ve konuşmadan gıcırdayan merdivenlerden çıkarıp, yatak odasına itekleyip, hızla kapıyı kapattı. Tüm vücudundan terler boşanıyordu, giysileri adeta kendisine küçülmüştü. Kendisini yapış yapış pis hissediyordu. Kendini bir an önce düşün altına atabilmeyi istiyordu.

Yatak odasının kapısına yaslandı. «Üstündekileri çıkar, şunu giy» diyerek, yatağın üstünde duran siyah giysiyi işaret etti.

Sunday aval aval adamın yüzüne baktı.

Herbert, «Giysilerini çıkar» diye hırladı.

Sunday ağır ağır eğilip önce, çizmelerini çıkardı. Sonra adama arkasını dönüp, altında ten rengi don ve sutyen giydiği pantolonunu ve şifon bluzunu çıkardı. Siyah giysiyi başından geçirdi.

Herbert «Her şeyi çıkar» diye buyurdu. Pantolonunun önündeki kabarıklık kendisini rahatsız ediyordu.

Sunday yalvarırcasına «Claude'a söyle, bu şaka fazla uzadı» dedi. «Tanrının belası filmi bitireceğim. Bitireceğim.» diyerek ağlamaya başladı.

«Bu işin Claude ile ilgisi yok. Benim, ben. Benim kim olduğumu bilmiyor musun?»

«Benden ne istiyorsun? Sana ne yaptım? Suçum ne?»

«Sümüklerini çekip, vızıldanmayı bırak da soyun. Senin gibi bir orospunun giysilerini çıkarmakta nazlanması çok garip.»

Sunday usulca, giysinin altından donunu sıyırdı. Herbert kadının donunu alıp cebine tıktı.

Sunday sutyeninin kopçasını çözmeye çabalarken, Herbert, «Çıkart şunu, seni çıplak görmek istiyorum» diye bu-

yurdu.

Sunday adamın kendisini öldürebileceğinden korktu. Boş ve kötü bakışlı bir insandı. Elinde olmadan ürperdi. «Kimsin?» diye sordu. «Neden bana böyle davranıyorsun?»

«Haydi soyun!» diye homurdandı. Herbert heyecandan boğulacağını hissediyordu. Boynundaki damar atıyordu. Gözleri ise cam gibi parlıyordu.

Sunday kollarını kaldırıp giysiyi çıkardı ve adamın yüzüne baktı.

Herbert nefret dolu bakışlarla kadını süzdü. Kurnaz bakışlı gözlerini Sunday'in çıplak vücudunda dolaştırdı.

Sonra geç kalmadan, «Arkanı dön ve sakın bana bakma. Eğer arkana bakacak olursan çocuğu öldürürüm» diye buyurdu.

Sunday korkudan gözlerini kapatıp, arkasını döndü. Elleriyle vücuduna sarılıp, dehşetle başına gelecekleri bekledi.

Herbert aceleden beceriksiz parmaklarıyla pantolonun önünü açtı ve kısıp acı bir çığlıkla cebinden çıkardığı Sunday'in donunun üstüne içini boşalttı.

Kadına yaklaşılmaya kalkışmadı. Bırak biraz beklesin diye düşündü. Orospunun arzusuyla kıvranıp beklemesini, biraz azap çekmesini istiyordu.

Sunday, adamın pantolonunun önünü açtığını sonra kısa kesik acı çığlığını duyunca, iğrenerek soluğunu tuttu. Adamın ne yaptığını anladı.

Sonra onun kim olduğunu fark etti. O iğrenç müstehcen mektupları yazan manyaktı. Evet o olmalıydı! Telefonda kendisine iğrenç şeyler mırıldanan sesin sahibi olduğuna da hiç kuşkusu yoktu.

Herbert birdenbire kendisini yine çok güçlü hissetti. Bir kez daha dizginler elindeydi. Saatine göz attı. Louella aşağıda bekliyordu.

«Giysiyi sırtına geçir ve beni izle.»

Charlie arabasını diğerkaldırırna, Lincoln'den uzağapark etti.

Şoförün telaşla viraneye benzeyen eve Sunday'i sokuşuna baktı.

Çok garipti. Neden Sunday galanın ortasında filmi yarım bırakıp, koşarak bu eve gelmişti? Belki ailesi burada yaşıyordu Fakat sonra hayal meyal Carey'in anlattıklarını anımsadı. Sunday'in Güney Amerikalı olduğunu, anne ve babasının öldüğünü söylemişti.

Üstüne vazife değildi. Eğer izlendiğini anlarsa, Sunday utanıp kızaracaktı. Belki beş dakika daha beklemeliydi. Çünkü bu işte bir bit yeniği vardı.

Bir sigara yakıp, neden birdenbire Sunday Simmons'a böylesine takıldığını merak etti. Altı üstü o da kadın yıldızlardan biriydi. Şüphesiz çok güzeldi, ama Charlie'nin uzak durmak istediği tiplerden biriydi. Mımm... Fakat onda bir başkalık vardı. Havası hiç kimseye benzemiyordu. Charlie onu yakından görmek, tanımak ve zamanını onunla birlikte geçirmek istiyordu.

Belki Sunday'in Charlie'yi yakından tanımak gibi bir arzusu yoktu. Herhalde Hollywood'un tüm kurtları kızın peşindeydiler. Sunday'in adı her geçtiğinde, kelimenin tam anlamıyla Clay'in ağzı sulanıyordu.

Omuzlarını silkti ve geri dönmeye karar verdi. Fakat tereddüt etti. Çünkü arabanın içinde oturmuş Sunday'i düşünürken, eve dokuz erkek girmiş bir tanesi de şimdi girmek üzereydi.

Parti mi veriyorlardı? E, peki eğer parti veriliyorsa kızlar neredeydi.

Charlie biraz daha beklemeye karar verdi.

Marge yandaki evde dönen dolapları anladı. Arkadaş grubunun toplandığı gecelerden biriydi. Kırık tırnaklarını kemirip, ağzının içinden mırıldandı.

Louella kendisini çok uyanık ve akıllı bir kadın sanıyordu. Herbert'le ikisi birlik olup, Marge'ı eğlenceden mahrum bırakmayı düşünüp, planlıyorlardı.

Pekala, düşündükleri kadar uyanık olmadıklarını Marge onlara kanıtlayacaktı. Arkadaş grubu toplantısına katılmak en doğal hakkıydı. Gruba katılmak için para vermişti, değil mi ya? Kendisi de grubun bir üyesiydi. Hakkını koruyacak ve toplantıya katılacaktı.

Tek sorun kendisini iyi hissetmemesiydi. Midesinde tatsız bir ağrı vardı. Ama bunun kendisini eğlenceden mahrum etmesine boyun eğmeyecekti. Konyak şişesini arayıp buldu ve birkaç yudum içti. Sonra ağzındaki acı tadı silmek için birkaç çikolata daha atıştırdı. Şakakları zonkluyor, başı alkolün etkisiyle dönüyordu.

Louella ve Herbert'in canı cehenneme. Eğlenceye katılacaktı.

Herbert sertçe Sunday'in kulağına fısıldadı. Aşağı katta, evin holünde kapalı kapının önünde duruyorlardı.

«Şimdi sakın aklından çıkarma, orospu» dedi. «Ağzını açıp bir kelime söyleyecek olursan çocuk hapı yutacak. Sadece sana vereceğim emirleri yerine getireceksin. Bir dakika olsun gözümü senden ayırmayacağım.»

Sunday sırtındaki şeffaf siyah giysiyle üşüyordu. Hafifçe ürperdi.

Herbert kapıyı açtı ve birlikte oradan içeriye girdiler.

Oda uzun siyah mumlarla aydınlanıyordu. Mumların etrafında yüzleri maskeyle örtülü birtakım çıplak adamlar çevirmişlerdi.

Evin kapısında kendilerini karşılayan kadın kollarını açıp üstlerine doğru yürüdü. Kadın anadan doğma çıplaktı. Pörsük memeleri karnına sarkıyordu. «Arkadaş grubuna hoş geldin canım.»

Kadın kendisini kucaklamaya çalışınca, Sunday korkuy-

la geri çekildi. Herbert de öfkeyle kendisini kadına doğru itekledi.

Louella, Sunday'i elinden tutup, duvara dayalı siyah kadife kaplı tahta gibi bir şeyin önüne götürdü. Etrafı siyah mumlarla çevrili tahtayı Sunday tabuta benzetti.

Odanın içindeki atmosfer korkunç ve garipti. Titrek mum ışığının altında sıralanmış çıplak erkekler arasında tek giyimli insan Herbert'ti.

Louella tatlı yatıştırıcı sesle, «Giysilerini çıkar, canım» dedi. «Giysilerini çıkarınca, günahlarından arınacaksın.»

Sunday adeta büyülenmişçesine sırtındaki şeffaf siyah giysiyi çıkardı. Louella ve bir adam, ellerinden tutup tahtanın üstüne uzanmasına yardımcı oldular.

Sonra elini bir çanağın içine daldırıp, bir avuç siyah krem aldı. Sunday'in memelerinin başları kararınca dek siyah yağlı maddeyi göğüslerine sürdü.

Dehşet ve tiksintiyle ürperen Sunday, vücudunu kasıp Louella'nın kısa küt parmaklarını vücudunun üstünde hissetmemeye çabaladı. Aklındaki tüm düşünceleri atıp, sadece bir vücut haline gelmeye çalıştı. Çünkü bu odada toplananların istedikleri vücuttu. Eğer düşünebilme yeteneğini durdurabilirse, hiçbir şey fark etmeyecekti. Evet hiçbir şey fark etmeyecekti. Kendisine istediklerini yapabilirlerdi ve hiçbir şeyin farkında olmazdı.

Hiç kıpırdamadan ölü gibi yatıyordu. Ne olursa olsun yalnızca Jean-Pierre'e kötülük yapmasınlar diye düşünüyordu.

Louella tekrar ilahi söylemeye başlamıştı. El ele tutuşmuşlar, Sunday'in etrafında duaya benzer bir şeyler mırıldanarak dönüyorlardı.

Çıplak vücutlu maskeli yüzler yavaş yavaş kendisine yaklaşıyorlar, yaklaşıyorlardı.

ŞİŞKO kadının davranışları Charlie'yi meraklandırdı. Yandaki evden çıkan şişko kadın, Sunday'in girdiği evin ön kapısına gelip durdu, sonra fikrini değiştirip yan pencereye doğru yürüyüp içeriye gözetledi. Sonra yine ön kapının önüne geldi. Bir süre tereddüt etti. Sonra geri döndü. Şimdi ne yapacağına karar vermeden bakımsız bahçedeki otların arasında duruyordu.

Charlie arabadan indi. Evin etrafında şöyle bir dolaşıp sonra buradan uzaklaşmak niyetindeydi. Durum gittikçe komikleşiyordu. Herhalde Sunday'in burada bulunmasının kendisine göre geçerli bir sebebi vardı. Charlie niye bu işe burnunu sokuyordu? Zaten kadını doğru dürüst tanımıyordu, onu böyle gözetlemeye ise hakkı yoktu.

Marge ayakta sendeledi. Karnına korkunç bir sancı saplanmıştı. Öylesine güçlü bir sancıydı ki zorlukla nefes alıyordu. Louella'nın evine dalıp herkesi şaşırtmak istiyordu. Fakat rahat soluk alıp, sancının dinmesini beklemeliydi. Perdeleri öylesine sıkı kapatmışlardı ki pencereden içeriye göremiyordu.

Otların arasına çömeldi, fakat birdenbire yere düşünce çok şaşırdı.

Salak gibi yere yatmış, iyileşmeyi bekliyordu.

Şişko kadının yere düştüğünü gören Charlie, eğer isterse eve girebilme fırsatını yakaladığını düşündü. Koşarak kadının yanına geldi. «İyi misiniz?» diye sordu. «Durun size yardım edeyim.»

Kadın sarı ela gözlerini Charlie'nin yüzüne dikip boş boş baktı. İçinden herhalde arkadaş grubundan birisi diye düşündü. «Ben de sizinle birlikte içeriye gireyim. Hakkımı aramak istiyorum,» diye mırıldandı.

Charlie kadını yatıştırmak istercesine, «Tabii» dedi. Ka-

dın gerçekten çok hasta görünüyordu. Charlie onu kaldırdı. Tanrım, külçe gibi ağırdı. «Haydi canım biraz gayret et.»

Kadın yattığı yerden doğruldu ve ayağa kalktı. Durduğu yerde iki yana yalpalayıp, sallanarak, «O piç oğlu piçin yanına bırakmayacağım» diye söylendi.

İkisi birlikte ön kapıya ulaştılar. Kadın «Bende anahtar var» dedi. Louella dostluklarının ilk günlerinde Marge'a anahtar vermiş ama sonra geri almayı unutmuştu.

Charlie ön kapıyı açtı. Sonra birdenbire Sunday'in belki kendisiyle karşılaşmaktan hoşlanmayacağı kafasına dank etti. Peşine düşüp kendisini izlediğini anlayacak, Charlie de aptal yerine düşecekti.

Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Odanın içi mumlarla aydınlanmıştı. Sonra gözleri titrek ışıklara alıştı ve odanın içinde olup bitenleri gördü.

Marge, «Hakkımı aramaya geldim» diye avaz avaz bağırmaya başladı. «İtoğlu itler beni başınızdan savacağınızı mı düşündünüz...»

Rengi kül gibi sararmış güzel Sunday, siyah kadife kaplı bir tahtanın üstünde çıplak yatıyordu. Yüzü maskeli çıplak adamlar da çevresini sarmışlardı.

Şoför Herbert, acımasızca şişko kadının yüzünü tokatlamaya başladı.

Charlie, Oh, Tanrım! diye düşündü. Kara büyü sahnesiyle karşı karşıyaydı. Sunday sittirici garip bir mezhebin üyesiydi. Oh, bok canına!

Marge, acıyla kıvranarak külçe gibi yere yığıldı.

Çıplak adamlar bir köşeye yığılmış giysilerini kapmaya koşuştular.

Kısa boylu sıska, çıplak kadın yalvarıyordu. «Durun, korkulacak bir şey yok. Durun.» Yerde fil gibi yatan Marge'ı işaret ederek, «Şimdi onu buradan uzaklaştıracamız. Korkmayın o benim kız kardeşim, biraz sarhoş, durun,» diye bağırıyordu.

Hiç kimsenin kadına kulak astığı yoktu. Odanın içinde bir keşmekeşlik sürüp gidiyordu.

Kimse Charlie'nin kapının önünde durduğunun farkında değildi. Hayretle başını salladı. Hollywood'un sapıklarla dolu olduğunu biliyordu, herkesin manyakça zevkleri vardı. Fakat Sunday'in de bunlardan birisi olduğuna inanamıyordu.

Güzel kadın hiç kımıldamadan sanki ipnotizma olmuş gibi yatıyordu. Etrafındaki kargaşanın farkında değildi.

Charlie boş ver dercesine omuzlarını silkti. Burada daha fazla salınıp, oyalanmasına gerek yoktu. Fakat içinden bir ses, Sunday'in yanına gidip, onu bu çılgınlıktan uzaklaştırıp, götürmesini fısıldıyordu.

Herbert panik içinde etrafına bakındı. Planlarına ne olmuştu? Marge neden buraya gelmişti? Ona bir kutu dolusu çikolata vermemiş miydi? Eğer onları yemişse şimdiye dek çoktan tahtalı köyü boylaması gerekirdi. Geberip tahtalı köyü boylamış ve yaşantısından gitmiş olmalıydı. Her çikolataya kendi elleriyle özenle zehir koymuştu. Kullandığı arsenik fili bile saniyede öbür dünyaya götürece kadar fazlaydı.

Belki de ölmüştü. Çünkü yattığı yerde hiç kımıldamıyordu. Buradan tüymenin tam sırasıydı...

Sunday hareketsiz yatıyordu. Kendisini zorla, doktorların şiddetli şok dedikleri, etrafında olup biteni anlamayacak duruma sokmuştu. Hiç kımıldamadan kaçınılmaz olayı bekliyordu. En önemli şey Jean-Pierre'ye zarar gelmemesiydi. Sanki çok uzaklardaymışçasına etrafındaki kaosa bakıyordu.

Tam Charlie, Sunday'in yanına gidip onu ikna etmeyi düşünürken, Herbert kadının kolundan yakalayıp, çekiştir-di. Kadının kolundan yakalayıp, kabaca «Yürü!» diye buyurduktan sonra, Charlie'nin önünde durduğu kapıya doğru itekledi.

Charlie canı cehenneme diye düşündü. Zaten yeterince

bu işe bulaşmıştı. Niçin daha bekleyecekti? Bir adım öne çıkıp, Herbert ile Sunday'in yolunu kesti. Daha ağzını açıp bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Herbert, hayalarına bir tekme savurup, Sunday'i çekiştirerek evden dışarıya çıkardı.

Göz göze geldikleri kısacık anda Charlie'yi tanıyan Sunday, gerçeği fark edince çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Charlie acıdan iki büklüm kıvranıyordu. Canı öylesine yanmıştı ki duyduğu yoğun acıdan hareket edemiyordu. Kontrolü elden bırakan Sunday ise avaz avaza, çığlık çığlığa bağırıyordu.

Louella kadının çığlıklarını duydu. Sırtına bir eski sabahlık geçirip, evin içini düzene sokmak amacıyla sağa sola koşuşturmaya başladı. Önce pencereye koştu. Korkunç bir yanlışlık vardı. Marge da leş gibi hâlâ yerde yatıyordu. Eğer Sunday Simmons kendi isteği ile gelmişse neden bağırıyordu?

Bu gece neden burada toplandıklarını bir kez daha düşündü. Herbert bir kız öldürdüğü için burada toplanmışlardı.

Charlie ayağa kalkmaya çabalıyordu.

Louella, evde, pantolonlarını ve ceketlerini giymeye çabalayan birkaç erkeğe, «Şu adam kızı arabaya bindirmeden yakalayın» diye bağırırdı. «Manyaktır. Kızı öldürecek!»

Yalnız Charlie harekete geçti. Ön kapıya çıktığı zaman, Herbert Sunday'i Lincoln'ün arka koltuğuna itekliyordu. Koşarak yanlarına gittiği zaman araba ok gibi yerinden fırladı.

Duyduğu acı azalıyordu. Karşı kaldırımında duran Ferrari'nin yanına koşup içine atladı.

Her şey apaçık ortadaydı. Adam Herbert Lincoln Jefferson'du. Phillipa'nın hakkında inanılmaz ithamlarda bulunduğu şoför. O zaman gülüp kızla dalga geçmiş ve saçma sapan iddialarda bulunmamasını önermişti.

Ve şimdi Sunday o manyak adamın elindeydi.

Film alkışlarla sona erdi. Filmde kendisinin de katkısı olduğunu düşünen Branch zevkinden yerinde duramıyordu. Sunday'in kendisini terk etmesini bekleyerek yanına dönüp baktı ve kadının filmin yarısında kalkıp gittiğini anımsadı.

Nereye gitmişti? Filmin tam orta yerinde birisinin gelip onu çağırdığını hayal meyal anımsıyordu. Gidip ona hemen telefon edip, yardıma gereksinimi olup olmadığını sormalıydı. Fakat tam o sırada, Maxwell Thorpe yanında yeni aktör arkadaşıyla önünden geçiyordu. Branch hemen ayağa fırladı.

«Sunday'i eve yolladım» diye adamın kulağına fısıldadı. «Partiye seninle gitmek istiyorum.»

Maxwell gülümsedi, «Geç kaldın, canım, fakat eğer istiyorsan sen de bizimle gelebilirsin.»

Branch hevesle, «Peki, Max, sizinle gelirim» dedi. «Film nasıl buldun? Beğendin mi?»

Branch, Sunday'i çoktan unutmuştu.

Sunday, «Senin kim olduğunu biliyorum» dedi. Soğukkanlı konuşmaya çabalayıp, düşüncelerini bir araya toplamaya çalışıyordu. Ama aslında çırılçıplak arka koltukta korku ve dehşet içinde bir köşeye büzülmüştü.

Oparlörlerin çalıştığına emin değildi. Adamın kendisini duyduğunu da bilmiyordu. Fakat korkudan kendisini bırakmadığını hâlâ soğukkanlılığını koruduğunu kanıtlamaya kararlıydı. Bu çılgın manyağın karşısında çözülüp, kendisini bırakmamasının çok önemli olduğunu seziyordu. «Beni duyuyor musun?» diye sordu. «Üşüyorum. Sırtıma giyecek bir şey ver.»

Derin bir sessizlik sürdü.

Sunday, «Bana mektupları yazan sensin değil mi?» diye konuşmaya devam etti. «Bana yanıt ver. Mektupları sen yazıyordun değil mi?»

Yine hiç yanıt yoktu.

Sunday korkuyla dudaklarını ısırđı. Nereye gidiyorlardı? Şimdi başına neler gelecekti? Acaba Jean-Pierre tehlike de miydi? Ve en önemli soru, Charlie Brick ortaya nereden çıkmıştı?

Herbert arabayı çılgın gibi sürüyordu. Sunday' i sessiz tenha bir yere götürmeliydi.

On üç yaşında kendi kendini tatmin ederken, teyzesi odasına girmişti. Annesinden çok daha genç ve sıkı bir kadındı. Diri kalkık göğüslerini her fırsatta göstermekten de kaçınmazdı. Ellerini sıkı kalçalarının üstüne dayayıp, Herbert'e bakmış sonra da kahkahalarla gülmüşü. Herbert'in pipisini işaret ederek kahkahalarla gülmeyi sürdürmüştü. «Oğlum, o malın hepsini kendine harcamak istemezsin değil mi?» demişti.

Sonra sırtındaki kısıcık giysiyi çıkartıp, Herbert'i sırtüstü yatağa yatırmıştı. Bacaklarını açıp, ata binercesine Herbert'i altına almış ve çocuğun üstünde ileriye geriye, aşağı yukarı, içeri dışarı gidip gelirken durmadan gülmüşü.

Daha sonra Herbert düşün altında saatlerce sabunlanıp kendisini temizlemişti. Fakat üstüne sinen, teyzesinin ucuz parfüm kokusu ancak günler sonra uçup gitmişti.

Daha sonra küçük yaşta evini terk etmişti. Bir yığın orospuyla düşüp kalkmış fakat erkekliğı uyanıp hiçbirisiyle sevişmemişti. O işi ancak kendi kendisine yapabiliyordu.

Sonra büyük diri memeli Marge'a rastlamıştı. Kadın iri diri memelerini sallayarak Herbert'e çavdar ekmekli ton balığı ve bira servisi yapmış, sonunda onunla evlenmişti.

Marge, Herbert'e kendi kendisini tatmin ederken fantazilerinde yaşattığı kadını anımsatmıştı. Kasıklarına dek uzanan siyah çizmeli çıplak bir kadını, tek bacağını kaldırıp üzenğiye takmış, ata binerken canlandırıyordu. Hayalinde yaşattığı kızla Marge'ı özdeşleştirince, erkekliğı uyanıyor ve sevişmeyi başarıyordu. Hem de bu işi öylesine sık yapıyordu

ki sonunda Marge hamile kaldı. Karısı ilk çocuğunu düşürdü. Bunu ikincisi izledi. Ve ikinci düştükten sonra Herbert yine kadınla yatmaz oldu.

Parklara, yürüyüşlere, gezmelere götürebileceği birlikte oynayabileceği bir kız çocuğu olsun isterdi ama Tanrı bu isteğini çok görmüştü. Böylece Herbert yine resimlere bakıp kendi kendisini tatmin etmeye başladı. Sonra iş, mektuplara ve telefonlara döndü. Bunlar kendisini yeterince tatmin ediyorlardı. Fakat zaman zaman Herbert yine kadınlarla sevişmeyi deniyordu. Sunset Bulvarında rastladığı hippie kızdan önce de birçok orospuyla birlikte olmuştu. Fakat işi beceremeyince, delicesine bir öfkeye tutulup, hırs ve nefretle kadınları dövüyordu.

Şimdi arzularının doruğunda yaşattığı Sunday Simons'la birlikteydi. Eğer onunla da iş tutamazsa, kendisi için ümit yoktu. Sunday'yi başka erkeklere bırakacak değildi. Biraz daha tepelere çıkınca, arabayı ıssız تنها bir yere park edebilecekti. Sonra arka koltukta çıplak hazır bekleyen Sunday ile yatacağı. Eğer onunla yatmayı başarabilirse, birlikte uzaklara kaçacaklardı.

Fakat eğer erkekliği uyanmazsa, Herbert'in artık kaybedecek nesi kalırdı? Bir kadın istediği gibi doymazsa asla tatmin olmazdı. Ve Sunday'yi şöyle iyi bir biçimde beceremezse kadının kendisine sadık kalmayacağını biliyordu.

Hollywood tepelerinde arabayı aşağıya yuvarlayacağı bir yer biliyordu. Eğer Sunday ile yatamazsa, her ikisi de içindeyken, arabayı tepeden aşağıya yuvarlayacaktı.

Tek kurtuluş çaresi buydu.

61

CHARLIE, gerçekten uzaklaştığını hissediyordu. Böyle şeyler ancak filmlerde meydana gelirdi. Fakat Sunday'in çılgınlığını duymuştu. Çırılçıplak zorla arabaya bindiril-

diğini görmüştü.

Sanki kafayı bulmuşçasına kendisini neşeli hissediyordu.

Lincoln'ün peşine takıldı ve onu izledi. Tekrar Hollywood'a doğru yol alıyorlardı.

Bir an polis çağırmayı düşündü. Arabanın içinde, sağ elinin altında telefon vardı. Fakat ne diyecekti? Söze nasıl başlayacaktı?

«Merhaba, Ben Charlie Brick. Çırılçıplak Sunday Simons'u arabasıyla kaçıran bir manyağın peşindeyim.»

Alacağı yanıtı da biliyordu. «Oh, öyle mi? Ben de Miki Fareyim.»

Fakat polise haber vermezse ne olacaktı? Sonunda bir yerde Lincoln duracak, manyak herif arabadan inecekti. Peki sonra ne olacaktı? Charlie herifle başa çıkabilir miydi? Acaba Herbert silahlı mıydı?

İlk fırsatta telefonu çevirip santralı aradı. Elini bir an için bile direksiyondan ayıramıyordu. Çünkü Lincoln, ışıklarda ve durulacak yerlerde durmadan, trafik kurallarına uymadan hızla ilerliyordu.

La Cinega'ya daldılar ve Strip'e doğru yol alıyorlardı. Telefon bağlantısı kurulunca, Charlie, «Ben Charlie Brick. Bir kaçırma olayını bildirmek istiyorum» dedi. «Sunday Simons'u kaçııyorlar.»

Hattın diğer ucundaki polis «Oh, memnun oldum. ben de Vak Vak amcayım!» diye yanıtladı.

Sunday tekrar, «Üşüyorum» diye yalvardı. «Lütfen dur. Sırtıma giyecek bir şey ver ve konuşalım.» Bir an duraksadı. «Mektupların hakkında konuşuruz.»

Hâlâ yanıt alamıyordu. Araba çılgın bir hızla ilerliyordu. Sunday, ah keşke yanıt verse diye düşündü. Korkunç bir panik tüm benliğini kapladı.

Arabanın içinde nefes alamıyordu. Sanki hava yoktu. «Dur, lütfen, dur» diye yalvardı. «Sanırım bayılıyorum...»

İşte gelmişlerdi.

Herbert, kuruyup çatlayan dudaklarını yaladı. Elini cebine sokup dudağına süreceği kremi araştırırken, öldürdüğü kızın boynundan kopup düşen ince zincir gerdanlığa dokundu. Bunu Sunday'e armağan etmeyi düşündü. Gerdanlığı cebine tıktırıp, dudak kremi buldu ve bolca, dudaklarına sürdü.

Ferrari'nin peşine takıldığının farkında değildi. Lilcoln Hollywood tepelerine çıkan virajları dönerken, Herbert arabayı yavaşlattı.

Sinirli ellerle, pantolonun fermuarını açıp, sanki yılan severmişcesine sürekli kendisini okşamaya başladı.

Tam zamanıydı. Aradığı noktaya geliyordu. Yolun kenarında park yeri gibi açılmış bir düzlük vardı. Yarısı uçurumun tepesine inşa edilmiş evin diğer yarısı boşluktaydı.

Herbert arabayı kenara çekip durdu. Sonra dışarıya çıkıp, arabanın arka kapısını açtı.

Karanlıkta Sunday adamın yüzüne baktı. Karşısında şekil olarak kendisine bakan bir erkek görüyordu. Sadece ağustos böceklerinin sesleri duyuluyordu. Nemli topraktan fışkıran taze ot kokusu Sunday'in burnuna doldu.

Arka kapıyı açık bırakan Herbert arabaya girdi. Leş kargası gibi tırnaklarını batırarak, Sunday'in memelerine saldırdı.

Adamın dudakları memelerine yapışınca, Sunday korkuyla büzüldü.

Tepinerek kendisini adamın ellerinden kurtarmaya çalıştı.

Herbert tüm gücüyle, Sunday'i altına aldı.

Sessizce boğuşuyorlardı. Herbert, zorla Sunday'in bacaklarını açtı. Sunday can havliyle, Herbert'in yüzünü tırma-

ladı.

«Orospu,» diye homurdanarak, Herbert Sunday'in yüzünü tokatladı.

Sonra, Sunday adamın içine girdiğini hissetti, ama birdenbire üstündeki ağırlıktan kurtuldu.

Öndeki araba virajı dönünce, Charlie Ferrari'yi durdurdu. Kırmızı özel ışığı açık bıraktı. Yürüyerek Lincoln'e yaklaşmaya başladı. Aslında sinirleri gerilmiş titriyordu ama aldırnamaya çalıştı.

Az sonra arabaya ulaştı. Sessiz boğuşmayı, homurtuları, iniltileri duyuyordu. Hiç duraksamadan öne doğru atıldı ve Herbert'in gömleğinin yakasından tutup adamı arabadan dışarıya çekti.

Charlie hayatında kimseyle dövüşmemişti fakat kendisini iç güdülerine kaptırdı. Herbert üstüne saldırınca, geriye çekilip, adamın kasıklarına okkalı bir tekme indirdi.

«İşte şimdi ödeştik dostum» diye mırıldandı. «Hayalarına şöyle okkalı bir tekme yemeyi bekliyordun.»

Herbert yerde acıyla kıvranıyor, debelenip yuvarlanıyordu.

Charlie uzanıp, arabanın içinden Sunday'i dışarıya çekti. «Haydi çabuk herif harekete geçmeden buradan kaçalım» diyerek kadının elinden tuttu ve Ferrari'ye doğru koşmaya başladılar.

Arabanın yanında beliren polis, silahını üstlerine doğrultup, «Hop dedik, durun bakalım» dedi.

62

BİR hafta sonra, Charlie ve Sunday büyük bir jette yan yana oturmuşlardı. Charlie, kadının ellerini sevgiyle avucuna almıştı.

Dünyada en çok sözü edilen çifttiler. Sonu gelmez

manşetlerin, söylentilerin ve dedikoduların yanı sıra o gece meydana gelen olayların iç yüzünü hiç kimse öğrenememişti.

Bütün Hollywood kendisine göre varsayımlar ileriye sürüyordu: «Her ikisi de kara büyü yapan garip bir mezhebin üyeleriymiş. Herkes Charlie'nin adı dillere destan bir sapık olduğunu biliyor» gibi söylentiler Hollywood'u kasıp kavuruyordu.

Marge Lincoln Jefferson büyük dozda aldığı zehirden ölü bulundu.

Herbert Lincoln Jefferson tutuklandı. Önce adam kaçırma ve ırza geçme suçundan, sonra da Marge'ın ölümünden yargılandı.

Polis Arizona'ya kaçan Louella Crisp ve mıymıntı kocasının izini bulup, sorguya çekilmek üzere Hollywood'a getirdi. Daha sonra kadın suça iştirakten yargılandı.

Haberi alan Marshall ve Carey uçağa atladıkları gibi Los Angeles'a döndüler.

Sakinleştirici ilaçlarla uyutulan Sunday birkaç gün hastanede yattı. Aslında hiçbir şeyi yoktu ama şok geçiriyordu.

Charlie idareyi ele aldı. Polis ve basınla uğraştı. Carey'e «Sunday hiçbir şekilde rahatsız edilmemeli!» diye açıkladı.

Carey «Şüphesiz» diye onayladı. «Fakat sana sorulacak birçok sualim var....»

Claude Hussan plajdaki evden oğlunu almak üzere Palm Springs'ten geldi. Ofisinde Carey'i ziyaret etti.

«Çok özür dilerim. Sunday'in anlaşmasını iptal ediyorum. Yeniden rol dağıtımı yapıyorum.»

Carey hayretle «Şaka yapıyorsun?» diye bağırdı. «Kızın başına gelenleri okumuş olman gerek, sağır sultan bile duydu. Her gazetenin baş sayfasında onun hakkında yazılar çıkıyor.»

Claude omuzlarını silkti. «Şanssızlık. Zaten Sunday fil-

mi çevirmekten vazgeçmişti. Her neyse ona selamlarımı ilet. Ve şunu söyle, ekstra filmlerin bize bir yararı yok. Onları kullanmayacağız.»

Carey öfkeyle karşısındaki adama baktı. «Eğer Sunday başrolü oynamayacaksa, neden ekstra filmleri kullanacaksın?»

«Sen bu haberi ona ver.» Adamın gözleri üzerinde dolaşınca, Carey yine aynı fiziksel cazibeyi hissetti. Claude birdenbire «Elveda» dedi.

Carey filmin yarıda kalmasına üzülmüyordu. Fakat Sunday'in neler hissedeceğini merak ediyordu. Niçin birdenbire Los Angeles'a dönmüştü.

İki gün sonra Sunday hastaneden çıktı. Etrafını kuşatan fotoğrafçıların ve gazetecilerin ellerinden kurtulup Carey ile Marshall'ın evine sığındı. Onlar da Sunday'i ellerinden geldiğince basın mensuplarından korudular.

Geçen haftalarda Sunday birçok yeni kararlar almıştı. Carey'e bundan böyle asla yeni bir film çevirmeyeceğini söyledi. Bir bakıma başına gelen felaketlerden kendisini sorumlu tutuyordu. Carey duyduklarına inanamadı. «Peki ne yapacaksın?» diye sordu.

«Bundan böyle yapacağım çok özel bir şey olacak.»

Claude Hussan'ın yeni filminde Sunday'in rolünü Dindi'nin üstlendiği haberi ortaya yayıldı.

Sunday'in bu haberi sessiz karşılmasına Carey çok şaşırdı. Sunday gülümseyip, «Tencere yuvarlandı kapağını buldu» dedi.

Sunday ile Claude'un arasında bir şeyler geçtiği belliydi, fakat Carey şimdilik bu işe burnunu sokmamayı düşündü. Şimdi sırası değildi, daha sonra neler olup bittiğini öğrenecekti.

Charlie her gün Sunday'i ziyarete geliyor ve saatlerce bahçede oturup konuşuyorlardı. Charlie, Sunday'i güldürme-

yi başarıp, mutlu ediyordu. Sonunda, birlikte Londra'ya gitmeyi önerince Sunday bu teklifi seve seve kabul etti. Kendisini çok berbat ve kötü hissediyordu. Ancak Charlie'nin yanında eski neşesine kavuşup mutlu olabiliyordu. Charlie, «Geçmişteki kötü olayları unutup, ileriye bakalım...» dedi.

«Seni Manchester'a götüreceğim. Çok komik bir yerdir. Ben orada doğdum. Serafina perde arasında hastaneye koşup beni doğurmuş.»

Sunday erkeğin elini sıktı. «Keşke onunla tanışabilseydim. Çok hoş ve tatlı bir kadın olduğu belli.»

«Evet, seni görseydi çok severdi. Komik değil mi şekerim? Burada yan yana oturuyoruz. Sanki uzun zamandan beri birbirimizi çok yakından tanıyormuş gibiyiz. Ne yazık bunca zamanı boş yere ziyan etmişiz.»

«Charlie hayatta hiçbir şey ziyan edilmez. Her zaman yeni bir şeyler öğrenirsin.»

Charlie dikkatle Sunday'in yüzüne baktı. «Evet, haklısın sanırım.»

Jet, inişe geçmişti.

Charlie «Japon kadınları gibi arkamda dur ve gazetecileri bana bırak» dedi. «Onların her sorusunu yanıtlar, senin de sekreterim olduğunu söylerim.»

Sunday usulca güldü. «Evet benim için zevkli bir iş olur. Biliyor musun, daktilo yazmasını da bilirim.»

«Öyle mi? Ulu Tanrım, gizli yetenekler!»

Birlikte güleştüler.

63

CEDRIC Homer, Londra havaalanının geliş kapısının önünde park ettiği gümüş rengi Rolls Royce'un dikiz aynasına baktı. Koyu kahverengi düz saçlarını taradı. İnce sert hatlı sıradan görünümlü bir erkekti. Gri şoför üniformasıyla

sanki arabayla bütünleşiyordu.

Saçlarını taramayı bitirip, arabanın yanından geçen mini etekli kıza kabaca baktı.

«Küçük sürtükler!» diye homurdandı. «Kıçlarını başlarını açıp utanmadan dolaşıyorlar.»

Kız gözden kayboluncaya dek arkasından baktı, sonra arabadan dışarıya çıktı.

Bir gece önceyi düşündü. Annesiyle birlikte Islington'da oturdukları eski evde saatlerce konuşmuşlardı. Güzel bir geceydi. Annesiyle birlikte gazetelerden ve dergilerden kesip biriktirdiği resimlere bakmışlardı. İngiliz gazete ve dergilerinde Sunday Simmons hakkında çıkan her yazıyı ve resmi kesip bir albüm yapmıştı. Sunday öylesine güzel ve hoş bir kadındı ki. Annesi bile onu beğeniyordu.

Daha sonra Cedric odasına kapanmış ve geceyi daha güzel ve zevkli bir şekilde sona erdirmişti...

Arabanın yanına bir polis memuru geldi. «Burası park yeri değil» dedi, «On beş dakikadır burada duruyorsun, artık basıp gitsen iyi olacak.»

Cedric «Müşterilerim şimdi gelir. Charlie Brick'i bekliyorum» diye yanıtladı.

«Oh, Charlie Brick. Öyleyse bekleyebilirsin sanırım. Bu sabah mı geliyor?»

Cedric başını salladı. Patronun Charlie Brick'i karşılamaya kendisini yollaması doğrusu büyük şanstı. Charlie Brick Sunday Simmons'ı tanıyordu. Eğer Charlie'ye ona duyduğu hayranlığı bir mektupla bildirmek istediğini söylese, Charlie'nin kızın adresini vereceğinden kuşkusu yoktu.

Cedric kendi kendisine bir şarkı mırıldanmaya başladı...

JACKIE COLLINS

HOLLYWOOD... Milyonlarca insanın düşlerinde canlandırdığı hayaller ülkesi... Jackie Collins... Yazdığı her kitabıyla skandal yaratan, cinselliğe gerçekçi yaklaşımıyla okurlarını büyüleyen bir isim... Ve bu iki ögenin birleşiminden doğan bomba gibi bir roman: GÜNAHKÂRLAR.

Bu kitapta sinema dünyasının ünlülerinin özel yaşamlarındaki gizli ayrıntıları bulacaksınız. Ünlü olmak isteyen isimsizlerin geçtiği yollar ve sapık yönetmenlerin ellerinde harcanan sayısız insanın öyküsü bu romanda en çarpıcı bir biçimde anlatılmış.

Son yıllarda Türkçe'de yayınlanmış roman türünün en güzel örneklerinden biri. Okumamak gerçekten bir kayıp olacaktır.